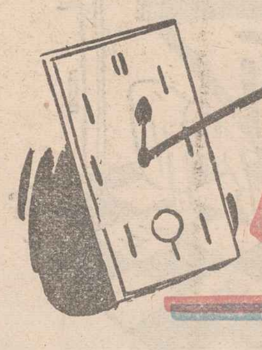

Λίγα λεπτά ευθυμίας

Ματαίωσις διαλέξεως

—Ἡ ὁμιλία, διὰ τὰ κακὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ἀναβάλλεται, ἀγαπητοὶ ἀκροαταί, διότι ὁ ὁμιλητὴς ἀδιαθέτησε.

Ἐλάχιστος κίνδυνος

—Ἕνα περίστροφο, εἴπατε, κυρία; Θέλετε νὰ σκοτωθῆτε ἢ νὰ σκοτώσετε;
— Θέλω νὰ τὸ βάλω κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου.

Αἰσιοδοξία

Ὁ πλασιέ: Δόξα σοι ὁ Θεός, οἱ δουλειὲς ἄνοιξαν. Ἄλλοτε δὲν μοῦ ἄνοιγαν οὔτε τὴν πόρτα.

Οἱ παῖκται τοῦ μπρὶτζ τρώγουν κατὰ τὰ διαλείμματα σάντουϊτς

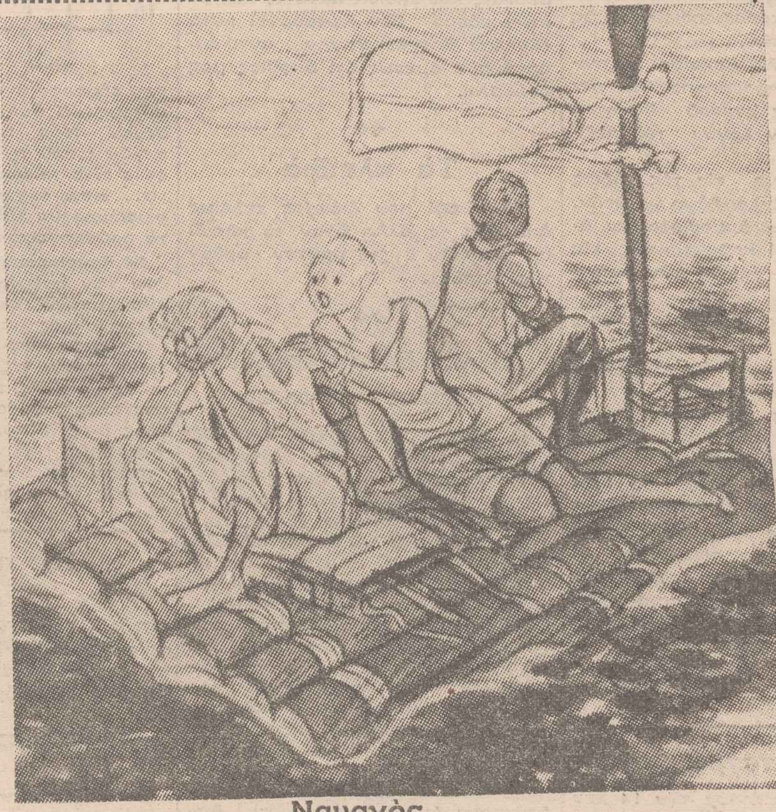

Ναυαγὸς

— Συγγνώμην, Τζών, ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ σ' ἀφήσω. Ἔχω ραντεβοῦ μὲ ἕναν ἄλλο κύριο.

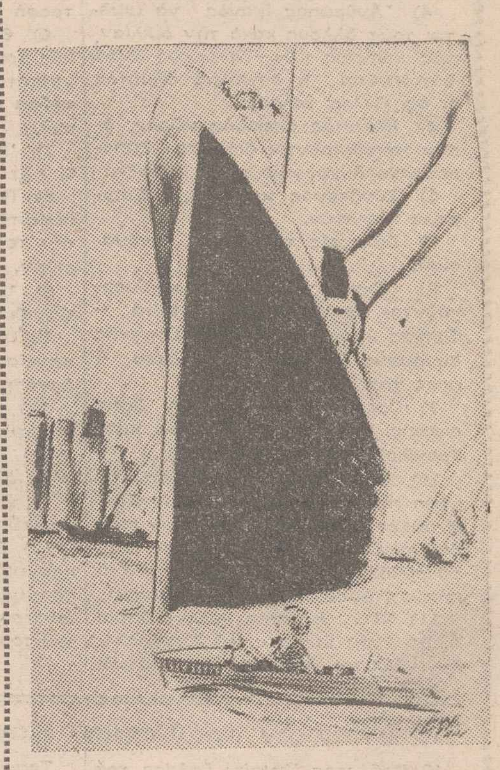

Οἱ κυρίες προηγοῦνται

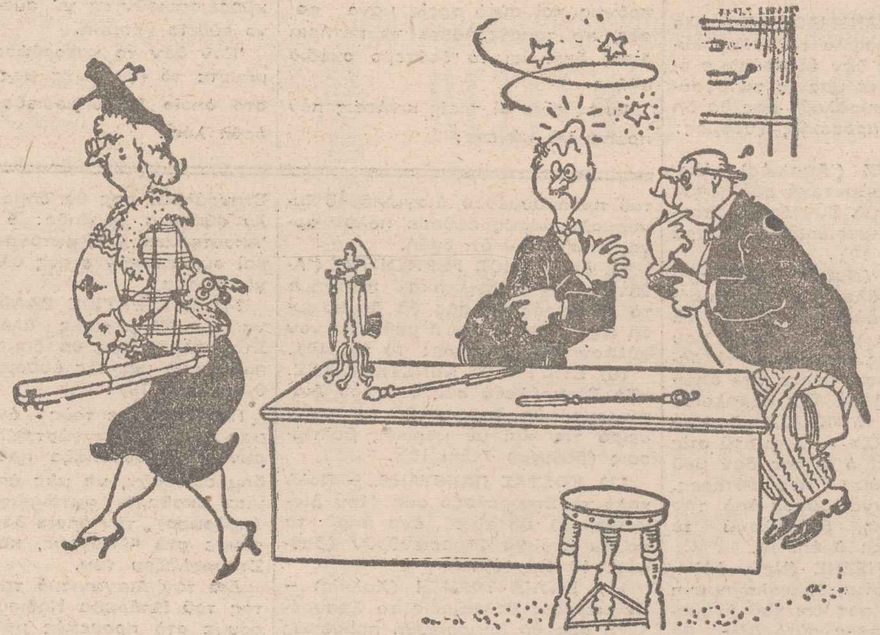

Δύσκολος πελᾶτις

— Ἀγόρασε μιὰ ὀμπρέλλα καὶ θέλησε νὰ τὴ δοκιμάση.

— Ξέρεις, δὲν εἶνε ἄρρωστος. Ἀγόρασε ὅμως ενα γιωτ καὶ θέλει ναχη ναυτικὸ αἷμα στὶς φλέβες του.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

Ἀθῆναι
22 Ἀπριλίου 1939
Ἔτος Γ'. Ἀρ. φύλλου 135

▼

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἐνδιαφέρουσαι ἐντυπώσεις ξένου δημοσιογράφου

●

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΡΟΤΣΙΛΔ

Πῶς ἱδρύθη μία πανίσχυρος οἰκονομικὴ αὐτοκρατορία

●

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΠΗΓΗ ΠΛΟΥΤΟΥ

Πῶς θησαυρίζει μία Χώρα ὁλόκληρη ἀπὸ πέντε κοριτσάκια.

●

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

Χιουμουριστικὸς ἀπολογισμὸς ἑνὸς γαργαντούα.

▲

Διηγήματα, ἔρευνες πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

Π
Ε64

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Ξέχασα τί μοῦ εἶπαν ν' ἀγοράσω, εἶπε στὸν μπακάλη ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, μόλις μπῆκε μέσα στὸ μαγαζί του.

Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε νὰ βοηθήσῃ τὴ μνήμη του:

— Μήπως σοῦ εἶπαν τυρί, βούτυρο, ζάχαρι, μαργαρίνη, μαρμελάδα, ζαμπόν, σκόρδα, μακαρόνια, πατάτες, φασόλια, ἁλάτι, λάδι μουστάρδα, ρήγανι, σπίρτα, μπακαλιάρο.....

— Τώρα θυμήθηκα, τὸν διέκοψε μὲ χαρὰ τὸ κοριτσάκι. Μοῦπαν.... Γιὰ πές μου τα πάλι μὲ τὴ σειρά...

◆◆

— Εἶπες σὲ κανέναν τίποτε γιὰ τὸν μυστικό σου γάμο, ρώτησε ἡ Ντορὶς τὴν φίλη της.

— Ὄχι. Περιμένω νὰ ξεμεθύσῃ ὁ ἄνδρας μου, τῆς ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Θέλω νὰ εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τὸ μάθῃ.

◆◆

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία εἶχε ἐπισκεφθῆ ἕνα Ἄσυλο Ἀνιάτων, καὶ ἀφοῦ μίλησε μὲ ἀρκετοὺς τροφίμους πλησίασε ἕναν, ὁ ὁποῖος καθόταν σ' ἕνα τραπέζι κι' ἔγραφε σ' ἕνα χαρτὶ περίεργους σχηματισμοὺς γραμμάτων.

Στάθηκε ἀπὸ πίσω του χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ καὶ στὸ τέλος τὸν ἐρώτησε:

— Τί κάνετε ἐκεῖ;

Ὁ ἄρρωστος τῆς ἀπάντησε:

— Γράφω ἕνα γράμμα.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ κυρία ἐτόλμησε καὶ τὸν ξαναρώτησε:

— Καὶ σὲ ποιὸν γράφετε:

— Στὸν ἑαυτό μου, τῆς ἀπάντησε ἀμέσως ὁ τρελλός.

— Καὶ τί γράφετε τοῦ ἑαυτοῦ σας; ἐπέμενε ἡ ἐπισκέπτις.

— Ὤ! Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, τῆς ἀπάντησε ὁ τρελλός. Θὰ τὸ μάθω αὔριο τὸ πρωΐ, ὅταν λάβω καὶ ἀνοίξω τὸ γράμμα!

◆◆

Μώδ: Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸν νεαρὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐρωτεύθηκες τρελλὰ μόλις τὸν εἶδε;

Μάμπελ: Ὤ! Ἦταν μιὰ αὐταπάτη ἀγαπητή μου φίλη. Τὸ αὐτοκίνητο, μέσ' στὸ ὁποῖο τὸν πρωταντίκρυσα, ἦταν τοῦ προϊσταμένου του!

◆◆

Ὁ μικρὸς Τόμυ πηγαίνοντας τὸ μεσημέρι τὸ φαΐ τοῦ πατέρα του ἐκεῖ ποὺ δούλευε, σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κυττάξῃ ἕναν ἐργάτη ποὺ καθάριζε μιὰ ὑπόνομο.

— Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόνομο, παρετήρησε ὁ Τόμυ στὸν ἐργάτη, ἔπεσε τοῦ ἀδελφοῦ μου μία λίρα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἐργάτη φωτίστηκε.

— Ἀλήθεια μικρέ; ἔκανε δῆθεν ἀδιάφορα. Πρέπει, ὅμως, νὰ πηγαίνῃς γιατὶ τὸ φαΐ θὰ κρυώσῃ.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ μικρὸς Τόμυ, γυρίζοντας σπίτι του, βρῆκε τὸν ἐργάτη νὰ εἶνε βουτηγμένος μέσα στὴν ὑπόνομα καὶ νὰ ψάχνῃ.

— Εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόνομο ἔπεσε τοῦ ἀδελφοῦ σου ἡ λίρα; τὸν ρώτησε ὁ ἐργάτης.

— Ἀπολύτως βέβαιος, ἀπάντησε ὁ Τάμυ, ἀφοῦ τὸν εἶδα κι' ἔβγαινε ἀπ' αὐτὴν μὲ τὴ λίρα στὸ χέρι!

◆◆

Ὁ ἀρχαιότερος ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος εἶπε στὸν συνάδελφό του Οὐΐγκινς.

— Σηκώσαμε ἀπὸ τὸ ταμεῖο εἴκοσι λίρες γιὰ νὰ προσφέρωμε στὸν διευθυντή μας ἕνα δῶρο στὴν γιορτὴ τῶν γενεθλίων του. Θὰ θέλαμε, ὅμως, νὰ τοῦ προσφέρουμε κάτι ν' ἀξίζῃ τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ διαθέσουμε: Κάτι ποὺ νὰ φαίνεται μεγάλο καὶ πολύ.

— Ν' ἀγοράσετε ρύζι ἀξίας 20 λιρῶν καὶ νὰ τοῦ τὸ προσφέρετε... βρασμένο! ἀπάντησε ὁ ἐφευρετικὸς Οὐΐγκινς.

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"

Ἀθῆναι

22

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939

Ἀριθμὸς φύλλου 135

7 Ἡμέραι 7 Νύκται

Ὁ «τυχηρὸς ἀριθμὸς» ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ τὸ τρίστηλον θέμα πρωϊνῆς ἐφημερίδος, οἱ ἀναγνῶσται τῆς ὁποίας μαθαίνουν «τὴν μαγικὴν ἀριθμολογίαν ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπον νὰ προοδεύῃ εἰς τὴν ζωήν του. Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα: «Ἂν λέγεσθε Γεώργιος, ὁ ἀριθμός σας εἶνε Γ=3, Ε=5, Ω=24 ἢ 2+4=6, Ρ=17 ἢ 1+7=8, Γ=3, Ι=9, Ο=15 ἢ 1+5=6, Σ=18 ἢ 1+8=9. Ἔχομεν λοιπὸν σύνολον 46 ἢ 4+6=10 δηλαδὴ 1. Τυχηρὸς ἀριθμός σας εἶνε τὸ 1. Μὲ τὸ ἴδιον σύστημα προσθέτετε τὸν ἀριθμὸν τοῦ μηνὸς ποὺ ἐγεννήθητε, τὴν ἡμερομηνίαν, τὸ ἔτος, τὴν ἡλικίαν σας καὶ ὅταν βρῆτε τὸ ἄθροισμα, ἂς ποῦμε 13 ἢ 1+3=4, φροντίζετε νὰ ἀγοράσετε λαχεῖον ποὺ λήγει σὲ 4 καὶ θὰ κερδίσετε. Τὸ ὀρθότερον ὅμως εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου νὰ βγάζῃ ἄθροισμα 4. Λ.χ. ἀγοράζετε ἕνα λαχεῖον μὲ ἀριθμὸν 25564. Προσθέτετε τοὺς ἀριθμοὺς 2+5+5+6+4=22 δηλαδὴ 2+2=4. Τὸ λαχεῖον 25.564 εἶνε τὸ τυχηρόν σας»! Εἴδατε λοιπὸν πόσο εὔκολον εἶνε! Ὁ συντάκτης σᾶς δείχνει τὸν τρόπον διὰ νὰ ἀποκτήσετε ἑκατομμύρια. Μόνον νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ ποῦμε ὅτι εἶνε πολὺ ἀφελής. Δὲν φροντίζει ὁ εὐλογημένος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημά του διὰ τὸν ἑαυτόν του, ὥστε νὰ μὴ ἀγωνίζεται νὰ πλουτίσῃ τοὺς ἄλλους... διὰ νὰ ζήσῃ;

Ἡ Ἑλλάς, μὲ τὸ εὐλογημένο κλῖμα της, ἔγινε ὁ εὐρωπαϊκὸς παράδεισος τῶν λουλουδιῶν. Οἱ ξένοι τοὐλάχιστον ποὺ μᾶς ἔρχονται, θαυμάζουν τὴν ἄφθονον ἀνθοπαραγωγήν μας, τὴν ποιότητα τῶν λουλουδιῶν μας, ποὺ ἡ ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια τὰ παράγει τώρα εἰς ἀμετρήτους ποικιλίας ἐξαιρετικῆς ὀμορφιᾶς. Ἔχομε σήμερα λουλούδια καθαρῶς ἀθηναϊκά, ποὺ ἔγιναν μὲ σοφὰς διασταυρώσεις εἰδῶν, λουλούδια ποὺ μόνον ἡ Ἀττικὴ θὰ μποροῦσε νὰ παράγῃ καὶ ποὺ πωλοῦνται πάμφθηνα ἐν συγκρίσει μὲ τὰς τιμὰς ποὺ ζητοῦνται στὶς ἄλλες χῶρες, ὅπου τὸ ἄνθος εἶνε ἕνα εἶδος ὑπερτάτης πολυτελείας. Οἱ ἐρωτευμένοι δηλαδὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε εὐτυχεῖς, διότι ἠμποροῦν νὰ ἀνταλλάσσουν ἀνθοδέσμας μὲ χαμηλὸν κόστος... Διότι, βέβαια, τώρα δὲν ἔχουν πειὰ καιρὸν νὰ ἐκτελέσουν τὴν παραγγελίαν τοῦ ποιητοῦ:

«Δρέψατε πάλιν ἐρασταὶ
εὐδαίμονες, ναρκίσσους...»

Δι' ὃ καὶ μπαίνουν στὸ πρῶτον ἀνθοπωλεῖον καὶ δρέπουν ὅ,τι δήποτε ἄνθος θέλουν μὲ ἕνα πεντηκοντάδραχμον.

Τὰ «καλοκαιρινὰ» ποὺ ἐξετέθησαν στὶς βιτρίνες, προσελκύουν ἕνα κόσμον μελαγχολικόν, ποὺ κυττάζει περίλυπος καὶ ἀναστενάζει. Εἶνε οἱ συμπολῖται ποὺ ἔπεσαν ἔξω στοὺς λογαριασμοὺς των καὶ ποὺ εὑρέθηκαν μὲ τὰ χειμωνιάτικά τους, ἐν πλήρει Ἀπριλίῳ... Οἱ ζέστες προχωροῦν ἁλματωδῶς, ὁ ὑδράργυρος φλερτάρει μὲ τὰ ὕψη τοῦ θερμομέτρου καὶ ὁ ἥλιος, ὁ πολυΰμνητος καὶ πολυπόθητος ποὺ τὸν ἐκαρτερούσαμε ὡς σωτῆρα καὶ ἀπολυτρωτὴν κατὰ τὰς χαλεπὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, ἄρχισε νὰ γίνεται, ἰδίως κατὰ τὶς μεσημβρινὲς ὧρες, ἀνυπόφορος. Οἱ καθυστερημένοι συμπολῖται παρακολουθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνησυχητικὰ φαινόμενα μὲ ἀγωνίαν. Καὶ ἐμπρὸς εἰς τὶς βιτρίνες τῶν θερινῶν εἰδῶν, προβαίνουν εἰς μελαγχολικοὺς μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῶν καλοκαιρινῶν προμηθειῶν ποὺ τοὺς καταδυναστεύει... Μέχρι τοῦ Πάσχα, ἀναβάλλοντες ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἤλπιζαν μὲ περισσὴν αἰσιοδοξίαν, ὅτι θὰ τὰ βολέψουν καὶ θὰ ἐξεύρουν τὶς ἀπαραίτητες πιστώσεις διὰ τὰς θερινὰς ναυπηγήσεις κουστουμίων. Τώρα, ἐν ὄψει τῶν κινδύνων τῆς ζέστης, ἀναγκάζονται νὰ καθελκύσουν τὰ παληὰ των ροῦχα, τὰ ὁποῖα μὲ μίαν κατάλληλον ἐπισκευήν, θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅπως-ὅπως διὰ τὴν ναυτικὴν ἐπίδειξιν τοῦ καλοκαιριοῦ.

Καὶ οἱ βιτρίνες θὰ μείνουν ἔτσι χωρὶς θεατάς. Διότι ὅσοι ἔχουν νὰ ἀγοράσουν δὲν στέκονται βέβαια ἐμπρὸς σ' αὐτές. Μπαίνουν εἰς τὸ κατάστημα.

Οἱ κριτικοὶ ποὺ ἔγραψαν διὰ τὰς παραστάσεις τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου, δίχως νὰ γνωρίζουν λέξιν ἀπὸ τὴν ὡραίαν γλῶσσαν τοῦ Σαίξπηρ, ἔμπλεξαν τώρα μὲ ἄλλους μπελάδες. Πρέπει νὰ γράψουν κριτικὴν διὰ τὶς δύο θαυμάσιες Γερμανίδες χορεύτριες ποὺ μᾶς ἐπιδεικνύουν τὴν καταπληκτικὴν τέχνην των ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ μας θεάτρου.

Θὰ μᾶς εἰπῆτε τώρα: Καὶ τί σχέσιν ἔχουν οἱ κριτικοί μας —ἡ ὡρισμένοι τοὐλάχιστον — μὲ τὴν τέχνην τοῦ χοροῦ; Ἔχουν καὶ παραέχουν. Ὅταν κανεὶς γράφει μὲ τὰ πόδια, ἔχει κάποιαν ἁρμοδιότητα διὰ τὸν χορόν.

Ὁ μισθὸς τῶν πρωταγωνιστριῶν τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου ἔχει φθάσει εἰς ἀστρονομικὰ ὕψη. Ἀκοῦτε συμβόλαια μὲ 20.000, μὲ 25.000, μὲ 30 καὶ 35 χιλιάδες τὸν μῆνα! Ὑπὸ τοιούτους ὅρους δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον γιατὶ αἱ γόησσαι τῆς μουσικῆς σκηνῆς παντρεύονται τώρα τελευταῖα ἀθρόως. Νύφες μὲ τέτοια προῖκα καὶ τέτοιο εἰσόδημα σπανίζουν στὴν ἐποχή μας...

Οἱ πρωτοπόροι τῶν μπαίν-μίξτ μᾶς δίδουν κάθε τέτοιαν ἐποχὴν τὸ καλὸν παράδειγμα. Συγκεντρώνονται στὶς ἔρημες παραλίες καὶ παίρνουν τὸ πρῶτον βάπτισμα εἰς τὰ νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ, ποὺ ἐπιφυλάσσουν πολὺ ψυχρὰν ὑποδοχὴν εἰς τοὺς προώρους αὐτοὺς ἐπισκέπτας των.

Σὲ μερικοὺς μάλιστα προσφέρουν καὶ μίαν ὡραίαν πνευμονίαν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀναχαιτίζει ἐννοεῖται τοὺς ὑπολοίπους πρωτοπόρους τῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν μάλιστα καὶ πολλαὶ γυναῖκες.

Εἰς ὅλα τὰ πράγματα χρειάζεται τόλμη. Καὶ κάποιος πάντα πρέπει νὰ βρεθῇ διὰ νὰ κινδυνεύσῃ, ἀνοίγοντας τὸν δρόμον εἰς τοὺς ἄλλους ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα ἀργότερα καὶ ἀσφαλέστερα.

Ἀκόμη καὶ τὰ μπαίν-μίξτ ἔχουν, καθὼς βλέπετε, τὴν φιλοσοφίαν τους.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Δύο πράγματα γεμίζουν τὴν ψυχή μου μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ μεγαλειώδεις σκέψεις: ὁ οὐράνιος κόσμος ποὺ βρίσκεται ἀπὸ πάνω μου καὶ ὁ ἠθικὸς νόμος ποὺ ζῆ μέσα μου.

Κάντ

◆◆

Ὁ καρπὸς τῆς εὐτυχίας δὲν δρέπεται ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς ἀδικίας.

Ἀνατολίτικη Παροιμία

◆◆

Ἡ ἠθικὴ εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν. Μᾶς διδάσκει πῶς νὰ ζοῦμε εὐτυχισμένοι.

Πασκάλ

◆◆

Ἡ ἠθικὴ εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας.

Ζιρώ

◆◆

Ἡ ἐπιδίωξις τοῦ ἀνόμου κέρδους φέρνει περισσότερη καταστροφὴ παρὰ εὐτυχία.

Σοφοκλῆς

◆◆

Τὸ ἄνομο κέρδος εἶνε ζημία.

Ἡσίοδος

◆◆

Ἡ μεγάλη τέχνη τοῦ νὰ ζῇ κανεὶς εὐτυχισμένος εἶνε νὰ ζῇ ἠθικῶς.

Βενιό

Στοὺς δυστυχοῦντας ἀπομένει πάντοτε ἡ παρηγορία ὅτι ἔκαναν τὸ καθῆκόν τους.

Δημόκριτος

◆◆

Ἡ σωφροσύνη εἶνε ἡ πηγὴ τῆς εὐτυχίας.

Σοφοκλῆς

◆◆

Ἡ σωφροσύνη δὲν εἶνε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν τέχνη τῆς εὐτυχίας.

Ντιντερὰ

◆◆

Τὸ μέλλον ἀνήκει στοὺς σώφρονας.

Γαμβέττας

◆◆

Ἡ ἠθικὴ εἶνε ἡ συγκέντρωσις ὅλων τῶν συνταγῶν, ὅλων τῶν πίστεων καὶ ὅλων τῶν ἐπιδιώξεων ποὺ δυναμώνουν, θερμαίνουν καὶ ὀμορφαίνουν τὴν ζωή.

Ρεμὺ ντὲ Γκουρμὸν

◆◆

Δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μόνον εὐτυχία: τὸ καθῆκον. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μόνον παρηγορία: ἡ ἐργασία. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μόνον χαρά: τὸ ὡραῖον.

Κάρμεν Σύλβα

Ἡ τέχνη τῆς εὐτυχίας συνίσταται εἰς τὸ νὰ περιορίσουμε τὴν ἱκανοποίησι τῶν ἐπιθυμιῶν μας καὶ νὰ ἐπεκτείνουμε τὴν ἱκανοποίησι τῶν καθηκόντων μας.

Ντὲ Κὰρν

◆◆

Εὐτυχία σημαίνει σταθερὰν ὑποταγὴν εἰς τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς.

Ζὺλ Σιμὸν

◆◆

Πραγματικὰ σώφρων εἶνε ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει νὰ περιορίζῃ τὶς ἐπιθυμίες του.

Βιζὲ

◆◆

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος μᾶς κάνει ὅ,τι μᾶς κάνει ἡ ἱκανοποίησις ἑνὸς πάθους.

Ἀνρὺ Μπὲκ

◆◆

Οἱ ἄνθρωποι μεταχειρίζονται τὴν εὐτυχία τους ὅπως καὶ τὴν περιουσία τους. Τὰ σπαταλοῦν καὶ τὰ δύο ἀσυλλόγιστα, γιὰ ἕνα ἀμφίβολο μέλλον, ὅπου θυσιάζουν τὸ παρόν, δηλαδὴ τὸ μόνο σίγουρο ποὺ ἔχουν στὰ χέρια τους.

Κα ντὲ Ρεμυζά.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἀφοῦ παρηκολούθησε τὴ συζήτησι γιὰ τὴν σύγκρισι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μοντέρνων κοριτσιῶν καὶ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ποὺ εἶχαν τὸ προσὸν νὰ ντρέπωνται καὶ νὰ κοκκινίζουν, μιὰ νεαρὰ παρετήρησε:

— Λαμπρά. Ἀφοῦ, ὅπως λέτε, τὰ κορίτσια τῆς παληᾶς ἐποχῆς ἦσαν τόσο πολὺ ἀθῷα, πῶς ἤξεραν πότε ἔπρεπε νὰ κοκκινίζουν;

◆◆

Ὁ ἄρρωστος εἶχε ἀναλάβει ἀπὸ τὴν πνευμονία. Ζήτησε ἐπανειλημμένως φαΐ καὶ ἡ νοσοκόμος τοῦ ἔφερε ἐπιτέλους μιὰ κουταλιὰ ρύζι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ ἀναρρωνύων φώναξε τὴ νοσοκόμο καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα θέλω νὰ διαβάσω κάτι. Φέρτε μου ἕνα γραμματόσημο!

◆◆

Ὁ σύζυγος:— Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ κάνῃς αὐτὸ τὸ σκυλὶ νὰ σὲ ὑπακούσῃ.

Ἡ σύζυγος:—Ἀνοησίες. Αὐτὸ εἶνε ζήτημα ὑπομονῆς. Μήπως τὸ ἴδιο δὲν ὑπέφερα καὶ μὲ σένα;

◆◆

Ὁ πιστωτής:— Ἂν τοὐλάχιστον μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ μὲ πληρώνατε στὴν ἀρχὴ τοῦ μηνός...

Ὁ χρεώστης:— Κουράστηκα νὰ σᾶς δίνω ὑποσχέσεις. Μολονότι σᾶς ὑπόσχομαι συχνά, ὡστόσο σεῖς ἐξακολουθῆτε νἀρχόσαστε...

◆◆

— Ὥστε τὸ ὄνομά σου εἶνε Τζώρτζ Οὐάσιγκτων; ρώτησε ἡ ἡλικιωμένη κυρία τὸν μικρὸ νέγρο γκρούμ τοῦ ξενοδοχείου.

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ προσπαθῆς φυσικὰ νὰ γίνῃς σὰν κι' αὐτόν, ἢ περίπου νὰ τὸν πλησιάσῃς; Δὲν εἶνε ἔτσι, μικρέ μου;

— Σὰν ποιόν;

— Σὰν τὸν Τζώρτζ Οὐάσιγκτων.

—Δὲν μπορῶ νὰ γίνω σὰν τὸν Τζώρτζ Οὐάσιγκτων γιατὶ αὐτὸς εἶμαι ἐγώ!

◆◆

Ὁ Τζὼνς εἶχε τὸ κρυφὸ παράπονο ὅτι ἡ γυναίκα του ποτὲ δὲν τοῦ ἔρραβε τὰ κουμπιά. Μιὰ μέρα, ποὺ εἶχε βγῆ νὰ ψωνίσῃ μαζί της τῆς παρατήρησε στὸ δρόμο σαρκαστικά:

— Νὰ μοῦ θυμίσῃς ν' ἀγοράσω μερικὲς βελόνες καὶ κλωστὴ ἀγάπη μου.

Ἡ γυναίκα του τὸν κύτταξε κατάπληκτη:

— Ἀνόητε ἄνθρωπε τοῦ εἶπε. Γιατὶ ν' ἀγοράσῃς; Μπορεῖς νὰ δανεισθῇς τὶς δικές μου.

◆◆

Ὁ πάστωρ: Κάνεις Τζίμ, τὸ βράδυ πρὶν πέσῃς νὰ κοιμηθῇς τὴν προσευχή σου;

Ὁ μικρὸς Τζίμ: Μάλιστα κύριε.

Ὁ πάστωρ: Ἐπίσης τὸ πρωΐ ποῦ σηκώνεσαι, κάνεις τὴν προσευχή σου;

Ὁ μικρὸς Τζίμ: Ὄχι κύριε, γιατὶ μόνον ὅταν εἶνε νύχτα φοβᾶμαι!

◆◆

— Εἶνε μέσα ὁ κύριος Σμίθ; ἐρώτησε ἡ κυρία Σμὶθ τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου.

— Ὄχι κυρία, ἀπάντησε τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου, δασκαλεμένο καταλλήλως ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του. Βγῆκε ἔξω νὰ γευματίσῃ μὲ τὴν σύζυγό του.

— Ἀλήθεια; ἔκανε θυμωμένη ἡ κυρία. Πολὺ καλά. Ὅταν ἐπιστρέψῃ, πές του ὅτι τὸν ἐπεσκέφθη ἡ ...δακτυλογράφος του!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ἀρχισυντάκτης:
Μάνος Σαφαρίκας
Ἁγίων Πάντων, 57, Καλλιθέα

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23

Γραφεῖα: Σταδίου 23

Ἀριθ. Τηλ. 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
22
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939
Ἀριθμὸς φύλλου 135
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Σκέψεις = τῆς ἡμέρας

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Τοῦ κ. Λαύρα

— Ἀπὸ πότε ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται πιστοποιητικά, βεβαιώσεις ἔγγραφοι μετὰ φωτογραφίας, δελτία ταυτότητος συμφωνητικά, συμβόλαια, προσύμφωνα καὶ λοιπὰ ἐπίσημα χαρτιά, μὲ τὰ ὁποῖα καταγινόμεθα ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτός, τρέχοντες, ἀνεβαίνοντες σκάλες, ἐκλιπαροῦντες ἀρχὰς καὶ πληρώνοντες ἔξοδα;

— Μὰ ἀπὸ τότε, ὑποθέτω, εἶπεν ὁ ἀκούων, ποὺ ἐχάσαμε τὴν ἀμοιβαίαν πίστιν, ποὺ ἐπαύσαμε νὰ στηριζώμεθα εἰς τὸν λόγον μας καὶ νὰ ὑπογράφωμεν ἁπλῶς μὲ μίαν χειραψίαν. Συνέβη δὲ καὶ ἄλλο τι, ποὺ ὁμοιάζει μὲ φαῦλον κύκλον: Ὅσον ἐχάναμε τὴν πίστιν μεταξύ μας τόσο περισσότερα πιστοποιητικά, συμβόλαια καὶ σύμφωνα ἔβγαναν στὴν μέσῃ. Καὶ ὅσο ἐπληθύνοντο αὐτὰ τόσο πύξαναν οἱ κατεργάρηδες οἱ ἀπατεῶνες καὶ οἱ μασκαράδες. Διότι ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐστηρίζοντο εἰς τὴν ἁπλὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὸν λόγον, σπανιώτατα ἀνεφαίνοντο οἱ παραβάται καὶ ὅταν συνέβαινε νὰ ἐμφανισθῇ καὶ κάποιος ἐγίνετο ἀντικείμενον διαπομπεύσεως, ὥστε νὰ παίρνῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον του. Ἀντιθέτως αἱ ὑποσχέσεις ἐπὶ ἐπισήμων ἐγγράφων, δὲν ἐμποδίζουν σήμερα τὴν παράβασιν καὶ τὴν ἐκ νέου δρᾶσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ μετὰ περισσοῦ θράσους μάλιστα!

Ὁ διάλογος αὐτὸς προεκλήθη ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι καταστημάτων, οἱ ὑπηρέται καὶ ὑπηρέτριαι, μάγειροι καὶ μαγείρισσαι, εἶνε ἐφωδιασμένοι εἰς τὴν μακαρίαν ἐποχήν μας, μὲ δελτία ταυτότητος μετὰ φωτογραφίας καὶ πιστοποιητικῶν καλῆς διαγωγῆς ὑγείας καὶ λοιπῶν προσόντων. Ὅλαι αἱ βεβαιώσεις εἶνε ἐν τάξει' ὅλα τὰ πιστοποιητικὰ καὶ αἱ φωτογραφίαι εἶνε καθὼς πρέπει καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ μὴ εἶνε ἐν τάξει καὶ καθὼς πρέπει τὰ ἄρρενα καὶ θήλεια, τὰ ὁποῖα μᾶς παρουσιάζουν— ἂν ὄχι ὅλα ἀλλὰ τὰ περισσότερα τοὐλάχιστον.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην μας ἡ πρὸ πεντηκονταετίας προσωποποίησις τῆς ἀρετῆς, ὑπὸ τὴν μορφὴν ὑπηρετρίας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἀπ' αὐτὴν λοιπὸν ἀντιθέτως πρὸς τὰ σήμερον συμβαίνοντα, ἡμεῖς τὰ διάφορα μέλη τῆς οἰκογενείας ἐζητούσαμεν διὰ νὰ εἴμεθα ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν γονέων πιστοποιητικὰ καλῆς διαγωγῆς, τὰ ὁποῖα ὁ μακαρίτισσα μετὰ μεγάλης δυσκολίας μᾶς ἐξέδιδε!

ΛΥΡΑΣ

◆◆

Σκέψεις

Ἡ καλύτερη ὥρα τοῦ παρόντος εἶνε κείνη ποὺ μᾶς κάνει νὰ πιστεύουμε στὸν ἐρχομὸ κάποιας εὐτυχίας.

Ζὰκ ντὲ Γκασόν.

◆◆

Ὁ ἄνθρωπος περνάει τὴ ζωὴ του νοσταλγῶν τὸ παρελθόν, παραπονούμενος γιὰ τὸ παρὸν καὶ τρέμοντας γιὰ τὸ μέλλον.

Ριβαρόλ.

◆◆

Κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε νὰ λέτε: («Ἔζησα»). Ἔτσι κάθε πρωΐ, θὰ ἔχετε μιὰ μέρα κέρδος.

Σενέκας.

◆◆

Μὲ τὸ νὰ μᾶς κάνῃ ἡ φιλοδοξία ν' ἀποβλέπουμε στὸ μέλλον, χάνουμε τὴ χαρὰ τοῦ παρόντος.

Μπρυές.

Οἱ πρῶτες ζέστες

— Γκαρσόν! Ἕνα γλυκὸ καὶ τρία νερά!

Βαρόμετρον ἀδιάψευστον τὰ «τρία νερά». Ἐπῆρε καλοκαίρι. Δὲν χωρεῖ καμμιὰ συζήτησις.

Μονάχα ἡ στοργὴ τῶν γονέων ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε ψυχρούτσικος:

— Καίτη, βάλε τὸ πανωφόρι σου.

— Μά τί λές, μαμά; Δὲν βλέπεις τί θαυμάσιος εἶνε ὁ καιρός;

— Μὴ βγαίνῃς, σοῦ λέω, γυμνή. Βάλε τὸ πανωφόρι σου.

— Θέλεις νὰ σκάσω ἀπὸ τὴ ζέστη;

Καὶ ἡ Καίτη προτιμᾷ νὰ «σκάσῃ» τὴν μαμά της μὲ τὴν ἀνυπακοήν της, παρὰ νὰ σκάσῃ ἡ ἴδια φυλακίζοντας τὸ σῶμα της μέσα στὸ πανωφόρι.

Τὰ μπράτσα της, ὁ λαιμός της ζητοῦν τὴν ἐλευθερίαν των. Τὰ ἀφίνει λοιπὸν καὶ αὐτὴ νὰ πιοῦν ἐλεύθερα τὸ φῶς τῆς ἀνοιξιάτικης καλωσύνης.

Οἱ γυναῖκες καὶ ἡ Ἔβγα ἐβιάσθηκαν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ καλοκαίρι, ἡ δεύτερη μὲ τὰ παγωτά της καὶ οἱ πρῶτες μὲ τὴν ἐλαφρή των ἀμφίεσιν. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις ὑπάρχει βιασύνη πραγματοποιήσεως κέρδους.

Ἡ Ἔβγα ἐβιάσθη νὰ εἰσπράζῃ τρίδραχμα. Τὰ θήλεα μὲ τὸ καλοκαιρινό των ντύσιμο ἐβιάσθηκαν νὰ εἰσπράξουν τὸν θαυμασμόν μας. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κέρδος των.

Ἡ ὀμορφιὰ τῶν γυναικῶν διέρχεται μίαν περίοδον μεταβατικήν. Ἀφίνει τὴν σεμνοτυφίαν τοῦ κλειστοῦ ἐνδύματος καὶ ἀποκτᾷ τὴν χαριτωμένην τόλμην τοῦ ντεκολτὲ καὶ τῆς τουαλέττας μὲ τὸ κοντὸ μανίκι. Καὶ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἔχει, φυσικά, ἐξαιρετικὸ θέλγητρον.

◆◆

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δείχνεται τὸ θάρρος καὶ ἡ πρωτοπορειακὴ διάθεσις τῶν γυναικῶν. Ἐμεῖς οἱ ἄρρενες εἴμαστε ἀκόμη χειμωνιάτικοι καὶ κατσουφιασμένοι. Αὐτὲς εἶνε καλοκαιρινές.

Ἐμεῖς μόλις τολμοῦμε νὰ βγάλουμε τὸ πανωφόρι. Οἱ γυναῖκες ἐβγῆκαν μὲ κοντὰ μανίκια. Ἐμεῖς μένουμε πιστοὶ στὸ μαῦρο ἢ στὸ κόκκινο παποῦτσι. Αὐτὲς προσεχώρησαν στὰ ἄσπρα.

Ἀψηφοῦν ἆρά γε περισσότερο ἀπὸ μᾶς τὸ κρύο; Μπορεῖ νὰ εἶνε κι' αὐτό. Τὸ ὅτι ὁ ἄνδρας ἔχει μεγαλείτερη ἀντοχὴ εἶνε ἕνας θρῦλος. Οἱ γυναῖκες εἶνε τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ θαρραλέον φῦλον καὶ τὸ δείχνουν σὲ πλεῖστες περιστάσεις.

Εἶνε ὅμως κι' ἄλλος λόγος: Στὶς γυναῖκες ἀρέσει ἡ ἀλλαγή. Γι' αὐτό, μόλις τὸ ἐπέτρεψε ὁ καιρός, ἔσπευσαν νὰ ξεντυθοῦν τὸν χειμῶνα καὶ νὰ περιβληθοῦν τὸ πανάλαφρο καλοκαίρι. Ἐπέταξαν τὶς γοῦνες. Καὶ βγῆκαν ξεκάλτσωτες.

Τὶς τέρπει ἡ μεταρρύθμισις. Τὶς εὐχαριστεῖ τὸ καινούργιο. Ἐνῷ ἐμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμαστε βαθύτατα συντηρητικοί. Μᾶς φαίνεται σὰν δύσκολο ν' ἀλλάξουμε τὸ χειμερινό μας ντύσιμο.

Ἀνοίγουμε τὸ πρωῒ τὸ παράθυρο. Βλέπουμε θαυμάσιο καιρό. Ἡ ἀτμόσφαιρα γλυκειὰ καὶ θαλπερή. Νὰ φορέσουμε σήμερα καπαρντίνα; Καθόμαστε καὶ τὸ συζητᾶμε μὲ τὸν ἑαυτό μας...

Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Θέλει συζήτησι; Δὲν βλέπετε τί θαυμάσιος καιρὸς εἶνε ἔξω; Ἀπὸ τώρα ἄρχισε ζέστη. Τὸ μεσημέρι δὲν θὰ μπορῇ κανεὶς νὰ ὑποφέρῃ οὔτε τὸ σακκάκι του.

Καὶ ὅμως, δὲν μᾶς φαίνεται καλὸ νὰ βγοῦμε χωρὶς καπαρντίνα. Δὲν μᾶς κάνει καρδιὰ νὰ θυσιάσουμε ἔτσι, στὰ γρήγορα, μιὰ συνήθεια μηνῶν. Μένουμε λοιπὸν πιστοὶ στὴ συνήθεια. Ξεκρεμοῦμε τὴν καπαρντίνα μας καὶ τὴν βάζουμε. Στὸ δρόμο περνᾷ δίπλα μας μιὰ νέα μ' ἕνα ἐλαφρότατο φορεματάκι. Κι' ἐμεῖς δὲν κοκκινίζουμε ποὺ φέρνουμε στὴν πλάτη μας τὸ ἄχθος τῆς καπαρντίνας...

◆◆

Εἶνε νὰ ἀπογοητευθῇ κανεὶς μὲ τὸ ἀνδρικὸ γένος. Δὲν ὑποδέχεται μὲ καμμιὰ συγκίνησι τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐποχῆς.

Οἱ γυναῖκες βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσουν μιὰ ἀπίστευτη ζωτικότητα. Τίποτε δὲν τὶς κρατεῖ στὸ σπίτι. Ξεχύνονται στοὺς δρόμους, στὰ κέντρα, στὰ μαγαζιά.

Λάμπουν ἀπὸ χαρά. Ξεχειλίζουν ἀπὸ ἰκμάδα. Περνοῦν σβέλτες καὶ σφριγηλές. Εὑρίσκονται σὲ μιὰ τελεία ἁρμονία μὲ τὴν νεότητα τοῦ Χρόνου. Ἐνῷ γιὰ μᾶς ἡ καλλιτέρευσις τοῦ καιροῦ ἔχει ὡς συνήθειαν τὴν ἐκδήλωσιν τῶν πρώτων συμπτωμάτων τῆς τεμπελιᾶς καὶ τῆς ὑπνηλίας.

— Ἀπὸ χθές, ξέρεις, ἄρχισα καὶ κοιμᾶμαι τὰ μεσημέρια, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μας.

Μ' αὐτὴν τὴν νυσταλέαν φράσιν μοῦ ἀνήγγειλε τὸ φθάσιμο τοῦ καλοκαιριοῦ. Μεθ' ὃ ἄνοιξε τὰ σαγόνια του σ' ἕνα ἀδηφάγο χασμουρητὸ καὶ προσέθεσε:

— Ξέρεις, εἶνε μιάμισυ ἡ ὥρα καὶ ἀρχίζω νὰ νυστάζω.

Ἔτσι κατάλαβε τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐποχῆς ὁ ἄρρην φίλος μου. Λίγο ἀργότερα συναντήθηκα μὲ μιὰ παρέα κοριτσιῶν. Μὲ περιεστοίχισαν μὲ τὴν πιὸ χαρούμενη διάθεσι, τὰ μάτια των ἔλαμπαν, οἱ γλῶσσες των δὲν σταματοῦσαν οὔτε στιγμή.

— Θὰ ἔρθετε νὰ πᾶμε καμμιὰ ἐκδρομή, τώρα ποὺ εἶνε ὡραῖος ὁ καιρός;

— Πᾶμε τὸ ἀπόγευμα στὸ τέννις;

— Πᾶμε αὔριο στὴν Κηφισιά;

Κίνησις, ζωή, σφρῖγος, νειᾶτα, χαρά. Αὐτὴν τὴν ὥρα ὁ ἄρρην φίλος μου θὰ ἐρροχάλιζε.

◆◆

Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε τὸ πιὸ συγκινητικὸ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ εἶνε τὸ ὅτι τὸ ὕπαιθρο ἀποκτᾷ τὴν ἑορτάσιμη ὄψι του. Τὰ τραπεζάκια καὶ οἱ καρέκλες ἁπλώνονται κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ φύλλωμα τῆς ἀκακίας. Τὸ γραμμόφωνο λέγει τὰ τελευταῖα σουξέ. Παρέες πηγαινοέρχονται. Ἕνας ἠλεκτρικὸς γλόμπος, μόλις νυχτώσῃ, σκορπᾷ ἕνα δροσερὸ φῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς καταπράσινες περικοκλάδες. Καὶ δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ πάρῃ ὁ ὑπαίθριος χῶρος μιὰ ἑορταστικὴ ὄψι.

Μὲ τὰ ἐλάχιστα μέσα ἐπιτυγχάνεται μέγιστο ἀποτέλεσμα. Ἕνα σωστὸ πανηγύρι γίνεται τὸ ὑπαίθριο κέντρο, γεμᾶτο λάμψι, κίνησι καὶ χαρά. Διότι σ' αὐτὸ βοηθεῖ ἡ γλυκύτης καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοσφαίρας, βοηθοῦν τὰ χάδια τῆς αὔρας καὶ τὸ πολύφωτο τῶν ἄστρων ἀπὸ ψηλά....

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Τὸ ξένο χρονογράφημα

ΠΛΑΝΩΔΙΟ ΜΠΑΛΕΤΤΟ

Ζὼρζ Ρενουὰρ

Στὸ τελευταῖο μου ταξίδι στὴν Ἀγγλία ἔγινα ἀκούσιος μάρτυς μιᾶς πρωτότυπης ἱστορίας:

Σὲ μιὰ συνοικία τοῦ Λονδίνου ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνα πλανόδιο μπαλλέτο ἀποτελούμενο ἀπὸ δυὸ ἀδελφές, οἱ ὁποῖες δὲν κατώρθωναν νὰ βροῦν δουλειὰ σὲ κανένα θίασο καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους χορεύοντας.... κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή. Ἡ σταδιοδρομία τους, ὅμως, διεκόπη ἀδόξως, χάρις στὴν ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία καὶ ὡδήγησε τὶς δυὸ ρηξικέλευθες ἱέρειες τῆς Τερψιχόρης στὸ δικαστήριο. Ὁ δικαστὴς ἐπιεικῶς φερόμενος δὲν κατεδίκασε τὶς δυὸ χορεύτριες, ἀλλὰ ἐδήλωσε ὅτι θὰ τὶς ἐτιμωροῦσε αὐστηρότατα, ἂν ἐνεφανίζοντο πάλιν πρὸ τοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν αὐτὴν κατηγορίαν.

Αὐτὴ ἡ περίεργη νοοτροπία τῶν Λονδρέζων μοῦ ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησι. Γιατί, ἄρχισα νὰ διερωτῶμαι, ὅταν τὶς ἔβλεπαν στὴ σκηνὴ τὶς χειροκροτοῦσαν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ὅταν τὶς εἶδαν στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου ἔσπευσαν νὰ τὶς ὁδηγήσουν στὸ δικαστήριο; Μήπως δὲν ἐχόρευαν ἐξ ἴσου ὡραῖα στὸ δρόμο ὅπως καὶ στὴ σκηνή; Ἢ μήπως τάχα τὸ ἐπάγγελμά τους ἦταν λιγώτερο ἀξιοπρεπὲς ἀπὸ τὰ τόσα ἄλλα ἐπαγγέλματα τοῦ δρόμου καὶ τοῦ ποδαριοῦ, ποὺ ἐν τούτοις κανεὶς Λονδρέζος ἀστυφύλακας δὲν διανοήθηκε νὰ θέσῃ τέρμα;

Ἀπεναντίας ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀντὶ νὰ ὁδηγηθοῦν στὸ δικαστήριο οἱ δυὸ αὐτὲς ἔνθερμες ἱέρειες τῆς Τερψιχόρης ἔπρεπε τὸ λιγώτερο νὰ ....παρασημοφορηθοῦν.

Θεωρεῖτε μικρὸ κατόρθωμα τὸ ὅτι ἀνάλαβαν νὰ σκορπίσουν τὴν εὐθυμίαν στοὺς σκυθρωποὺς καὶ μελαγχολικοὺς δρόμους τῆς Λονδρέζικης συνοικίας; Ὄχι μόνο δὲν νομίζω ὅτι παρεμποδίζανε τοὺς κατοίκους ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιδίδωνται ἀπερίσπαστοι στὴ δουλειά τους ἀλλὰ ἀπεναντίας τοὺς ξεκούρζαν μὲ τὴ εὔθυμη παρένθεσι τοῦ χοροῦ των.

Ἔπειτα μήπως ἡ ζωὴ δὲν εἶνε θέατρο; Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πρωτότυπες αὐτὲς μπαλλαρίνες χορεύοντες στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου ἦσαν ἀπολύτως ἐν τάξει μὲ τὸν ἑαυτό τους καὶ μὲ τὸ ἐπάγγελμά τους. Ἀλλὰ ποῦ νὰ καταλάβουν τέτοια πράγματα οἱ στενοκέφαλοι καὶ φλεγματικοὶ Λονδρέζοι;

ΖΩΡΖ ΡΕΝΟΥΑΡ

◆◆

Σκέψεις

Ἀληθινὴ εὐτυχία εἶνε νὰ ζῇ κανεὶς τὸ παρόν, νὰ μὴ θλίβεται γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ μὴ προεξοφλῇ τὸ μέλλον. Μπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε παντὸς ὅ,τι σᾶς προσφέρει ἡ παροῦσα στιγμή. Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία.

Ζὰν Βέμπστερ.

◆◆

Τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθὸν ἀποτελοῦν γιὰ μᾶς διπλῆ πηγὴ εὐτυχίας. Ἡ πρώτη πηγὴ ξεπηδάει ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ἡ δεύτερη ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι.

Σενέκας.

◆◆

Τὸ παρελθὸν τὸ βλέπουμε πολὺ ὀμορφότερο ἀπὸ ὅ,τι ἦταν στὴν πραγματικότητα. Τὸ παρὸν τὸ θεωροῦμε χειρότερο ἀπ' ὅ,τι εἶνε. Κι' ἐλπίζουμε ἕνα μέλλον πολὺ εὐτυχισμένο, ἐνῷ δὲν θἆνε τόσο ρόδινο.

Κα ντ' Ἐπιναί.

◆◆

Τὸ ὡραῖο παρελθὸν γίνεται ἀπὸ τὸ ἄσχημο παρόν.

Παγερόν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ I. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Τὸ φάρμακο κατὰ τῆς μηνιγγίτιδος

Ἡ μηνιγγίτης εἶνε μιὰ ἀρρώστεια τοῦ ἐγκεφάλου ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν εἶνε θανατηφόρος. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀρώστεια παρουσιάζεται συχνότερα στὰ παιδιά, κι' ἐφ' ὅσον προσβληθοῦν δὲν ζοῦν παρὰ ἕνα στὰ ἑκατό.

Νὰ ὅμως ποὺ παρουσιάζονται δύο αὐτὰ παιδιὰ ἐγλύτωσαν ἀπὸ θηκαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια τὴν τελευταία στιγμή. Στὴ πρώτη, ἐσώθηκε ἕνα κοριτσάκι ἑπτὰ χρονῶν στὴν πόλι Οὐόλχερχαμπτον καὶ στὴ Νέα Δυτικὴ Οὐαλλία. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ ἐγλύτασαν ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια χάρις σ' ἕνα νέο φάρμακο ποὺ ὀνομάζεται «Μ. καὶ Β 693». Ἐφευρέται του εἶνε Γερμανοὶ χημικοὶ οἱ ὁποῖοι τὸ ἐξάγουν ἀπὸ τὸ κατράμι.

Γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν τελειότητά του τὸ φάρμακο αὐτὸ περνᾶ ἀπὸ πολλὲς ἐπεξεργασίες, ἐχρησιμοποιήθη δὲ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ ὅταν ἀρρώστησε ἀπὸ φλεγμονὴ τοῦ λάρυγγος ὁ γυιὸς τοῦ σημερινοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ὁ ὁποῖος ἐσώθη ὑπὸ δραματικὲς συνθῆκες.

Τὸ σωτήριο αὐτὸ φάρμακο εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ μ' ἐνέσεις, καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης του ἐκδηλώνεται μὲ τὴν πρώτη ἔνεσι, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὶς ἐνέσεις ποὺ γίνοντα ἐναντίον τῆς διαφθερίτιδος. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας ὁλοκληρώνεται σὲ δέκα μέρες.

Κεκλιμένοι πύργοι

Ὁ πύργος τῆς Πίζας εἶνε ἕνας ἀπὸ τὰ πολλὰ παλαιὰ κτίρια ποὺ ἔχουν φύγει ἀρκετὲς μοῖρες ἀπὸ τὴν κάθετη γραμμή τους.

Ὁ πύργος τῆς Πίζας ἔχει ὕψος 53 μέτρων, καὶ ἡ κλίσις του φθάνει τὰ τεσσεράμισυ μέτρα. Ἡ κλίσις αὐτὴ ἐσημειώθη τὸ 1829 καὶ ὁλοκληρώθη μὲ ἄλλους 30 πόντους τὸ 1910.

Ὁ καθηγητὴς Ἀρνὸτ στὸ βιβλίο του «Στοιχεία φυσικῆς», ποὺ εἶχε εὑρεία δημοσιότητα κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, γράφει ὅτι ὁ πύργος τῆς Πίζας ἐκτίσθηκε ἐπίτηδες κεκλιμμένος γιὰ νὰ «τρομάξῃ ἢ νὰ καταπλήξῃ». Ἐν τούτοις ὅμως γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ κλίσις του ὀφείλεται στὴν ἐπίδρασι τοῦ χρόνου καὶ τὴν βαθμιαία καθίζησι τοῦ ἐδάφους. Ἀπόδειξις ὅτι οἱ διάσημοι πίνακες τοῦ Σὰν Ρανιέρι παριστοῦν τὸν πύργο στὴν κάθετη γραμμή του.

Ὁ πύργος τοῦ Γκαριζέντι στὴ Μπολώνια, ὁ ὁποῖος ἀπαθανατίζει τὸν ἥρωα τοῦ Δάντε Ἀνταῖο, ἔχει ὕψος 45 μέτρων καὶ ἀπὸ τὴν κάθετη γραμμή του ἔχει κλίσι ὀκτὼ ποδῶν.

Τὴν πιὸ ἀξιομνημόνευτη κλίσι ὅμως παρουσιάζει ὁ πύργος Καερφίλλυ, πλησίον τοῦ Κάρδιφ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ πύργος αὐτὸς ἔχει ὕψος 22 μέτρων. Μόλα ταῦτα, ἡ κλίσις του φθάνει τὰ δέκα μέτρα!

Παγίδες γιά... ψύλλους

Ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἀκόμη καμμία σχετικὴ στατιστικὴ—καὶ οὔτε εἶνε δυνατὸν φυσικὰ νὰ ὑπάρξῃ— οἱ ἐντομολόγοι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ψύλλοι λιγοστεύουν ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο. Τὸ ἀρκετὰ εὐχάριστο γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται στὸν ἀμείλικτο διωγμὸ ποὺ τοὺς κάνουν ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἄλλα ζῶα ποὺ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὰ παράσιτα αὐτά. Ἀπὸ τὸν καιρὸ μάλιστα ποὺ ἐφευρέθησαν τὰ διάφορα ἐντομοκτόνα ἡ ἐλάττωσις τῶν ψύλλων συντελεῖται μὲ πολὺ πιὸ γρήγορο ρυθμό.

Τὴν παλαιοτέρα ἐποχή, ὅταν ἦσαν ἀκόμη ἄγνωστα τὰ ἐντομοκτόνα ὑπῆρχαν εἰδικές... παγίδες ψύλλων.

Ἦταν μικροὶ κοκκάλινοι βόλοι γεμᾶτοι τρῦπες. Στὸ κέντρο ἀκριβῶς τοῦ βόλου τοποθετοῦσαν ἕνα κομμάτι βαμβάκι. Οἱ ψύλλοι ἔμπαιναν ἀπὸ τὶς τρῦπες γιὰ νὰ ζεσταθοῦν ἐπάνω στὸ μπαμπάκι ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ξαναβγοῦν!

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Τελευταίως ὁ νεώτατος καὶ ὡραῖος Βαρῶνος Τσέστερ Πάϊν, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας ἔχασε τὴν περιουσίαν του πολλὰ χρόνια πρὶν σ' ἕνα χρηματιστηριακὸ «κρὰχ», εἶπεν ὅτι θὰ παντρευόταν τὴν πρώτη γυναῖκα ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἔδινε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, ἀδιάφορο πόσων χρονῶν θὰ ἦταν. Οἱ φίλοι του στοιχημάτισαν σ' αὐτὸ καὶ ὁ βαρῶνος πράγματι παντρεύτηκε μιὰ χήρα Γαλλίδα 65 χρονῶν, ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ ποσόν!

Πολλοὶ ἄνθρωποι δέχονται παρόμοια στοιχήματα γιὰ ν' ἀποκτήσουν φήμη.

Ὁ Σέρβος Μιλοβὰν Σάβοβιτς κατεβρόχθισε πρὸ μηνῶν ἕναν μεγάλο ἀμαγείρευτο λαγό, μὲ τὸ δέρμα του, ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ περιεχόμενό του, γιὰ ἕνα στοίχημα 60 δηναρίων!

Κατεβρόχθισε καὶ τὸ τελευταῖο κομμάτι τοῦ λαγοῦ σὲ 55 λεπτὰ καὶ κατόπιν εἶπε: Ἔχει φροῦτο; Καὶ ἅρπαξε ἕνα φέσι ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς Μουσουλμάνου χωρικοῦ, τὸ ἔκοψε σὲ κομμάτια, τὸ μάσησε καὶ τὸ κατάπιε καὶ κεῖνο.

Καὶ στὴν Ἱστορία παρουσιάζονται πολλὰ ἐξωφρενικὰ στοιχήματα. Ἰδοὺ ἕνα ἀπ' αὐτά:

Κάποτε ὁ Κάρολος ΙΙ ἐστοιχημάτισε μ' ἕνα Γάλλο πρίγκηπα στὴν πόλι Νιουμάρκετ, ὅτι κάποιο ἄλογο θὰ ἔχανε. Ἐὰν τὸ ἄλογο αὐτὸ κέρδιζε, ὁ πρίγκηψ θὰ εἶχε τὴν ἄδεια τοῦ Βασιλέως νὰ ἐρωτοτροπήσῃ μὲ μιὰ κυρία τῆς Αὐλῆς, ἂν ἔχανε, ὁ πρίγκηψ θὰ διέσχιζε γυμνὸς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως.

Τὸ ἄλογο ἔχασε καὶ ὁ Βασιλεὺς μὲ τὶς κυρίες τῆς Αὐλῆς ἀκολούθησαν τὸν χαμένο ποὺ ἔκαμε τὸν περίπατό του γυμνὸς σ' ὅλη τὴν πόλι.

ΡΕΚΟΡ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Εἶνε πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἀγοράζουν τὰ κουμπιὰ τῶν κολλάρων τους δώδεκα - δώδεκα, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὰ χάνουν τὴν ὥρα ποὺ τοὺς εἶνε ἀπαραίτητα. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ στὸν Ρόμπερτ Οὐάϊτ ἀπὸ τὸ Νιουκάσελ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ἴδιο κουμπὶ τοῦ κολλάρου ἐπὶ τριάντα τρία χρόνια! Τὸ θαῦμα αὐτὸ γίνεται, ὅπως ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος, γιατὶ κάθε βράδυ ποὺ γδύνεται τοποθετεῖ τὸ κουμπὶ στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του κι' ἔτσι τὸ ἄλλο πρωῒ ξέρει ποῦ θὰ τὸ βρῇ. Ὅταν κατετάγη στὸ στρατὸ τὸ 1914, τὸ ἀφῆκε σπίτι.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι σὰν τὸν Ρόμπερτ Οὐάϊτ. Ὁ Τζῶρτζ Ροὺτ ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Στόκμπριτζ τῆς Μασσαχουσέτης τρώει ἀπὸ τὸ ἴδιο πιάτο ἐπὶ τριάντα πέντε χρόνια. Ἐνῷ ὁ Α. Β. Βάνκλιβ ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια, μεταχειρίζεται τὸ ἴδιο πινέλο τοῦ ξυρίσματος ἐπὶ 50 χρόνια! Ὁ Τσάρλς Ρὲπ ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων, φορεῖ τὸ ἴδιο κοστοῦμι ἐπὶ 36 χρόνια, τὸ ὁποῖο, σημειωτέον, ποτὲ δὲν ἐκαθάρισε ἢ σιδέρωσε.

ΔΙΑΤΙ Ο ΚΟΡΤΩ ΔΕΝ ΕΠΑΙΞΕΝ ΕΙΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΝ

Ὁ διάσημος πιανίστας Ἀλφρέδος Κορτῶ, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο πρὸ καιροῦ νὰ δώσῃ συναυλίαν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀνέβαλεν ἐπ' ἀόριστον τὴν πρόθεσίν του ταύτην. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Φλωρεντίας, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσίευσαν τὴν εἴδησιν, ἀνήγγειλαν ὅτι τὰ ἐλατήρια τῆς πράξεως ταύτης τοῦ Κορτῶ ἦσαν πολιτικῆς φύσεως καὶ ὅτι ἡ Ἑταιρεία τοῦ Θεάτρου Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ τῆς Φλωρεντίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Κορτῶ, θὰ ἐκίνει ἀγωγὴν ἐναντίον του διὰ τὴν παράβασιν τοῦ συμβολαίου. Ὁ Γάλλος πιανίστας ἐρωτηθεὶς σχετικῶς, ἐν Παρισίοις ὅπου εὑρίσκεται, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἀπόφασίς του νὰ ματαιώσῃ τὴν συναυλίαν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκδηλουμένην ἐναντίον τῆς Γαλλίας ἰταλικὴν ἐχθρότητα.

ΑΣΤΕΙΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΕΣ

Ὡς γνωστόν, εἰς κάθε προεδρικὴν ἐκλογὴν δὲν εἶνε ὀλίγοι οἱ μωροφιλόδοξοι οἱ ὁποῖοι θέτουν ὑποψηφιότητα διὰ τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους. Εἰς τὰς διεξαχθείσας τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην ἐκλογὰς 50 καὶ πλέον πολῖται ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας ἐδήλωσαν εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῆς Γερουσίας ὅτι θὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Μεταξὺ τῶν κωμικῶν αὐτῶν ὑποψηφίων ἦσαν ἕνας ἐδωδιμοπώλης ἀπὸ τὴν Βουργουνδίαν καὶ ἕνας γνωστότατος τύπος τοῦ Καρτιὲ Λατὲν, ὁ ὁποῖος θέτει ὑποψηφιότητα εἰς ὅλας τὰς βουλευτικὰς καὶ τὰς γερουσιαστικὰς ἐκλογάς. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Γραμματεία τῆς Γερουσίας εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἀπαντᾷ δι' ἐπιστολῆς εἰς τοὺς ὑποψηφίους. Καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκλογήν, ὁ γραμματεὺς τῆς Γερουσίας ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς ὑποψηφίους τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν: «Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσωμεν ὅτι συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, δὲν χρειάζεται νὰ ὑποβληθῇ ἐπίσημος δήλωσις περὶ ὑποψηφιότητος διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Ὅθεν, ἐὰν κρίνετε τοῦτο ἀπαραίτητον, φροντίσατε νὰ γνωρίσετε τοὺς τίλους σας εἰς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Δέξασθε κ.λ.π.».

Η ΕΛΒΕΤΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΙΗΣΟΥΪΤΑΙ

Τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, δίχως νὰ εἰδοποιηθοῦν προηγουμένως αἱ ὁμοσπονδιακαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἑλβετίας, τὸ Διεθνὲς Θεολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Ἴννσμπρουκ μετεφέρθη εἰς τὴν πόλιν Σίττεν μὲ τοὺς καθηγητάς του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἰησουΐτας καὶ τοὺς μαθητάς του οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς διαφόρους ἐθνικότητας. Ἡ μεταφορὰ ἔφερεν εἰς δύσκολον θέσιν τὴν ἑλβετικὴν Κυβέρνησιν, διότι τὸ ἄρθρον 51 τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συντάγματος ἀπαγορεύει τὴν λειτουργίαν ἐν Ἑλβετίᾳ ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων διευθυνομένων ὑπὸ Ἰησουϊτῶν. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Βαλαισίας, διὰ νὰ διευθετήσῃ τὸ ζήτημα μετέβη εἰς Ρώμην. Ὁ Πάπας Πίος ΙΑ' πρὸ τοῦ θανάτου του ἔδωσε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς Ἰησουΐτας τοῦ Ἰνστιτούτου νὰ παραιτηθοῦν τοῦ τάγματός των. Ἀλλὰ ἡ λύσις αὐτὴ δὲν ἐκρίθη ἐπαρκὴς ὑπὸ τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἐξέδωσεν ἀπόφασιν ἐπιτρέπουσαν εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου νὰ παραμείνουν εἰς τὴν Ἑλβετίαν μόνον μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1940. Οἱ καθολικοὶ τοῦ καντονίου τῆς Βαλαισίας δὲν ἀπέκρυψαν τὴν θλῖψιν των διὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία θὰ ἐξαναγκάσῃ τὸ Ἰνστιτοῦτον νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ ἄσυλον.

Τὸ τσούγκρισμα τῶν ποτηριῶν

Σὲ ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχει σχεδὸν ἡ συνήθεια τοῦ τσουγκρίσματος τῶν ποτηριῶν ὅταν πίνουν εἰς ὑγείαν. Λίγοι γνωρίζουν ὅμως ποῦ ὀφείλεται ἡ συνήθεια αὐτή.

Σὲ πολὺ περασμένα χρόνια ἦταν ἔθιμο ἀπαράβατο, ὅταν ἔπιναν εἰς ὑγείαν νὰ ρίχνουν τὰ ποτήρια χάμω μὲ δύναμι καὶ νὰ τὰ σπάζουν. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐκφυλίζεται καὶ ἔτσι ἀπέμεινε τὸ τσούγκρισμα τῶν ποτηριῶν γιὰ νὰ θυμίζουν τουλάχιστον τὸν θόρυβο τοῦ σπασίματος.

..Ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἀκόμη πολλοὶ λαοὶ ποὺ κρατοῦν τὴν παληὰ συνήθεια τοῦ σπασίματος. Περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐξακολουθοῦν τὸ σπάσιμο οἱ Οὖγγροι. Ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα δὲν πᾶμε καθόλου πίσω καθὼς γνωρίζουμε ὅλοι μας ἐκ πείρας.

Παράδοξη ἐκδίκησις

Ἕνα μεγάλο γαλλικὸ ἐργοστάσιο σοκολάτας ἔχει ἐγκαταστήσει σὲ ὁλόκληρη τὴν Γαλλία χιλιάδες αὐτομάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα προμηθεύονται οἱ Γάλλοι μικρὲς πλάκες σοκολάτας ἢ καραμέλλες ρίχνοντας μέσα ἕνα νόμισμα. Ἐπειδὴ ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς πωλήσεως δὲν προϋποθέτει μαγαζιά, ὑπαλλήλους κλπ. τὸ ἐργοστάσιο δὲν εἶχε πληρώσει μέχρι σήμερα οὔτε μιὰ πεντάρα φόρο γιὰ τὰ εἰσοδήματα τῶν αὐτομάτων. Ἄξαφνα ὅμως θυμήθηκε ἡ ἐφορεία ὅτι ἔπρεπε νὰ φορολογήσῃ τὸ εἰσόδημα αὐτὸ καὶ ζήτησε ἀναδρομικῶς φόρους γιὰ ὅλα τὰ περασμένα χρόνια.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ δίκη ποὺ διήρκεσε πολλοὺς πολλοὺς μῆνες ἡ Ἑταιρεία κατεδικάσθη νὰ καταβάλῃ στὸ δημόσιο τέσσερα ἑκατομμύρια φράγκων. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ λοιπὸν τὴν ἐφορεία φόρτωσε ἕναν ὁλόκληρο συρμὸ ἀπὸ φορτηγὰ αὐτοκίνητα μὲ πενταροδεκάρες καὶ τοὺς τὰ ἔστειλε. Ὁ ἔφορος ἠρνήθη στὴν ἀρχὴ νὰ παραλάβῃ τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ φορτίο, ἀλλὰ ὁ νομικὸς σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀπεφάνθη ὅτι ἡ Ἑταιρία εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καταβάλῃ τοὺς φόρους μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα μὲ τὸ ὁποῖο εἰσέπραττε τὸ φορολογούμενο εἰσόδημα. Κατόπιν αὐτοῦ ἡ ἐφορεία νοίκιασε εἰδικὲς ἀποθῆκες γιὰ νά... εἰπράξῃ τοὺς φόρους!

Ἦχοι θαυματοποιοὶ

Οἱ ἦχοι καὶ οἱ κρότοι ποὺ εἶνε τρομερὴ ἐνόχλησι στὸν ἄνθρωπο ὅταν ἀκούωνται χωρὶς ρυθμό, χαλιναγωγοῦνται τώρα καὶ ἀποτελοῦν γιὰ τὴν ἐπιστήμη ἕνα σπουδαῖο κεφάλαιο. Μὲ τὴν βοήθεα τῶν ἠχητικῶν κυμάτων ποὺ προκαλοῦν καὶ τὸν καθορισμὸ τῆς ἐντάσεως τῆς βολῆς τους, κατορθώνεται ἡ σταθερὴ ἀνάμιξις τοῦ λαδιοῦ μὲ τὸ νερό. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ μὲ κανέναν ἄλλο τρόπο δὲν ἦταν δυνατὸν μέχρι σήμερα ν' ἀναμιχθοῦν. Ἐπίσης μερικοὶ ἦχοι ὑψηλῆς βολῆς σκοτώνουν μικρόβια καὶ ἄλλοι μποροῦν νὰ διαλύσουν ἕναν τοῖχο ἀπὸ τοῦβλα.

Ἐξ ἄλλου μερικοὶ ἦχοι σταματοῦν τὴν ἀποσύνθεσι καὶ πολλὰ αὐγὰ μποροῦν μὲ τὴν ἐπενέργεια τῶν ἤχων νὰ διατηρηθοῦν φρέσκα ἐπὶ μῆνες. Ἂν ἡ βολὴ τοῦ ἤχου μεταβληθῇ τ' αὐγὰ μποροῦν βράσουν ἐλαφρὰ χωρὶς νὰ ὑψωθῇ ἡ θερμοκρασία! Ἐπίσης τὰ μουσικὰ ὄργανα ὅπως τὸ τρομπόνι, ἡ τρουμπέτα τὸ βιολὶ ἢ τὸ ἀκορντεὸν ἂν κουρντισθοῦν στὴν ἀπαραίτητη βολὴ ἤχου μποροῦν μὲ τὸ παίξιμό τους νὰ ρίξουν στερεὰ σώματα καὶ νὰ στερεοποιήσουν τὰ ὑγρά.

Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἤχους ὀνομάζονται «σιωπηλοὶ ἦχοι» γιατὶ τὸ αὐτὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲν τοὺς συλλαμβάνει, προκαλοῦνται δὲ ἀπὸ 16 — 20 χιλιάδες δονήσεις στὸ δευτερόλεπτο. Οἱ σιωπηλοὶ ἦχοι ποὺ προξενοῦν μερικὰ ἔντομα, φθάνουν σὲ 32000 δονήσεις στὸ δευτερόλεπτο.

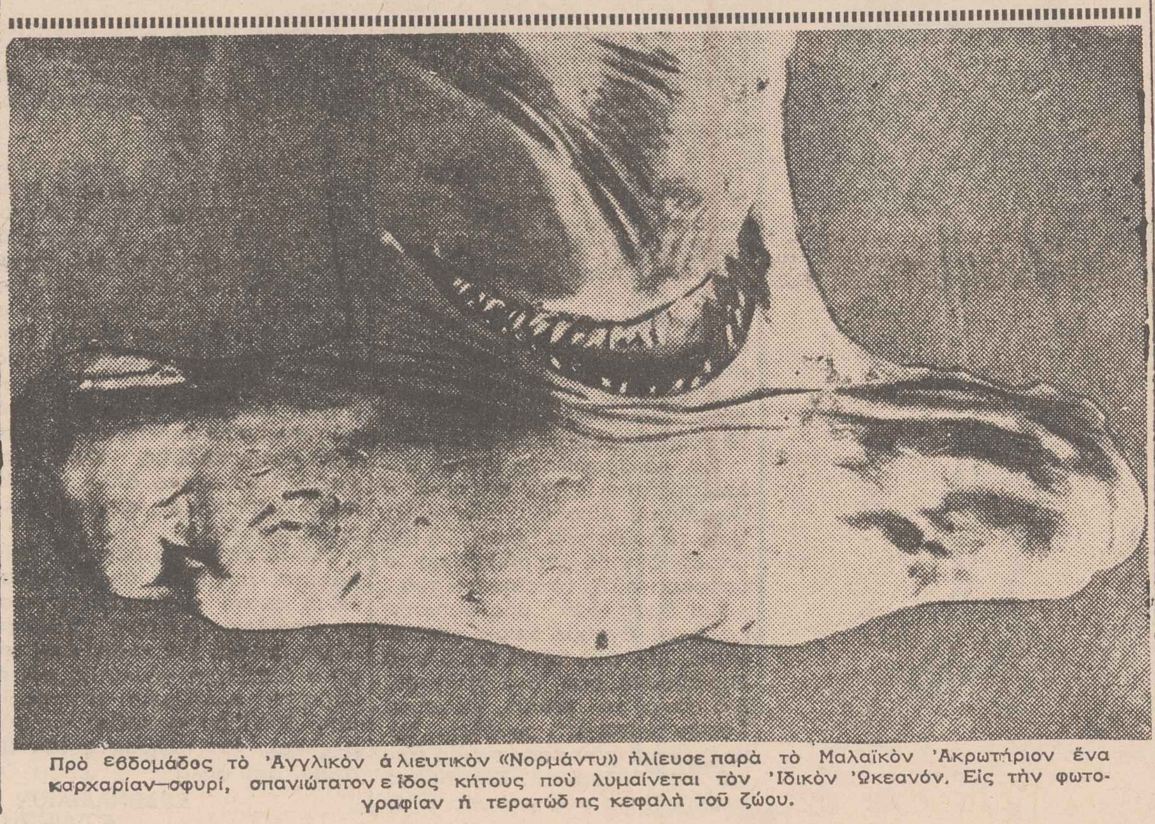

Πρὸ ἑβδομάδος τὸ Ἀγγλικὸν ἁλιευτικὸν «Νορμάντυ» ἡλίευσε παρὰ τὸ Μαλαϊκὸν Ἀκρωτήριον ἕνα καρχαρίαν—σφυρί, σπανιώτατον εἶδος κήτους ποὺ λυμαίνεται τὸν Ἰδικὸν Ὠκεανόν. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ἡ τερατώδης κεφαλὴ τοῦ ζώου.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΤΕΛΕΙΩΣΕ:

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΕΧΕΙ ΕΙΡΗΝΕΥΣΕΙ

...ΚΑΙ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Οἱ ταυρομαχίες, ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσαν εἰς τὴν Ἱσπανίαν —ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἐμφυλίου πολέμου— θὰ ξαναρχίσουν τώρα μὲ ἀφάνταστον ζωηρότητα καὶ οἱ Ἱσπανιόλες θὰ βροῦν τὴν εὐκαιρία νὰ πετοῦν πάλι ἄλικα ρόδα στοὺς ταυρομάχους των

Β'

Οἱ τελευταῖες τραγικὲς εἰκόνες περνοῦν ἀκόμα ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ξεθάβουν τοὺς νεκρούς, τοὺς τελευταίους νεκροὺς κάτω ἀπ' τὰ συντρίμμια, ἀπὸ τὰ ἐρείπια! Ἕνας ἀκόμα, τὴν ὥρα τῆς εἰρήνης, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἀσύρματοι ὅλης τῆς γῆς διατρανώνουν τὸν θρίαμβο τοῦ Φράνκο πεθαίνει ἐμπρὸς στὰ μάτια μου. Εἶνε ἕνας στρατιώτης εἴκοσι χρονῶν ποὺ τοῦ ἀνετέθη ἡ ἐντολὴ νὰ καταστρέψῃ τὰ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα ποὺ ἔχουν τοποθετήσει οἱ κυβερνητικοὶ σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Μαδρίτης. Μιὰ ἀδεξιότης του. Μιὰ σύμπτωσις κακή. Ἡ μοίρα! καὶ ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι ἀπότομη, τὸν βλέπω νὰ σκοτώνεται μπροστά μου, νὰ πέφτῃ ἄμορφη μᾶζα σάρκας ματωμένης.

Καὶ ἀποστρέφω, τρέμοντας τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τὸ θέαμα, τὸ φρικτό. Φτάνει πειὰ ἡ συμφορά. Ὄχι ἀκόμα θύματα, ἀφοῦ ὁ πόλεμος τελείωσε.

Τὰ βήματά μου κουρασμένα μὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν τελευταίαν αὐτὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου. Φτάνω εἰς τὴν πλατεία τῆς Ἱσπανίας, ποὺ ἀνάμεσά της δεσπόζει τὸ μνημεῖο, ἀνέπαφο εὐτυχῶς, τοῦ Δὸν Κιχώτη καὶ τοῦ Σάντσο. Στὸ χάλκινο μεγάλο χέρι τοῦ Δὸν Κιχώτη κυματίζει μιὰ ὁλόλευκη σημαία. Καὶ τὸ ἐθνικιστικὸ λάβαρο, μιὰ ἄλλη δεύτερη σημαία εἶνε ἀκουμπισμένη κοντὰ στὸν Σάντσο Πάνθε. Ἔτσι ὁ κυματισμὸς τῶν σημαιῶν αὐτῶν κοντὰ στοὺς δυὸ γαλήνιους ἥρωας τῆς ἱσπανικῆς λογοτεχνίας μοῦ φαίνεται σὰν ἕνα σύμβολο, δίκαιο, μεγάλο σύμβολο ποὺ ξεχωρίζει τὸ παρελθὸν τῆς χώρας, ἀπὸ τὸ μέλλον της, ποὺ τώρα πειὰ μαντεύεται καλύτερο...

Σύμφωνα μὲ μιὰ πολύτιμη ὑπόδειξι, θέλησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ «πεδίον τῆς ἀναπαύσεως», ἐκεῖ ποὺ κοιμοῦνται τὸν αἰώνιο ὕπνο πολλὲς ἑκατοντάδες νέων Ἱσπανῶν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ τὶς προκηρύξεις καὶ τὰ διαγγέλματα τῶν ἐρυθρῶν ἢ κατεχόμενοι ἀπὸ ἕνα παλμὸ καὶ ἐπίμονο ἐπαναστατικὸ ἔνστικτο, ἦρθαν —ἀπὸ πολὺ μακρυὰ ἀκόμα— ν' ἀναμιχθοῦν, μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας, στὸν ἐμφύλιο πόλεμο.

Μιλῶ τώρα γιὰ τὸ κοιμητήριο τῶν ἐθελοντῶν στρατιωτῶν, ποὺ ἀνῆκαν στὶς διεθνεῖς ταξιαρχίες. Βρίσκεται στὴν εἴσοδο τῆς Μαδρίτης, στὸν τόπο τοῦ Φονενκαράλ, ἑνὸς χωριοῦ τῶν προαστείων τῆς πρωτευούσης. Ἐκεῖ, ὑπάρχει ἕνα ἀκόμη κοιμητήριο τοῦ ἴδιου τύπου κάτω ἀπὸ τὴν Γκουανταρράμα. Καὶ τὰ δυὸ εἶνε μοναδικά, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, στὸ εἶδος των, τὸ θλιβερό, πένθιμο, μακάβριο αὐτὸ εἶδος, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὶς «φρικαλεότητες τοῦ πολέμου», σύμφωνα μὲ τὴν μεγαλόπνοη ἀπόδοσι τοῦ Γκόγια. Στὴν Ἱσπανία τὴν πληγωμένη ἀπὸ τοῦ πολέμου τὰ δεινά, πράγματι συναντᾷ κανεὶς ἐπάνω στὶς διάφορες «λίνεας ντὲ φουέγκο» πολλὰ παρόμοια τέτοια κοιμητήρια, ποὺ θυμίζουν τὰ ἀπέριττα, σεμνὰ νεκροταφεῖα τοῦ μετώπου τῆς Γαλλίας.

Στὸ κοιμητήριο τοῦ Φουενκαράλ, (δημοτικὸν ποὺ ηὐξήθη μὲ ἕνα μεγάλο τετράγωνο: τῶν ταξιαρχῶν), περιτριγυρισμένο, κλεισμένο ἀπὸ ἕναν τοῖχο χρώματος ροδίνου, μὲ ὑποδέχεται ἕνας γεροντάκος, φύλακας καὶ κηπουρὸς μαζύ. Κακοξυρισμένος, μὲ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπ' τὴν κακοζωΐα, μὲ ἕνα κασκέτο ξέχρωμο ποὺ ἀγκαλιάζει τὸ κεφάλι του σὰν τουρμπάνι ξεφτισμένο, τύπος τραγωδίας εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ κρατάει τὰ κλειδιὰ τῆς μικρῆς αὐτῆς πολιτείας τῶν νεκρῶν. Καὶ ἔχει μεγάλο ἐνδιαφέρον ἡ σχετικὴ συζήτησις μαζύ του. Τὸν ρωτῶ γιὰ τὴν ἱστορία, γιὰ τὸ παρελθόν, γιὰ τὸ παρὸν ἀκόμη τοῦ κοιμητηρίου, ποὺ εἶνε ἄρχοντάς του.

—Τώρα —μοῦ ἀπαντᾶ— «σενὸρ», τελείωσε πειὰ ἐδῶ ἡ δουλειά! Εἶνε καιρὸς ὅπου τὸ κοιμητήριο τῶν ξένων παραγέμισε —θᾶναι ὡς 500 ἐδῶ μέσα— καὶ λόγος δὲν ἔγινε κανένας νὰ μεγαλώσουνε οἱ τοῖχοι του...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο προσθέτει πονηρά:

—Ἕνα «σιγκαρίλλο» θὰ μοὔκανε εὐχαρίστησι, «σενὸρ» δημοσιογράφε!...

Ὁ μορφασμὸς τῆς χαρᾶς ποὺ ἀποτυπώνεται στὸ γέρικο πρόσωπό του μὲ τὸ κάπνισμα τοῦ γαλλικοῦ σιγαρέττο ποὺ τοῦ προσφέρω, εἶνε ἐντυπωσιακός, θεατρικός. Ἱκανοποιημένος τώρα, συνεχίζει:

—Ἔ, «σενόρ»... Οἱ ταφὲς ἐδῶ δὲν ἤτανε πάντα τυπικὲς καὶ δὲν ἐμοιάζανε σὲ τελετὲς κηδείας. Κατὰ τὶς περιστάσεις, δηλαδή. Καμμιὰ φορὰ ἀπέδιδαν τιμὰς στὸν πεθαμένο, ἄλλοτε πάλι δὲν εἴχανε καιρὸ οὔτε νὰ τὸν πετάξουν βιαστικὰ στὸ λάκκο γιατὶ τὸ μυδραλλιοβόλο χτυποῦσε ἀπὸ δῶ. Κι' ἔπειτα οἱ ἀρχηγοὶ ἔχουν τοὺς λόγους των, κέφια των καμμιὰ φορά, ποὺ δὲν σκοτίζονται νὰ τὰ γνωρίσουμε κι' ἐμεῖς! Ὡστόσο ἐρχότανε καμμιὰ φορὰ καὶ κάμποσοι «μεγαλουσιάνοι». Βγάζανε κανένα λόγο, ἰδίως ὅταν ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια μιᾶς πλάκας.

Καὶ μὲ τὰ ροζιασμένα, τὰ χοντρά του δάχτυλα μοῦ δείχνει μιὰ μεγάλη πλάκα ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο, ποὺ τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὴ Γαλλία, πλάκα ἐπιτάφια ποὺ ἐπάνω της διαβάζονται οἱ λέξεις:

«Στοὺς ἐθελοντὰς τῶν διεθνῶν ταξιαρχῶν, ποὺ ἔπεσαν σὰν ἥρωες γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἱσπανικοῦ λαοῦ, γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητος».

Καπνίζει πάλι ἡδονικὰ ἀπ' τὸ τσιγάρο μου καὶ ξαναρχίζει τὴν κουβέντα του:

—Ἐδῶ ποὺ βλέπεις, ἦλθε καὶ ὁ ἴδιος ὁ μεγάλος ἀρχηγὸς τῶν διεθνῶν ταξιαρχῶν. Τὸν εἶδα ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε καὶ μοῦ μίλησε. Μοὔδωσε μάλιστα καὶ ἕνα ποῦρο. Πρέπει νὰ τὸν γνωρίσετε τὸν «σενὸρ Μαρτύ».

Οἱ τάφοι εἶνε πλατύτεροι ἀπὸ τοὺς κοινοὺς τάφους, περιωρισμένοι ἀπὸ τρίγωνα ὀπτῆς γῆς, στὸ ἴδιο ρόδινο χρῶμα τῶν τοίχων τοῦ κοιμητηρίου. Σὲ κάθε πλάκα μαρμάρου τετράγωνη, γερμένη πρὸς τὴ γῆ, ἕνα ἐπώνυμο ὑπάρχει, ἕνα ὄνομα (λείπει κι' αὐτὸ καμμιὰ φορὰ) ἡμερομηνία τοῦ θανάτου.

Στὸν γειτονικὸ μὲ τὸ χωριὸ τοῦ Φουενκαρὰλ τοῖχο, μιὰ μεγάλη ἐπιγραφὴ εἰς μνήμην τῶν «διεθνῶν» μένει ἀκόμα τριγυρισμένη ἀπὸ λείψανα στεφάνων καὶ ἀπὸ ἕνα τεράστιο σοβιετικὸ ἀστέρι. Φυσικὰ στὸ κοιμητήριο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει κανένας σταυρός, κανένα χριστιανικὸ σύμβολο.

Μιὰ προσωπικότης, ἕνας Γάλλος μεγάλου ἠθικοῦ κύρους, μοῦ εἶπε:

—Στὶς διεθνεῖς ταξιαρχίες Ρῶσσοι δὲν ὑπῆρχαν. Οἱ πολῖται τῶν Σοβιὲτ ποὺ ἦλθαν στὴν ἐρυθρὰν Ἱσπανία κατέλαβαν θέσεις σὲ πολιτικὲς ὑπηρεσίες, ἰδιαιτέρως στὰ παρακλάδια τῆς Τσέκας.

Πραγματικά, μόλις καὶ μετὰ βίας μέτρησα ἔξη τάφους Ρώσσων ἐθνοφρουρῶν στὸ διεθνὲς κοιμητήριο. Οἱ ἄλλοι τάφοι κατὰ σειρὰν ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς των ἀντεπροσώπευαν σὲ θανάτους τὰ παρακάτω ἔθνη: Γαλλία, Ἀρμενία, Οὐγγαρία, Ἀβυσσηνία, Βοημία, Γιουγκοσλαυΐα, Βουλγαρία, Ἰταλία, Γερμανία, Ἑλλάς, Βέλγιον, Πολωνία, Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, Ἀγγλία, Ἑλβετία, Ὁλλανδία, Αὐστρία. Πέρα, λιγάκι μακρύτερα ἀπὸ τὸν πένθιμο αὐτὸν τόπο, ἐμπρὸς στὸ χωριό, συκιὲς καὶ ἄλλα δένδρα, χαμογελοῦν στὴ φύσι, παρὰ τὴ θλιβερή τους γειτονιὰ μ' ἕνα μικρὸ κομμάτι τοῦ βασιλείου τῶν νεκρῶν. Ἡ ὡραία ἐποχὴ τοῦ χρόνου ἔχει φθάσει!

Γράφω τὶς γραμμὲς αὐτὲς μὲ γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὴν κατεστραμμένη ἔκτασι τὸ φόντο τῆς Μαδρίτης. Δὲν σηκώνω τὰ μάτια γιὰ ν' ἀντικρύσω τὶς πλαγιὲς τῆς πρωτευούσης. Θέλω μονάχα νὰ παραδώσω ἐδῶ μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ τραγικὲς εἰκόνες τοῦ φοβεροῦ πολέμου ποὺ τελείωσε, γιὰ πάντα, ἂς ἐλπίσωμε.

Δὲν κρίνω, δὲν κατηγορῶ τοὺς ἄτυχους ἐθελοντὰς ποὺ τώρα ἀναπαύονται στὸ χῶμα. Ἔπεσαν μακρυὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τους (οἱ Γάλλοι πρὸ παντός, μὲ τυραννοῦνε ψυχικὰ στὸ ἀντίκρυσμα τῶν τάφων των), τόσο μακρυά, ποὺ ἐγὼ σίγουρα εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους πατριῶτες των, ποὺ ἔφθασα ὡς τὸ μνῆμα τους γιὰ νὰ τοὺς φέρω τὴ σκέψι τῆς πατρίδας ποὺ δὲν θὰ ξαναδοῦν ποτέ...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΛΜΟΝ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΖΕΤ ΛΥΟΝ

Ἡ Ζακελίνα δὲν εἶχε καθόλου κέφι ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Σ' αὐτό, ἔφταιγε κυρίως ὁ καιρός: ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος, μουντός, κι' ἦταν φανερὸ ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἔβρεχε. Καὶ ἡ Ζακελίνα εὕρισκε ὅτι ἦταν ἄδικο, τί λέτε «ἄδικο»' ἐγκληματικὸ νὰ βρέχῃ Κυριακάτικα.

Τὰ Σαββατοκύριακα, καθὼς καὶ τὶς ἡμέρες ποὺ δὲν εἶχε γραφεῖο, θἄπρεπε νὰ εἶνε ἕνας καιρὸς καλός, ἕνας ἥλιος λαμπρός, κι' ὄχι νὰ κάνῃ τέτοιο κακό....

Ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα, λοιπόν, ἡ Ζακελίνα ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι της, κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ περιφερόταν μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὴν ρόμπα της. Εἶχε ἀποφασίσει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα νὰ μὴ βγῇ ἔξω. Ἔτσι, θὰ ἔκανε καὶ μιὰ κοῦρα «ξεμακιγιαρίσματος». Δὲν θὰ φτιασιδωνόταν καθόλου. Δὲν θἄβαζε οὔτε ρούζ, οὔτε πούν-

◆

Κι' ὅμως, νά.... Κατὰ τὶς τέσσερις, ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας.

Ἡ Ζακελίνα τἄχασε. Δὲν περίμενε κανένα. Ἀνασηκώθηκε στὸ ντιβάνι καὶ τέντωσε τ' ἀφτί της. Τὸ κουδούνισμα ξαναντήχησε....

Τὸ ἁπλούστερο θὰ ἦταν, βέβαια, νὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ δῇ ποιὸς ἦταν. Στὴν κατάσταση ὅμως ποὺ βρισκόταν μποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ σὲ ἄνθρωπο;

Ἐπερίμενε, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή της. Ἀντήχησε καὶ τρίτο χτύπημα, πιὸ παρατεταμένο....καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀκούσθησαν τὰ βήματα τοῦ ἐπισκέπτου στὴ σκάλα....

Ὅποιος κι' ἂν ἦταν αὐτός, ἔφευγε....

Ποιὸς νἆταν ὅμως ἆρά γε; Καμμιὰ συνάδελφος τοῦ γραφείου μήπως; Ὄχι δὲν ἦταν δυνατόν. Ἡ Ζὰν καὶ ἡ Ἄννυ θὰ εἶχαν πάει στὸν κινηματογράφο μαζὶ μὲ τ' ἀδέλφια τους.... Ἡ Σουζάννα θὰ εἶχε πάει ἐκδρομή. Ποιὸς νἆταν λοιπόν;

Μιὰ σκέψις τῆς ἦρθεν ἔξαφνα. Θυμήθηκε ἐκεῖνον τὸν νέο, τὸν ξάδελφο τῆς Σουζάννας, ποὺ τῆς εἶχε πῆ σὲ κάποια ἐκδρομή, πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες:

— Καμμιὰ μέρα ἀπ' αὐτὲς θὰ περάσω νὰ σᾶς δῶ!

Μήπως ἦταν αὐτός;

Ἡ Ζακελίνα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάῃ.

Ἦταν τόσο συμπαθητικὸς ὁ νέος αὐτός. Καί, γιὰ νὰ θυμηθῇ τὴν ὑπόσχεσή του ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό....

Ἡ μικρούλα ἄνοιξε τὸ παράθυρο, κύτταξε ἔξω: Κανείς. Ἐθύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό της ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει.... Τί ἤθελε, σήμερα, Κυριακάτικα, νὰ κάνῃ τὴν «κοῦρα τοῦ ξεμακιγιαρίσματος»;....

◆

Τὴν ἄλλη μέρα ἐρώτησε ὅλες τὶς φίλες της. Ὄχι, καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ...

Χμ.... Τὸ πρᾶγμα γινόταν ὕποπτο στὸ δωμάτιό της ἡ νεαρὰ δακτυλογράφος. Καί, φαντάζεσθε τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἔκπληξή της, ὅταν, στὴν πόρτα της εἶδε κρεμασμένο ἕνα μπουκετάκι μὲ μιὰ κάρτα!

Στὴν κάρτα δὲν ἦταν γραμμένο κανένα ὄνομα «ἀποστολέως». Τρεῖς λέξεις μόνο, καλλιγραφημένες! «Στὴ δεσποινίδα Ζακελίνα».

Ἡ Ζακελίνα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά.

Ὑπῆρχε, λοιπόν, κάποιος, ποὺ τὴν συλλογιζόταν, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μυστικὰ γιὰ νὰ τῆς στέλνῃ λουλούδια....

— Θὰ ξανάρθῃ, δὲν - εἶνε δυνατόν! συλλογίσθηκε. Καὶ τότε θὰ μάθω.... Πρέπει ὅμως νὰ εἶμαι πάντοτε ἕτοιμη νὰ τὸν δεχθῶ....

◆

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Ζακελίνα ἄλλαξε.

Ἕως τότε ἦταν ἕνα κορίτσι ξέγνοιαστο, ἀφελές, ποὺ δὲν ἔδινε σημασία σὲ τίποτα, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ κοκεταρία. Ἠρκεῖτο στὸ νὰ διαβάζῃ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα καὶ νὰ πηγαίνῃ ἐκδρομές.

Ἔξαφνα ὅμως ἄρχισε νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό της, τὸ ντύσιμό της, τοὺς τρόπους της... Ὡς καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ βλέμματός της ἀκόμη ἄλλαξε. Ἔγινε πιὸ «γυναικεία», ποιὸ γοητευτική....

Καὶ «ἐκεῖνος» μὲν δὲν ἐμφανίσθηκε. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ὁ Ζιλμπέρ.

Ἡ Ζακελίνα βρῆκε φυσικώτατο τὸ ὅτι τοῦ ἄρεσε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἐγνώρισε σὲ μιὰ φιλικὴ συναναστροφή.

Εὑρῆκε ἀκόμη φυσικώτερο τὸ ὅτι τὴν ἀγάπησε.

◆

Ὅταν ἀνήγγειλε τὴν μεγάλη αὐτὴ εἴδηση στὶς φιλενάδες της, ἡ Ζακελίνα δὲν μπόρεσε νὰ μὴν προσθέσῃ:

— Τί τὰ θέλετε... Ὅταν συλλογίζωμαι πὼς δὲν θὰ ἐκέρδιζα ἴσως τὴν ἀγάπη τοῦ Ζιλμπέρ, ἂν δὲν ἐτύχαινε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι μου ἕνας ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσα ἀκόμα νὰ μάθω ποιὸς εἶνε....

Οἱ φίλες της κυττάχθηκαν παράξενα. Ἡ Ζακελίνα κάτι ὑποψιάσθηκε:

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— Ἂς τῆς τὸ ποῦμε τώρα....εἶπεν ἡ Μαργαρίτα στὶς ἄλλες.

— Τί θὰ μοῦ πῆτε; Μήπως εἶχεν ἔρθει καμμιὰ ἀπὸ σᾶς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα;

— Ἄ, ὄχι, δὲν εὐθυνόμεθα ἐμεῖς γιὰ τὸ κουδούνισμα τῆς ἐξώπορτας. Ὅταν, ὅμως, τὸ ἄλλο πρωῒ μᾶς εἶπες στὸ γραφεῖο τί σοῦ εἶχε συμβῇ, ἀποφασίσαμε νὰ σοῦ παίξουμε μιὰ φάρσα. Ἀγοράσαμε ἕνα μπουκέτο καὶ τὸ κρεμάσαμε μαζὶ μὲ μιὰ θερμὴ ἀφιέρωσι στὴν πόρτα σου!...

Ἡ Ζακελίνα δὲν ἀπήντησε τίποτα....

Ἔμεινε συλλογισμένη....

— Τί συλλογίζεσαι; τὴν ρώτησε ὁ Ζιλμπὲρ πλησιάζοντας.

— Νά...τοῦ εἶπε. Συλλογιζόμουν πὼς ὅταν ἑτοιμάζεται κανένας γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν εὐτυχία...ἡ εὐτυχία ἔρχεται πάντα.

ΖΟΖΕΤ ΛΥΟΝ

ΜΙΑ ΠΑΝΙΣΧΥΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ:

ΟΙ ΡΟΤΣΙΛΔ

ΑΠΟ ΑΣΗΜΟΙ ΣΑΡΑΦΗΔΕΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΑΙ ΚΡΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ἡ πανίσχυρη οἰκογένεια τῶν Ρότσιλδ, ποὺ ἐπὶ ἑνάμισυ περίπου αἰῶνα, χάρις στὸ χρῆμα της, ἐκυριάρχησε σὲ ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη καὶ ἀπέκτησε δύναμι μεγαλύτερη κι' ἀπ' τὶς βασιλικὲς οἰκογένειες, κατάγεται ἀπ' τὴν Φραγκφούρτη τῆς Γερμανίας. Ἐκεῖ ἀνευρίσκονται τὰ πρῶτα ἴχνη τους κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως σ' ὅλες σχεδὸν τὶς εὐρωπαϊκὲς πόλεις, ἔτσι καὶ στὴν Φραγκφούρτη, οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ κατοικοῦν μέσα στὴν πόλι, ἀλλὰ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦν ὅλοι μαζὺ σὲ ξεχωριστὴ συνοικία ποὺ ὠνομαζόταν Ἑβραιούπολις καὶ ἡ ὁποία βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς συνοικίες, σχεδὸν ἔξω ἀπ' τὴν πόλι.

Στὴν Ἑβραιούπολι λοιπὸν τῆς Φραγκφούρτης ἔζησαν ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον αἰῶνες, ἄσημοι μεταξὺ τῶν ὁμοεθνῶν τους, οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν Ρότσιλδ. Ἐκεῖ εἶχε τὸ σπίτι του ὁ πρόγονός τους Ἄμσελ Μέγιερ. Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ὁ Ἄμσελ Μέγιερ εἶχε ἕναν θυρεὸ βαμμένον κόκκινο. Στὴ γερμανικὴ γλῶσσα, ὁ θυρεὸς λέγεται τσιλντ, ἡ δὲ λέξις ρὸτ σημαίνει κόκκινος. Στὴν ἀρχαϊκὴ μάλιστα γερμανική, ἡ λέξις παίρνει καὶ ἕνα κ... Ἀπ' τὸν κόκκινο θυρεὸ τῆς πόρτας, οἱ κάτοικοι τῆς Φραγκφούρτης, Χριστιανοὶ καὶ Ἑβραῖοι, εἶχαν συνηθίσει νὰ λένε: «Ὁ Ἄμσελ Μέγιερ ὁ Ρότσιλντ». Ἔτσι Ρότσιλντ θὰ πῆ «Κόκκινος θυρεός». Ἀργότερα, μετὰ ἕναν αἰῶνα, ὁ Νάφταλι Χὶρτζ, ἔγγονος τοῦ Ἄμσελ Μέγιερ, πούλησε τὸ σπίτι μὲ τὸν κόκκινο θυρεὸ κι' ἐγκατεστάθηκε σ' ἕνα ἄλλο μεγαλύτερο, ἀλλὰ τὸ ὄνομα Ρότσιλδ εἶχε κολλήσει πειὰ ὁριστικὰ στὴν οἰκογένεια καὶ τὸ διετήρησαν ὅλοι οἱ ἀπόγονοι.

Ὁ κυρίως ὅμως ἱδρυτὴς τῆς Δυναστείας Ρότσιλδ, ἐκεῖνος ποὺ ἔθεσε τὶς βάσεις τοῦ τεραστίου πλούτου της καὶ τῆς παντοδυναμίας ης ἦταν ὁ Ἄμσελ Μέγιερ Ρότσιλδ, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1743 καὶ ὁ ὁποῖος σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν ἄρχισε νὰ βοηθάῃ τὸν πατέρα του ποὺ ἔκανε τὸν σαράφη. Ἦταν μόλις δώδεκα ἐτῶν ὅταν μὲ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μητέρας του ἔμεινε ἐντελῶς ὀρφανὸς καὶ προστάτης τῆς οἰκογενείας. Χωρὶς νὰ κλονισθῇ καθόλου, συνέχισε θαρραλέα τὴν ἐργασία τοῦ πατέρα του καὶ κατώρθωσε ὄχι μόνο νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, ἀλλὰ καὶ πολὺ γρήγορα νὰ σχηματίσῃ περιουσία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἀπετελοῦντο ἀπὸ πλῆθος ὁλόκληρο μικρῶν κρατιδίων. Τὸ καθένα δὲ ἀπ' τὰ κρατίδια ἐκεῖνα εἶχε δικά του νομίσματα. Ἔτσι γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ἀπὸ μιὰ πόλι σὲ ἄλλη, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ μετατρέπῃ τὰ χρήματά του σὲ νομίσματα τοῦ τόπου στὸν ὁποῖον θὰ πήγαινε. Οἱ σαράφηδες λοιπὸν ἔκαναν χρυσὲς δουλειές, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ Ἄμσελ Μέγιερ, ὁ ὁποῖος χάρις στὴν εὐφυΐα του κατάλαβε, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ ν' ἀποκτήσῃ μεγάλη περιουσία ἦταν ν' ἀποκτήσῃ φίλους μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς μεγιστάνες. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν δύσκολο. Οἱ περισσότεροι πρίγκηπες καὶ μεγιστάνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχαν τὴ μανία νὰ κάνουν συλλογὴ νομισμάτων. Τὴ μανία ἐκείνη σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὁ Ἄμσελ Μέγιερ καὶ ἐπειδή, λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του ὡς σαράφη, τοῦ ἦταν εὐκολώτατο, ἄρχισε νὰ σχηματίζῃ πλούσιες νομισματικὲς συλλογὲς τὶς ὁποῖες μεταπουλοῦσε ἔπειτα σὲ διαφόρους μεγιστάνες. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ στρατηγὸς φὸν Ἔστορφ, μανιώδης νομισματοσυλλέκτης, ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ὁ τακτικώτερος πελάτης τοῦ Μέγιερ Ρότσιλδ καὶ ὁ καλύτερος φίλος του.

Ἡ βαρώνη Ναταλία Ρότσιλδ, τῆς Βιέννης, ἡ ὁποία ἀπέθανε τὸ 1912, ἐγκαταλείπουσα περιουσίαν 17 ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν.

Ὅταν ἀργότερα ὁ στρατηγὸς ἀνέλαβε ὑπηρεσία κοντὰ στὸν νεαρὸ πρίγκηπα Γουλιέλμο τοῦ Χανόου, κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ σ' ἐκεῖνον τὴ μανία τῆς συλλογῆς νομισμάτων καὶ φυσικὰ τοῦ παρουσίασε τὸν Ἄμσελ Μέγιερ Ρότσιλδ. Σιγὰ-σιγὰ ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος ἔγινε ὁ μανιωδέστερος νομισματοσυλλέκτης τῆς ἐποχῆς του. Τότε ὁ Μέγιερ ἐχάρισε στὸν πρίγκηπα μιὰ συλλογὴ σπανίων ἀρχαίων νομισμάτων. Εἰς ἀντάλλαγμα ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος τὸν ὠνόμασε τραπεζίτη τοῦ μικροῦ κράτους του.

Τὸ 1785 πέθανε ὁ πρίγκηψ τοῦ Ἔσσεξ, πατέρας τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου, ὁ ὁποῖος ἔτσι ἐκληρονόμησε μιὰ περιουσία ὑπὲρ τὰ 100 ἑκατομμύρια φράγκων χρυσῶν καὶ τὸ πριγκηπᾶτο τοῦ Ἔσσεξ, ποὺ τὸ ἕνωσε μὲ τὸ δικό του πριγκηπᾶτο τοῦ Χανόου. Ὁ Ἄμσελ Μέγιερ Ρότσιλδ ἀγόρασε τότε μιὰ πλουσιωτάτη συλλογὴ σπανίων καὶ ἀρχαίων νομισμάτων καὶ κοσμημάτων. Ὅταν δὲ παρουσιάσθηκε στὸν πρίγκηπα Γουλιέλμο γιὰ νὰ τὸν συγχαρῇ γιὰ τὴν ἀνάρρησί του στὸν θρόνο τοῦ Ἔσσεξ, τοῦ τὴν προσέφερε ἀντὶ ἀσημάντου ποσοῦ μὲ μεγάλη του ζημία. Ὁ πρίγκηψ ἀντελήφθη τὴ θυσία τοῦ φίλου του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἀναθέτῃ ὅλες τὶς οἰκονομικὲς καὶ τραπεζιτικὲς ἐργασίες τοῦ διπλοῦ κράτους του.

Ὁ Ἄμσελ Μέγιερ εἶχε τότε πέντε παιδιὰ καὶ πέντε κορίτσια. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ἐπεκτείνῃ τὶς τραπεζιτικὲς ἐργασίες του καὶ ἔστειλε τὰ παιδιά του νὰ ἐγκατασταθοῦν στὶς πλουσιώτερες καὶ ἐμπορικώτερες πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ ν' ἀνοίξουν ἐκεῖ ὑποκαταστήματα. Ἔτσι ὁ Νάθαν ἐγκατεστάθηκε στὸ Λονδῖνο, ὁ Τζαίημς στὸ Παρίσι, ὁ Σολομὼν στὴ Βιέννη καὶ ὁ Ἄμσελ Μέγιερ, ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν πατέρα του, ἔμεινε κοντά του στὴν Φραγκφούρτη. Χάρις στὸ μοναδικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τραπεζιτικὸ δίκτυο, οἱ Ρότσιλδ ἔκαναν τεράστιες ἐργασίες καὶ σὲ πολὺ λίγον καιρὸ σχημάτισαν τὴν μεγαλύτερη περιουσία ποὺ εἶδε ποτὲ ἡ Εὐρώπη. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ περιουσία τους ὥστε ἄρχισαν νὰ κάνουν δάνεια στὰ κράτη ποὺ πολεμοῦσαν ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, στὴν Αὐστρία, στὴν Ἀγγλία καὶ σὲ διάφορα γερμανικὰ κρατίδια.

Ὅταν ὁ δοὺξ τοῦ Οὐέλλιγκτων βρισκόταν μὲ τὰ στρατεύματά του στὴν Ἰσπανία πολεμῶντας μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ, ἡ βρετανικὴ Κυβέρνησις δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ στείλῃ μὲ κανένα τρόπο τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τὴ συντήρησι τῶν στρατευμάτων του καὶ ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῶν Ρότσιλδ. Τότε ὁ Νάθαν καὶ ὁ Τζαίημς Ρότσιλδ παρέλαβαν τὰ χρήματα τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, τὰ μετέφεραν κρυφὰ στὸ Παρίσι χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ναπολέοντος, τὰ κατέθεσαν, πῆραν ἀπὸ ἄλλες παρισινὲς Τράπεζες πιστωτικὲς ἐπιστολὲς γιὰ Τράπεζες τῆς Ἰσπανίας καὶ τὶς ἔστειλαν στὸν Οὐέλλιγκτων, ὁ ὁποῖος εἰσέπραξε τὰ χρήματα στὴ Μαδρίτη καὶ κατώρθωσε ἔτσι νὰ διεξαγάγῃ τὸν νικηφόρο πόλεμό του ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τοῦ Ναπολέοντος. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη συναλλαγματικὴ πρᾶξις ποὺ εἶχε γίνει ὡς τότε.

Ὁ βαρῶνος Νάθαν Ρότσιλδ, δισέγγονος τοῦ Σάμουελ Ρότσιλδ, τοῦ «Ἀγγλικοῦ κλάδου» τῆς περιφήμου οἰκογενείας.

Ὅταν μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Ναπολέοντος ὁ Λουδοβῖκος 18ος ξεκίνησε νὰ πάῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸν θρόνο τῆς Γαλλίας, δὲν εἶχε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι του καὶ γιὰ τὶς τελετὲς τῆς ἀναρρήσεως στὸν θρόνο. Ἀπηυθύνθη λοιπὸν στὸν Ἄγγλο ὑπουργὸ τοῦ Θησαυροφυλακείου, ὁ ὁποῖος τὸν παρέπεμψε στὸν Νάθαν Ρότσιλδ. Ὁ Νάθαν ἐφωδίασε τὸν Λουδοβῖκο μὲ τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι καὶ μὲ μιὰ πιστωτικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν ἀδελφό του Τζαίημς, ποὺ ἔμενε στὸ Παρίσι, γιὰ ἕνα ἑκατομμύριο λίρες στερλῖνες. Πράγματι, μόλις ὁ Λουδοβῖκος ἔφθασε στὸ Παρίσι, ὁ Τζαίημς Ρότσιλδ τοῦ παρέδωσε τὸ ἑκατομμύριο κι' ἔτσι ὁ βασιλεὺς μπόρεσε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς δαπάνες τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Αὐλῆς του.

Παραλλήλως ὁ Σολομὼν Ρότσιλδ ποὺ ἔμενε στὴ Βιέννη εἶχε παράσχει τεράστιες ἐκδουλεύσεις στὴν αὐστριακὴ Κυβέρνησι καὶ εἶχε γίνει ὁ ἀπαραίτητος βοηθὸς τοῦ Μέττερνιχ στὰ οἰκονομικὰ καὶ τραπεζιτικὰ ζητήματα. Γιὰ ν' ἀνταμείψῃ τὶς ὑπηρεσίες του ἐκεῖνες ὁ Μέττερνιχ συνέστησε στὸν αὐτοκράτορα τὴν οἰκογένεια τῶν Ρότσιλδ. Καὶ στὶς 25 Σεπτεμβρίου 1816 ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ὑπέγραψε διάταγμα μὲ τὸ ὁποῖο ἀπένεμε τίτλους εὐγενείας στὸν Σολομὼν καὶ στὸν Ἄμσελ Ρότσιλδ, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους δύο ἀδελφούς, τὸν Τζαίημς καὶ τὸν Κάρολο, τὸ δικαίωμα νὰ προτάσσουν τοῦ ὀνόματός των τὸ «φόν».

Παραλλήλως, λίγο ἀργότερα ὁ Λουδοβῖκος ὁ 18ος ἀπένειμε στὸν Τζαίημς Ρότσιλδ τὸν τίτλο τοῦ βαρώνου καὶ ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις στὸν Νάθαν τὸν τίτλο τοῦ βαρωνέτου καὶ ἔπειτα τοῦ βαρώνου.

Στὶς 23 Σεπτεμβρίου 1822 ἡ αὐστριακὴ Κυβέρνησις γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ προσωρινὲς οἰκονομικὲς δυσχέρειες, ἀναγκάσθηκε διὰ τοῦ Μέττερνιχ νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Ρότσιλδ 900.000 γκοῦλντεν, ποσὸ τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῆς ὑπηρεσίας ἐκείνης ὑπεγράφη διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου σὲ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς Ρότσιλδ ἀπενέμετο ὁ τίτλος τοῦ βαρώνου.

Σὲ ποιὸ σημεῖο εἶχε φθάσει ἡ παντοδυναμία τῶν Ρόσιλδ ἀποδεικνύει τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Κάποτε ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Λετίτσια Βοναπάρτη, γρηὰ πλέον 75 ἐτῶν, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν μεγάλο γυιό της Ἰωσήφ, ἄλλοτε βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, ὁ ὁποῖος τότε ζοῦσε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς μὲ τὸ ὄνομα κόμης ντὲ Κουρβελλιέρς. Ὁ Ἰωσὴφ εἶχε ζητήσει πολλὲς φορὲς νάρθῃ στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του, ἀλλὰ οἱ Κυβερνήσεις τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γαλλίας εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ δώσουν τὴ σχετικὴ ἄδεια. Τότε ὁ κόμης ντὲ Βιλλενὲβ, φίλος τῆς οἰκογενείας Βοναπάρτου, ζήτησε τὴν ἐπέμβασι τοῦ Σολομὼν Ρότσιλδ, ὁ ὁποῖος καὶ κατώρθωσε νὰ κάμψῃ τὸν τρομερὸ Μέττερνιχ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν Ἰωσὴφ Βοναπάρτη νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΠΟΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ

Εἶνε φανερὸν ὅτι γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ καὶ νὰ πῇ κανεὶς μιὰ πρόποσι σ' ἕνα γεῦμα ἢ σὲ μιὰ ἄλλη συγκέντρωσι, εἶνε μεγάλος μπελᾶς. Ἀπόδειξις ὅτι στὸ Λονδῖνο ἕνας ἐφευρετικὸς νέος ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι του σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ νὰ γίνῃ ἐπαγγελματίας συγγραφεὺς καὶ πωλητὴς ...προπόσεων!

Ὑπολογίζει ὅτι θὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ψωμί του προσφέροντας ἀλλὰ καὶ ἀναλαμβάνοντας νὰ πῇ ...προπόσεις, σὲ γεύματα, δεῖπνα καὶ ἄλλες ἐπίσημες ἢ ἰδιωτικὲς τελετές. Τὸ τιμολόγιον τῆς κάθε προπόσεώς του ἀκολουθεῖ τὴν διάρκειά της.

Ὁ ἐκφωνητὴς τῆς προπόσεως πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ καθαρὴ καὶ κάπως δυνατὴ φωνή, ὥστε ν' ἀκούγεται σὲ ὅλη τὴν αἴθουσα παρ' ὅλες τὶς συζητήσεις. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν δεξιότητα καὶ ν' ἀπευθύνεται στὴν ὁμήγυρι μὲ τὴν καθιερωμένη τάξι καὶ προτεραιότητα. Ἐκτὸς αὐτῶν γιὰ νὰ προκαλῇ τὴ γενικὴ προσοχὴ πρέπει νὰ φορῇ ξεχωριστὴ στολή: Κόκκινο σακκάκι π. χ., ἄσπρο γελέκο καὶ μαῦρο παντελόνι.

Συνήθως ὅλα τὰ Σωματεῖα καὶ αἱ Ὀργανώσεις στὸ Λονδῖνο, ἔχουν τὸν ἄνθρωπο τῶν προπόσεων.

Πολὺ σπανίως κάνουν τὶς προπόσεις γυναῖκες. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ γυναικεία φωνή, μολονότι ἔχει ἀρκετὲς ἰδιότητες, δὲν εἶνε ἡ ἰδεώδης γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ σιωπὴ σὲ μιὰ αἴθουσα γεμάτη κόσμο.

ΟΜΕΛΕΤΑ ΑΣΟΡΤΙ ΜΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἂν γεννήθηκε πρῶτα τὸ αὐγὸ ἢ ἡ κόττα εἶνε ἀκόμη ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλυτα προβλήματα τοῦ κόσμου. Βέβαιον εἶνε τοὐναντίον ὅτι ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ ἦταν πάντοτε κίτρινος. Δὲν θὰ εἶνε ὅμως πιά. Ἕνας μεγαλοκτηματίας στὴν Ἀμερική, ὁ κ. Οὐΐλλιαμ Κίρκ, ἀπεφάσισε νὰ ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα τῶν κρόκων καὶ τὸ κατώρθωσε. Ἀνακάτεψε στὴν τροφὴ τῶν πουλιῶν διάφορα συστατικὰ ἐντελῶς ἀβλαβῆ καὶ γιὰ τὶς κόττες, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπέτυχε ὥστε νὰ γεννιῶνται αὐγὰ μὲ πράσινους καὶ μπλὲ κρόκους. Τὰ πρωτοφανῆ αὐτὰ αὐγὰ εἶχαν τέτοια ζήτησι, ὥστε ὁ κ. Κίρκ ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν παραγωγή τους σὲ ἀκόμη μεγαλύτερο βαθμό. Ἂν ἐπαληθεύσουν οἱ προβλέψεις τοῦ Ἀμερικανοῦ πτηνοτρόφου δὲν εἶνε μακρυὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ κυρίες θὰ παραγγέλουν στὸ ρεστωρὰν μιὰν ὀμελέττα ἀσορτὶ μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματός τους. Ἐκτὸς πιὰ ἂν τὴν προτιμοῦν πολύχρωμη.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ὅπως διαφέρει ἀπὸ τόπο σὲ τόπο καὶ ἀπὸ λαὸ σὲ λαὸ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἔτσι διαφέρουν καὶ οἱ διατυπώσεις τοῦ διαζυγίου.

Οἱ Ἐσκιμῶοι π. χ. ποὺ γιορτάζουν τὸν γάμο μὲ μεγάλην ἐπισημότητα χωρίζουν μὲ τὸν ἁπλούστερο τρόπο. Ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ χωρίσῃ φεύγει ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ ἄσυλο χωρὶς νὰ ἀφήσῃ καμμιὰ εἰδοποίηση.

Σὲ ὡρισμένες περιφέρειες τῆς Κίνας ἀρκεῖ νὰ σπάσῃ ἡ γυναῖκα ἐνώπιον μαρτύρων μιὰ βέργα στὰ δύο γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου.

Στὸ Τουρκεστάν, ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ χωρίσῃ ρωτάει τὸν ἄνδρα της: «Νὰ πάω ἔξω»; Ἂν αὐτὸς τῆς ἀπαντήσῃ «πήγαινε» χωρὶς νὰ προσθέσῃ «ἀλλὰ νὰ ξαναγυρίσῃς» σημαίνει ὅτι συγκατατίθεται στὸ διαζύγιο.

Ἂν πάλι ἡ γυναῖκα ἔχει πάρει τὴν ἀναπότρεπτη ἀπόφασι νὰ φύγῃ τότε λέει ἁπλῶς στὸν ἄνδρα της: «Θὰ πάω ἔξω». Ὁ ἄνδρας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τῆς φέρῃ ἀντίρρησι, ἀλλὰ τοῦ ἀπαγορεύεται νὰ ξαναδεχθῇ τὴν γυναῖκα του ἂν μετανοήσῃ καὶ ξαναγυρίσῃ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .... » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΡΟΥΖΒΕΛΤ

Διὰ τὴν σύναψιν 25ετοῦς συμφωνίας εἰρήνης

Τὸ σπουδαιότερον γεγονὸς τῆς ἑβδομάδος, μετὰ τὴν γενομένην εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν δήλωσιν τοῦ κ. Τσάμπερλαιν περὶ τοῦ μεσογειακοῦ καθεστῶτος, εἶνε ἀναμφιβόλως ἡ ἔκκλησις τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ροῦζβελτ πρὸς τοὺς κ.κ. Χίτλερ καὶ Μουσσολίνι, διὰ τὴν σύναψιν 25ετοῦς συμφωνίας εἰρήνης.

Τὸ κείμενον τῆς ἐκκλήσεως ταύτης ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἀπηυθύνθην καὶ προγενεστέρως πρὸς ὑμᾶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ διακανονισμοῦ τῶν πολιτικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων δι' εἰρηνικοῦ τρόπου καὶ ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων, φαίνεται ὅτι ἐπανέφερε τὴν ἔνοπλον ἀπειλήν. Ἐὰν ἡ ἀπειλὴ αὕτη συνεχισθῇ, φαίνεται ἀναπόφευκτον, ὅτι μέγα μέρος τοῦ κόσμου θὰ κρημνισθῇ εἰς γενικὴν καταστροφήν. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος —νικηφόρα, ἡττημένα καὶ οὐδέτερα ἔθνη— θὰ ὑποφέρουν. Ἀρνοῦμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ κόσμος εἶνε κατ' ἀνάγκην προωρισμένος διὰ τοιαύτην τύχην. Τοὐναντίον εἶνε φανερόν, ὅτι οἱ ἡγέται τῶν μεγάλων ἐθνῶν ἔχουν τὴν δύναμιν ν' ἀπαλλάξουν τοὺς λαούς των ἀπὸ τὴν ἐπικειμένην καταστροφήν. Εἶνε ἐξ ἴσου φανερόν, ὅτι εἰς τὸ πνεῦμα των καὶ εἰς τὰς καρδίας των οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τερματισθοῦν οἱ φόβοι των. Εἶνε ὅμως ἀναγκαῖον, ἀτυχῶς, νὰ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὰ πρόσφατα γεγονότα. Τρία ἔθνη εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἕνα εἰς τὴν Ἀφρικὴν εἶδον νὰ θνήσκῃ ἡ ἀνεξαρτησία των. Ἐκτεταμένα ἐδάφη εἰς ἕνα ἄλλο ἀνεξάρτητον ἔθνος εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν κατελήφθησαν ὑπὸ γειτονικοῦ κράτους. Συμφώνως πρὸς ἐπιμόνους φήμας αἱ ὁποῖαι ἐλπίζομεν νὰ ἀποδειχθοῦν ἀβάσιμοι, ἄλλαι πράξεις ἐπιθετικαὶ ἀναφέρεται ὅτι σχεδιάζονται κατὰ ἀνεξαρτήτων ἐθνῶν. Διὰ νὰ ὁμιλήσω ἀπροκαλύπτως, προσεγγίζει ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κατάστασις αὕτη πρέπει νὰ καταλήξῃ εἰς καταστροφήν, ἐκτὸς ἐὰν ἐφευρίσκετο λογικωτέρα μέθοδος ἀντιμετωπίσεως τῶν γεγονότων».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Ροῦζβελτ ἀπευθύνει πρὸς τοὺς κ.κ. Χίτλερ καὶ Μουσσολίνι τὸ κάτωθι ἐρώτημα: «Εἶσθε διατεθειμένοι νὰ παράσχετε τὴν ἐγγύησιν ὅτι αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις σας δὲν θὰ ἐνεργήσουν ἐπίθεσιν ἢ δὲν θὰ εἰσβάλουν εἰς τὸ ἔδαφος ἢ τὰς κτήσεις κανενὸς ἐκ τῶν κατωτέρω ἀνεξαρτήτων ἐθνῶν: Φινλανδίας, Ἐσθονίας, Λεττονίας, Λιθουανίας, Σουηδίας, Νορβηγίας, Δανίας, Ὁλλανδίας, Βελγίου, Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Ἰρλανδίας, Γαλλίας, Πορτογαλίας, Ἰσπανίας, Ἐλβετίας, Δουκάτου τοῦ Λιχτενστάϊν, Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου, Πολωνίας, Οὑγγαρίας, Ρουμανίας, Γιουγκοσλαυΐας, Ρωσσίας, Βουλγαρίας, Ἑλλάδος, Τουρκίας, Ἰράκ, τῶν ἀραβικῶν κρατῶν, Συρίας, Παλαιστίνης, Αἰγύπτου καὶ Ἰράν.

Τοιαύτη διαβεβαίωσις εἶνε προφανὲς ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ὄχι μόνον διὰ τὴν σήμερον ἀλλὰ καὶ δι' ἕνα μέλλον ἐπαρκῶς εὐρύ, ὥστε νὰ παράσχῃ πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ ἐργασθῶμεν δι' εἰρηνικῶν μεθόδων διὰ μονιμωτέραν εἰρήνην. Προτείνω ὡς ἐκ τούτου ὅπως συμφωνήσετε ἵνα ἡ λέξις μέλλον ἐφαρμοσθῇ δι' ἕνα ἐλάχιστον ὅριον χρονικῆς περιόδου ἐξασφαλίσεως κατὰ τῶν ἐπιθέσεων δέκα τοὐλάχιστον ἐτῶν, ἢ ἑνὸς τετάρτου αἰῶνος, ἐὰν τολμήσωμεν νὰ ἀποβλέψωμεν τόσον μακράν. Ἐὰν τοιαύτη διαβεβαίωσις παρασχεθῇ, θὰ τὴν μεταβιβάσω ἀμέσως πρὸς τὰς κυβερνήσεις τῶν προαναφερθέντων ἐθνῶν καὶ ταυτοχρόνως θὰ διεξαγάγω ἔρευναν ἐπὶ τοῦ ἐάν, ὡς ἔχω λόγους νὰ εἶμαι βέβαιος, ἕκαστον ἐκ τῶν ἀπαριθμηθέντων ἀνωτέρω ἐθνῶν θὰ παράσχῃ καὶ αὐτὸ παρομοίαν διαβεβαίωσιν ὅπως τὴν διαβιβάσω πρὸς ὑμᾶς».

Περαιτέρω ὁ κ. Ροῦζβελτ προτείνει ὅπως, ἐὰν χορηγηθοῦν αἱ ὑπ' αὐτοῦ ὑποδεικνυόμεναι ἐγγυήσεις συζητηθοῦν ἐν τῇ εἰρηνικῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἡ ὁποία θὰ προκύψῃ ἐξ αὐτῶν, δύο οὐσιώδη προβλήματα, ἤτοι: πρῶτον, μέτρα διὰ τὴν βαθμιαίαν ἀνακούφισιν ἀπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βάρος τῶν ἐξοπλισμῶν καί, δεύτερον, μέτρα διὰ ν' ἀνοίξουν διάπλατα λεωφόροι τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου, καταλήγουσαι εἰς τὸ νὰ δύναται κάθε ἔθνος νὰ ἀγοράζῃ καὶ νὰ πωλῇ ἐπὶ ἴσοις ὅροις εἰς τὴν παγκόσμιον ἀγοράν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξασφάλισιν ὅτι θὰ ἐπιτυγχάνῃ ὑλικὰ καὶ προϊόντα τῆς εἰρηνικῆς οἰκονομικῆς ζωῆς.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» ἀσχολούμενος μὲ τὰς διπλωματικὰς συνομιλίας τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ ἰδίᾳ μὲ τὸ ζήτημα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἰσπανίας, γράφει ὅτι ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις συνεζήτησε μὲ τὰ στρατιωτικὰς ἀρχὰς τὰς στρατιωτικὰς κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς τὰς περιφερείας ταύτας. Ἡ ἐφημερὶς λέγει ὅτι ἔχουν ἤδη καταρτισθῆ τὰ σχέδια διὰ τὴν λῆψι μέτρων, εἰς ἣν περίπτωσιν θὰ ἐτίθεντο ἐν κινδύνῳ τὰ ἀγγλικὰ συμφέροντα. Ἡ ἐφημερὶς προσθέτει ὅτι εἰδήσεις ἐξ Ἰσπανίας βεβαιοῦν ὅτι νέαι ἰταλικαὶ ἐνισχύσεις ἔφθασανεἰς διαφόρους λιμένας τῆς Ἰσπανίας. Ἐκ Μπορντὼ ἡ ἐφημερὶς ἔχει τὴν πληροφορίαν ὅτι προσφάτως ἀπεβιβάσθησαν εἰς Γάδειρα 15—20 χιλιάδες Ἰταλοὶ καὶ ὅτι στρατεύματα συγκεντροῦνται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Λογκρόνο, ὅπερ ἀπέχει περὶ τὰ 86 χιλιόμετρα ἐκ τῶν γαλλικῶν συνόρων. Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» δημοσιεύει ἐπίσης πληροφορίας περὶ στρατιωτικῶν κινήσεων εἰς τὸ Βίγκο, ἐν τῇ βορειοδυτικῇ Ἰσπανίᾳ, ἀποκαλεῖ δὲ τὸν λιμένα τῆς πόλεως ταύτης «γερμανικὴν ναυτικὴν βάσιν».

◆

Κατὰ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὴν ἰταλικὴν Βουλὴν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κόμης Τσιάνο, ἐν σχέσει μὲ τὸ ἀλβανικὸν ζήτημα, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς περὶ Ἑλλάδος:

«Ἀποκρούω ὅλας τὰς ψευδεῖς καὶ ἐπικινδύνους φήμας, αἱ ὁποῖαι ἐκυκλοφόρησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περὶ σχεδίων τῆς Ἰταλίας ἀναφορικῶς μὲ τὴν Ἑλλάδα. Διαβεβαιῶ ἐκ νέου ὅτι μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ρώμης ἐπικρατεῖ ἀτμόσφαιρα ἐγκαρδιότητος καὶ ἀμοιβαίαςἐμπιστοσύνης. Ἡ ἰταλικὴ δρᾶσις ἐν Ἀλβανίᾳ εἶνε προωρισμένη νὰ ἐνισχύσῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὸν εὐπαθῆ αὐτὸν τομέα τῆς εὐρωπαϊκῆς ζώνης, διότι ὁ πραγματικὸς σκοπός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ φασιστικὴ πολιτική, εἶνε ἡ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς εἰλικρινὴς συνεργασία διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διεθνοῦς ἐμπιστοσύνης».

◆

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Λονδίνου, αἱ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων καὶ τῆς Ρωσσίας διὰ τὴν προσχώρησιν τῆς τελευταίας εἰς τὸν Βρεττανικὸν σύστημα ἀμύνης προχωροῦν ἤδη λίαν ἱκανοποιητικῶς, συνεχὴς δὲ καὶ ζωηροτάτη ἐπαφὴ ἔχει ἀποκατασταθῆ μεταξὺ Λονδίνου Παρισίων καὶ Μόσχας. Ἡ συνομιλία Χάλιφαξ—Μαΐσκυ καὶ ἡ συνάντησις τοῦ κ. Λιτβίνωφ μὲ τὸν ἐν Μόσχᾳ Ἄγγλον πρεσβευτὴν κ. Σήντς ὑπῆρξαν σπουδαιόταται, διότι κατέδειξαν ὅτι ὑπάρχει ἔδαφος συνεννοήσεως καὶ ὅτι ἡ συμφωνία μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας δέον ν' ἀναμένεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἀποφασιστικὴ ἀναμένεται ὅτι θὰ εἶνε ἡ νέα συνάντησις Λιτβίνωφ—Σήντς. Σχετικῶς μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῶν διαπραγματεύσεων, ἡμιεπίσημος ἀγγλικὴ ἀνακοίνωσις, δημοσιευθεῖσα ἐνταῦθα τὸ ἀπόγευμα, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ἰδιαιτέρα σημασία ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων κύκλων εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας κ. Μαΐσκυ μετὰ τοῦ λόρδου Χάλιφαξ, λόγῳ τῶν ὑπουργικῶν δηλώσεων, αἵτινες ἐγένοντο εἰς ἀμφοτέρας τὰς Βουλὰς τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος, τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις ἀποδίδει εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἡ Ρωσσία δύναται νὰ παίξῃ εἰς τὴν νέαν πολιτικήν, τὴν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν περιφρούρησιν τῆς εἰρήνης. Εἶχαν διεξαχθῆ συνεννοήσεις, ὅπως ὁ ἐν Μόσχᾳ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας συναντηθῇ μετὰ τοῦ κ. Λιτβίνωφ καὶ προβλέπεται ὅτι, κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτήν, εἶνε πιθανὸν νὰ συζητηθοῦν αἱ πιθανότητες τῆς συμμετοχῆς τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ σύστημα τῶν συμφώνων ἐναντίον τῆς ἐπιθέσεως, τοῦ ὁποίου τὴν πρωτοβουλίαν ἔχουν ἀναλάβει αἱ Κυβερνήσεις τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων.

◆

Πληροφορίαι τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ἀναφέρουν ὅτι αἱ συνομιλίαι τοῦ στρατάρχου Γκαΐριγκ μὲ τὸν κ. Μουσσολίνι ἦσαν σχετικαὶ μὲ τὸ Ντάντσιγκ. Ὁ στρατάρχης Γκαΐριγκ ἐπληροφόρησε τὸν κ. Μουσσολίνι, ὅτι τὸ Ράϊχ προτίθεται νὰ λύσῃ λίαν προσεχῶς ὁριστικῶς τὸ ζήτημα τοῦ Ντάντσιγκ, ἐφ' ὅσον ἡ Πολωνία ἀπέρριψε πρὸ ἡμερῶν τὰς Γερμανικὰς προτάσεις περὶ εἰρηνικῆς καὶ φιλικῆς συνεννοήσεως. Ὁ στρατάρχης Γκαΐριγκ φέρεται διαβεβαιώσας τὸν κ. Μουσσολίνι ὅτι ἡ Γερμανία εἶνε βεβαία ὅτι ἡ Πολωνία δὲν θὰ πολεμήσῃ, χάριν τοῦ Ντάντσιγκ.

◆

Εἰς τὸ Ζάγκρεμπ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κροατῶν κ. Μάτσεκ συνωμίλησε μὲ τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Τσφέτκοβιτς, ἀκολούθως δὲ συνεσκέφθη μὲ τοὺς ἄλλους εἰς Ζάγκρεμπ ἐκπροσώπους τῆς ἀντιπολιτεύσεως, μετὰ τῶν ὁποίων συνεζήτησε τὰς κυβερνητικὰς προτάσεις. Οἱ ἐν Ζάγκρεμπ κύκλοι ὑποθέτουν ὅτι ἐπετεύχθη κατ' ἀρχὴν συμφωνία.

◆

Ἡ Τουρκικὴ Ἐθνοσυνέλευσις ἐγκρίνασα τὰ συμπληρωματικὰ κονδύλια διὰ τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν τῆς Χώρας, ἐξήτασε τὸ νομοσχέδιον περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὰς γυναῖκας τῆς βοηθητικῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Ὁ Τουρκικὸς Τύπος διαπιστώνει ὅτι παρῆλθεν ὁ κίνδυνος ἐκ τῆς τελευταίας διαταραχῆς. Πάντως, τονίζει, ἡ Τουρκία βασίζεται εἰς τὸν στρατόν της.

◆

Κατόπιν τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ἀναγγελίας ὅτι ἡ Ἀγγλία ἀναλαμβάνει ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τῆς Ρουμανίας νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅπως ἀντισταθῇ ἐναντίον ἐπιθέσεως, αἱ ἐφημερίδες ἀποδίδουν σημασίαν εἰς τὰς κινήσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρουμανίας κ. Γκαφένκο, ὅστις θὰ εὑρίσκεται τὴν 21ην Ἀπριλίου εἰς Βρυξέλλας ἀμέσως κατόπιν τοῦ εἰς Βερολῖνον ταξιδίου του. Εἰς τὸν κ. Γκαφένκο παρεσχέθησαν ἐνδείξεις ὅτι θὰ ἦτο λίαν εὐπρόσδεκτος εἰς Λονδῖνον, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν μετὰ τὸ εἰς Βέλγιον ταξίδιόν του. Κατὰ τὴν ἐν Λονδίνῳ ἐπίσκεψιν τοῦ Ρουμάνου ὑπουργοῦ θὰ ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ συζητηθοῦν πολλὰ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Ἀγγλικὴν ἐγγύησιν.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος τῆς Μεσογείου

Ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς κ. Τσάμπερλαιν, προέβη τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην, 14ην τρέχ. εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, εἰς σοβαρωτάτας δηλώσεις περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ μεσογειακοῦ καθεστῶτος. Προηγουμένως ὁ κ. Τσάμπερλαιν ἀνέφερε τὰ ἀλβανικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἤγαγον τὴν βρεττανικὴν κυβέρνησιν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐγγυητικὴν δήλωσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε ταυτοχρόνως εἰς τὴν γαλλικὴν Βουλὴν καὶ ὁ πρωθυπουργὸς κ. Νταλαντιέ.

Η ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

«Ἡ βρεττανικὴ κυβέρνησις —εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὁ κ. Τσάμπερλαιν— ἔκρινεν ὅτι θὰ ἦτο ἐκτάκτως δυσχερὲς νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῶν τετελεσμένων γεγονότων ἀναφορικῶς μὲ τὰ συμβάντα ἐν Ἀλβανίᾳ, δηλαδὴ ἐπὶ τῶν ἀφορώντων τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν ἐν τῇ μορφῇ τῇ προβλεπομένῃ ὑπὸ τῆς Ἀγγλο-ἰταλικῆς συμφωνίας. Τὰ γεγονότα τῆς Ἀλβανίας προεκάλεσαν γενικὴν δυσφορίαν καὶ ἐκλόνισαν τὴν ἐμπιστοσύνην. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις ἐθεώρησεν ὅτι, μετὰ τὰ ὡς ἄνω γεγονότα, εἶχε διττῶς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ παραμείνῃ καμμία ἀμφιβολία εἰς τὸ πνεῦμα οἱουδήποτε ἐπὶ τῆς «θέσεως» τὴν ὁποίαν ἔχει λάβει. Ἐπωφελοῦμαι συνεπῶς τῆς εὐκαιρίας ἡ ὁποία παρουσιάζεται σήμερον διὰ νὰ δηλώσω ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Α. Μ. ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀποσοβηθῇ πᾶσα διαταραχή, διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπειλῶν βίας τοῦ καθεστῶτος ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ ἐν τῇ Βαλκανικῇ Χερσονήσῳ.

»Ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐν τῇ προόψει ἐνδεχομένης δράσεως, ἥτις τυχὸν θ' ἀνελαμβάνετο καὶ θὰ ἠπείλει σαφῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Ρουμανίας καὶ αἱ Κυβερνήσεις τῶν δύο τούτων χωρῶν —τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμαναίς— ἤθελον θεωρήσει ὅτι τὰ ζωτικὰ των συμφέροντα ἐπιβάλλουν ν' ἀντιστοῦν δι' ὅλων τῶν ἐθνικῶν των δυνάμεων, θὰ ἐθεώρει ἑαυτὴν (ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις) ὑποχρεωμένην νὰ παράσχῃ ἀμέσως εἰς τὰς Κυβερνήσεις Ἑλλάδος ἢ Ρουμανίας, ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, ὅλην τὴν ὑποστήριξιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ (χειροκροτήματα).

»Ἀνακοινοῦμεν τὴν δήλωσιν αὐτὴν εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας Κυβερνήσεις, καθὼς καὶ εἰς τὰς Δυνάμεις ἐκείνας —ἰδιαιτέρως τὴν Τουρκίαν —τῶν ὁποίων αἱ στεναὶ σχέσεις μετὰ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἶνε γνωσταί. Γνωρίζω, ὅτι ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις προβαίνει σήμερον εἰς ἀναλόγους δηλώσεις».

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ περικοπὴ ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Νταλαντιὲ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ μεσογειακὸν καθεστώς, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀποδίδει τὴν μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς τὸ νὰ προληφθῇ πᾶσα μεταβολὴ ἐπιβαλλομένη διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπειλῆς βίας εἰς τὸ ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ ἐν τῇ Βαλκανικῇ Χερσονήσῳ καθεστώς. Λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὰς εἰδικὰς ἀνησυχίας, τὰς ὁποίας ἐγέννησαν τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἑβδομάδων, ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις παρέσχε συνεπῶς εἰς τὴν Ρουμανίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἰδιαιτέραν ἐξασφάλισιν, ὅτι εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἐπιχειρηθῆ δρᾶσις, ἡ ὁποία θὰ ἠπείλει σαφῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ρουμανίας ἢ τῆς Ἑλλάδος καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ρουμανικὴ Κυβέρνησις ἢ ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἤθελον θεωρήσει ὅτι τὰ ζωτικὰ των συμφέροντα ἐπιβάλλουν νὰ ἀντιστοῦν δι' ὅλων τῶν ἐθνικῶν των δυνάμεων, ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐθεώρει ἑαυτὴν ὑποχρεωμένην νὰ παράσχῃ ἀμέσως πρὸς αὐτὰς ὅλην τὴν ὑποστήριξιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ».

◆

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶς, ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν πρεσβευτὴν τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἵνα τῷ ἐκφράσῃ τὰς βαθείας εὐχαριστίας τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὰς δηλώσεις αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῷ βρεττανικῷ Κοινοβουλίῳ ἐνσχέσει πρὸς τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὰς διαβιβάσῃ εἰς τὴν βρεττανικὴν Κυβέρνησιν.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως προσέθηκεν ὅτι αἱ ἐν λόγῳ δηλώσεις ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως μὲ αἴσθημα ἄκρας εὐχαριστήσεως καὶ ἱκανοποιήσεως, τὰς ὁποίας συμμερίζεται σύμπας ὁ ἑλληνικὸς λαός.

ΟΣΑ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΤΥΠΟΣ

Μικρὲς εἰδήσεις ἀπὸ τὸ τελευταῖο ταχυδρομεῖο

Οἱ Ζωολογικοὶ Κῆποι γιὰ τὴν διασκέδασι μικρῶν καὶ μεγάλων ἔχουν ἀρχαιοτάτη τὴν ὕπαρξί τους. Οἱ Αἰγύπτιοι διατηροῦσαν σὲ κήπους διάφορα ζωντανὰ ζῶα, τῶν ὁποίων ἐμελετοῦσαν τὴν ἐξυπνάδα. Ἐπίσης οἱ Ρωμαῖοι διατηροῦσαν ἄγρια θηρία γιὰ τὴν πρόσθετη διασκέδασι νὰ τὰ βλέπουν ποὺ ἐπάλευαν μὲ ἀνθρώπους στὴν ἀρένα. Πολλοὶ ἀρχαῖοι Ἕλληνες διατηροῦσαν στὰ σπίτια τους νυφίτσες καὶ ἀγριόγατους, ὅπως ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα τοὺς σκύλους καὶ τὶς γάτες. Ἐπίσης στὸν κῆπο κάθε πλουσίου ὑπῆρχαν δεξαμενὲς μὲ διάφορα ψάρια.

◆◆

Ἡ σινιόρα Ρέϋ Καπέλλα ἀπὸ τὸ Μεξικὸ ἔχασε ἀπὸ τὸ 1920 ὡς τὸ 1938 ἑπτὰ συζύγους. Κατὰ περίεργη σύμπτωσι ὅλοι ἐπέθαιναν ἀπὸ βίαιο θάνατο. Ὁ πρῶτος σκοτώθηκε σ' ἕνα τροχιοδρομικὸ δυστύχημα, ὁ δεύτερος δηλητηριάστηκε ὁ τρίτος χάθηκε κατὰ τὴν ἔκρηξι ἑνὸς μεταλλείου, ὁ τέταρτος αὐτοκτόνησε, ὁ πέμπτος ἔπεσε ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ σκοτώθηκε, ὁ ἕκτος ἔπεσε ἀπὸ μιὰ σκαλωσιὰ καὶ ὁ ἕβδομος πνίγηκε.

◆◆

Στὴν παράλιο πόλι Τσαμὰχ τοῦ Ἰνδοστὰν κάθε φορὰ ποὺ φυσᾶ νοτιᾶς βρέχει....πέτρες! Ἐν τούτοις τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ φαινόμενο ἔχει τὴν πιὸ φυσικὴ ἐξήγησι. Ἐπειδὴ ἡ πόλις βρίσκεται ὑψομετρικῶς, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, ὁ ἄνεμος ποὺ εἶνε σφοδρὸς παρασύρει τὰ χαλίκια ἀπὸ τὴν παραλία καὶ τὰ ἐκσφενδονίζει κάτω στὴν πεδιάδα ποὺ βρίσκεται ἡ ....πετρόπληκτος πόλις.

◆◆

Ὁ Μίστερ Ι. Κέλυ, ἀπὸ τὴν παράλιο πόλι τῆς Ἀγγλίας Λόοναρντ, εἶδε ἕνα μετάλλινο ἀντικείμενο στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ. Ἦταν ὁ μετάλλινος δίσκος τῆς ταυτότητός του ποὺ εἶχε χάσει στὸ ἴδιο μέρος τὸ 1917 ὅταν βρισκότανε μὲ ἄδεια ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ μέτωπο.

◆◆

Τὸ τετράγωνον τοῦ ἀριθμοῦ 13 εἶνε ὁ ἀριθμὸς 169, ἐνῷ τὸ τετράγωνον τοῦ ἀντιστρόφου ἀριθμοῦ: δηλαδὴ τοῦ 31 εἶνε τὸ ἀντίστροφο τετράγωνον τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ: δηλαδὴ τοῦ 961. Ἐπίσης τὸ τετράγωνον τοῦ ἀθροίσματος τῶν ψηφίαν τοῦ 13 εἶνε τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ τετραγώνου τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ.

◆◆

Δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἀπηγορευμένος καρπὸς ποὺ ἔφαγαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα στὸν Παράδεισο, ἦταν μῆλο. Ἡ Βίβλος ἀναφέρει ἁπλῶς: ὁ «Καρπὸς τοῦ δένδρου».

◆◆

Ἡ μὶς Ἰωάννα Κέννεντυ μοναχοκόρη τοῦ πόλισμαν Κέννεντυ, ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει τὰ μακρύτερα νύχια. Ἔχουν τὸ καθένα περίπου εἴκοσι πόντους μῆκος.

◆◆

Στὰ χωριὰ τῆς Ὁλλανδίας, ὅταν γεννηθῆ ἕνα παιδί, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς λεχώνας, οἱ συγγενεῖς της κρεμοῦν μιὰ μεταξωτὴ κλωστή. Ἂν ἡ κλωστὴ εἶνε κόκκινη τὸ παιδὶ εἶνε ἀγόρι καὶ ἂν εἶνε ἄσπρη εἶνε κορίτσι.

◆◆

Στὸ βουνὸ Τομποράϊν, τῆς Κουΐνλαντ, ὑπάρχει ἕνας γιγαντιαῖος φοίνιξ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὅτι εἶνε ἡλικίας 15.000 ἐτῶν.

◆◆

Τὸ νεογέννητο καγκουρὼ δὲν εἶνε μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα τοῦ ἀνθρώπου.

Στὴν Ἀμερικὴ ζῆ ἕνας πάστωρ 75 χρονῶν, ὁ ὁποῖος μέχρι σήμερα ἔχει παντρέψει 22.000 ζευγάρια.

ΠΑΝ

Χαρισμένο στὸ Νίκο Προεστόπουλο

Στὰ βράχια τοῦ ἔρμου ἀκρογιαλιοῦ καὶ στῆς τραχειᾶς
χαλικωσιᾶς τὴ λαύρα,
Τὸ μεσημέρι, ὅμοιο πηγή, δίπλα ἀπὸ κῦμα σμάραγδο,
τρέμοντας ὅλο ἀνάβρα.

Γαλάζια τριήρη στὸ βυθὸν, ἀνάμεσα σὲ ἐαρινοὺς
ἀφροὺς ἡ Σαλαμῖνα,
καὶ τῆς Κινέττας μέσα μου, κατάβαθος ἀνασασμός,
πεῦκα καὶ σκοῖνα!

Τὸ πέλαγο ἔσκαγ' ὅλο ἀφροὺς καὶ τιναχτὸ
στὸν ἄνεμο, ἀσπροβόλα
Τὴν ὥρα ποὺ τ' ἀρίφνητο κοπάδι, τῶν σιδέρικων
γιδιῶν, ροβόλα.

Μὲ δυὸ σουρ'γματα τραχειὰ, ποὺ κάτουθε τὸ δάχτυλο
ἀπ' τὴ γλῶσσα
Βάνοντας, βούιξ' ὁ μπιστικὸς, τὰ μάζωξ' ὅλα στὸ γιαλὸ
κι' ἂς ἦταν πεντακόσα.

Κι' ὅλα ἐσταλιάσανε σφιχτὰ τριγύρ' ἀπ' τὰ κοντόθαμνα
κι' ἀπ' τὸ θυμάρι,
Κι' ὡς ἐσταλιάσανε, γοργὰ τὰ γίδια καὶ τὸν ἄνθρωπο,
τὸ κάρωμα εἶχε πάρει.

Καὶ πειὰ, στὶς πέτρες τοῦ γιαλοῦ, κι' ἀπάνω ἀπ' τῶν σιδέρικων
γιδιῶν τὴ λαύρα,
Σιγὴ, κι' ὡς ἀπὸ στρίποδα, μέσ' ἀπ' τὰ κέρατα, γοργὸς
ὁ ἥλιος καπνὸς ἀνάβρα.

Τότε εἴδαμε, ἄρχος καὶ ταγὸς ὁ τράγος νὰ σηκώνεται
μονάχος,
Βαρὺς στὸ πάτημα καὶ ἀργὸς, νὰ ξεχωρίζῃ κόβοντας,
καὶ κεῖ ποὺ βράχος,

Σφήνα στὸ κῦμα μπαίνοντας, στέκει λαμπρὸ
γιὰ ξάγναντο ἀκρωτῆρι,
Στὴν ἄκρη ἀπάνω νὰ σταθῇ, ποὺ ἡ ἄχνη διασκορπᾶ τοῦ ἀφροῦ,
κι' ἀσάλευτος νὰ γύρῃ,

Μ' ἀνασκωμένο, ἀφίνοντας νὰ λάμπουνε τὰ δόντια του,
τ' ἀπάνου χεῖλι,
Μέγας καὶ ὀρτὸς, μυρίζοντας τὸ πέλαγο τὸ ἀφρόκοπο,
ὡς τὸ δεῖλι!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

(Ἀνέκδοτο)

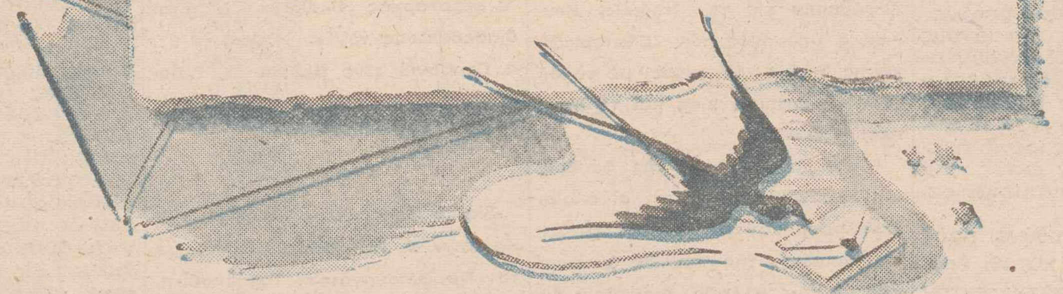

ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΞΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕΤ

Μόλις ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἔφθασα στὸ Παρίσι, πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο «Τέρμινους», ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ «Σαίν' Λαζάρ». Ενας ἀχθοφόρος ἦταν ἀπησχολημένος μὲ τὴν μεταφορὰ τῶν ἀποσκευῶν μου, ὅταν μιὰ γυναῖκα γερασμένη, ντυμένη σὰν μαϊμοῦ, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, μαζὶ μὲ τὴν ὑπηρέτριά της, ἄρχισε νὰ βγάζῃ ὑστερικὲς φωνὲς ἀποτεινόμενες πρὸς τὸν ἀχθοφόρο. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο τῆς ἀντιπαθητικῆς γυναίκας ἐπροχώρησε καὶ ἀνάγκασε τὸ ταξί μου νὰ τραβηχθῇ. Ὅταν τέλος κατώρθωσα νὰ μπῶ στὸ χὼλλ τοῦ ξενοδοχείου ἤμουν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό μου.

— Τί γίνεσαι; ἔκανε μιὰ φωνή, ἐνῷ ἕνα χέρι χτυποῦσε ἐλαφρὰ στὸν ὦμό μου.

— Ὢ! ἐφώναξα περιπίπτοντας ἀπὸ τὴν νευρικὴ ταραχή μου στὴν πιὸ εὐχάριστη ἔκπληξη. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶσαι ὁ Γκαστὼν Μπουασσού.

Εἶχα νὰ τὸν δῶ εἴκοσι χρόνια. Ἀνεγνώρισα ὅμως ἀμέσως τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴν μελαγχολική του ἔκφραση. Τοῦ εἶπα πῶς μὲ εἶχε στείλει ἡ ἐφημερίς μου ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, γιὰ νὰ γράψω κριτικὴ γιὰ τὴν πρεμιέρα τῆς κωμῳδίας «Ἡ Κυρὰ τοῦ Φεγγαριοῦ». Κι' ἐνῷ μιλοῦσα, μοῦ ἦρθε μιὰ ὑποψία.

— Μὰ σὺ θὰ εἶσαι ἴσως συγγενὴς τοῦ Ὀκταβιανοῦ Μπουασσού, τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως.

Ἤλπιζα πῶς θὰ ἦταν, γιατὶ εἶνε εὐχάριστο πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς συμμαθητὴς μ' ἕνα συγγενῆ μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς προσωπικότητος, ὅπως ὁ Ὀκταβιανὸς Μουασσού.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ὀκταβιανὸς Μπουασσού, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μὲ δειλία.

Δὲν ἄφησα νὰ μοῦ ξεφύγῃ ἕνα «ὄχι—δὰ» ποὺ μοῦ εἶχε ἀνέβει στὸ στόμα.

— Καὶ πῶς βρίσκεσαι σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο; ρώτησα.

— Ἔπρεπε, κατὰ τὴν συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ μου, νὰ πάω στὴν ἐξοχὴ κι' ἔφθασα μ' ἕνα ταξὶ στὸ σταθμό. Μοῦ ἐστάθηκε ὅμως ἀδύνατον ν' ἀνέβω στὸ τραῖνο. Μ' ἔπιασε μιὰ τρομερὴ κρίσις νευρασθενικὴ κι' ἀναγκάστηκα νὰ μείνω τέσσερις ὧρες καθισμένος σ' ἕνα μπαοῦλο. Τέλος ἀπεφάσισα νὰ γυρίσω πίσω. Ὅταν βγῆκα, ὅμως, ἀπὸ τὸ σταθμὸ μοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνέβω σ' αὐτοκίνητο. Ἔτσι ἦρθα σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου καὶ μένω.

— Καὶ πότε συνέβη αὐτό;

— Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Ἔλα ἀπάνω στὸ δωμάτιό μου νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα φλυτζάνι τσάι.

Ἀνεβήκαμε χίλια καὶ ἕνα σκαλιά, γιατὶ ὁ Μπουασσού θὰ πέθαινε ἂν ἔμπαινε στὸ ἀσανσέρ.

— Καὶ πῶς τὰ καταφέρνεις καὶ παρακολουθεῖς τὶς δοκιμὲς τῆς κωμῳδίας σου;

— Ὢ! δὲν παρακολουθῶ ποτὲ —τὶς δοκιμές. Ἡ δὶς Λεμονιὲ τὰ διευθύνει ὅλα.

— Ἡ πρωταγωνίστρια; Θὰ εἶνε χαριτωμένη. Φαντάζομαι τί ὡραῖα ποὺ θὰ παίζῃ. Δὲν τὴν εἶδα ποτὲ νὰ παίζῃ.

— Οὔτε κι' ἐγώ.

Κατάλαβε τὴν ἔκπληξή μου καὶ ἐπρόσθεσε:

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Τὸ θέατρο δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Ὄχι μόνον δὲν παρηκολούθησα ποτέ μου τὶς δοκιμές, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν παράστασι τῶν ἔργων μου.

Ὁ Μπουασσοὺ ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Καὶ τότε, γιατὶ γράφεις θεατρικὰ ἔργα;

— Γράφω μόνο γιὰ τὴ Μπλὰνς Λεμονιέ. Δὲν ἄκουσες ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν θαυμασμό μου πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεμονιέ.

Ἐκίνησα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου.

— Ἀνυπομονῶ πολὺ νὰ τὴν ἰδῶ, τοῦ εἶπα.

— Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ εἶνε ἐδῶ.

— Ἀλλὰ πῶς κατάφερες νὰ τὴν λανσάρῃς;

— Μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς πρώτης μου κωμῳδίας, τῆς ἔγραφα ἕνα ἔργο ἐπίτηδες γι' αὐτήν.

Χαμογέλασε κατὰ τρόπο διφορούμενο κι' ἐπρόσθεσε:

— Τὰ ὄνειρά της ἐπραγματοποιήθηκαν, ὅπως καὶ τὰ δικά μου.

— Εἶμαι περίεργος νὰ τὴν ἀκούσω αὐτὴ τὴν ἠθοποιό.

— Δὲν θὰ περιμένῃς πολύ. Τὴν τέχνη τῆς Μπλάνς δὲν τὴν ἀναγνωρίζουν ὅλοι, δὲν μπορῶ δὲ νὰ σοῦ πῶ τὴν γνώμη μου, γιατὶ δὲν τὴν ἄκουσα ποτέ μου νὰ παίζῃ.

— Αὐτὸ εἶνε ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, τοῦ εἶπα.

— Ἡ ἰδέα μόνο, ὅτι παίζει στὸ θέατρο, μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ἡ ἠθοποιός, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα εἶνε ποὺ μοῦ κάνει τὴν ζωὴ ἄξια νὰ τὴ ζῶ. Ἐφ' ὅσον αὐτὴ ὑπάρχει καὶ μ' ἀγαπᾶ, ὅλα τὰ ἄλλα μὲ ἀφίνουν ἀδιάφορο.

— Δὲν ἔχεις καμμιὰ φωτογραφία της; ρώτησα.

— Ὄχι. Οἱ φωτογραφίες της βρίσκονται σ' ὅλα τὰ σπίτια, σ' ὅλα τὰ καταστήματα τοῦ Παρισιοῦ καὶ δὲν μοῦ χρειάζονται νὰ ἔχω κι' ἐγὼ ἀπ' αὐτές.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ ὑπηρέτης ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἀκούσαμε θόρυβο στὸ διάδρομο.

— Εἶνε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μπουασσού, μὲ φωνὴ χαμηλή, σχεδὸν δραματική.

Σηκώθηκε κι' ἔκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἄλλαξε. Τότε κατάλαβα τί ἐσήμαινε ἡ λέξις, ποὺ εἶχε προφέρει πρὶν νὰ «ζῶ». Ἕνα μόνο πρᾶγμα ὑπῆρχε γι' αὐτόν.

— Αἴ, λοιπόν, Μπλάνς; ἐψιθύρισε γλυκά.

Ἡ Μπλὰνς Λεμονιὲ εἰσέβαλε αὐταρχικὰ στὸ δωμάτιο. Ἦταν ἡ φρικώδης γρηὰ ποὺ εἶχα συναντήσει στὸ ξενοδοχεῖο «Τέρμινους».

ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕΤ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΤΥΠΟΣ

Μικρὲς εἰδήσεις ἀπὸ τὸ τελευταῖο ταχυδρομεῖο

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα ἀποτελέσματα τῆς τελευταίας κρίσεω» εἰς τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην ἦτο ἡ ἐξαφάνισις ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα τῶν πλείστων πόλεων τῆς Σλοβακίας τῶν... βρωμιούχων ἀλάτων, τὰ ὁποία, ὡς γνωστόν, χρησιμοποιοῦνται συνήθως διὰ κατευνασμὸν τῶν νεύρων. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν γεγονότων τὰ διάφορα βρωμιοῦχα ἰδιοσκευάσματα ἐξηντλήθησαν εἰς τὰ φαρμακεῖα!

◆◆

Μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν ἐθνικιστικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Μαδρίτην ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς «Χούντας» Μπεστέϊρο, ἀφοῦ παρέδωσε τὴν πόλιν, ἐκρατήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Κατόπιν ἐκρατήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Κατόπιν ἐπετράπη εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἐτέθη ὑπὸ ἐπιτήρησιν. Αἱ ἐθνικισταὶ ἀρχαὶ διεξάγουν ἀνακρίσεις, προκειμένου νὰ παραπέμψουν εἰς δίκην τὸν ἐρυθρὸν ἡγέτην. Συγκεκριμένως αἱ ἐθνικιστικαὶ ἀρχαὶ θέλουν νὰ ἐξακριβώσουν : 1ον) Ποῖον ρόλον ἔπαιξεν ὁ Μπεστέϊρο κατὰ τὰς ἐπαναστατικὰς ἀπεργίας τοῦ 1917. 2ον) Ποίαν στάσιν ἐτήρησεν ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1931 μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1936. 3ον) Ποῖον σκοπὸν εἶχον αἱ συνομιλίαι τὰς ὁποίας ὁ Μπεστέϊρο διεξήγαγε μετὰ τῶν Ἄγγλων πολιτικῶν ὅταν μετέβη εἰς τὴν στέψιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ΣΤ'. 4ον) Ποῖον ρόλον ἔπαιξε κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἰδίως ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀμύνης.

◆◆

Ἕνα εἶδος δημοψηφίσματος διεξήχθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Λιχτενστάϊν, τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν εἶνε τὸ μικρότερον κράτος τῆς Εὐρώπης, μετὰ τὴν Ἀνδόραν. Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός του ἐκλήθη νὰ ὑπογράψῃ μίαν δήλωσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζει τὴν θέλησίν του νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητος. Πρό τινος ὁ ἡγεμὼν τοῦ Λιχτενστάϊν εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ Βερολῖνον ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸν Χίτλερ. Φαίνεται ὅτι ὁ πρίγκηψ δὲν ἔλαβε καθησυχαστικὰς διαβεβαιώσεις διὰ τὸ μέλλον τῆς μικρᾶς χώρας του, τὸ δὲ δημοψήφισμα δὲν εἶνε ἄσχετον πρὸς τὸ γεγονὸς τοῦτο.

◆◆

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας ηὔξησε τὰ τελευταῖα 27 χρόνια κατὰ 80.000.000. Οἱ τελευταῖοι δημοσιευθέντες ἀριθμοὶ ἀναβιβάζουν τὸν πληθυσμό της σὲ 800 ἑκατομμύρια. Ἡ τελευταία ἀπογραφὴ ἔγινε τὸ 1911 καὶ ἀπὸ τότε μόνον στὴν Ἰρλανδία. καὶ τὰ νησιὰ τῆς Μάγχης ἐμειώθη ὁ πληθυσμός. Ἀντιθέτως στὸ Χὸννκ - Κὸνγκ ὁ πληθυσμὸς ἐδιπλασιάσθη.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἀνέρχεται σὲ 9.887.000. Ἀπὸ τὸ 1911 ὁ πληθυσμὸς τοῦ Καναδᾶ ἀνῆλθε ἀπὸ 7.206.000 σὲ 11.120.000, τῆς Αὐστραλίας ἀπὸ 4.445.000 σὲ 6.945.000.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἰνδιῶν ἀνῆλθε ἀπὸ 302.495.000 σὲ 336.119.000.

Ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ τὸ πλουσιώτερο τμῆμα τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας εἶνε ἡ Αὐστραλία μὲ ἐτήσιο εἰσόδημα 191.900.000 λιρῶν. Κατόπιν ἔρχεται ὁ Καναδᾶς μὲ 104.900.000 λίρες καὶ ἡ Νέα Ζηλανδία μὲ 36.100.000 λίρες.

Τὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Αὐστραλίας τὸν τελευταῖο χρόνο ἀπέδωσαν 1.380.431 καθαρὲς οὐγγίες χρυσοῦ.

τὰ ὄνειρα

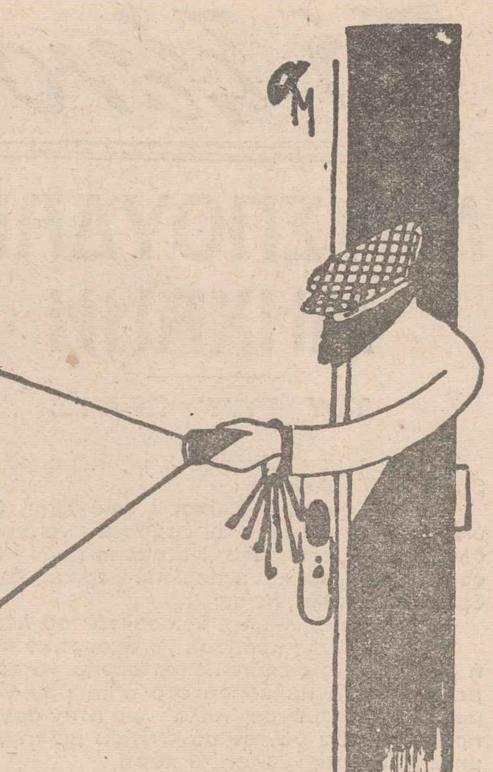

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ τὰ ὄνειρα. Εἶνε μιὰ παρηγοριὰ ἀπόκοσμου φωτὸς μέσα στὴν στυγνότητα τῆς ζωῆς. Μᾶς παρέχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεφύγουμε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴ πραγματικότητα.

Ἡ ψυχὴ βρίσκει κοιμισμένον τὸν φρουρὸν τοῦ σώματος καὶ δραπετεύει. Γυρίζει στοὺς μαγικοὺς κόσμους τοὺς δικούς της. Πλανᾶται στὴ χώρα τῶν ὀνείρων.

Αὐτὲς οἱ στιγμὲς εἶνε θεῖες. Τὰ ὄνειρα εἶνε ἡ γαλανὴ πύλη, ἀπὸ ὅπου ἡ ψυχὴ περνᾷ ἐλεύθερη, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ὕλης καὶ ζητεῖ τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς στὴν οὐρανίαν της πηγήν.

Ἔθεσαν καὶ τὰ ὄνειρα ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἐπιστημονικῆς παρατηρήσεως. Ἀνέλαβαν νὰ τὰ ἀναλύσουν, σὰν νὰ ἦσαν οὐσίες στερεές. Τὰ ἔβαλαν στὴν τράπεζαν τοῦ ἐργαστηρίου καὶ πῆραν τὰ ἀνατομικὰ ἐργαλεῖα.

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μία γοητεία μᾶς ἔχει μείνει εἰς τὸν ἄχαριν ἐπίγειον βίον μας. Πᾶτε νὰ τὴν καταστρέψετε καὶ αὐτήν; Ἀφῆστε τὰ ὄνειρα νὰ εἶνε ὄνειρα. Δηλαδὴ θεία πλάνη, ἀπιθανότης, παιγνίδια τῆς φαντασίας, ὀπτασιασμοὶ τῆς ψυχῆς, μυστηριώδεις καὶ ἀνεξερεύνητοι.

Ἂν μπορῆτε νὰ μᾶς ὑποδείξετε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ προκαλοῦμε στὸν ὕπνο μας ὡραῖα ὄνειρα, ἔχει καλῶς. Θὰ δεχθοῦμε μετὰ χαρᾶς τὴν ὑπόδειξιν. Διότι μᾶς χρειάζονται πολλὰ ὄνειρα. Ἡ ψυχή μας, διασχίζουσα τὴν ἔρημο τῆς πεζότητος τοῦ βίου, κάτω ἀπὸ ἕναν ἔντονον ἥλιον πραγματικότητος, ποθεῖ τὴν δροσερὴ σκιὰ τοῦ μὴ πραγματικοῦ. Λαχταρᾶ τὴν δασιν τοῦ ὀνείρου.

◆◆

—Ἀπόψε θὰ ὀνειρευθῶ τὴν εὐτυχίαν μας, γράφει ἡ ἐρωτευμένη νέα στὸν ἐκλεκτόν της.

Κοιμᾶται μὲ τὴν ἀνάμνησίν του. Καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεόν, τὸν ὕπνον νὰ τῆς στείλῃ τὴν ὀπτασίαν τοῦ ἀγαπημένου της. Ἀλλὰ τὰ ὄνειρα δὲν ὑπακούουν στὴ θέλησί μας. Κρῖμα!

Κρῖμα νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἕνα μηχάνημα ὀνείρων, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μπορούσαμε νὰ προκαλοῦμε ὁποιο ὄνειρο θέλουμε. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἔκανε νὰ χάσουν τὰ ὄνειρα τὴν ἀξίαν των. Ἂν αὐτὲς οἱ νυκτερινὲς ὀπτασίες ἔχουν τόσο παράξενο ἐνδιαφέρον καὶ τόσην γοητείαν, εἶνε ἀκριβῶς διότι ξεφεύγουν ἀπὸ κάθε νόμο, ἀπὸ κάθε ἐνσυνείδητη ἐνέργειά μας, εἶνε μὲ δυὸ λόγια δημιουργήματα ἔξω τόπου, χρόνου καὶ πάσης πραγματικότητος.

Οἱ πρωτόγονοι λαοὶ ἐθεωροῦσαν τὰ ὄνειρα ὡς γέφυρες νεφέλης, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπικοινωνοῦσαν οἱ θεοὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶνε, νομίζω, ἡ πιὸ ὡραία ἀντίληψις περὶ τῶν ὀνείρων αὐτή. Εἶνε μιὰ συμβολικὴ ἔκφρασις τοῦ ὅτι τὰ ὄνειρα εἶνε ἀποτέλεσμα θείων λειτουργιῶν καὶ ἰδιοτήτων τῆς ψυχῆς, οἱ ὁποῖες βγαίνουν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς συνειδήσεως. Στέκουν πάρα-πάνω ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις μας καὶ τὶς νοητικές μας ἱκανότητες τὰ ὄνειρα. Καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι μετέχουν τοῦ θείου.

Οἱ πρωτόγονοι λαοὶ τὸ ἐπίστευαν αὐτὸ ἀκραδάντως. Ἦσαν πιὸ ἁπλοῖ καὶ πιὸ εὔπιστοι καὶ ἔνοιωθαν ἐντονώτερες τὶς ἀντανακλάσεις τοῦ μυστηριώδους ἀπείρου, νὰ πέφτουν ὡς νυκτερινοὶ ὀπτασιασμοὶ στὴν ψυχή των. Ἡ ζωὴ στὰ παληὰ χρόνια ἦταν πολὺ ἀναμεμιγμένη μὲ τὸ ὄνειρον.

Μερικὰ ὄνειρα ἔπαιξαν ρόλον καὶ στὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν. Ἄλλαξαν ἀποφάσεις ἀρχηγῶν. Ὑπεκίνησαν ἐκστρατείας. Ἐχάραξαν τὴν σταδιοδρομίαν ἐθνῶν.

Ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος δὲν βρῆκε ἄλλο κλειδὶ, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πύλην τοῦ Μέλλοντος καὶ τοῦ Ὑπερπέραν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὄνειρα. Μ' αὐτὰ προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ τὴν μοῖραν του καὶ τὶς βουλήσεις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τειρεσία μέχρι τῶν σημερινῶν πνευματιστῶν καὶ συντακτῶν τοῦ Ὀνειροκρίτου.

Ἡ ἐπιστήμη μᾶς ἔκαμε πολὺ θετικιστάς. Σήμερα ἀπορρίπτουμε κάθε τι ποὺ δὲν πίπτει στὴν δικαιοδοσίαν τῶν νόμων τῆς διανοήσεώς μας, κάθε τι ποὺ δὲν ἀντέχει στὸ φῶς τῆς συνειδήσεως. Ἔτσι ἐγίναμε πεζοὶ καὶ ξηροὶ στὴν ψυχή. Καὶ νομίζουμε ὅτι βρισκόμαστε ἐντὸς τῆς ἀληθείας.

Μήπως ὅμως πέφτουμε ἔξω; Μήπως κι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὀνομάζουμε πραγματικότητα δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ὄνειρο καὶ μάλιστα ἐφιαλτικὸν καὶ κακὸν ὄνειρον; Ἂς προσέξουμε.

Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι οἱ θεμελιωταὶ τῶν νεωτέρων φιλοσοφικῶν συστημάτων, ὁ Κὰντ καὶ ἄλλοι, ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἂν πράγματι ὑπάρχει ἢ ὄχι ὁ κόσμος. Ἔθεσαν δηλαδὴ στοὺς ἑαυτούς των τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: Ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ ἀνεικείμενα, ποὺ βλέπουμε, ὑπάρχουν ἆρά γε ἀφ' ἑαυτὰ ἢ μήπως ὑπάρχουν μονάχα μέσα στὸ μυαλό μας; Μήπως δηλαδὴ νομίζουμε ἐμεῖς, μὲ τὶς αἰσθήσεις καὶ τὶς ἰδιότητες τοῦ νοῦ μας, ὅτι ὑπάρχουν τὰ πράγματα, ὅπως τὰ βλέπουμε, ἐνῷ ἐκεῖνα δὲν εἶνε παρὰ ἀντανακλάσεις τῶν ἰδικῶν μας διανοητικῶν λειτουργιῶν;

Εἶνε τρομερὰ βαθὺ καὶ σκοτεινὸν τὸ φιλοσοφικὸν ἐρώτημα καὶ καλύτερα ἂς μὴ ζαλίσουμε μὲ δαῦτο τὸ μυαλό μας. Ἂς ὑπογραμμίσουμε μονάχα τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ φιλόσοφοι εὑρέθησαν σὲ στιγμὲς ἀμφιβολίας γιὰ τὸ τί εἶνε πραγματικὸν καὶ τί τὸ ὀνειρῶδες μέσα στὸ σύμπαν. Καὶ ἂς προσέξουμε τὴν παραδοξολογίαν τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε:

— Τὰ ὄνειρα εἶνε πλασμένα ἀπὸ μιὰ οὐσία, ποὺ γιὰ μένα εἶνε πραγματικωτέρα τῆς πραγματικότητος.

Ἴσως εἶνε περισσότερο μέσα στὴν ἀλήθεια τῆς ζωῆς αὐτὸς ποὺ ζῆ ἐξ ἴσου μέσα στὴν πραγματικότητα, ὅσο καὶ μέσα στὰ ὄνειρα. Μπορεῖ νὰ ἔχουν δίκηο αὐτοὶ ποὺ δὲν ξεχωρίζουν τὸ ὄνειρον ἀπὸ τὸ πραγματικόν.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ καὶ πρωτοπόροι εὕρῆκαν τὴν ὑπερτάτην ἀλήθειαν στὰ ὄνειρα. Μὲ τὸ ὄνειρον ἐθεμελίωσαν ἕνα καλλίτερο μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὰ ὄνειρα, ποὺ πλάθονται μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια. Εἶνε κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἰδίαν οὐσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶνε καὶ τὰ ἄλλα, τὰ νυκτερινά. Ἐξ ἴσου ἀπίθανα καὶ φαινομενικῶς πλανερά. Καὶ ὅμως ἀπεδείχθησαν θαυμάσιον ὑλικόν, γιὰ τὴν δημιουργίαν τῆς ἀνθρωπίνης προόδου.

Ὅλες οἱ φλογερὲς ψυχὲς, ποὺ ἐχάραξαν τὸν δρόμον τῶν λαῶν, ἐκινοῦντο μέσα στὸ ὄνειρον. Ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως μέχρι τῶν πρωτεργατῶν τῆς δικῆς μας Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, ὅλοι οἱ ὁραματισταὶ μιᾶς καλλιτέρας αὔριον γιὰ τοὺς πατριῶτες των ἢ τοὺς συνανθρώπους των, δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ συλλάβουν τολμηρὰ ὄνειρα.

Χλευάζουμε τὸν ὀνειροπόλον. Δὲν τοῦ ἀναγνωρίζουμε καμμιὰ θετικὴν ἀξίαν. Καὶ ὅμως μακάρι νὰ εἶχε ἡ ἀνθρωπότης περισσοτέρους ὀνειροπόλους. Ἂν εἶνε σὲ κάτι ἐλαττωματικὴ ἡ κοινωνία μας, εἶνε στὸ ὅτι καταδιώκει ἀμειλίκτως μὲ τὸν ἐπιστημονικόν της θετικισμὸν τὸ ὄνειρον ἀπὸ τὴν ζωήν.

◆◆

Ἀλλοίμονο ἂν ἀποξηράνουμε τὴν ζωήν μας ἀπὸ τὰ ὄνειρα. Δὲν ξέρω πλέον πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσουμε τὸ βάρος τοῦ βίου.

Τὸν γεωργόν, ποὺ ποτίζει μὲ τὸν ἱδρῶτα του τὶς αὐλακιὲς ποὺ ἀνοίγει τὸ ὑνί, τὸν ἀναπτερώνει τὸ ξανθὸν ὄνειρον τοῦ σιταριοῦ, ποὺ τὸ ὁραματίζεται μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια, νὰ κυματίζῃ κάτω ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ θερινοῦ ἡλίου. Ὁ κάθε δημιουργὸς εἶνε ὀνειροπόλος. Σὲ κάθε κλάδον τῆς βιοπάλης μπορεῖς νὰ βρῇς τὸ ὄνειρον, νὰ λάμπῃ σὰν φάρος εὐτυχίας στὰ βάθη τοῦ μέλλοντος.

Ἂν τὰ ζῷα δὲν μποροῦν νὰ σημειώσουν καμμιὰ πρόοδον, αὐτὸ νομίζω ὅτι θὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς τὴν ἱκανότητα νὰ ὀνειρευθοῦν. Ἡ ἀνθρωπότης, γιὰ νὰ φθάσῃ ἐδῶ ποὺ ἔφθασε, ἠκολούθησε περισσότερο ἀπὸ ὅσο νομίζουμε τοὺς δρόμους τοῦ ὀνείρου.

Ὁ ὀνειροπόλος εἶνε ὂν προνομιοῦχον. Ἐξαίρεται ἀπάνω ἀπὸ τὰ γήϊνα στρώματα. Περιβάλλεται κατὰ τὶς στιγμὲς τῶν ὀνειροπολημάτων του τὴν ἀπόκοσμη νεφέλη τῆς θείας ἐξάρσεως.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμογραφικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκανε τὴ μηνιαία του ἐπίσκεψι στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Ἐξήτασε τὰ παιδιὰ στὴν ἀνάγνωσι καὶ τὴ γραφὴ καὶ στὸ τέλος ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβε στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς ἔκαμε.

— Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν κι' ἐγὼ μαθητὴς καὶ νὰ πήγαινα σχολεῖο! εἶπε.

Καὶ κατόπιν ἐρώτησε:

— Καὶ ξέρετε γιατὶ τὸ ἐπιθυμοῦσα αὐτό, παιδιά μου:

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπεκράτησε σιωπή. Καὶ ὕστερα ἀκούστηκε μιὰ παιδικὴ φωνὴ ἀπὸ τὰ τελευταῖα θρανία:

Γιατὶ ἔχετε ξεχάσει ὅ,τι μάθατε στὸ σχολεῖο!

◆

Ὁ μικρὸς Μπίλ: Ποῦ γεννήθηκες;

Ἡ μικρὴ Μπέττυ: Στὴ κλινική.

Ὁ μικρὸς Μπίλ: Ὕψιστε Θεέ. Καὶ τί εἶχες ποὺ σὲ πῆγαν ἐκεῖ;

◆

Ἕνας πιστωτὴς ἔγραψε στὸν ἰδιοκτήτη μιᾶς ἐπιχειρήσεως, παραπονούμενος ὅτι ἡ προθεσμία γιὰ τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του εἶχε περάσει.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι ἀπὸ τὸν χρεώστη του:

«Κύριε,

Ἔχω ὡρισμένο σύστημα ἐξωφλήσεως τῶν χρεῶν μου, καὶ αὐτὸ ἀκολουθῶ: Στὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς τοποθετῶ ὅλους τοὺς ἀπλήρωτους λογαριασμοὺς πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ τραβῶ στὴ τύχη ἕξη: Αὐτοὺς πληρώνω. Ἄν, ὅμως, μ' ἐνοχλήσετε περισσότερο νὰ ξέρετε ὅτι δὲν θὰ συμπεριλάβω τὸν ἐρχόμενο μῆνα καὶ τὸν δικό σας λογαριασμὸ στὴν κληρωτίδα!»

◆

Ὁ φιλάργυρος Σκωτσέζος ταξίδευε μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Ἐδιμβοῦργο στὸ Λονδῖνο. Σὲ κάθε σταθμό, ὅμως, ἐγκατέλειπε τὴ θέσι του στὸ βαγόνι βιαστικά, ἔτρεχε στὸ γκισὲ τοῦ σταθμοῦ, καὶ κατόπιν ἐπέστρεφε ξανὰ στὴ θέσι του. Ἀφοῦ ἐπανέλαβε αὐτὲς τὶς ἐξόδους καὶ τὶς εἰσόδους πολλὲς φορὲς ἕνας συνταξιδιώτης του τὸν ἐρώτησε νὰ μάθη τὴν αἰτία.

— Ὑποφέρω ἀπὸ τὴν καρδιά μου, τοῦ ἐξήγησε ὁ Σκωτσέζος, καὶ ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι πιθανὸν νὰ πέσω νεκρὸς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Γι' αὐτὸ ἀγοράζω τὸ εἰσιτήριό μου ἀπὸ σταθμὸ σὲ σταθμό!

◆

Τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι ἐνωχλήθηκε ἀπὸ τὶς ἐπίμονες καὶ γεμᾶτες ἐνδιαφέρον ματιὲς τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

— Νὰ μιὰ δραχμὴ τοῦ εἶπε ὁ νέος. Πάρτην καὶ πήγαινε ν' ἀγοράσης καραμέλλες.

— Δὲν θέλω καραμέλλες, εἶπε ὁ μικρός.

— Νὰ ἕνα τέλληρο. Πάρτο καὶ πήγαινε ν' ἀγοράσης ἕνα παιγνίδι.

— Δὲν θέλω παιχνίδια, ἐπανέλαβε τὸ παιδάκι.

— Τί θέλεις τότε λοιπόν; εἶπε ὁ νέος θυμωμένος.

— Θέλω νὰ κυττάζω, τοῦ ἀπάντησε τὸ παιδάκι.

◆

Ὁ ἀλήτης μπῆκε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ χειρούργου μὲ τὸ ὕφος στενοχωρημένο.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε. Κατάπια μιὰ λίρα ἐδῶ καὶ 15 χρόνια.

— Πρὸς Θεοῦ, ἄνθρωπέ μου! ἐτραύλισε ὁ χειροῦργος. Καὶ περίμενες 15 χρόνια; Γιατὶ δὲν ἐπήγες σ' ἕναν γιατρὸ τὴν ἴδια μέρα ποὺ κατάπιες τὴ λίρα;

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια; Τότε δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά!

◆

Κάποιος ἔνοιωθε ἕναν πόνο στὴ πλάτη ποὺ τὸν τυραννοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ γιατρό.

Ὁ γιατρὸς τὸν ἐξήτασε καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ πόνος ἐξηφανίσθη.

Ὁ πελάτης ἀνακουφίσθηκε καὶ εἶπε:

— Πολὺ ταχεῖα καὶ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἐνέργειά σας γιατρέ. Τί ἦταν; Ρευματισμός;

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός. Οἱ τιράντες σας ἦταν....στριμμένες!

Τό ξένον χιοῦμορ

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΜΗΧΑΝΗ

ΤΟΥ ΡΑΫ ΠΡΑΪΣ

Ὁ φίλος μου Τόκουϊστλ μὲ πῆρε χθὲς τὸ βράδυ στὸ τηλέφωνο:

— Καλέ μου φίλε, Σίμψον, μοῦ εἶπε. Θὰ μὲ ὑποχρέωνες τρομερὰ ἂν ἐρχόσουν νὰ διαθέσης ὀλίγες ὧρες σπίτι μου. Νὰ φέρης μαζὺ καὶ τὴν φορητὴ γραφομηχανή σου καὶ μερικὲς δωδεκάδες χαρτὶ πολυτελείας.

— Γιὰ ποιὰ δουλειά... ἄρχισα νὰ τοῦ λέω.

Ἐκεῖνος ὅμως κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἔτσι ἡ συνδιάλεξις διεκόπη. Εἶχα σκοπὸ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ ἀφήση στὸ σπίτι μου γιατὶ ἤμουνα κουρασμένος. Ἀλλὰ τώρα ἦταν ἀργά. Ἔπρεπε νὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω μὲ τὴ γραφομηχανὴ καὶ τὶς κόλλες τὸ χαρτί.

Ὅταν ἔφθασα σπίτι του μὲ ὑποδέχθηκε μὲ χαρά.

— Κάθησε, μοῦ εἶπε, σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ τραπέζι καὶ ἄφησέ με νὰ σοῦ ὑπαγορεύσω μερικὰ γράμματα. Κάηκα μὲ τὸ τσιγάρο στὸ δάκτυλο καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὴν πέννα.

Ἐγέμισε τὴν πίπα του σπρώχνοντας τὸν καπνὸ μὲ τὸ καμένο δάκτυλο, ποὺ δὲν ἦταν... καμένο.

— Ὅλα τὰ γράμματα θὰ λένε τὰ ἴδια λόγια, μοῦ ἐξήγησε. Πρέπει ὅμως νὰ τὰ γράψης ὅλα χωριστὰ γιατί, φυσικά, δὲν θέλω νὰ φαίνωνται ὅτι εἶνε πανομοιότυπα σὰν ἐγκύκλιοι ὑπουργείου. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε προσωπικά, δὲν μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε μὲ τὸ «ἀγαπητὲ κύριε» ἢ «ἀγαπητὴ κυρία». Πρέπει νὰ γράψης «ἀγαπητὲ Γκούμπενς», «ἀγαπητὴ κυρία Τροὺτ—Μπήκλεϋ» καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

— Τὸ κάθε γράμμα εἶνε μεγάλο; ρώτησα.

— Μισὴ σελίδα περίπου, μοῦ εἶπε ὁ Τόκουϊστλ.

Ἄφησα ἕνα στεναγμό.

— Καὶ πόσα ἀπ' αὐτὰ θέλεις νὰ σοῦ γράψω;

— Ἀπόψε θὰ μοῦ γράψης μόνον δώδεκα, μοῦ ἀπήντησε ὁ Τόκουϊστλ μὲ καλωσύνη. Δὲν θέλω νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴ φιλία μας καὶ νὰ σὲ κουράσω περισσότερο, ὅταν ἡ πρώτη δωδεκάδα δὲν φέρη κανένα ἀποτέλεσμα, τότε θὰ σοῦ τηλεφωνήσω νὰ ξαναρθῆς.

Καὶ ἄρχισε:

«Ἀγαπητὴ κυρία Τροὺτ—Μπήκλεϋ,

»Μεγάλη σας ἡ καλωσύνη νὰ μὲ καλέσετε ὅπως περάσω τὶς γιορτὲς στὸ σπίτι. Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γιὰ τὴν προτίμησι. Σᾶς διαβεβαιῶ, ὅτι πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ περάσω καλύτερα. Δυστυχῶς ὅμως ἔχω δώσει τὸ λόγο μου στὴν κυρία Κάνιστερ, ἡ ὁποία μὲ περιμένει ἀνυπόμονα νὰ περάσω στὸ ἀρχοντικό της τὶς γιορτές.

»Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲν παραλείπω νὰ σᾶς στείλω ἕνα ἀντίτυπο τῆς τελευταίας ποιητικῆς μου συλλογῆς. Ὁ εἰλικρινής σας φίλος Λ. Τόκουϊστλ».

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλης νὰ μὲ πείσης καὶ μένα, τοῦ εἶπα, ὅτι ἔχεις δώδεκα παρόμοιες προσκλήσεις;

— Ὁ τόνος τῆς φωνῆς σου εἶνε προσβλητικὸς γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά μου, ἀγαπητὲ φίλε, μοῦ ἀπήντησεν ἐπιτιμητικά. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἐννοεῖς ὅτι ἡ παρουσία μου δὲν μπορεῖ ν' ἀποτελέση κάτι τὸ ἐνδιαφέρον σὲ μιὰ δεξίωσι. Λοιπόν, γιὰ νὰ σοῦ διαψεύσω αὐτὴ τὴν ἐσφαλμένη ἀντίληψι, σοῦ λέω ὅτι δὲν ἔλαβα οὔτε μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ κανένα. Κι' ἂν σοῦ ὑπαγορεύω αὐτὲς τὶς ἐγκυκλίους τὸ κάνω γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω ἔστω καὶ μιὰ παρόμοια πρόσκλησι.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, τοῦ εἶπα.

— Ἰδοὺ πῶς λειτουργεῖ ἡ μηχανή μου, μοῦ ἐξήγησε ὁ Τόκουϊστλ. Ἂς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὴν κυρία Τροὺτ—Μπήκλεϋ. Καθ' ὅλο τὸν περασμένο χρόνο τὴν συνήντησα σὲ διάφορα σπίτια, καὶ μιλήσαμε φιλικὰ κι' ἐγκάρδια γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Ἴσως νὰ μὴ θυμᾶται, λοιπόν, ὅτι μ' ἐκάλεσε νὰ περάσω τὶς γιορτὲς μαζύ της, ὅπως ἐπίσης εἶνε δυνατὸν νὰ κάμω λάθος κι' ἐγώ. Ὡστόσο θὰ μοῦ ἀπαντήση στὸ γράμμα μου.

— Ἐξακολουθῶ νὰ μὴ σὲ καταλαβαίνω, τοῦ εἶπα.

— Τότε γράψε τὰ γράμματα κι' ἔλα σὲ λίγες μέρες νὰ μάθης τὰ νέα.

Ξαναπῆγα σὲ τρεῖς μέρες.

— Μόλις ἦρθε μιὰ ἀπάντησις ἀπὸ τὴν κυρία Φαιΰ, μοῦ εἶπε. «Ἀγαπητὲ κύριε Τόκουϊστλ, μοῦ γράφει. Δὲν φαντάζεσθε πόσο λυπήθηκα ποὺ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ περάσετε τὶς γιορτὲς στὸ ἐξοχικό μου σπίτι».

— Λοιπόν; ἐρώτησα.

— Ἁπλούστατα: Τῆς ἔστειλα τὴ συλλογὴ τῶν ποιημάτων καὶ τῆς ἔγραψα ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας Κάνιστερ προσεβλήθησαν ἀπὸ ἱλαρὰ καὶ ἔτσι δὲν θὰ μπορέσω νὰ πάω ἐκεῖ. Ἀλλὰ θάρθουν κι' ἄλλες ἀπαντήσεις καὶ θὰ μπορέσω νὰ διαλέξω σὲ ποιὸ σπίτι θὰ περάσω τὶς γιορτές. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὅλες θὰ ἰσχυρισθοῦν «ὅτι λυποῦνται ποὺ δὲν θὰ μπορέσω νὰ περάσω μαζύ τους τὶς γιορτές», νομίζοντας ὅτι θὰ προτιμήσω τὴ συντροφιὰ τῆς φανταστικῆς κυρίας Κάνιστερ. Μ' ἐννοεῖς τώρα:

ΡΑΫΜΟΝΤ ΠΡΑΪΣ

Ο ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤ ΦΕΡΣ

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ τρὰμ Νο 372 ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴ στάσι, πήδησε ἕνας νεαρὸς τζέντλεμαν, προχώρησε μέσα καὶ στρογγυλοκάθησε σὲ μιὰ θέσι. Ὕστερα ἔβγαλε μιὰ χρυσῆ τσιγαροθήκη, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα τσιγάρο, τὸ ἄναψε καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζη μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία. Μιὰ ἡλικιωμένη δεσποινίς, ποὺ καθόταν δίπλα του, γύρισε καὶ στραβοκύτταξε τὸν ἀδιάντροπο αὐτὸν κύριο, λέγοντάς του:

— Ἀπαγορεύεται νὰ καπνίζετε τσιγάρο μέσα στὸ τράμ.

— Ἀλήθεια; τῆς εἶπε αὐτὸς κυττάζοντάς την ἀναιδέστατα κατὰ πρόσωπο καὶ γελῶντας εἰρωνικά.

Ἄρχισαν τότε νὰ φωνάζουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες, διαμαρτυρόμενοι γιὰ τὸ φέρσιμό του.

— Νὰ σβύση τὸ τσιγάρο! ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Ἀπαγορεύεται τὸ τσιγάρο! φώναξε ὁ ἄλλος.

— Καλά, καλά, πᾶψτε ἐπὶ τέλους, θὰ τὸ πετάξω, εἶπε ὁ νεαρὸς μισοεκνευρισμένος.

Πέταξε πραγματικὰ τὸ τσιγάρο του στὸ πάτωμα, ἔφτυσε ἐπάνω, πάτησε μὲ τὸ παπούτσι του τὸ ἀποτσίγαρο καὶ τὸ φτύσιμό του καὶ ὕστερα ἔβγαλε ἀπὸ μιὰν ἄλλη τσέπη ἕνα τεράστιο ποῦρο, τὸ ἄναψε καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζη, βγάζοντας πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ ποὺ γέμισαν ὅλο τὸ βαγόνι.

Μιὰ χαριτωμένη δεσποινὶς ποὺ καθόταν ἀπέναντί του, πῆρε ἀμέσως ὕφος ἐπιθετικὸ καὶ φώναξε:

— Ἀπαγορεύονται τὰ ποῦρα μέσα στὸ τράμ. Σβῦστε το ἀμέσως. Ἐμπρός!

— Δὲν τὸ σβύνω, εἶπε ὁ Ἀμερικάνος.

— Μιὰ ἄλλη ἡλικιωμένη κυρία ἐπενέβη σὲ τόνο παρακλητικό:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, σβῦστε τὸ ποῦρο, γιατὶ πειράζει τὰ εὐαίσθητα πλεμόνια μου.

— Ἄ! ἂν εἶνε ἔτσι, κυρία μου, εἶπε τότε ὁ νεαρός, παίρνοντας ἀμέσως ὕφος ἐξαιρετικὰ εὐγενικό, τότε νὰ τὸ σβύσω. Ἀλλὰ μόνον γιὰ χάρι σας.

Πέταξε χάμω τὸ ποῦρο μὲ τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι, ἔφτυσε ἐπάνω του, τὸ πάτησε καὶ ὕστερα ἔβγαλε ἀπὸ μιὰν ἄλλη τσέπη μιὰ τεράστια πίπα, τὴν ἄναψε καὶ ξαναγέμισε τὸ βαγόνι μὲ σύννεφα ἀπὸ καπνούς.

Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ποὺ εἶχαν χάσει πειὰ τὴν ὑπομονή τους, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσαν. Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα στὸ βαγόνι ἕνας καινούργιος ἐπιβάτης μὲ ἀθλητικὴ ἐμφάνισι. Ἄκουσε τὴ φασαρία ποὺ γινόταν, ρώτησε περὶ τίνος πρόκειται καὶ ὅταν ἔμαθε τὴν ἀφορμὴ τῶν διαμαρτυριῶν, στηλώθηκε μπροστὰ στὸν ταραξία καὶ φώναξε:

— Ἂν δὲν σβύσης ἀμέσως τὴν πίπα σου, θὰ ἔχης νὰ κάνης μαζύ μου, ἀναιδέστατε!

Ὁ ἄλλος τοῦ ἔρριξε μιὰν ἀπαθέστατη ματιά, χωρὶς νὰ τοῦ δώση καμμιὰν ἀπάντησι.

— Θὰ τὴν σβύσης ἢ ὄχι; ἐπανέλαβε ἀκόμη πιὸ δυνατὰ ὁ ἀθλητής.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ξερὰ ὁ τζέντλεμαν.

Ὁ ἀθλητὴς τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ποὺ δὲν ἐσήμαινε τίποτα καλὸ καὶ ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἐπιβάτες, φώναξε:

— Κυρίες καὶ κύριοι, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δώσω ἕνα μάθημα ὅπως τοῦ ἀξίζε. σ' αὐτὸν τὸν κύριο. Ἀφῆστε ὅλοι τὰ πράγματά σας ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται καὶ περᾶστε στὸν πίσω ἐξώστη γιὰ νὰ ἔχω τόπο νὰ τὸν περιποιηθῶ ὅπως πρέπει. Σ' ἕνα λεπτὸ θὰ τὸν ἔχω μάθει ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα μέσα στὸ τράμ.

Οἱ ἐπιβάται ἀποτραβήχθηκαν ὅλοι στὸν πίσω ἐξώστη γεμᾶτοι ἱκανοποίησι γιὰ τὸ μάθημα ποὺ θὰ δινόταν στὸν ἀναιδῆ καὶ ἄφησαν στὶς θέσεις τους ὅ,τι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους, δέματα, τσάντες, χαρτοφύλακες κ.λ.π.

Δὲν εἶχε ἀδειάσει καλὰ καλὰ τὸ βαγόνι, ὅταν εἶδαν τὸν ἀθλητὴ νὰ ὁρμάη ἐπάνω στὸν νεαρὸ καὶ νὰ τοῦ καταφέρνη δυὸ-τρεῖς γερὲς γροθιές. Ἐκεῖνος τρίκλισε καμμιὰ-δυὸ φορὲς πέρα-δῶθε, τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὅλοι νόμιζαν ὅτι θὰ ἔπεφτε νὸκ-ἄουτ, τὸν εἶδαν νὰ τρέχη πρὸς τὸν μπροστινὸ ἐξώστη, νὰ πηδάη ἀπὸ τὸ τρὰμ καὶ νὰ ἐξαφανίζεται τρέχοντας στὸ πρῶτο στενό.

— Τὶς τσάντες! φώναξε τότε μιὰ κυρία ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ τζέντλεμαν εἶχε ἁρπάξει φεύγοντας μερικὲς ἀπὸ τὶς τσάντες ποὺ εἶχαν μείνει μέσα στὸ βαγόνι.

— Θὰ σᾶς τὶς φέρω ἐγώ, φώναξε γελῶντας ὁ ἀθλητὴς καὶ πηδῶντας ἀπὸ τὸ τράμ, ἐξαφανίσθηκε καὶ αὐτὸς στὸ ἴδιο στενό, πηγαίνοντας νὰ βρῆ τὸν σύντροφό του γιὰ νὰ κάνουν τὴ μοιρασιά.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΦΕΡΣ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμογραφικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου

Ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου ἦταν ἔξω φρενῶν, γιατὶ τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου ἔλειπε σχεδὸν ὅλο τὸ πρωΐ.

— Ποῦ στὴν ὀργὴ ἤσουνα; τὸ ρώτησε, ὅταν τὸ εἶδε ἐπὶ τέλους νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο.

— Στὸ ταχυδρομεῖο, κύριε, τοῦ ἀπάντησε τὸ παιδί.

— Στὸ ταχυδρομεῖο; Κι' ἔκανες ἐκεῖ τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ ταχυδρομήσης ἕνα γράμμα;

— Συγγνώμην, κύριε τοῦ ἀπήντησε τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου. Τρία γράμματα!

◆

— Εἶμαι γιὰ κρέμασμα! εἶπε ὁ ἕνας σκουπᾶς στὸν ἄλλον. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μπορεῖς καὶ πουλᾶς αὐτὲς τὶς σκοῦπες ἕνα σελλίνι τὴ μία. Κλέβω τὴ σκοῦπα, κλέβω τὸ σῦρμα, κλέβω τὰ σκουπόξυλα καὶ πάλι δὲν μπορῶ νὰ τὶς πουλήσω ἕνα σελλίνι.

Καὶ ὁ ἄλλος ἀπάντησε:

— Μὴν κυττᾶς ἐμένα. Ἐγὼ τὶς κλέβω ἕτοιμες!

◆

Μπράουν: Γιατὶ φαίνεσαι τόσο πολὺ συγχυσμένος;

Γκρήν: Χθὲς ἔγραψα δυὸ ἐπιστολές. Τὴν πρώτη ἔγραψα σ' ἕναν συνάδελφό μου καὶ τὸν ρωτοῦσα νὰ μοῦ πῆ, ἂν μὲ νόμιζε γιὰ τρελλό, καὶ μὲ τὴν ἄλλη ἐρωτοῦσα τὴν μὶς Μόνικμπαγκ, ἂν ἤθελε νὰ γίνη γυναῖκα μου. Σήμερα ὅμως τὸ πρωΐ ποὺ ἔλειπα ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ τηλέφωνε καὶ εἶπε «ναί» καὶ τώρα δὲν ξέρω ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἦταν.

◆

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος ὑποστηρίζοντας τὴν ὑπόθεσι ἑνὸς πελάτου του — γαιοκτήμονος — ὁ ὁποῖος εἶχε μηνύσει μιὰ σιδηροδρομικὴ Ἑταιρεία γιὰ τὸν διαμελισμὸ 24 γουρουνιῶν, ἔκαμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ δείξη στοὺς ἐνόρκους τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀπωλείας.

— Σκεφθῆτε, κύριοι ἔνορκοι. Εἰκοσιτέσσερα γουρούνια. Ὁ διπλάσιος ἀριθμὸς ἀπὸ σᾶς!

◆

Ἡ μητέρα: Μαρία, σήμερα τὸ πρωΐ στὴν ἐκκλησία ποὺ πῆγες ἤσουνα καλὸ κορίτσι;

Ἡ μικρὴ Μαρία: Μάλιστα, μαμά. Ἕνας κύριος μοῦ πρόσφερε ἕναν μεγάλο δίσκο μὲ λεφτὰ μὰ ἐγὼ δὲν τὰ πῆρα. Τοῦ εἶπα: «Ὄχι εὐχαριστῶ κύριε».

◆

— Κύριε καθηγητά. Βρῆκα τὴν ὀμπρέλλα ποὺ εἴχατε χάσει. Ἦταν στὸ γραφεῖο τῶν χαμένων ἀντικειμένων τῆς ἀστυνομίας.

— Περίεργον! ἔκαμε ὁ ἀφηρημένος καθηγητής. Ἐγὼ ποτὲ δὲν πῆγα ἐκεῖ.

◆

— Περίμενα ἀπὸ τὶς πέντε ἡ ὥρα τὸν ἄνδρα μου σ' αὐτὴ τὴ γωνιὰ καὶ τώρα εἶνε 6 ½ καὶ ἀκόμα δὲν φάνηκε. Τὸ κτῆνος!

— Καὶ τί ὥρα εἴχατε δώσει ραντεβοῦ; ρωτᾶ ἡ περαστικὴ φίλη της.

— Στὰ τρεῖς.

◆

Ὁ σύζυγος (νευριασμένος): Στὸ σπίτι δὲν ὑπάρχουν λεπτά. Ὁ λογαριασμοὺς τοῦ ἠλεκτρικοῦ μένει ἀπλήρωτος, ἡ ὑπηρέτρια μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι θὰ μᾶς ἐγκαταλείψη, δὲν ἔχω ἀκόμα λεπτὰ ν' ἀγοράσω τσιγάρα κι' ἐσὺ πηγαίνεις κι' ἀγοράζεις μιὰ γοῦνα στὴ μέση τοῦ καλοκαιριοῦ μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶνε φτηνή! Μὰ αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο!

Ἡ σύζυγος (μὲ πάθος): Μὲ συγχωρεῖς, κύριέ μου. Ἡ γοῦνα μου δὲν εἶνε ἀπὸ τὶς φτηνές!

◆

Ἕνα παιδάκι εἶχε πάρει κρυφὰ τὴν πουδριέρα τῆς μητέρας του καὶ ἄρχισε νὰ πουδραρίζεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ὅταν ἡ μικρή του ἀδελφὴ τὸν ἅρπαξε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις τοῦ εἶπε. Μόνον οἱ γυναῖκες μεταχειρίζονται τὴν πούδρα. Οἱ ἄνδρες πλένονται.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ Δ'ΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΠΙΑ ΡΙΜΙΝΙ

Κάθε πρωΐ ἡ Μποκατόρτα τὸν συνώδευε ὡς στὴ γωνία τῆς πλατείας, δίπλα στὸ μαγαζάκι τῆς μανάβισσας καὶ ἀπέναντι στὸ ἑστιατόριο «ὁ Κάπρος». Καὶ ἔμενε ἐκεῖ ὥσπου νὰ νυχτώση, μὲ τὸ χέρι ἁπλωμένο ζητῶντας ἐλεημοσύνη. Πάντα ὁ σὸρ Τσέκιο, ὁ ξενοδόχος, τοῦ πήγαινε ἕνα πιάτο γεμᾶτο φαγητὸ ποὺ ἦταν συνήθως λαχανόσουπα.

— Φάε, γέρο Ὄρμπο, νὰ ξαναναιώσης, τοῦ ἔλεγε μὲ καλοσύνη.

Ἔτσι ὁ γέρο Ὄρμπο ζοῦσε μὲ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν ἄλλων.

Ἦταν ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ δὲν ἔβλεπε πειά. Εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη σιγὰ-σιγὰ τὸ φῶς τῶν ματιῶν του, ὥσπου στὸ τέλος ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ δὲν ἔβλεπε καθόλου... «Τί σκληρὸ πρᾶγμα, ποὺ εἶνε ἡ τύφλα, ἔλεγε κάθε τόσο μέσα του. Ἂν εἶχα τοὐλάχιστον τὴ γυναῖκα μου ἢ τὴν κόρη μου!» Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν δύο ἐκείνων πλασμάτων ἔκανε τὴν ψυχή του νὰ ὑποφέρη βαθειά. Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει... καὶ ἡ κόρη του τοῦ εἶχε φύγει. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἔλεγε ὁ ἴδιος στοὺς ἄλλους καὶ σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ κόντευε νὰ τὸ πιστέψη κι' ὁ ἴδιος. Μέσ' ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ὅμως μιὰ βαρειά, σκληρὴ φωνὴ τοῦ φώναζε κάθε τόσο: «Ὄχι, δὲν σοῦ ἔφυγε ἐκείνη. Ἐσὺ τὴν ἔδιωξες μόνος σου. Ἐσὺ τὴν πέταξες ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σου. Μοναχός σου ἔδιωξες τὴν μοναχοκόρη σου, τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς σου. Γι' αὐτὸ δικαίως τιμωρεῖσαι καὶ βασανίζεσαι ἔρημος καὶ ἀπόκληρος, μέσα σ' ἕνα αἰώνιο, ἀδιάκοπο μαρτύριο». Καὶ πραγματικά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἔδιωξε τὴν κόρη του τὴν Τόρα, ἡ ψυχή του δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ ἡσυχία. Ἀπ' τὴν ὑπερβολική του λύπη εἶχε παραμελήσει τὶς δουλειές του, ὥσπου κατεστράφη οἰκονομικῶς καὶ ἔμεινε στὸ δρόμο. Δὲν εἶχε τὸ νοῦ του σὲ τίποτε. Μιὰ σκέψι τὸν ἐβασάνιζε ἐπίμονα: Πῶς νὰ βρῆ τὴν κόρη του, τὴν κορούλα του. Γύριζε ὁλημερὶς ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μὲ τὰ μάτια του πεταμένα ἔξω ἀπὸ μιὰ ὑπερένταση, κυττάζοντας προσεκτικὰ ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ νοιώθοντας ἕνα δυνατὸ τιναγμὸ κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε μιὰ σιλουέττα, ὅμοια μὲ τὴ δική της, κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε μιὰ φωνὴ μὲ τὸν δικό της τόνο. Ἴσως ἀπὸ τὴν ὑπερένταση ἐκείνη τῶν ματιῶν εἶχε τυφλωθῆ.

Ἕνας ἀπ' τοὺς ἀδελφούς του τὸν εἶχε περιμαζέψει καὶ τοῦ εἶχε παραχωρήσει μιὰ καμαροῦλα στὸ σπίτι του γιὰ νὰ μὴν πεθάνη στὸ πεζοδρόμιο. Ἀλλὰ ὁ τόπος δὲν τὸν χωροῦσε τὸν γέρο Ὄρμπο. Ἤθελε νὰ βρίσκεται στὸ δρόμο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποια μέρα θὰ συναντοῦσε τὴν Τορούλα του, ὅτι θἄκουγε τὴ φωνή της.

Καὶ ἡ Μποκατόρτα, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ὡδηγοῦσε κάθε πρωΐ στὴ γωνιὰ τῆς πλατείας, ὅπου ἐνῶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη, παρακολουθοῦσε τὶς συνομιλίες τῶν διαβατῶν καὶ πρόσεχε τὸν τόνο τῆς φωνῆς τους.

Κάπου-κάπου ἄκουγε δυνατὲς φωνὲς καὶ μαλώματα ἀπ' τὸ ἀπέναντι ἑστιατόριο καὶ ἔνοιωθε νὰ σφίγγεται ἡ ψυχή του. Ἦταν ὁ σὸρ Τσέκιο, ὁ ξενοδόχος, ποὺ μάλωνε μὲ τὴν κόρη του, ἐπειδὴ ἦταν ἐρωτευμένη μ' ἕναν ποὺ ἐκεῖνος δὲν τὸν ἤθελε. Θυμωμένος ὁ πατέρας τῆς φώναζε:

— Νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ μαζύ του γιατὶ θὰ σὲ πετάξω ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.

— Πατέρα, δὲν ἔχεις δίκηο! τοῦ ἀπαντοῦσε ἤρεμα καὶ μὲ προκλητικὸ τόνο ἐκείνη.

— Τίποτα. Δὲν θέλω οὔτε λέξι. Θὰ σὲ πετάξω στὸ δρόμο. Τ' ἀκοῦς;

Καὶ ὁ τυφλὸς γέρο Ὄρμπο φώναζε ἀπ' τὴ θέσι του μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Μή, σὸρ Τσέκιο! Ὄχι στὸ δρόμο!... Ὅ,τι ἄλλο θέλεις κάνε της, ἀλλὰ μὴν τὴν διώξης. Εἶνε κακό. Θὰ μετανοιώσης πικρά. Κάτι ξέρω ἐγὼ ποὺ στὸ λέω.

……

Ἕνα πρωΐ μόλις ἡ Μποκατόρτα τὸν παράτησε στὴ συνηθισμένη γωνία καὶ κάθησε στὸ σκαμνάκι του, μὲ τὸ καπέλλο ἀνάμεσα στὰ γόνατά του, ὁ γέρο τυφλὸς ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ἀγωνία, κάτι σὰν ἕνα κακὸ προαίσθημα. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος. Οὔτε πρόσεχε στὶς πεντάρες ποὺ πετοῦσαν μέσα στὸ καπέλλο του οἱ διαβάτες.

Πέρασε ἔτσι κάμποσην ὥρα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄκουσε ζωηρὲς φωνὲς κοντά του. Ἦσαν δυὸ γυναῖκες ποὺ λογομαχοῦσαν.

— Πρόσεξε καλά, ἔλεγε ἡ μιά, μὴ μοῦ ξελογιάσης τὸν ἄνδρα μου. Δὲν μὲ μέλλει γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ μὲ μέλλει γιὰ τὰ παιδιά μου, γιὰ τὰ τρία ἀγγελούδια μου ποὺ οὔτε γυρίζει πειὰ νὰ τὰ κυττάξη.

— Κάνε μου τὴ χάρι καὶ ἄφησέ με ἥσυχη.

— Πρόσεξε καλά! Γιὰ τὰ παιδιά μου εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ κάνω καὶ ἔγκλημα.

— Μὰ ποιὸς σοῦ πείραξε τὰ παιδιά σου;

— Ἐσύ! Ἐσὺ κι' αὐτός! Τ' ἀφήνετε νηστικά. Δὲν φέρνει πειὰ φαῒ στὸ σπίτι γιατὶ ξοδεύει τὰ λεφτά του μαζύ σου.

— Κουταμάρες. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν ἄνδρα σου.

— Ἀδιάντροπη! Τὴν Κυριακὴ ἤσαστε μαζύ.

— Ψέμματα!

— Εἶνε ἀλήθεια! Ἔβαλα καὶ σᾶς πῆραν ἀπὸ πίσω!

— Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε πρόστυχο!

— Τὸ δικό σου εἶνε χίλιες φορὲς πιὸ πρόστυχο. Παίρνεις ἕναν πατέρα ἀπ' τὰ παιδιά του καὶ στερεῖς τὸ ψωμί τους γιὰ τὸ κέφι σου.

— Ἄφησέ με ἥσυχη σοῦ λέω!

— Ὄχι, θὰ ξεκαθαρίσουμε τώρα τοὺς λογαριασμούς μας!

Ὁ τυφλὸς ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὴν φιλονεικία ἐκείνη ποὺ εἶχε διασκεδάσει κάπως τὴν παράξενη ἀγωνία του. Δίπλα του ἡ σόρα Πετροῦτζα, ἡ μανάβισσα, ἔλεγε:

— Συνηθισμένοι καυγάδες μεταξὺ γυναικῶν. Οἱ πιὸ νέες καὶ πιὸ ὡραῖες παίρνουν τοὺς ἄνδρες ἐκείνων ποὺ ἄρχισαν νὰ γερνοῦν. Τί καλὰ ποὺ δὲν παντρεύτηκα ἐγώ...

Ξαφνικὰ ὅμως δυνατὲς στριγγὲς φωνὲς ἀντήχησαν:

— Ἄφησέ με! Μή! Λυπήσου με!

— Λυπήθηκες ἐσὺ ἐμένα καὶ τὰ παιδιά μου;

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μὲ σκοτώνει!

— Νά! Γιὰ νὰ μάθης!... Νὰ κι' ἄλλη ἀκόμα. Ἔτσι. Ψόφησε τώρα, κακοῦργα!

— Μητέρα μου! Μητέρα μου! πεθαίνω...

Ἕνας γδοῦπος ἀκούστηκε, γδοῦπος σώματος ποὺ ἔπεφτε κι' ἔπειτα βήματα γυναικεῖα ποὺ ἀπομακρυνόντουσαν γρήγορα.

— Ὤ, Θεέ μου! φώναξε ὁ τυφλός. Αὐτὴ ἡ φωνή... αὐτὴ ἡ φωνή!

Ἔπειτα γυρίζοντας τὸ πρόσωπό του πρὸς τὴν μανάβισσα φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν ἀγωνία:

— Σόρα Πετροῦτζα, τί ἔγινε; Σόρα Πετροῦτζα, δὲν μ' ἀκοῦς; Τί ἔγινε;

— Ἡ ἄλλη τὴν χτύπησε μ' ἕνα ξυράφι.

— Ποιὰ εἶνε; Πῶς τὴ λένε; Πῶς εἶνε τὸ πρόσωπό της;

— Τί σὲ νοιάζει, γέρο Ὄρμπο;

— Μὲ νοιάζει, μὲ νοιάζει πολύ. Πές μου, σε παρακαλῶ. Εἶν' ἡλικιωμένη; Ἔχει ψαρὰ μαλλιά;

— Ὄχι, εἶνε βαμμένα μὲ ὀξυζενέ.

— Ἔχει μιὰ κοτσίδα μακρυά; Πές μου, σὲ παρακαλῶ.

— Τὰ μαλλιά της εἶνε κομμένα.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν!... Δὲν εἶνε δυνατόν!... Γιὰ πέστε μου. Τὴ λένε Τόρα;

— Τὴ λένε Ροῦσα.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ὄνομα. Εἶνε παρατσοῦκλι.

— Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ποτέ τους ὄνομα. Ὅλοι τὶς ξέρουν μὲ τὸ παρατσοῦκλι...

— Ὤ, Θεέ μου! Πῶς νὰ μάθω... Αὐτὴ ἡ φωνή... Εἶνε ἡ φωνή της! ψιθύριζε τρέμοντας ὁ γέρο τυφλός.

Καὶ μιὰ φρικτὴ ἀγωνία ἔκανε νὰ τρέμη σύγκορμος.

— Γιὰ πέστε μου, σόρα Πετροῦτζα... Πέστε μου... κυττᾶξτε... ρωτῆστε...

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἐπρόσεχε πειὰ σ' αὐτόν. Ἄκουγε ποδοβολητὰ καὶ βοὴ ἀνθρώπων πρὸς τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς.

Δὲν μποροῦσε νὰ μείνη στὴ θέσι του. Σηκώθηκε τρέμοντας, πασπατεύοντας τὸ κενό, χωρὶς κἂν νὰ πάρη τὸ ραβδί του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς βοῆς.

— Σταθῆτε!.. Σταθῆτε!... Τόρα... Τορούλα μου! Ἀφῆστε με νὰ περάσω! φώναξε. Εἶμαι ὁ πατέρας της! Κόρη μου, κερούλα μου, γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶς! Εἶμ' ἐγὼ ὁ πατέρας σου. Ποῦ εἶσαι, Τόρα μου;

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἔδινε προσοχὴ σ' αὐτόν.

— Ἀφῆστε με, λοιπόν, σᾶς λέω νὰ περάσω... ὠλόλυζε μὲ λύσσα. Εἶμαι ὁ πατέρας της. Μὰ κάντε τόπο λοιπόν...

Κι' ὅλο προσπαθοῦσε νὰ προχωρήση, ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τὸν παραμέριζαν, τὸν ἔσπρωχναν πίσω καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ περάση. Τὰ γεροντικὰ τρεμουλιάρικα χέρια του δὲν μποροῦσαν νὰ παραμερίσουν τὰ ρωμαλέα σώματά τους.

Καὶ ἦταν καταδικασμένος νὰ παλεύη μάταια καὶ ν' ἀκούη τὰ εἰρωνικὰ ἐπιφωνήματα ποὺ τοῦ ἔσχιζαν τὴν καρδιά.

— Κύττα τὸ αἷμα πῶς τρέχει!

— Τὴν ἔχει χτυπήσει ἄσχημα!

— Ἐφτὰ ξυραφιές!

— Ὤ, Θεέ μου! Τί νὰ κάνω! στέναζε ὁ τυφλός.

Ἀκούστηκαν ποδοβολητὰ ἀλόγων καὶ ρόδες ἀμάξης στὸ λιθόστρωτο. Ἔφερναν ἀμάξι γιὰ νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν πᾶνε στὸ νοσοκομεῖο.

— Μή! Σταθῆτε! Μὴν τὴν παίρνετε! φώναζε ἀπεγνωσμένα ὁ γέρο Ὄρμπο. Εἶνε ἡ κόρη μου, σᾶς λέω. Ἀφῆστε με νὰ πάω κοντά της.

Ἔνοιωσε νὰ τὸν σπρώχνουν δυνατὰ ὅλοι μαζὺ πρὸς τὰ πίσω καὶ κατάλαβε πὼς παραμέριζαν γιὰ ν' ἀφήσουν τόπο στ' ἄλογα καὶ στὸ ἀμάξι. Τότε ἀγωνίσθηκε, πάλαιψε ὅπως μποροῦσε γιὰ νὰ μὴ τὸν παρασύρουν πίσω. Στὸ τέλος, βλέποντας πὼς δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ, ξαπλώθηκε κάτω καὶ ἄφησε νὰ πατήσουν ἀπάνω του. Τί τὸν ἔννοιαζε τὴ στιγμὴ ἐκείνη γιὰ τὰ πατήματα καὶ γιὰ τοὺς πόνους; Τὸν ἐβασάνιζε ὁ μεγάλος πόνος τῆς ἀμφιβολίας. Ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἦταν ἡ Τόρα του, νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, τὴν τελευταία.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ μέρος ἄδειασε. Ὅλοι εἶχαν παραμερίσει. Τότε ὁ γέρο Ὄρμπο σηκώθηκε καὶ κινήθηκε πασπατεύοντας μὲ τὰ χέρια τὸν ἀέρα καὶ προσπαθῶντας μὲ μιὰ ὑπερένταση ὅλων τῶν αἰσθήσεων νὰ μαντεύση σὲ ποιὰ διεύθυνσι βρισκόταν τὸ ἀμάξι καὶ ἡ πληγωμένη.

Σχεδὸν συγχρόνως ἄκουσε τὰ ποδοβολητὰ τῶν ἀλόγων. Τὸ ἀμάξι ξεκινοῦσε.

— Πρόσεχε, ἀμαξᾶ! φώναξαν μερικοί. Θὰ πατήσης τὸν γέρο τυφλό.

Δυὸ-τρεῖς φιλάνθρωποι ἔτρεξαν, ἅρπαξαν τὸν τυφλὸ καὶ τὸν τράβηξαν παράμερα. Ἐκεῖνος ἀγωνιζόταν ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ σφίξιμό τους καὶ ν' ἁρπαχθῆ ἀπὸ τὶς ρόδες τ' ἀμαξιοῦ.

Δὲν μπόρεσε ὅμως. Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε καὶ ὁ γέρο Ὄρμπο, μὲ τὸν θάνατο στὴν καρδιά, ἄκουσε τὸν κρότο του ποὺ ἀπομακρυνόταν.

Σὲ λίγο ὁ κρότος του χάθηκε ἐντελῶς. Καὶ ὁ γέρο Ὄρμπο στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος ἐκεῖ καταμεσῆς τοῦ δρόμου, σχεδὸν ἀναίσθητος, μὴν ἔχοντας οὔτε τὴ δύναμι νὰ σωριαστῆ χάμω καὶ μόνο τὰ χέρια του ἔμεναν τεντωμένα πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὲ μιὰ μάταιη προσπάθειαα ἐναγκαλισμοῦ.

— Τόρα, Τορούλα μου!... ψιθύριζαν τὰ χείλη του καὶ δάκρυα κύλησαν στὸ ἀόμματο πρόσωπό του

ΡΙΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

— Φεύγω, κυρία, ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀνήγγειλε ἡ ὑπηρέτρια.

— Ἀλλὰ γιατί, Μαρία; ρώτησε κατάπληκτη ἡ κυρία της. Δὲν βλέπω τὸν λόγο...

— Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτὸν τὸν νεαρὸ ποὺ ἐπισκέπτεται τὴν μὶς Ἔθελ.

— Μὰ αὐτὸς δὲν ἔρχεται στὸ σπίτι γιὰ σένα. Τί σὲ πειράζει αὐτό;

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Μαρία, ἀλλὰ οἱ γείτονες μπορεῖ νὰ νομίζουν ὅτι ἔρχεται νὰ δῇ ἐμένα...

◆

Τζώνς.—Τί κόβεις ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα;

Μπράουν. — Μιὰν εἴδησι ποὺ περιγράφει μιὰ δίκη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνδρας μπόρεσε νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιο γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔψαχνε τὶς τσέπες.

Τζώνς. — Καὶ τί σκοπεύεις νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ ἀπόκομμα;

Μπράουν.— Θὰ τὸ βάλω στὴν τσέπη μου!

◆

Μάμπελ. — Ζήτησες τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πατέρα μου;

Τζὰκ (μὲ πικρία). — Ναί, τὸ ζήτησα τὸ χέρι σου τηλεφωνικῶς καὶ κεῖνος μοῦ ἀπάντησε: Δὲν ξέρω μὲ ποιὸν μιλῶ, ἀλλὰ συμφωνῶ.

◆

Ὁ κουρεὺς (στὸν μαθητευόμενο κάλφα). — Ἔρχεται κάποιος γιὰ ξύρισμα.

Ὁ μαθητευόμενος. — Νὰ τὸν ξυρίσω ἐγώ;

Ὁ κουρεύς. — Ξύρισέ τον, ἀλλὰ πρόσεχε μὴν κοπῇς.

◆

Ὁ δάσκαλος. — Τί πρᾶγμα αὐξάνεται περισσότερο στὴ Κίνα;

Ὁ μαθητής. — Οἱ Κινέζοι, κύριε.

◆

Ἡ νευρικὴ ἡλικιωμένη κυρία. —Δὲν πιστεύω νὰ ἔχουμε καμμιὰ σύγκρουσι, κύριε σταθμάρχα;

Ὁ σταθμάρχης.—Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία. Ἔχει ληφθῆ κάθε μέτρον ἀσφαλείας, γιὰ τὶς ἁμαξοστοιχίες καὶ δὲν συμβαίνουν συγκρούσεις.

Ἡ νευρικὴ κυρία. — Νὰ πῆτε, σᾶς παρακαλῶ, στὸν μηχανοδηγὸ νὰ εἶνε προσεκτικός, γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ καλάθι ἔχω δώδεκα αὐγά.

— Τρέξε καὶ μᾶς πιάσανε!
— Δὲν πάω πουθενά. Θὰ γυρίσω πίσω. Ξέχασα στὸ κελλὶ τὴν Μπριγιαντίνη μου καὶ ἦτανε Πομπεΐα Λ.Τ. Πιβέρ.

Ἔνοχος ἔρως

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ
ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνα δειλινὸ στὶς «κούνιες» τῆς Κηφισιᾶς ἕνα παιδάκι ἔπεσε καὶ χτύπησε τόσο δυνατά, ὥστε ἔμεινε ἀναίσθητο. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ ἔτρεξε βρισκόταν κι' ἕνας νεαρὸς γιατρὸς ποὺ ἔσπευσε νὰ παράσχῃ τὶς πρῶτες βοήθειες. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ φθάνει ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, μιὰ νέα γυναῖκα σύζυγος τραπεζίτου ποὺ μόλις ἀντικρύζει τὸ γιατρὸ χλωμιάζει γιατὶ ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸν ἕνα παλαιὸν γνώριμό της. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ παιδάκι πηγαίνει στὸ σπίτι του μὲ τὴν πρόφασι νὰ ἰδῆ τὸ τραῦμά του.

Ἡ Ἔλσα—ἔτσι λεγόταν— ἦτανε κόρη ἑνὸς μεγαλογαιοκτήμονα μὲ πατριαρχικὲς ἀντιλήψεις.

Ὅταν σπούδαζε ἀκόμη σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατέρας της ἔλαβε αἰφνιδίως τὴν ἀπόφασι νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές της καὶ νὰ ἔρθῃ στὸ κτῆμα τους. Ἐκεῖ τῆς δηλώνει τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῆ ἕναν παραλῆ μεσόκοπο, ποὺ ἡ παρθενικὴ ὀμορφιά της τὸν ἔκαμε νὰ τὴν ποθήσῃ. Ἡ Ἔλσα ὑποκύπτει στὴ θέλησι τοῦ πατέρα της, ἂν καὶ ἀγαπᾶ τὸν νεαρὸ γιατρὸ Γιῶργο Σταμέλο. Ὁ γιατρὸς αὐτὸς εἶνε ὁ σωτήρας τῆς κόρης της ποὺ δὲν τὸν εἶχε δεῖ κἂν στὰ τρία χρόνια ποὺ ἦτανε παντρεμένη.

12ον

Τὴν εἶδε νὰ ἀρνῆται, μιὰ ἄρνησι ὄχι φόβου, ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ χαμόγελο.

— Ἂν σᾶς παρακαλοῦσα νὰ σκεφθῆτε ψυχραιμότερα, τῆς εἶπε, θὰ σχηματίζατε τὴ γνώμη πὼς αὐτὸ ποὺ σκέπτεσθε εἶνε πολὺ σκληρό. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποβάλλετε σ' ἕνα τόσο βαρειὰ ἄρρωστο μιὰ τέτοια ὑπόθεσι; Ἂν τὸν ταράξετε, ἂν τοῦ ἐπιδεινώσετε τὴ θέσι του;

— Τότε ἔχετε λίγη ὑπομονή, τῆς παρετήρησε ἡ Ἔλσα, δὲν χάθησαν ὅλες ἡ ἐλπίδες. Ἴσως αὔριο-μεθαύριο ὁ Μίνως καλλιτερεύσῃ, τότε ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τοῦ ὑποβάλλω τὴν παράκλησί σας καὶ ἀκόμα περισσότερο νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σᾶς δεχθῇ.

Εἶχε μαλακώσει πολύ.

Τώρα ἡ ὀργή της φαινότανε πὼς εἶχε ὑποχωρήσει σὲ κάποια ψυχραιμία ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ξαναύρῃ τὸν ὀρθολογισμό.

Ἐκείνη τὴν κύτταζε ὅσο μποροῦσε προσεκτικὰ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ψυχολογήσῃ, νὰ ἀντιληφθῇ τί συνέβαινε στὸν ἐσωτερικό της κόσμο, νὰ νοιώσῃ ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀποδώσῃ τὴν μεταβολὴν ἐκείνη.

— Δὲν σᾶς φαίνεται, τὴν ρώτησε ἡ Ἔλσα, δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε προτιμότερο;

— Ὄχι, κυρία.

— Ὄχι; Γιατί;

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπασχολήσω τὸν Μίνω μὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι. Θὰ ἦτανε αὐτὸ ἀνανδρία καὶ σκληρότης ἐκ μέρους μου. Προτιμῶ νὰ σιωπήσω, προτιμῶ νὰ περιμένω. Ἐὰν ἀναρρώσῃ, ἂν καὶ δὲν ἐλπίζω, γιατὶ, καθὼς γνωρίζετε, ἡ ἀρρώστεια του εἶνε ἀνίατος, θὰ ἐπανέλθῃ, μὴ σᾶς ταράζῃ αὐτό, θὰ ἐπανέλθῃ τρυφερότερος στὴν ἀγκαλιά μου.

— Σᾶς παρακαλῶ, τὴν διέκοψε ἡ Ἔλσα, ἀφῆστε αὐτὲς τὶς μικρότητες καὶ πέστε μου τί ἀποφασίζετε;

— Τίποτε, τῆς ἀπήντησε ἀδιστάκτως.

— Τί ἐννοεῖτε τίποτε;

— Ἁπλούστατα, δὲν ἀποφασίζω τίποτε.

Καὶ τῆς πρόσθεσε μὲ ἠρεμία καὶ μὲ ἕνα τόνο φωνῆς ποὺ μποροῦσε νὰ σημαίνῃ πολλά.

— Ἀφίνω σᾶς νὰ σκεφθῆτε.

— Ἐμέ;

— Ναί, κυρία, σκεφθῆτε σεῖς καὶ ἀποφασίσατε.

Ἐκινήθη πρὸς τὴν θύραν.

— Φεύγετε;

— Σᾶς εἶπα, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο.

Καὶ πράγματι, δίχως νὰ προσθέσῃ λέξιν ἔσυρε τὸ μικρὸ σιδερένιο μοχλὸ τῆς πόρτας, ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἔφυγε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι τὸ κόλπο της εἶχε πιάσει.

Κόλπο θρασύτατο καὶ δεξιοτεχνικό. Ἀλλὰ καὶ σὰν φαρμακεύτρα ποὺ ἀφοῦ ἔρριξε τὸ φαρμάκι της καὶ ἐδηλητηρίασε τὴν καρδιὰ τοῦ θύματός της, ἔφευγε μὲ κάποια κρυφὴ χαρὰ πὼς εἶχε καλὰ ἐπιτύχει.

Ἡ Ἔλσα ἔκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα καὶ κάθησε σὰν συντρίμι σὲ ἕνα φάθινο φωτέϊγ τοῦ μικροῦ χώλ.

Ἦτανε κάτωχρη καὶ τὰ μάτια της κατακουρασμένα ἀπὸ τὸ φαρμάκι τῆς ἔχθρας της.

Ἡ ψυχή της, πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὶς μικρότητες καὶ τὶς σατανικότητες τῶν κοινωνικῶν φιδιῶν ποὺ ζοῦνε σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σὲ κάθε κοινωνία, εἶχε πιαστῆ στὸ δόλωμα τῆς ἐκβιάστριας. Εἶχε πιστέψει πὼς ἀληθινὰ εἶχε γράμματα τοῦ ἀνδρός της στὰ χέρια της καὶ ὄχι μόνον τῆς ὑπέσχετο τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, ἀλλὰ περιεῖχον καὶ φράσεις περιφρονητικὲς γι' αὐτὴν καθὼς καὶ βαρεῖς ὑπαινιγμούς.

Αὐτὸ τὸ δεύτερο τὴν εἶχε πειράξει κατάκαρδα.

Ἕνας ἄνδρας ποὺ τὴν εἶχε πάρει μονάχα γιὰ νὰ γλεντήσῃ τὴ δροσιὰ τῆς νιότης της, καὶ τὴν εἶχε παραμελήσει ἔπειτα τόσο σκληρά, πὼς τολμοῦσε νὰ ἐκφρασθῇ γι' αὐτὴν μὲ τέτοια ἀνανδρία σὲ μιὰ χυδαία ἐρωμένη, σχεδὸν ἀγοραίας σάρκας, σὰν τὸ γύναιο ἐκεῖνο;

Δὲν εἶχε οὔτε τὴν πεῖρα, οὔτε τὴ χυδαία πονηρία τῶν δολοπλόκων καὶ τῶν ἐκβιαστῶν νὰ σκεφθῇ πὼς μποροῦσε νὰ μὴν ὑπῆρχαν τέτοια γράμματα καὶ συνεπῶς οὔτε ἡ φράσεις ἐκεῖνες. Πὼς ὅλα αὐτὰ ἴσως ἦσαν ἐπινοήματα τοῦ γύναιου ἐκείνου γιὰ νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ καὶ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ χρήματα μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ σκανδάλου. Καὶ τί σκάνδαλον!

Τόσο εἶχε ἐπηρεασθῆ ποὺ ἀπὸ τὰ μάτια της ἄρχισαν νὰ πηγάζουν δάκρυα καὶ ἡ πίκρες ποὺ εἶχανε συσσωρευθῆ στὴν ψυχή της τὴν κάρφωναν στὸ φάθινο φωτέϊγ ἀρκετὴ ὥρα.

Τώρα ὄχι μίσος, ἀλλὰ περιφρόνησις καὶ ἀηδία ἄρχισαν νὰ κυριαρχοῦν στὴν ψυχή της γιὰ τὸν ἄνδρα της καὶ τῆς ἐγεννήθηκε ἡ σκέψις πὼς αὐτὴ του ἡ συμπεριφορὰ δὲν ἦτανε τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ μετάνοια γιὰ τὶς ἀσχημίες τῆς ζωῆς του καὶ τὸ ἀδίκημα ποὺ εἶχε κάνει ἐναντίον της.

Πὼς τὸν ἔτυπτε ἡ συνείδησις γιὰ τὰ γράμματα ἐκεῖνα καὶ τὶς φράσεις καὶ τοὺς ἀνάνδρους ὑπαινιγμοὺς ἐναντίον της.

Ἡ μόνη της ἐλπίδα, ἡ μόνη της ἀνακούφισις ἦτανε ὁ ἀγαπημένος της ὁ Γιῶργος. Θὰ τοῦ τὰ ἀφηγεῖτο ὅλα καὶ ἀπὸ τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸν ὀρθολογισμό του περίμενε τὴ γνώμη τὴν ἀποφασιστική.

Ὅ,τι ὅμως προεῖχε στὴ σκέψι της ἦτανε νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀπαισία ἐκείνη γυναῖκα τὰ γράμματα. Νὰ τὰ ἀποσπάσῃ μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ κάθε θυσία.

Ἄλλοτε πάλι τῆς ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ τὰ πῇ ὅλα στὸ Μίνω.

Τί σημασία εἶχε ἂν ἦτανε βαρειὰ ἄρρωστος ἢ καὶ ἑτοιμοθάνατος ἀκόμη; Μήπως ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἀποτελοῦσε ἠθικὸ θάνατο καὶ γι' αὐτὴ καὶ ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὸ παιδί της, τὴν Κίτσα, ποὺ θὰ ἐστιγματίζετο;

Μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε καὶ τηλεφώνησε στὸ Γιῶργο τὸ συνθηματικὸ τηλεφώνημα ποὺ εἶχανε. Ἀλλὰ πῆρε τὴν ἀπάντησι πὼς ἀπουσίαζε καὶ ἴσως ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ. Ἦτανε ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ, νὰ τῆς ὑποδείξῃ τὸν τρόπο ποὺ θἄβγαινε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο.

Ἀπὸ τὴ μητέρα της δὲν περίμενε τίποτε. Οὔτε θὰ τῆς ἔλεγε λέξι. Ἡ δυστυχισμένη γρηὰ ἄλλης ἐποχῆς καὶ ἄλλης νοοτροπίας τὰ εἶχε σὰν μισοχαμένα.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα γύρισε στὸ σπίτι της, βρέθηκε πρὸ μιᾶς ἐκπλήξεως. Βρῆκε ἐκεῖ τὸν ἀδελφό της τὸν Ἀχιλλέα.

Ἡ ἄφιξίς του ἦτανε ἀπροσδόκητη.

Εἶχε ἔλθει ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μὲ στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο δι' ὑπόθεσι τοῦ ὑπουργείου ἐν σχέσει μὲ τὴν εἰδικὴν ἀποστολὴν τῶν συνοριακῶν ζητημάτων.

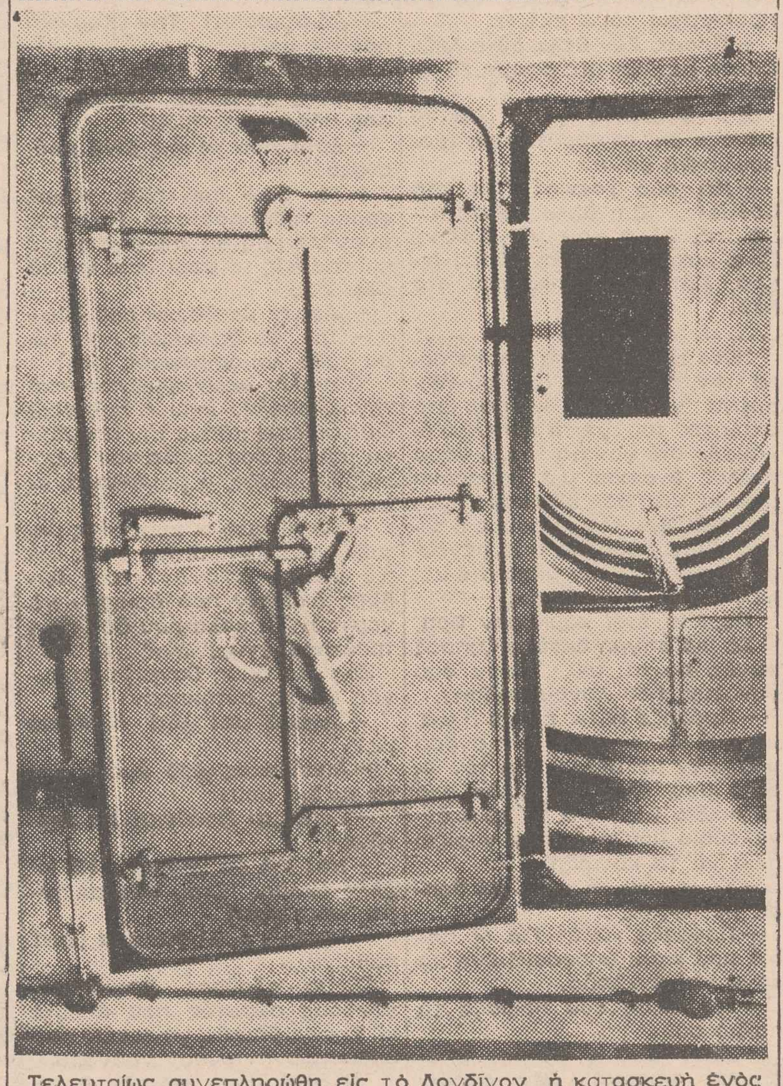

Τελευταίως συνεπληρώθη εἰς τὸ Λονδῖνον ἡ κατασκευὴ ἑνὸς μεγάλου ἀντιαεροπορικοῦ καταφυγίου, τοῦ ὁποίου ἡ τεραστία χαλυβδίνη εἴσοδος διακρίνεται εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν.

Ὁ Ἀχιλλέας δὲν ἤξερε τίποτα. Πέρασε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ τὴν ἰδῇ. Ἀπὸ τὴν μητέρα του ἔμαθε τὴν αἰφνιδία ἄφιξι καὶ τὴν κατάστασι τοῦ γαμπροῦ του, ποὺ δὲν τὸν χώνευε κατὰ βάθος γιὰ τὴν ἀνήθικη ζωή του καὶ τὴν συμπεριφορά του στὴν Ἔλσα.

Ἡ μητέρα του δὲν τοῦ ἔκανε τὴν παραμικρὴ νύξι γιὰ τὰ συμβάντα καὶ ὁ Ἀχιλλέας περίμενε ἐναγωνίως τὴν ἀδελφή του ποὺ τὴν πίστευε στενοχωρημένη καὶ ἀνήσυχη.

Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν Μίνω, ἀλλὰ ὁ γαμπρός του ἦτανε κλεισμένος στὴ κάμαρά του μὲ δυὸ ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου του καθὼς τοῦ εἶχε πῆ ἡ μητέρα του, καὶ εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχήσῃ κανείς.

Βιαστικὸς καθὼς ἦτανε ἔφυγε γιὰ τὸ ὑπουργεῖο καὶ εἶπε πὼς θὰ ξαναγύριζε ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα.

Καθὼς ἔφευγε, ὁ θυρωρός, ἕνας παληὸς ὑπαξιωματικός, ποὺ συμπαθοῦσε πολὺ τὸν Ἀχιλλέα, τοῦ εἶπε μιὰ φράσι:

— Τί δυστύχημα, κ. Ἀχιλλέα, τὸν χάνουμε τὸν κ. Μίνω.

— Τόσο βαρειὰ εἶνε; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Μὰ ἀφοῦ κάνει τὴ διαθήκη του; τοῦ εἶπε ὁ θυρωρός.

— Τὴ διαθήκη του; Πῶς;

Τοῦ εἶπε τότε ὁ θυρωρὸς πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο κυρίους ποὺ ἀνεβήκανε ἀπάνω καὶ ἔχουν τόση ὥρα ἦτανε συμβολαιογράφος.

Ἀπὸ τὴν πληροφορία τοῦ θυρωροῦ καὶ τὴν διαταγὴ τοῦ Μίνω νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανείς, ὁ Ἀχιλλέας συνήγαγε τὸ θετικὸ συμπέρασμα πὼς ὁ γαμπρός του ἔκανε πράγματι τὴ διαθήκη του.

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπίτι ἡ Ἔλσα δὲν εἶχε ἐπιστρέψει ἀκόμα.

Τοῦ φάνηκε ἀνεξήγητο ποὺ γύριζε ἡ ἀδελφή του, ἐνῷ τόσα σπουδαῖα γεγονότα συνέβαιναν στὸ σπίτι της.

Ὅταν τὴν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε. Ἦτανε μοναχόπαιδα, τυραννισμένα καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ τὴ νοοτροπία τοῦ πατέρα τους, τοῦ παληοῦ φεουδάρχου, καὶ στὴν καρδιά τους εἶχε βλαστήσει ἀπὸ μικρὰ ἡ τρυφερὴ συμπάθεια καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη.

Τὴν ἔβλεπε τώρα ἀρκετὰ ὠχρή, ἀνήσυχη καὶ μὲ κουρασμένα μάτια.

Ἦτανε ἀνθρωπίνως ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ ἢ νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὸ δρᾶμα ποὺ σπάραζε τὴ ψυχὴ τῆς ἀδελφῆς του.

— Καλή μου Ἔλσα, τῆς εἶπε, ἦτανε εὐτυχὴς σύμπτωσις νὰ βρεθῶ σιμά σου σ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς σου.

Εἶδε νὰ γεμίζουν τὰ μάτια της δάκρυα καὶ αἰσθάνθηκε καὶ τὴν δική του καρδιὰ νὰ ἀναλυγώνῃ σὲ βαθύτερη συγκίνησι.

— Μὰ πῶς, τὴν ρώτησε, εἶνε τόσο ἄσχημα; Δὲν σὲ ρωτῶ ποὺ ἤσουνα, φαντάζομαι τὴ στενοχώρια σου καὶ τὴν συγκίνησί σου, ἀγαπητή μου ἀδελφούλα.

Ἡ μητέρα της μὲ τὴν παληὰ νοοτροπία στεκότανε πίσω ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα καὶ κάποια στιγμὴ ἔκανε ἔκανε στὴν Ἔλσα ἕνα νόημα ἐκφραστικώτατο.

Ἔφερε τὸ δείκτη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ της ὄρθιο μπροστὰ στὰ χείλη της σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Πρὸς Θεοῦ, τσιμουδιά», καὶ συνώδευσε τὴν χειρονομία μὲ μιὰν ἐξ ἴσου ἐκφραστικὴ ματιά.

Ἔτρεμε ἡ γρηὰ μήπως μάθῃ τίποτε ὁ γυιός της.

Ὁ Ἀχιλλέας ἐνεπιστεύθη στὴν ἀδελφή του καὶ στὴν μητέρα του τὴν πληροφορία τοῦ θυρωροῦ, πὼς ὁ Μίνως ἦτανε κλεισμένος μέσα μὲ συμβολαιογράφο.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσῃ στὸ καλὸ καὶ στ' ἀγαθό, μουρμούρισε ἡ γρηὰ καὶ σταυροκοπήθηκε τρεῖς φορὲς μὲ εὐλάβεια καὶ κατάνυξι.

Τί θὰ ἔδινε ἡ Ἔλσα γιὰ νὰ μάθῃ τὴ διαθήκη, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν ὁ ἄνδρας της ἔκανε τὴν παραχώρησι κανενὸς ποσοῦ στὸ γύναιο ἐκεῖνο.

Ἡ ἀνησυχία της εἶχε κορυφωθῆ μήπως τῆς ἄφινε ὁ Μίνως χρήματα καὶ ἔμεναν καὶ τὰ γράμματα στὰ χέρια τῆς θρασυτάτης ἐκβιαστρίας.

Λίγες στιγμὲς ἔπειτα ἔφυγε ὁ συμβολαιογράφος μαζὶ μὲ τὸν ἰδιαίτερο γραμματέα καὶ ὁ Μίνως ρώτησε μὲ τὸν νοσοκόμο ἂν ἦρθε ὁ γιατρός.

— Τώρα μπορῶ νὰ τὸν δῶ, εἶπε ὁ Ἀχιλλέας.

Ἀλλ' ἡ μητέρα του τὸν ἔπεισε, καὶ σ' αὐτὸ συμφώνησε καὶ ἡ Ἔλσα, νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ τὸν δῇ.

— Θὰ τὸν ταράξῃς, παιδί μου, περισσότερο, τοῦ εἶπε. Ἄσε νὰ τὸν προδιαθέσουμε πὼς εἶσαι ἐδῶ γιὰ ἐπείγουσες δουλειὲς τοῦ ὑπουργείου, καὶ πὼς τὸ βράδυ ποὺ θὰ περάσῃς, καθὼς μᾶς μήνυσες δῆθεν, ἀπὸ τὸ σπίτι, θὰ τὸν δῇς χωρὶς ἔτσι νὰ τὸν βάλῃς σὲ ὑποψία.

Οἱ ἄνδρες εἶνε πάντοτε ἀφελεῖς μπροστὰ στὶς γυναικεῖες πονηριές, εἴτε εἶνε ἠθικοί, εἴτε εἶνε ἀνήθικοι. Ὁ Ἀχιλλέας ἐπείσθηκε καὶ ἔφυγε μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ γύριζε τὸ βραδάκι.

— Ποῦ ἤσουνα, Ἔλσα; τὴν ρώτησε ἡ μητέρα της ἅμα ἔμειναν μόνες. Πρὸς Θεοῦ, παιδί μου, μὴν κρύβεσαι ἔτσι ἀπὸ τὴ μητέρα σου, δὲν ὑπάρχει ἄλλος πιστότερος καὶ πολυτιμότερος φίλος στὸν κόσμο γιὰ τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ μάννα.

— Πίστεψες καὶ σύ, μητέρα, πὼς ἐγὼ ἔκανα τὴν ἀνανδρία νὰ πείσω τὸ Μίνω νὰ καλέσῃ γιὰ γιατρό του τὸ Γιῶργο;

— Παιδί μου...

— Ὁ Γιῶργος δὲν θὰ ξανάρθῃ.

— Τὸν βρῆκες; Πῆγες σπίτι του;

— Ὁ Γιῶργος δὲν θὰ ξανάρθῃ, τῆς ἀπήντησε ξηρὰ ἡ Ἔλσα, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησι στὰ ἄλλα λόγια της.

Ὁ Μίνως τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες ζητοῦσε τὸν γιατρὸ καὶ ὅταν τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι δὲν εἶχε ἔλθει, παρεκάλεσε νὰ ἰδῇ τὴ γυναῖκα του.

— Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς μιὰ παράκλησι ποὺ θὰ σοῦ κάνω, τῆς εἶπε. Ὁ γιατρὸς δὲν ἦρθε. Ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν' θέλω νἄρθῃ. Ἀρχίζω νὰ ὑποφέρω πολύ. Θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνη, Ἔλσα μου, νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃς;

— Γιατί ὄχι; τοῦ ἀπήντησε ἀπαθῶς. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ ἐκ μέρους μου ἡ καμαριέρα ἢ ὁ νοσοκόμος.

Κίνησε τὸ κεφάλι του σὲ ἐκδήλωσι ἀρνήσεως ἢ δισταγμοῦ.

— Καλύτερα ἐσύ, Ἔλσα. Σὲ μιὰ κυρία, στὴ σύζυγο ἑνὸς τόσο βαρειὰ ἀρρώστου, δὲν θὰ ἀρνηθῇ. Ἔχω, ἄλλως τε, μιὰ ὑποψία, πὼς θὰ μὲ ηὗρε σὲ ἀπελπιστικὴ θέσι, δὲν θὰ ἐλπίζῃ τίποτα. Εἰλικρινῶς, καὶ 'γὼ δὲν ἐλπίζω, ἀλλά, καθὼς ἔλεγε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου στὰ τελευταῖα του, ὁ γιατρὸς εἶνε μιὰ παρηγοριὰ σὰν ἄρρωστο ὥς που νὰ βγῇ ἡ ψυχή του.

Ἔκανε νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ τὸ ἀσθενικὸ γέλιο ἔσβυσε στὰ χείλη του σ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

— Ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι γιατροί, ψιθύρισε ἡ Ἔλσα.

Στὴν ψυχή της ἄρχισε πάλι μιὰ τρικυμία ποὺ τῆς τάραζε τὸν ἐσωτερικό της κόσμο.

Μιὰ ἰδέα, μιὰ τολμηρή, μιὰ ἀπογνωστικὴ σκέψις πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ νοῦ της.

— Δὲν πιστεύω νὰ μὴ σὲ συγκινῇ ἡ θερμὴ αὐτὴ παράκλησίς μου, τῆς ψιθύρισε ὁ Μίνως...

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

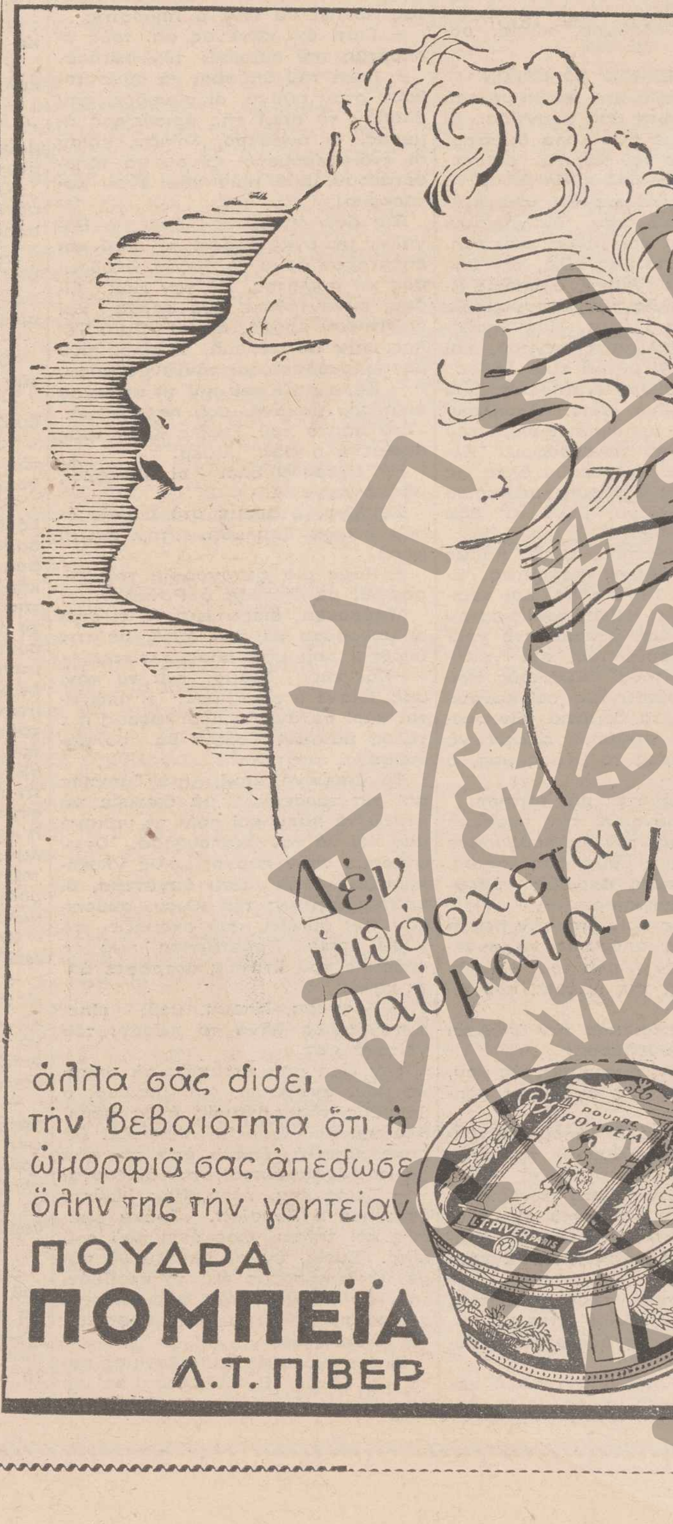

ἀλλὰ σᾶς δίδει
τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ
ὠμορφιά σας ἀπέδωσε
ὅλην της τὴν γοητείαν
ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟ ΚΟΥΤΟΤΕΡΟ ΖΩΟΝ

Κάποιος Ἄγγλος φυσιοδίφης βάλθηκε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ πιὸ κουτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα καὶ τὸ ἀπέδειξε πράγματι μὲ τρόπο ἐντελῶς ἀναμφισβήτητο.

Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει φοιτήσει στὸ γυμνάσιο—λέει ὁ φυσιοδίφης αὐτὸς—δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἰδέα ἀπὸ μαθηματικά, τριγωνομετρία καὶ τὰ παρόμοια. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ποὺ βγάλαν τὸ γυμνάσιο καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο καὶ θεωροῦνται κορυφαῖοι ἐπιστήμονες μένουν ἐκστατικοὶ μπροστὰ στὴν μαθηματικὴν ἀκρίβεια μὲ τὴν ὁποία κτίζουν οἱ μέλισσες τὴν κυψέλη τους ἡ ἀράχνη τὸν ἱστό της, τὰ μυρμήγκια τὴν φωλιά τους κ.τ.λ. Καὶ ἐν τούτοις οὔτε ἡ ἀράχνη, οὔτε τὰ μυρμήγκια ἔχουν Πολυτεχνεῖα, Φροντιστήρια, Ἐργαστήρια κλπ.

ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΚΑΗΣΑΝ ΖΩΝΤΑΝΕΣ

Τὸν περασμένο αἰῶνα ἦταν πολὺ τῆς μόδας τὰ τούλινα φορέματα ποὺ στεκόντουσαν κολλαριστὰ καὶ καθὼς βλέπουμε σήμερα σὲ παληὲς εἰκόνες, στόλιζαν μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια τὶς ὡραῖες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.

Ἡ ὡραία αὐτὴ μόδα κατηργήθη ὅμως πολὺ γρήγορα ἐπειδὴ εἶχε σκορπίσει πολὺ μεγάλη συμφορά.

Τὰ τούλινα φορέματα ἔπιαναν εὔκολα φωτιὰ ἀπὸ τὰ κεριὰ καὶ τὰ τζάκια ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ ἄγνωστα τότε ἀκόμη ἠλεκτρικὰ καὶ τὸ καλοριφέρ. Τὰ δυστυχήματα ποὺ εἶχαν προξενηθῆ ἀπὸ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ ἦταν ἄπειρα. Τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ ὅλα τὰ δυστυχήματα συνέβη ὅμως τὸ ἔτος 1863 στὸ Σαντιάγκο τῆς Χιλῆς ὅπου ἐκάησαν μέσα στὸν μεγάλο καθεδρικὸ ναὸ κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐπισήμου τελετῆς δύο χιλιάδες γυναῖκες ποὺ εἶχαν προσέλθει ὅλες τους σύμφωνα μὲ τὴν μεγάλη μόδα, μὲ τούλινα φορέματα.

◆

Εὔθυμα

— Ἀγόρασα ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες ἕνα δακτυλίδι ἀρραβώνων, εἶπε ὁ νεαρὸς πελάτης στὸν ὑπάλληλο.

— Καὶ μὲ τί θέλετε τώρα νὰ τὸ ἀνταλλάξετε;

— Μ' ἕνα ρεβόλβερ καὶ μιὰ σφαῖρα, παρακαλῶ.

◆

— Ὅλο τὸν χρόνο ἡ γυναῖκα μου ἔμεινε στὸ σπίτι μόνον 15 μέρες.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερό! Πῶς τὸ ὑπέφερες;

— Δὲ βαρυέσαι. Δεκαπέντε μέρες περνοῦν γρήγορα.

◆

Ὁ δραματικὸς συγγραφεύς: Ὥστε διαβάσατε τὸ νέο μου ἔργο; Ὡραῖα. Καὶ τί σκέπτεσθε γι' αὐτό;

Ὁ διευθυντής: Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου: Ὑπάρχουν σ' αὐτὸ δυὸ σκηνὲς ποὺ οὔτε αὐτὸς ὁ Σαίξπηρ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὶς γράψῃ.

— Ἀλήθεια; καὶ ποιὲς εἶν' αὐτές;

— Ἡ μία στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ καὶ ἡ ἄλλη στὸ κινηματογραφικὸ στούντιο!

◆

Ὁ Σκωτσέζος Μάκφερσον ἐπεσκέφθη τὴν πλύστρα του.

— Μοῦ ὀφείλετε τρία σελλίνια, τοῦ εἶπε ἐκείνη.

— Μὰ ἐγὼ σᾶς ἔδωσα νὰ μοῦ πλύνετε δυὸ ζευγάρια πυτζάμες, παραπονέθηκε ὁ Μάκφερσον. Καὶ φυσικὰ πρέπει νὰ μὲ χρεώσετε ἕνα σελλίνι γιὰ τὸ κάθε ζευγάρι πυτζάμες, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Αὐτὸ εἶνε σωστό, ἀπάντησε ἡ πλύστρα. Ἀλλὰ τὸ τρίτο σελλίνι σᾶς τὸ παίρνω γιὰ τὰ κολλάρα καὶ τὶς κάλτσες ποὺ εἴχατε στὶς τσέπες!

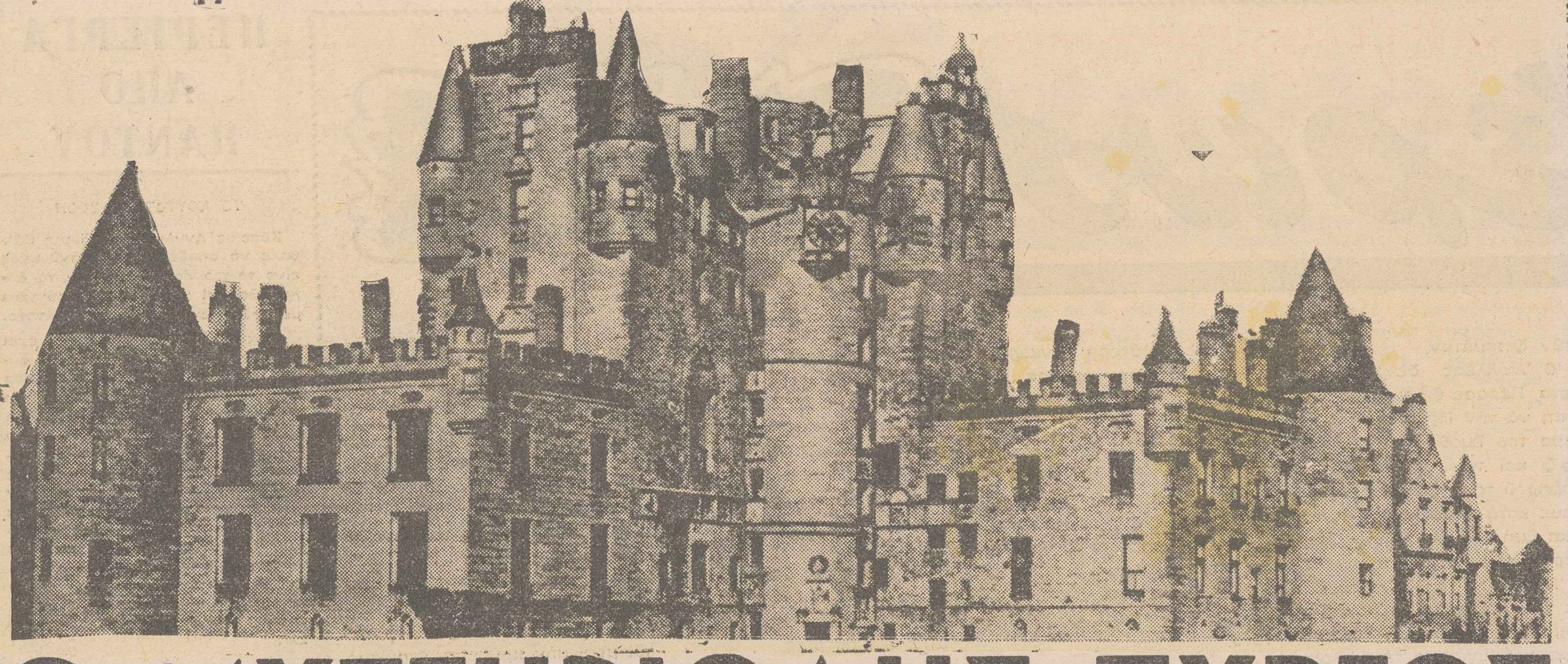

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΥΡΓΟΣ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ε. ΣΑΠΠΕΡ

Πολλὲς φορὲς μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω τὸν φίλο μου, ἐρασιτέχνη ντέτεκτιβ, Ρόναλντ Στάντις κατὰ τὴν διεξαγωγὴ ἀνακρίσεων, ὁμολογῶ ὅμως ὅτι, ἡ πιὸ μυστηριώδης ἀπὸ ὅλες τὶς ὑποθέσεις ποὺ τοῦ ἐνεπιστεύθησαν, ἦταν ἐκείνη ποὺ διαδραματίσθηκε στὸν ἱστορικὸ πύργο τοῦ Στάϊλς Κάρτ. Τὸ κτίριο αὐτὸ ἦταν τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλίσσης Ἐλισσάβετ, ὁ τελευταῖος ὅμως ἰδιοκτήτης του, κάποιος Κρέσουελ χρηματιστής, εἶχε φροντίσει νὰ τὸ ἐφοδιάσει μ' ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις καὶ ἐπὶ πλέον, εἶχε κτίσει ἕνα παράρτημα, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν πύργο μ' ἕνα διάδρομο, καὶ ποὺ χρησίμευε γιὰ αἴθουσα χοροῦ καὶ μπιλλιάρδου.

Κάποιο πρωϊνὸ, λοιπὸν τοῦ Σεπτεμβρίου, βρισκόμουν στὸ διαμέρισμα τοῦ Ρόναλντ καὶ σχεδιάζαμε νὰ ξεκινήσουμε γιὰ μιὰ παρτίδα γκόλφ, ὅταν ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Ὁ φίλος μου πῆρε τὸ ἀκουστικὸ κι' ὅταν τελείωσε ἡ συνδιάλεξις μοῦ εἶπε:

— Δυστυχῶς, δὲν πρόκειται νὰ τὸ κουνήσουμε ἀπ' ἐδῶ. Μοῦ τηλεφώνησε ὁ Τόμ Κρέσουελ καὶ μὲ φανερὴ ἀγωνία, μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν δεχθῶ ἀμέσως.

Πέρασε κάπου ἕνα τέταρτο καὶ τέλος, κατέφθασε ὁ χρηματιστὴς συνοδευόμενος ἀπὸ κάποιο πρόσωπο ποὺ τὴν φωτογραφία του τὴν εἶχα δῆ ἀρκετὲς φορὲς στὶς ἐφημερίδες. Ἦταν ὁ σὲρ Τζέημς Λίλυμπρουκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαίνοντας τραπεζίτας, οἱ ὁποῖοι, στὴν ἐποχή μας, καθορίζουν, κατὰ βάθος, τὴν πολιτικὴ τῆς χώρας τους.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔγινε διάρρηξις τῶν χρηματοκιβωτίων τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας ἔκανε, χαμογελῶντας, μόλις τοὺς ἀντίκρυσε ὁ Ρόναλντ.

Βλέπω ὅτι μὲ γνωρίζετε, τοῦ ἀπάντησε ὁ σὲρ Τζέημς. Πάντως, σᾶς πληροφορῶ ὅτι τὸ γεγονὸς ποὺ μὲ ἀναγκάζει νὰ προσφύγω σὲ σᾶς εἶνε ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος...

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ διηγηθῆτε, μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια, ὅ,τι σᾶς συνέβη, τὸν διέκοψε ὁ φίλος μου.

Ὁ τραπεζίτης ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ μετὰ συνέχισε:

— Πρὶν δυὸ μῆνες, ὁ προϊστάμενός μου, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, νοίκιασε ἀπὸ τὸν κ. Κρέσουελ τὸν πύργο τοῦ Στάϊλς Κάρτ. Ὁ κ. Μπίγκνορ ἦταν ἀδιάθετος κι' ἤθελε νὰ ξεκουραστῆ. Φαντάζομαι νὰ ξέρετε ὅτι τελευταίως ἡ κατάστασις στὴν Εὐρώπη εἶνε ἐξαιρετικὰ τεταμένη, λόγῳ τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος. Πρὸ μηνῶν, ὁ κ. Μπίγκνορ ἤρχισε διαπραγματεύσεις μὲ ἀντιπροσώπους ὡρισμένων Δυνάμεων. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, τὸ κρατήσαμε ἐντελῶς μυστικό. Οἱ συνεδριάσεις μας, θὰ ἐλάμβαναν χώραν στὸ Λονδῖνο, ἐπειδὴ ὅμως, ἐν τῷ μεταξὺ ἀρρώστησε ὁ κ. ὑπουργός, ἀπεφασίσαμε νὰ συναντηθοῦμε στὸ Στάϊλς Κάρτ, στὸ παράρτημα ποὺ ἔκτισε τελευταίως ὁ κ. Κρόσουελ. Ἡ πρώτη συνεδρίασις ἔγινε πρὸ δύο ἑβδομάδων. Οἱ σύνεδροι, ἔφθασαν χωριστά, ἀπὸ διαφορετικὲς διευθύνσεις...

— Πόσοι ἦσασταν ἐν ὅλῳ; τὸν διέκοψε ὁ Στάντις.

— Ὀκτώ, τὸν πληροφόρησε ὁ τραπεζίτης. Οἱ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων κρατῶν, μὲ τοὺς τρεῖς γραμματεῖς των, ὁ κ. Μπίγκνορ κι' ἐγώ... Συζητήσαμε τὸ σχέδιό μας στὶς γενικές του γραμμὲς, καὶ ὑποσχεθήκαμε νὰ τηρηθῆ ἀπόλυτη μυστικότης τῶν ὅσων θὰ ἐλέγοντο. Τὸ ἀπόγευμα, οἱ ξένοι ἐπέστρεψαν στὸ Λονδῖνο, ἀφοῦ, προηγουμένως ὡρίσαμε τὴν ἡμερομηνία τῆς δευτέρας συνεδριάσεώς μας. Φαντασθῆτε, τώρα, τὴν κατάπληξη καὶ τὴν ἀγανάπτησί μας, ὅταν, τὴν ἑπομένη, διεπιστώσαμε ὅτι τὸ μυστικό μας εἶχε μαθευτῆ...

— Κάποιος σᾶς πρόδωσε, παρετήρησε ὁ Ρόναλντ.

— Ἔτσι φαίνεται. Ἡ θέσις ὅλων μας ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη καὶ λεπτή. Ὅλοι οἱ σύνεδροι ἦσαν ἐκτὸς πάσης ὑποψίας, κι' ἔτσι καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα ὅτι, κάποιος τρίτος, εἶχε παρακολουθήσει κρυφὰ τὴν σύσκεψί μας. Εἰδοποιήσαμε τὴν Σκῶτλαντ Γιάρντ, καί, στὴν ἑπομένη συνεδρίασι, δυὸ ἀστυφύλακες εἶχαν τοποθετηθῆ φρουροὶ γύρω ἀπὸ τὸ παράρτημα. Μάταια ὅμως, γιατί, παρ' ὅλο ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ μᾶς διεβεβαίωσαν ὅτι δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ κανένα ὕποπτο, οἱ ἀποφάσεις ποὺ λάβαμε, κατὰ τὴν δευτέρα αὐτὴ συνεδρίασι, ἔγιναν γνωστές... Κάποιος ἀπὸ μᾶς τοὺς ὀκτώ, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ προδότης.

Ὁ σὲρ Τζέημς ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἐξακολούθησε:

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀντιπρόσωπος, δίχως πολλὲς περιστροφὲς μᾶς ἐδήλωσε ὅτι μᾶς ὑποπτευόταν ὅλους ὡς καὶ τὸν ἴδιο τὸν κ. ὑπουργό. Ἐπρότεινε, συνεπῶς, κατὰ τὴν ἑπομένη συνάντησί μας, νὰ παραμέναμε στὸ παράρτημα ὁλόκληρη μέρα, μετὰ τὴ λῆξι τῆς συνεδριάσεως. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, θὰ κόβαμε τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου, κι' ἔτσι ἀπομονωμένοι, θὰ μπορούσαμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι, σὲ περίπτωσι ποὺ αὐτὴν τὴ φορὰ τὰ πρακτικὰ δὲν θὰ μαθεύονταν στὴν ἀγορά, ὅτι ὁ προδότης ἦταν ἀνάμεσά μας. Ὁπότε, φυσικά, κάθε περαιτέρω συνεννόησις θὰ ἦταν περιττή... Δὲν θὰ τὸ πιστέψετε ἴσως, κύριε Στάντις, κι' ὅμως καὶ τούτη πάλι τὴ φορά, ὅλα τὰ μέτρα μας ἀπεδείχθησαν μάταια.

— Οἱ ὑπηρέτες ; ρώτησε ὁ φίλος μου.

— Τόσον αὐτοί, ὅσον καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος, ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν τὴν αἴθουσα ὅπου συνεδριάζαμε, ποὺ τὴν φύλαγαν, γύρω-γύρω ἀστυνομικοί.

— Ὁ προδότης, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ μεταδώσῃ τὰ μυστικά σας, ρώτησε ξανὰ ὁ Ρόναλτ, θὰ ἔπρεπε νὰ συντάξῃ ὁλόκληρη ἔκθεσι ἢ θὰ τοῦ ἀρκοῦσε ἁπλῶς μιὰ συνθηματικὴ φράσις: «Ἀγοράστε τὴν τάδε μετοχή», π. χ.;

— Αὐτὸ θὰ ἀρκοῦσε... Βλέπετε, κ. Στάντις ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε πιστευτὴ καὶ μυστηριώδης καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο, καταφύγαμε στὰ φῶτα σας. Ὑποπτευόμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἂν καὶ ἀποκλείεται νὰ μεταδώσουμε ἐμεῖς τὰ νέα, γιατὶ εἴχαμε κλεισθῆ στὸν πύργο καὶ δὲν βγαίναμε παρὰ γιὰ περίπατο καί, τῆς περισσότερες μάλιστα φορὲς μὲ συνοδεία.

— Σκοπεύετε νὰ συνεδριάσετε ξανά; ἔκανε κάποια στιγμὴ ὁ φίλος μου.

— Φυσικά. Κι' ἐπειδή, μάλιστα, οἱ συνεδριάσεις αὐτὲς θὰ εἶνε οἱ τελευταίες, θὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις ποὺ δὲν πρέπει, ὁπωσδήποτε, νὰ κοινολογηθοῦν.

Ὁ Ρόναλντ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός.

— Ἀναλαμβάνω νὰ λύσω τὸ αἴνιγμα αὐτό, ἐδήλωσε, τέλος, σοβαρά.

Ο ΣΤΑΝΤΙΣ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Μόλις φτάσαμε στὰ περίχωρα τοῦ πύργου, ἡ πρώτη μας φροντίδα ἦταν νὰ βροῦμε ἕνα καλὸ δωμάτιο, στὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ. Ἐπισκεφθήκατε, μετὰ τὸν κ. Μπίγκνορ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδήλωσε ὅτι μᾶς ἀνέθετε, ἐν λευκῷ, τὴν διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου καὶ τέλος, συναντήσαμε τὸν παληό μας φίλο, τὸν ἐπιθεωρητὴς Μάκ Ἄϊβερ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Σκῶτλαντ Γιάρντ. Μᾶς ὑποδέχτηκε, χαμογελῶντας πονηρὰ, καὶ μᾶς ἐξήγησε τί μέτρα εἶχε λάβει.

— Κάθε παράθυρο ἐπιτηρεῖται ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικό, εἶπε. Ἀποκλείεται, λοιπὸν ἡ χρησιμοποίησις, τὴν νύχτα, φωτεινοῦ τηλεγράφου. Ἄλλοι ἀστυνομικοὶ φρουροῦν ὅλες τὶς σκάλες καὶ τὶς ἐξόδους καὶ περιπολοῦν, νύχτα-μέρα, μέσα κι' ἔξω ἀπ' τὸν πύργο...

Μᾶς ἀποχαιρέτησε, μετά, κάπως βιαστικὰ κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ἐμεῖς βγήκαμε στὸν κῆπο, καὶ περιοριστήκαμε, γιὰ κείνη, τοὐλάχιστον τὴ μέρα, νὰ ξαπλώσουμε στὸ γρασίδι, παρακολουθῶντας, στὸ γειτονικὸ χωράφι, τοὺς χωρικοὺς ποὺ θέριζαν, τοποθετῶντας σὲ κανονικὲς θημωνιὲς τὰ δεμάτια τῶν σταχυῶν. Κάποια στιγμή, εἴδαμε νὰ καταφθάνῃ, πρὸς τὸ μέρος μας, ὁ σὲρ Τζέϊμς.

— Πῶς τὰ πήγατε; μᾶς ρώτησε.

— Θὰ περιμένουμε τὴν προσεχῆ συνεδρίασί σας, τὸν ἐπληροφόρησε ὁ Ρόναλντ. Δὲν μοῦ λέτε, ὅμως, σὲρ Τζέϊμς, πότε ἀκριβῶς ἀρρώστησε ὁ κ. Μπίγκνορ.

— Δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτη συνεδρίασι. Ἡ ἀπόφασις νὰ συνεδριάσουμε στὸν πύργο του, ἐλήφθη τὸ πρωῒ μόλις, τῆς ἡμέρας ποὺ εἴχαμε ὁρίσει.

— Ποιὸς ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασι αὐτὴ στοὺς συνέδρους;

— Ὁ Μέριμαν, ὁ γραμματεύς μου, γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς ἐγγυῶμαι προσωπικῶς.

Μᾶς χαιρέτησε κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ πύργου. Σηκωθήκαμε μετά, κι' ἐμεῖς κι' ἐπιστρέφοντας στὸ πανδοχεῖο, διασχίσαμε τὸν γειτονικὸ ἀγρό, ὅπου συναντηθήκαμε μὲ τὸν ἰδιοκτήτη του. Μᾶς χαιρέτησε ἐγκάρδια.

— Ἔμαθα πώς, τώρα τελευταῖα ἔρχονταν ἐδῶ πολλοὶ περιηγηταί, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἀδιάφορο ὁ Ρόναλντ.

— Ἀρκετοί, τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Πρὶν λίγες μέρες μόλις, ἦρθαν καὶ κατασκήνωσαν στο χωράφι μου, μερικοὶ ἀπ' τοὺς καταραμένους αὐτοὺς ἐκδρομεῖς, ποὺ, δὲν ξέρω ποιὸς διάβολος τοὺς σφύριξε, νὰ ρίξουν κάτω τὶς θημωνιές μου.

— Ὁ καθένας ἔχει τὰ βάσανά του παρετήρησε φιλοσοφικὰ ὁ φίλος μου.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

— Πολὺ μυστηριώδης εἶνε ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τοῦ συνεδρίου, μοῦ εἶπε ὁ Στάντις καθὼς ἀπομακρυνόμασταν. Κάποιος ἀπ' τοὺς διπλωμάτας πρέπει νὰ εἶνε ὁ προδότης.

— Γιατὶ ὄχι κανένας ἀπ' τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου; τὸν ρώτησα.

— Γιατὶ τὴν ἀπόφασι νὰ συναντηθοῦν στὸν πύργο, οἱ σύνεδροι τὴν ἔλαβαν τὸ πρωῒ τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας. Τί συμφέρο, λοιπόν, εἶχαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ξένοι, νὰ τοποθετήσουν, ἀπὸ πρὶν ἐδῶ ἕναν κατάσκοπο;

Τὶς δυὸ ἑπόμενες μέρες, ὁ Ρόναλντ μὲ ἐγκατέλειπε τὸ πρωῒ καὶ ἐπέστρεφε ἀργὰ τὸ βράδυ, σκυθρωπὸς κι' ἀμίλητος. Μὲ τὸν Μάκ Ἄϊβερ, συναντήθηκε δυὸ φορὲς καὶ συζήτησαν κρυφά, ἀρκετὴ ὥρα. Τέλος, τὴν Παρασκευή, ὁ φίλος μου μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω.

— Πάρε μαζί σου καὶ τὴ φωτογραφική σου μηχανή, μοῦ παρήγγειλε. Στὸ πάρκο τοῦ Στάϊλς Κάρτ, μᾶς περίμενε ὁ Μάκ Ἄϊβερ.

— Ἔφτασαν ὅλοι οἱ σύνεδροι, μᾶς ἀνήγγειλε.

Σὲ λίγο, φτάσαμε στὸ σημεῖο ὅπου εἴχαμε ξαπλωθῆ, τὴν πρώτη φορά.

— Πάρε μιὰ φωτογραφία τοῦ χωραφιοῦ, μὲ διέταξε ὁ Ρόναλντ.

Ὑπάκουσα, διερωτώμενος τί σχέσι μποροῦσε νὰ ἔχῃ αὐτό, μὲ τὴν ὑπόθεσι ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦσε.

— Καὶ τώρα, δρόμο γιὰ τὸ χάνι μας, ἔκανε ὁ φίλος μου. Ἢ πρόκειται περὶ σατανικῆς συμπτώσεως ἢ... τέλος πάντων, αὔριο θὰ τὸ μάθουμε.

Τὸ ἑπόμενο πρωΐ, μὲ ξύπνησε ἀπ' τὶς τέσσερις, μὲ διέταξε νὰ ντυθῶ νὰ πάρω καὶ πάλι τὴ μηχανή μου καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ὅταν φτάσαμε στὸν πύργο, μόλις γλυκοχάραζε. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, σκόρπιζαν τὴν ὁμίχλη, ποὺ σκέπαζε τὰ γύρω τοπία. Παρετήρησα πὼς τὸ πρόσωπο τοῦ Στάντις ἄστραφτε ἀπ' τὴ χαρά.

— Γρήγορα, Μπόμπ, μοῦ, εἶπε, φωτογράφισε ξανὰ τὸ χωράφι τοῦ γείτονά μας.

Τὴν ὥρα ποὺ ἑτοίμαζα τὴ μηχανή μου, ἀντήχησε, ἀπὸ μακρυά, ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς ἑνὸς ἀεροπλάνου, ποὺ διαρκῶς πλησίαζε. Πέρασε χαμηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὸν πύργο κι' ἐξαφανίστηκε στὸν ὁρίζοντα.

— Σειρά σου, τώρα, Μάκ Ἄϊβερ, ξεφώνισε ὁ Ρόναλντ. Τρέχα ἀμέσως καὶ τηλεφώνησε ἐκεῖ ποὺ σοῦ εἶπα. Ἐμεῖς, ἐν τῷ μεταξὺ θὰ πᾶμε νὰ σηκώσουμε ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ἐν ἀνάγκῃ, τὸν φαρμακοποιὸ τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ μᾶς ἐμφανίσῃ τὶς πλάκες μας.

Οἱ φωτογραφίες ἦσαν ἕτοιμες κατὰ τὶς δέκα. Βγαίνοντας ἀπ' τὸ φαρμακεῖο, διέκρινα τὸν Μάκ Ἄϊβερ μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, μαζὶ μὲ κάποιον νεαρό. Τοὺς συνήντησα, μετά, καὶ στὴν τραπεζαρία τοῦ πανδοχείου. Συζητοῦσαν μὲ τὸν Ρόναλντ, ὁ ὁποῖος φαινόταν φοβερὰ συγχισμένος.

— Ἔχεις τὶς φωτογραφίες, Μπόμπ; μὲ ρώτησε.

Τοῦ τὶς ἔδωσα.

— Καλά, ἔλα τώρα μαζί μου. Περιμένω κάποια ἐπίσκεψι. Ἐσὺ Μακ Ἄϊβερ, κρύψου στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Μὲ ὡδήγησε μετὰ σὲ μιὰ μικρὴ αἴθουσα, κι' ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε. Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτά. Καὶ ξαφνικά, ἀντήχησε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα.

— Ἐμπρὸς, ἔκανε ὁ Ρόναλντ.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἐνεφανίστηκε ὁ σὲρ Τζέϊμς.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. Γιατὶ μὲ καλέσατε;

— Γιὰ ρίξτε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, τοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, παραδίδοντάς του τὰ «ἐνσταντανέ».

Ὁ τραπεζίτης ὑπάκουσε καὶ τὰ μάτια του διεστάλησαν ἀπ' τὴν ἔκπληξη.

— Κι' οἱ δυὸ παριστάνουν τὸ ἴδιο χωράφι, τοῦ ἐξήγησε ὁ Σάντις. Μόνον ποὺ οἱ θημωνιές, στὴν πρώτη εἶνε πλαγιαστές.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτό;

Ὁ Ρόναλντ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ φώναξε:

— Μὰκ Ἄϊβερ, περᾶστε κι' οἱ δυὸ μέσα.

Ὅταν ὁ σὲρ Τζέϊμς ἀντίκρυσε τὸν νεαρὸ ποὺ συνώδευε τὸν ἐπιθεωρητή, χλώμιασε.

— Ἀναγνωρίζετε, βλέπω, τὸν πιλότο τοῦ ἀεροπλάνου, τοῦ εἶπε σοβαρὰ ὁ Στάντις. Καὶ τώρα διερωτῶμαι, πῶς ἕνας κύριος τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως, κατάντησε προδότης τῆς πατρίδος του;.... Περιττὸ νὰ ὀρνηθῆτε. Τὰ ξέρω ὅλα. Γιὰ σύνθημα μεταχειριζόσασταν τὶς θημωνιὲς τοῦ χωραφιοῦ. Ἀναποδογυρίζατε μερικές, κι' ὁ ἀριθμός τους ἦταν κρυπτογράφημα, τὸ ὁποῖο μεταβιβάζατε στοὺς φίλους σας, μὲ τὸν πιλότο αὐτόν, ὁ ὁποῖος, εὐτυχῶς, ἀγνοοῦσε τί ἐσήμαινε ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Φανταζόταν ἁπλούστατα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας ἢ περὶ συνεννοήσεως μεταξὺ φίλων. Στείλαμε σήμερα περιγραφὴ τοῦ ἀεροπλάνου του σ' ὅλα τὰ ἀεροδρόμια τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν συνέλαβαν μόλις προσγειώθηκε.

Ὁ τραπεζίτης εἶχε καταντήσει ἀληθινὸ ράκος.

— Σᾶς ζητῶ μιὰ χάρη, τραύλισε. Μὴν ἀτιμάσετε τὸ ὄνομά μου. Εἶχα καταστραφῆ οἰκονομικὰ καί, γιὰ νὰ σώσω τὰ παιδιά μου καὶ τὴν γυναῖκα μου, πρόδωσα τὴν πατρίδα μου....

— Μέσα στὸ δάσος τοῦ Στάϊλς Κάρτ, συμβαίνουν κάποτε κυνηγετικὰ δυστυχήματα, τοῦ εἶπε ὁ Ρόναλντ καί, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν ὅλων μας, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἄφησε τὸν σὲρ Τζέϊμς ἐλεύθερο.

◆

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, οἱ φύλακες τοῦ δάσους, ἀνεκάλυπταν τὸ πτῶμα τοῦ τραπεζίτου, μέσα σὲ κάτι θάμνους.... «Κυνηγετικὸ δυστύχημα», ἀπεφάνθη ἡ ἀστυνομία, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀνακρίσεων.

Ε. ΣΑΠΠΕΡ

Γράμματα-Τέχνη-Θέατρον

Καλλιτεχνικὰ ζητήματα

Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΡΟΛΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Μιὰ συνέντευξις μὲ τὴν Μπέττυ Νταίβις

Σκεφθήκατε ποτέ σας μὲ ποιὸν τρόπο κατορθώνουν οἱ πρωταγωνισταὶ καὶ πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου ἢ καὶ τοῦ θεάτρου νὰ ἀποδίδουν πιστὰ τοὺς ρόλους των; Φαντασθήκατε ποτέ σας πόση προσπάθεια πρέπει νὰ καταβάλῃ ἕνας ἠθοποιὸς γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε φαντασθῆ αὐτὸς ὅταν ἔγραφε τὸ ἔργο του ; Μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πῶς εἶνε δυνατὸν σὲ μιὰν ἠθοποιὸ νὰ παριστάνῃ σήμερα τὴν κοσμικὴ κυρία, αὔριο ἕνα ἱστορικὸ πρόσωπο καὶ ἀργότερα ἕνα φανταστικὸ δημιούργημα ἑνὸς συγγραφέως;

Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἀπαντᾷ ἡ Μπέττυ Νταίβις ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν ἐξαιρετική της εὐσυνειδησία στὴν ἀπόδοσι τῶν ρόλων της.

— Κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀναλάβω ἕναν καινούργιο ρόλο — μᾶς λέει — πηγαίνω πρῶτ' ἀπ' ὅλα κατ' εὐθεῖαν στὸν σκηνοθέτη καὶ συζητῶ μαζί του πῶς πρέπει νὰ τὸν ὑποδυθῶ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἀποφεύγω πολλὲς περιττὲς διαφωνίες ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ χρονοτριβὲς καὶ δυσαρέσκειες, ποὺ δὲν ὁδηγοῦν ποτὲ σὲ καλό.

Ἀφοῦ συμφωνήσω μαζί του ἀρχίζω τὴ συζήτησι μὲ τὸν καλλιτέχνη τῶν ἀμφιέσεων. Ἡ συζήτησις αὐτὴ διαρκεῖ πολλὲς φορὲς ὧρες ὁλόκληρες γιατὶ ἡ ἀμφίεσις παίζει πάρα πολὺ μεγάλο ρόλο στὴν ἀκριβῆ ἀπόδοσι ἑνὸς προσώπου. Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ μικρολεπτομέρειες ποὺ ὁ θεατὴς δὲν τὶς παρατηρεῖ καθόλου, ἀλλὰ ποὺ ἂν ἔλειπαν θὰ τοῦ ἔκαναν πολὺ ἄσχημη ἐντύπωσι. Καὶ τὶς λεπτομέρειες αὐτὲς τὶς γνωρίζει φυσικὰ πολὺ καλύτερα ὁ καλλιτέχνης τῶν ἀμφιέσεων ποὺ ἀσχολεῖται διαρκῶς μαζί τους.

Ἂν [illegible]πρόκειται νὰ ὑποδυθῶ τὸν ρόλο[illegible]ν ἑνὸς ἱστορικοῦ προσώπου [illegible] ὁπωσδήποτε ἕνα ρόλο ποὺ ξ[illegible]ύγει ἀπὸ τὴ συνηθισμένη [illegible]θημερινὴ ζωή, τότε τὰ πράγμα[illegible] ἐμφανίζονται πολὺ πιὸ μπερδεμένα. Ἀφιερώνω ὧρες καὶ ἡμέρες στὴν μελέτη τῆς ζωῆς καὶ [illegible]ων ἰδιαιτέρων συνηθειῶν του[illegible] μέχρις ὅτου πεισθῶ ἐγὼ ἡ ἴδ[illegible] ὅτι ἔχω ἐξοικειωθῆ τόσο πολ[illegible]αζί τους, ἢ δὲν θὰ κάνω τίπ[illegible] ποὺ δὲν θὰ ταίριαζε στὸν [illegible]ρακτῆρα τους ἢ στὶς συνήθε[illegible] τους. Ἂν πρόκειται πάλι γι[illegible] τὴν ἡρωΐδα κανενὸς περίφη[illegible] ἔργου τὸ διαβάζω καὶ τὸ [illegible]ναδιαβάζω γιὰ νὰ ἐμβαθύνω [illegible]ὸ νόημα τοῦ συγγραφέως. [illegible] εἶνε μάλιστα δυνατὸν συνενν[illegible]οῦμαι μαζί του, γραπτῶς [illegible]προφορικῶς, ζητῶντας νὰ πλη[illegible]φορηθῶ καὶ τὶς δικές του ἀπ[illegible]εις.

Πολλ[illegible] φορὲς συμβαίνει τὸ πρόσωπ[illegible] ποὺ ὑποδύομαι νὰ μιλάῃ μι[illegible] ἰδιαίτερη διάλεκτο ἢ νὰ ἔχῃ [illegible]ρισμένες ἄλλες ἰδιαίτερες [illegible]ήθειες. Αὐτὸ μοῦ συνέβη π[illegible]αδείγματος χάριν μὲ τὸν ρό[illegible] τῆς Μίλντρεντ, στὸν ὁποῖο ἔ[illegible]επε νὰ χρησιμοποιήσω μιὰν ἐν[illegible]ῶς ἰδιαίτερη διάλεκτο καὶ πρ[illegible]άντων μιὰ προφορὰ ποὺ εἶν[illegible]ξωφρενικὴ γιὰ μιὰν Ἀμερικ[illegible]δα. Ἐκάλεσα τότε μιὰν Ἀ[illegible]ίδα ποὺ μιλοῦσε ἀκριβῶς ἔτσ[illegible]οὺ ἔπρεπε νὰ μιλήσω κι' ἐγὼ [illegible] τὴν κράτησα κοντά μου ἔξ[illegible]εβδομάδες. Ἦταν ὑποχρεω[illegible]η νὰ μοῦ μιλάῃ ἀπὸ τὸ πρωῒ [illegible] τὸ βράδυ γιὰ νὰ συνηθίσου[illegible]ρῶτα τὸ αὐτί μου καὶ ὕστερα ἡ γλῶσσα μου στὴν τρομερή της διάλεκτο. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι συνήθισα τόσο πολὺ ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ξεσυνήθιζα.

Ἀφοῦ τελειώσουν οἱ προκαταρκτικὲς αὐτὲς προσπάθειες, ἀρχίζω τὴν καθ' ἑαυτὸ μελέτη τοῦ ρόλου μου. Ἡ ἀποστήθησις τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ πάρα πολὺν καιρὸ γιατὶ δὲν ἀρκεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς τὸν δικό του ρόλο. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸν ρόλον τῶν ἄλλων γιὰ νὰ μὴν βρεθῆ ποτέ του σὲ ἀμηχανία.

Κάθε σκηνὴ γυρίζεται ἀπὸ τρεῖς ἕως πέντε φορές. Ἂν συμβῆ καμμιὰ φορὰ νὰ πετύχῃ ἐντελῶς ἡ σκηνὴ μὲ τὸ πρῶτο γύρισμα, θεωρεῖται θαῦμα. Στὸν βουβὸ κινηματογράφο τὰ πράγματα ἦταν πολὺ πιὸ ἁπλᾶ, γιατὶ ὁ μόνος ποὺ εἶχε νὰ μιλήσῃ ἦταν ὁ σκηνοθέτης. Σήμερα ὅμως ἄλλαξε ἡ κατάστασις. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη ὑπάρχει καὶ ὁ μαῖτρ τοῦ ἤχου ποὺ ἔχει πολλὲς φορὲς πολὺ μεγάλες ἀπαιτήσεις. Μιὰ σκηνὴ ποὺ ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως τὸν σκηνοθέτη θεωρεῖται ἀπὸ τὸν μαῖτρ τοῦ ἤχου γιὰ πέταγμα καὶ τότε — φυσικά — ἀρχίζει πάλι τὸ γύρισμα. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ συχνὲς ἐπαναλήψεις κουράζουν τὸν ἠθοποιὸ καὶ συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ παίξῃ τὴν τρίτη ἢ τετάρτη φορὰ πολὺ πιὸ ἄσχημα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε παίξει τὴν πρώτη, ὅταν εἶχε ὅλο του τὸ κέφι.

Ἡ δουλειὰ διαρκεῖ συνήθως ὡς τὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα. Ὕστερα ἀκολουθεῖ ἡ προβολὴ τῶν κομματιῶν ποὺ γυρίσθηκαν, ποὺ συνοδεύεται τὶς περισσότερες φορὲς ἀπὸ μιὰ αὐστηροτάτη αὐτοκριτικὴ καὶ ἀπὸ ἀτελείωτες συζητήσεις. Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ συζήτησις ἀποτραβιέται κάθε ἠθοποιὸς στὸ καμαρίνι του καὶ ἐκεῖ ἀρχίζει μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνοχλητικές, ἀλλὰ καὶ πιὸ ἀπαραίτητες ἀσχολίες, τὸ «ξεμακιγιάρισμα». Εἶνε ἀδύνατον σὲ ἕναν ἄνθρωπο νὰ κυκλοφορήσῃ ἔξω μὲ τὴν ἐμφάνισι ποὺ ἔχει ὅταν παίζῃ στὸ φίλμ. Πολλὲς φορὲς τὸ πρόσωπο παραμορφώνεται τελείως ἀπὸ τὰ χρώματα καὶ τὶς διάφορες πάστες ποὺ δὲν ἐξαφανίζονται ὕστερα καὶ τόσο εὔκολα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δουλειὰ δὲν τελειώνει οὔτε ἐδῶ. Ὕστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνο καὶ μιὰ σύντομη ἀνάπαυσι ἀρχίζει ἡ μελέτη τοῦ ρόλου τῆς ἑπομένης ποὺ μπορεῖ νὰ παραταθῆ ἐπίσης μερικὲς ὧρες. Τὶς περισσότερες φορὲς ἡ κούρασις εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ ὀργανισμὸς ἐπαναστατεῖ ἢ μᾶλλον κάνει ἀπεργία. Καὶ τότε δὲν ὠφελεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕναν καλὸ ὕπνο.

Θὰ φανῆ σὲ πολλοὺς ὑπερβολικὸ — λέει στὸ τέλος ἡ Μπέττυ Νταίβις — ἂν ἰσχυρισθῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο ἐπάγγελμα ποὺ νὰ κουράζῃ τόσο πολύ, ὅσο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φίλμ. Ἂν συλλογισθῆτε ὅμως ὅτι κάθε κίνησις καὶ κάθε τόνος ἀποτυπώνουνται ἀμέσως γιὰ νὰ παρουσιασθοῦν σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων κριτῶν σὲ ὅλα τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, θὰ ἀντιληφθῆτε καὶ μόνοι σας πόσο μεγάλη προσπάθεια καὶ ἔντασις τῆς προσοχῆς χρειάζεται ὥστε νὰ μείνῃ εὐχαριστημένο τὸ κοινόν.

Ἕνας ἠθοποιὸς ποὺ θὰ πάρῃ τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ τὴν καθαρῶς ἐπαγγελματική του πλευρὰ, χωρὶς ἐνθουσιασμό, χωρὶς φιλοδοξία, μὲ μόνη βλέψι τὸ κέρδος, δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτέ του νὰ φθάσῃ στὴν ἐπιτυχία. Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ — καὶ τῶν δύο φύλων, φυσικά, — ἔχουν τὴν φιλοδοξία αὐτή. Καὶ ἡ πιὸ μεγάλη τους ἱκανοποίησις, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ μεγάλη τους ἐνθάρρυνσις, εἶνε ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κοινοῦ.

ΖΑΚ ΟΝΟΡΕ

ΕΟΡΤΑΙ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ἀπὸ τὴν περασμένην Δευτέραν ἄρχισαν εἰς τὸ Στράτφορδ ὀν Ἔϊβον, αἱ κατ' ἔτος γινόμεναι ἑορταί, εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου δραματικοῦ τῆς Ἀγγλίας Σαίξπηρ, αἱ ὁποῖαι θὰ διαρκέσουν 24 ἡμέρες.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου τονίζουν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν ἑορτῶν αὐτῶν ἔγινε κάτι τὸ σταθερὸν πλέον, εἶνε οἰκονομικῶς αὐτάρκης, καὶ παρέχει ψυχαγωγίαν εἰς 200.000 περίπου ἀνθρώπους καθ' ἕκαστον ἔτος. Ταυτοχρόνως ὅμως ὑπενθυμίζουν ὅτι ὅταν ἐρρίφθη ἡ ἰδέα τῆς τελέσεως τῶν ἑορτῶν ὅλος σχεδὸν ὁ Τύπος τοῦ Λονδίνου τὴν ὑπεδέχθη μὲ κάποιαν εἰρωνείαν.

Αἱ πρῶται ἑορταὶ τῷ 1879 διήρκεσαν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, προσείλκυσαν δὲ 1.400 ἄτομα. Τῷ 1904, οἱ ἐπισκέπται ἔγιναν 14.000, καὶ τῷ 1935 150.000. Ὑπολογίζεται ὅτι 15 % ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Στράτφορδ ὀν Ἔϊβον εἶνε ξένοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Γερμανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται τὸ Στράτφορδ ἐμειώθη πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Τῷ 1937 ὑπέγραψαν εἰς τὸ ἐπίσημον βιβλίον τῆς γενετείρας τοῦ Σαίξπηρ πλέον τῶν 2.000 Γερμανῶν. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐμειώθη εἰς τοὺς 20.

Τὰ Ἀγγλικὰ σχολεῖα ἀποστέλλουν περὶ τοὺς 30.000 μαθητὰς εἰς τὸ Στράτφορδ.

Ἐφέτος πρόκειται νὰ γίνουν ὡρισμέναι καινοτομίαι εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ἑορτῶν. Ἐν πρώτοις τὴν πρώτην ἑβδομάδα θὰ ἀναβιβασθοῦν. «Τὸ ἡμέρωμα τῆς στρίγγλας», τὸ «Ὅπως ἀγαπᾶτε» καὶ ὁ «Ριχάρδος Γ΄», καὶ οὐχὶ διαφορετικὰ ἔργα κάθε βράδυ ὅπως πρίν. Ἐπίσης θὰ ὑπάρχῃ πολυάριθμον προσωπικόν, ὥστε νὰ παίζουν τὸν ἴδιον ρόλον δύο καὶ τρία πρόσωπα, καὶ ἔτσι θὰ ξεκουράζωνται οἱ ἠθοποιοί. Σπουδαιότατος ἐπίσης νεωτερισμὸς εἶνε ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν— διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἑορτῶν τοῦ Στράτφορδ — ἡ ἀναβίβασις τῆς «Δωδεκάτης Νύκτας» εἰς τὸ «Μεμόριαλ Θήατερ» θὰ γίνῃ, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς μὶς Εἰρήνης Χέντσελ, ἐπὶ τελείως νέων σχεδίων.

◆

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύεται νόμος, δυνάμει τοῦ ὁποίου καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ ἱδρύσεως ὀργανισμοῦ διαρκοῦς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως ἐν Ἀθήναις. Ὡς ὁρίζει ὁ νέος νόμος, τοῦ λοιποῦ ἡ ἐτησία καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις θὰ ὀργανοῦται εἰς βάρος τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ «διδακτηρίων γραμμάτων καὶ καλῶν τεχνῶν». Ἐπίσης καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ νόμου «περὶ συστάσεως ἐπιτροπῆς, ὑποστηρίξεως τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς». Τὰ ἐπ' ὀνόματι τοῦ καταργουμένου νόμου κατατεθειμένα ποσὰ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν θὰ διατεθοῦν πρὸς ἀγορὰν ἔργων ἐκ τῆς ἐτησίας πανελληνίου καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τοῦ 1939 ἢ τοῦ 1940.

Ἡ Μύρνα Λόου, ἡ γνωστὴ βεντέττα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, «ἐγύρισε» τελευταίως ἕνα φίλμ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Γεωργίας Σάνδη, τῆς περιφήμου φίλης τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσὲ καὶ τοῦ Σοπέν. Ἀνωτέρω: ἡ καλλιτέχνις εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς ρόλους της

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΚΑΙΗ ΦΡΑΝΣΙΣ

Ψηλή, μὲ θαυμαστὲς ἀναλογίες, μὲ πρόσωπο γεμᾶτο ἔκφρασι, ἡ Καίη Φράνσις σκορπίζει τὴ συγκινητικὴ ἐκείνη γοητεία τῆς γυναίκας τῶν 40 χρόνων, ποὺ ἔχει πλήρη πεποίθησι στὸν ἑαυτό της καὶ ποὺ δὲν παρασύρεται ποτὲ ἀπὸ τὰ καπρίτσια τῆς σαρκός.

Γεννήθηκε στὴν Ὀκλαχάμα. Ἡ μητέρα της, Κατερίνα Κλάϊντον ἦταν ἠθοποιός. Τὸ ἐπάγγελμα ὅμως αὐτὸ δὲν τράβηξε καθόλου στὴν ἀρχὴ τὴ φιλόδοξη αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ ἤθελε νὰ πετύχῃ στὴ ζωή.

— Τὸ πρώτιστο τῶν πρωτίστων, τὸ σοβαρώτερο καὶ τὸ σπουδαιότερο τῶν πραγμάτων, ἐπανέλαμβανε, εἶνε τὸ χρῆμα.

Τὸ ἴδιο ἔλεγε κι' ἀργότερα, ὅταν «ἔφθασε».

Καὶ πράγματι ἡ λεπτὴ καὶ ἀπέριττη ζωὴ τῆς Καίη Φράνσις, εἶνε παραδειγματική. Μένει σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι μὲ τὴ μαύρη της ὑπηρέτρια, τὴν Ἴντα, ποὺ τὴν ἔχει κοντά της δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ Ἴντα εἶνε γιὰ ὅλα ἱκανή. Κυττάζει τὸ νοικοκυριό, μαγειρεύει, συνοδεύει τὴν κυρία της στὸ στούντιο, τὴ ντύνει καὶ προσέχει τοὺς λογαριασμούς της.

Τὸ μόνο ἀριστοκρατικό της πάθος εἶνε τὸ ἀλκοόλ. Εἶνε ἡ μεγαλύτερη μπεκροῦ τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὶς ἐπιτυχίες της ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες καλλιτέχνιδες μὲ ταλέντο καὶ ἐξυπνάδα τὶς χρωστάει ἡ Καίη Φράνσις ὄχι μόνον στὴν ὀμορφιά της, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐκπληκτική της «ντιστεγκξιόν». Δίνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς κυρίας τοῦ κόσμου, ποὺ μεγάλωσε στὰ μεγαλύτερα σαλόνια. Αὐτὸ ἄλλως τε ἦταν τὸ πρῶτο της ἐπάγγελμα. Ἡ ζωὴ μέσα στὰ σαλόνια! Ὅταν τελείωσε τὸ κολλέγιο ἔγινε ἰδιαιτέρα γραμματεὺς τῆς κυρίας Μόρροου. Ὁ σύζυγος τῆς κυρίας αὐτῆς ἦταν συνεταῖρος τοῦ θρυλικοῦ δισεκατομμυριούχου Βάντερμπιλντ. Κατόπιν διωρίσθηκε πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸ Μεξικὸ καὶ τέλος ἔγινε πεθερὸς τοῦ Λίντμπεργκ.

Ἀργότερα ἡ Καίη Φράνσις — ποὺ λεγόταν τότε μὶς Κατερὶν Τζίμπς — προσελήφθη ὡς ντεμουαζὲλ ντὲ κομπανὶ τῆς κυρίας Πίντσοτ, συζύγου τοῦ διοικητοῦ τῆς Πενσυλβανίας. Ὁ ρόλος της στὴ νέα αὐτὴ θέσι ἦταν νὰ διοργανώνῃ δεξιώσεις, νὰ δέχεται τοὺς καλεσμένους, νὰ στολίζῃ τὸ μέγαρο μὲ ἄνθη, νὰ ἀπαντᾷ στὰ γράμματα.

Ἔτσι, εἶδε, ἄκουσε καὶ γνώρισε πολλὰ πράγματα.

Ἔξαφνα μιὰ μέρα ἡ μὶς Τζίμπς ἀπεφάσισε νὰ παντρευτῆ κάποιον κ. Ντάϊτ Φράνσις.

Ὁ γάμος αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν πτερωτὸ θεό. Ἦταν ἁπλούστατα γιὰ τὴν Καίη ἕνα μέσον γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία της, ποὺ τὴν ἀπέκτησε σὲ λίγο καιρό.

Λίγον καιρό, μετά, ἡ Φράνσις ἔκανε ἕνα ταξίδι στὴν Εὐρώπη. Στὸ Παρίσι γνώρισε ἕνα νέον Ἀμερικανὸ ποὺ τὸν γνώριζε «ἀμυδρῶς» ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐπέστρεψαν στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ ἀρραβωνιάσθηκαν. ..Ἐκεῖνος, προαλειφόμενος γιὰ μιὰ πολιτικὴ καρριέρα, ἐπέστρεψε στὴ Βοστώνη. Ἡ Καίη ἔμεινε στὴ Νέα Ὑόρκη κι' ἀπεφάσισε, γιὰ νὰ κερδίσῃ πολλὰ χρήματα, νὰ γίνῃ ἠθοποιός!

Κι' ἄρχισαν οἱ ἐπιτυχίες. Μέσα σ' ἐλάχιστους μῆνες ἡ Καίη Φράνσις βρέθηκε δεμένη μ' ἕνα πλῆθος ἐπικερδῶν συμβολαίων. Παντρεύτηκε τὸν νέον ποὺ ἀγαποῦσε, ἀλλ' ἡ ζωὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξυπηρετήσῃ δυὸ φιλοδοξίες μαζί. Καὶ ἡ Καίη Φράνσις χώρισε γιὰ δεύτερη φορὰ γιὰ νὰ συνεχίσῃ στὸ Χόλλυγουντ μιὰ θριαμβευτικὰ καρριέρα.

Τρίτος γάμος στὸ Χόλλυγουντ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ σύζυγος τῆς Καίη Φράνσις ὀνομάζεται Κέννεθ Μὰκ Κέννα καὶ εἶνε ὁ συμπρωταγωνιστής της στὸ «Βίρτουος Σάϊν». Λίγους μῆνες ὅμως ἀργότερα ἡ Καίη ἐχώρισε καὶ πάλι.

Τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια σιωπῆς, ἡ Καίη Φράνσις ἀπασχολεῖ καὶ πάλι τὸν ἀμερικανικὸ Τύπο. Σπάζοντας τὰ συμβόλαια ποὺ εἶχε μὲ τὴν Γουῶρνερς Μπρόδερς, περιφρονῶντας τὶς 800.000 φράγκων, ποὺ τῆς ἔδιναν κάθε μῆνα οἱ παραγωγοί της, ἐγκαταλείπει τὸ Χόλλυγουντ κι' ἐγκαθίσταται στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου θὰ παντρευθῆ κατ' αὐτὰς τὸν πολυεκατομμυριοῦχο ἀεροπόρο Ἔρικ Μπάρνεου.

Ἡ Καίη Φράνσις ἔγινε ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὸ χρῆμα. Θὰ ἐγκαταλείψῃ τώρα τὴν καρριέρα της ἀπὸ ἔρωτα πρὸς ἕνα ἄνδρα;

ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΕΝΟΥΑΡ

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΤΗΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΘΗΤΕ...

Τὰ «πεντάδυμα τοῦ Καναδᾶ», τὰ περίφημα αὐτὰ παιδάκια, ποὺ ἀνεστάτωσαν τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμο μὲ τὴν γέννησί τους καὶ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσαν νὰ τὸν ἀπασχολοῦν, εἶνε σήμερα πέντε ἐτῶν.

Πράγματι, τὰ πεντάδυμα ἐγεννήθηκαν τὸν Μάϊον τοῦ 1934, δύο μῆνες πρὸ τῆς προθεσμίας ποὺ ἔχει τάξει ἡ Φύσις γιὰ τὴν γέννησι ἑνὸς ἀνθρώπου. Τὰ πεντάδυμα εἶνε ὡς ἐκ τούτου «ἑφταμηνίτικα». Καὶ αὐτὸ ἐπρόσθεσε εἰς τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἐπροκάλεσε ἡ ἄφιξίς τους εἰς τὸν κόσμον, ὅπως καὶ τὸ ὅτι, παρὰ τὴν ἀνωμαλίαν αὐτήν, παρ' ὅ,τι ἦσαν πέντε, παρ' ὅ,τι ἡ μητέρα τους ἐκινδύνευσε μετὰ τὸν τοκετόν, καὶ ἡ μητέρα — ἡ κυρία Ντιόν, γυναῖκα πτωχοῦ ἐργάτου — καὶ τὰ πέντε παιδιά της κατώρθωσαν — χάρις στὶς φροντίδες τοῦ ἰατροῦ Ἄλλαν Ρόϋ Νταφόε, —νὰ κατανικήσουν τοὺς κινδύνους ποὺ τὰ ἀπειλοῦσαν καὶ νὰ ἐπιζήσουν. Ἡ κυρία Ντιὸν ἔχει ἄλλα πέντε παιδιὰ καὶ εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της τώρα καὶ τὰ πεντάδυμα ἀνεπτύχθησαν ὁμαλῶς καὶ εὑρίσκονται καὶ αὐτά, εὐτυχῶς, σὲ ἀπολύτως ὑγιεινὴ κατάστασι.

Τὰ πεντάδυμα παρουσιάζουν μέγιστον ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπιστήμη, κυρίως ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως κληρονομικότητος. Ἡ ἀνθρωπολογία ἐλπίζει ὅτι θὰ μπορέση νὰ λύση πολλὰ προβλήματα μὲ τὴν προσεκτική, συνεχῆ ἐπιστημονικὴ πράγματι παρακολούθησι καὶ παρατήρησι τῶν πενταδύμων.

Ἴσως ἐπανέλθουμε μίαν ἡμέραν σὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα χάρις τῶν ἀναγνωστῶν μας. Σήμερα θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ κάτι ἄλλο. Μὲ τὸ περίεργο, ἀλλὰ ἀπολύτως εὐεργετικὸ ἀντίκτυπο ποὺ εἶχε ἡ γέννησί τους ὄχι μόνον γιὰ τοὺς γονεῖς τους καὶ τοὺς ἀδελφούς του, ἀλλὰ γιὰ ὅλο τους τὸ περιβάλλον, γιὰ ὅλο τὸ χωριὸ καὶ τὴν περιοχή τους.

Τὸ Καλάντερ, τὸ χωριό, σ' ἕνα ἀπόμερο σπίτι τοῦ ὁποίου ἐγεννήθηκαν τὰ πεντάδυμα, ἦταν πρὸ πέντε ἐτῶν ἕνας σχεδὸν ἐγκαταλελειμμένος συνοικισμὸς ποὺ εἶχε σχηματισθῆ γύρω ἀπὸ πέντε πριονιστήρια ποὺ ἐλειτουργοῦσαν, ποὺ εἶχαν ὡς κινητήριο δύναμι τὸ νερό. Ἀπὸ τοὺς δύο χιλιάδες ἄνδρες τοῦ χωριοῦ οἱ ὀκτακόσιοι ἦσαν ἄνεργοι καὶ ἀπὸ τὰ πέντε πριονιστήρια ποὺ ὑπῆρχαν ἀρχικῶς, τὰ τέσσερα εἶχαν καῆ, τὸ πέμπτο δὲ εἶχε σταματήσει νὰ ἐργάζεται. Τὸ μικρὸ ἐστιατόριο - ξενοδοχεῖο ἦταν σχεδὸν πάντοτε ἄδειο. Τὸ χωριὸ εἶχε καὶ ἕνα μόνο κατάστημα καὶ ἕνα γκαράζ. Οἱ φόροι τῆς περιοχῆς δὲν εἶχαν πληρωθῆ ἀπὸ χρόνια.

Τὰ πεντάδυμα γίνονται καλὲς νοικοκυρές. Στὴ φωτογραφία βλέπουμε τὴν Καικιλία ποὺ στρώνει τὸ τραπέζι

Σήμερα τὸ Καλάντερ ἔχει ὀκτὼ χιλιάδες κατοίκους, οἱ ὁποῖοι ὅλοι εὐημεροῦν. Τὰ ξενοδοχεῖα του ἔγιναν πολλὰ —ἔχουν θέσι γιὰ χίλιους πεντακοσίους ἐπισκέπτας καὶ τὰ τουριστικὰ καταφύγια γιὰ δεκάδες χιλιάδων. Οἱ ταχεῖες ἁμαξοστοιχίες ποὺ πρῶτα ἐπερνοῦσαν χωρὶς νὰ σταθοῦν, στέκονται τώρα καὶ ἀφίνουν καὶ παίρνουν πολλοὺς ἐπιβάτες. Οἱ φόροι πληρώνονται τακτικὰ καὶ τὰ οἰκόπεδα τοῦ χωριοῦ ἔχουν δεκαπλασιάσει καὶ εἰκοσαπλασιάσει τὴν ἀξίαν των. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφείλουν οἱ κάτοικοι τοῦ Καλάντερ εἰς τὰ πέντε μικρὰ κοριτσάκια τῆς κυρίας Ντιόν. Τὰ πεντάδυμα ἐδημιούργησαν στὸ χωριό τους μίαν τουριστικὴν κίνησιν ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν εἰκοσιπέντε ἑκατομμυρίων δολλαρων, δηλαδὴ δυόμισυ δισεκατομμυρίων δραχμῶν. Τὸ καλοκαίρι ὑπολογίζεται ὅτι κάθε λεπτὸ σταματᾷ ἕνα αὐτοκίνητο στὸ χωριὸ καὶ ὅτι τὶς Κυριακὲς ὀκτὼ χιλιάδες ἐπισκέπται πληρώνουν ἀπὸ μισὸ δολλάριο γιὰ νὰ ἰδοῦν τὶς μικρές.

Μόνον ὁ κ. Ντιὸν κερδίζει δύο ἑκατομμύρια πεντακόσιες χιλιάδες δραχμὲς τὸ χρόνο μὲ τὰ μικρὰ ἐνθύμια ποὺ πουλάει σ' ἕνα κιόσκι μπρὸς στὸ σπίτι τῶν κοριτσιῶν του. Ἀναμφιβόλως τὰ μωρὰ αὐτὰ ἔχουν κερδίσει περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο παιδὶ τῆς ἡλικίας αὐτῆς εἰς τὸν κόσμο, ἀφοῦ τὰ προσωπικά τους κέρδη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγεννήθηκαν ἀνέρχονται εἰς ἑβδομῆντα πέντε ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τῶν μικρῶν γίνεται κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται καθόλου, νὰ μὴν ἀντιλαμβάνωνται κἂν, ἐνῷ παίζουν εἰς τὸν κῆπον τοῦ σπιτιοῦ των — ἔξη μῆνες μετὰ τὴν γέννησί τους ἐκτίσθηκε νέο σπίτι μὲ ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες ἀνέσεις — ὅτι χιλιάδες ἄνθρωποι περνοῦν κατὰ τετράδας ἔξω ἀπὸ ἕνα συρματόπλεγμα γιὰ νὰ τὶς δοῦν.

Καὶ ἡ εἰσροὴ τοῦ χρυσοῦ συνεχίζεται ὁλονὲν ἀπὸ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες, ἐφημερίδες, περιοδικά, ἑταιρεῖες διάφορες, ποὺ ζητοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ πεντάδυμα στὶς ρεκλάμες τους καὶ ἐπισκέπτας. Ἐκτὸς τῶν γονέων τους ἔχουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τους δέκα τέσσαρα ἄτομα καὶ τὸν θαυμάσιον ἰατρὸν Νταφόε, ὁ ὁποῖος, ὡς δεύτερος πατέρας τους, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπιστήμης, ἐξακολουθεῖ νὰ τὶς περιποιῆται, νὰ τὶς φροντίζῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ παρακολουθῇ μὲ κάθε λεπτομέρεια ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως τὴν ἀνάπτυξί τους.

Τὰ πεντάδυμα, κατὰ τελευταίαν φωτογραφίαν τους. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Ἡ Μαρία, ἡ Ἀννέττα, ἡ Αἰμιλία, ἡ Καικιλία καὶ ἡ Ὑβόννη

Ἡ Φράνσις Ντή, ἡ νέα Ἀμερικανὶς βεντέττα τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἐθαυμάσαμε στὸ φὶλμ «Ψυχὲς στὴ θάλασσα», παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ γόητος Γκάρυ Κοῦπερ, εἶνε ἡ ἠθοποιὸς τῆς μόδας εἰς τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου τῆς ἀνετέθησαν δύο πρωτεύοντες ρόλοι εἰς δύο μεγάλας ταινίας ποὺ θὰ ἰδοῦμε τὴν ἐρχομένη σαιζὸν

ΔΙΑΛΕΞΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΥΠΝΟΣ

Θὰ μᾶς δοθῆ τὸ χάρισμα καὶ ἡ μοῖρα
νὰ πᾶμε νὰ πεθάνουμε μιὰ νύχτα
στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῆς πατρίδας;
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε, σὰν παιδάκια

γλυκά. Κι' ἀπάνωθέ μας θὲ νὰ φεύγουν,
στὸν οὐρανό, τ' ἀστέρια καὶ τὰ ἐγκόσμια.
Θὰ μᾶς χαϊδεύη ὡς ὄνειρο τὸ κῦμα.
Καὶ γαλανὸ σὰν κῦμα τ' ὄνειρό μας

θὰ μᾶς τραβάη σὲ χῶρες ποὺ δὲν εἶνε.
Ἀγάπες θἆνε στὰ μαλλιά μας οἱ αὖρες,
ἡ ἀνάσα τῶν φυκιῶν θὰ μᾶς μυρώνη,
καὶ κάτου ἀπ' τὰ μεγάλα βλέφαρά μας

χωρὶς νὰν τὸ γροικοῦμε, θὰ γελᾶμε.
Τὰ ρόδα θὰ κινήσουν ἀπ' τοὺς φράχτες
καὶ θἄρθουν νὰ μᾶς γίνουν προσκεφάλι.
Γιὰ νὰ μᾶς κάνουν ἁρμονία στὸν ὕπνο,

θ' ἀφήσουνε τὸν ὕπνο τους ἀηδόνια,
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦνε σὰν παιδάκια
γλυκά. Καὶ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ μας,
καί, σκύβοντας, κρυφὰ θὰ μᾶς μιλοῦνε

γιὰ τὰ χρυσᾶ καλύβια, γιὰ τὸν ἥλιο
τῆς Κυριακῆς, γιὰ τὶς ὁλάσπρες γάστρες,
γιὰ τὰ καλὰ τὰ χρόνια μας ποὺ πᾶνε.
Τὸ χέρι μας κρατῶντας ἡ κυρούλα,

κι' ὅπως ἀργὰ θὰ κλείνουμε τὰ μάτια,
θὰ μᾶς διηγιέται, ὠχρή, σὰν παραμύθι
τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Καὶ τὸ φεγγάρι
θὰ κατεβῆ στὰ πόδια μας λαμπάδα

τὴν ὥρα ποὺ στερνὰ θὰ κοιμηθοῦμε
στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῆς πατρίδας.
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε σὰν παιδάκια,
ποὺὅλη τὴ μέρα ἐκλάψαν καιἀποστάσαν.

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗ Η ΠΟΛΙΣ ΔΙΧΩΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

ΑΝΤΙΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ ΜΕ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Ἡ Σιγκαπούρη ἀποτελεῖ σήμερον ἴσως τὸν ἰσχυρότερον πολεμικὸν λιμένα τοῦ κόσμου. Δεσπόζει τοῦ πορθμοῦ τῆς Μαλάκας καὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Σούδας ὡς καὶ τοῦ κόλπου τοῦ Σιάμ, τῆς νοτίου κινεζικῆς θαλάσσης καὶ ὅλου τοῦ συγκροτήματος τῶν νήσων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Ἀρχιπέλαγος τῶν ὁλλανδικῶν κτήσεων τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. Ἡ σημασία τοῦ ἰσχυροῦ τούτου φρουρίου καθίσταται ἀκόμη σπουδαιοτέρα μετὰ τὴν κύκλωσιν τοῦ Χὸγκ-Κὸγκ ὑπὸ τῶν ἰαπωνικῶν δυνάμεων καὶ τὴν κατάληψιν τῆς Χάϊναν.

Ἂν καὶ ἡ Σιγκαπούρη εὑρίσκεται εἰς ἀγγλικὰς χεῖρας ἀπὸ 150 περίπου ἐτῶν καὶ ἂν καὶ ἡ Ἀγγλία εἶχε ἐκτελέσει ὀχυρωματικὰ ἔργα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατὰ τὰ τελευταῖα πενῆντα ἔτη καὶ ἰδίως κατὰ καὶ μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, τὸ ὀχυρὸν τοῦτο σημεῖον δὲν ἔλαβε ὅλην του τὴν σπουδαιότητα παρὰ ἀπὸ τοῦ 1929. Ὡς τότε ἴσχυαν αἱ διατάξεις τῆς συνθήκης τῆς Οὐασιγκτῶνος, οἱ ὁποῖες ὑπεχρέωναν τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν νὰ μὴν ἐπεκτείνῃ τὰς ὠχυρωμένας ναυτικὰς βάσεις της πέραν τοῦ 110ου βαθμοῦ βορείου πλάτους

Μόνον τῷ 1929 λοιπὸν ἔφθασαν τὰ πρῶτα μεγάλα καὶ μοντέρνα κανόνια εἰς τὴν Σιγκαπούρην. Βεβαίως οἱ προκαταρκτικὲς της ἐργασίας εἶχαν ἤδη γίνει κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς καὶ εἰς ἀπόστασιν 34 μιλλίων. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐργάται, ἐργαζόμενοι κατὰ χιλιάδας, εἶχαν ἀποξηράνει τὰ ἕλη καὶ πρὸς τοῦτο εἶχαν χρησιμοποιηθῆ ὁλόκληρα βουνά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν τεμαχισθῆ διὰ χειρῶν καὶ διὰ συνήθων ἐργαλείων, ἀλλὰ διὰ δυναμίτιδος. Ὀκτὼ ἑκατομμύρια κυβικῶν μέτρων γῆς μετεκινήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μὲ τὴν πέτραν, ἡ ὁποία προῆλθε ἀπὸ τὸν ἐκβραχισμὸν τῶν ἀκτῶν, ἐκεῖ ὅπου ἔγιναν τὰ νεώτερα καὶ τὰ μεγαλείτερα ναυπηγεῖα τοῦ κόσμου, ἐκτίσθησαν περὶ τοὺς πενῆντα οὐρανοξύσται. Εἰς τὰς δεξαμενὰς τῶν ναυπηγείων δύνανται νὰ εἰσέλθουν τὰ μεγαλείτερα πλοῖα τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖ ὅπου πρὸ δέκα ἐτῶν ἀκόμη ὑπῆρχαν φυτεῖαι ἀπὸ δένδρα ἐλαστικοῦ, δὲν εἶνε μόνον τὸ ἰσχυρότερο φρούριο, ἀλλὰ καὶ ὁ μεγαλείτερος ἀερολιμὴν τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὅμως κάνει περισσότερη ἐντύπωσι εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν πολεμικὴν παρασκευήν, διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς ὁποίας ἡ Ἀγγλία ἐξώδεψε περισσότερα ἀπὸ δέκα δισεκατομμύρια δραχμές, εἶνε ἡ ἰδιαιτέρη στρατιωτικὴ πόλις, ἡ ὁποία ἔχει κτισθῆ κοντὰ στὸν πορθμὸ τοῦ Γιαχόρ. Ἡ στρατιωτικὴ αὐτὴ συνοικία λέγεται στὴ Συγκαπούρη «ἡ πόλις χωρὶς γυναῖκες». Οἱ στρατῶνες εἶνε γερὰ σπίτια μὲ δύο ὀρόφους καὶ μὲ βαθειὰ καταφύγια διὰ νὰ δύνανται νὰ προφυλαχθοῦν οἱ ἄνδρες ἐναντίον πάσης ἀεροπορικῆς ἐπιδρομῆς. Ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουν κινηματογράφοι, μπάρ, γήπεδα τέννις καὶ ποδοσφαίρου, ἐκκλησία καὶ ἀγορά. Εἰς τὴν στρατιωτικὴν αὐτὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχικῶς ἦσαν 2000 στρατιῶται, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθε σήμερα εἰς 5.000, ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς πολίτας.

Ἡ Μάο—Κὶγκ, ἡ περίφημος κατάσκοπος τῶν Ἰαπώνων, ποὺ συνελήφθη εἰς τὴν Σιγκαπούρην ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους

Ὁ κύριος λόγος τῆς τελείας αὐτῆς ἀπομονώσεως τῆς στρατιωτικῆς πόλεως εἶνε ὁ φόβος τῶν κατασκόπων. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχαν σημειωθῆ πλεῖσται περιπτώσεις κατασκοπείας, πρὸ δύο δὲ ἐτῶν, ὅταν συνελήφθη ὡς ἀρχηγὸς σπείρας κατασκόπων ἕνας Ἰάπων ἔμπορος, προτοῦ αἱ ἀρχαὶ προφθάσουν νὰ τὸν ἀνακρίνουν, εὑρέθη νεκρός, δηλητηριασμένος, εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει. Οἱ συνένοχοί του κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν. Ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ ξένοι ὑποβάλλονται εἰς αὐστηρότατον ἔλεγχον καὶ παρακολουθοῦνται ἀγρύπνως.

Ἡ προσπάθεια τῶν κατασκόπων εἶχε στραφῆ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν νῆσον Τὲ-Κόνκ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκυκλοφόρησαν αἱ πλέον φανταστικαὶ διαδόσεις. Λέγεται ὅτι καλύπτει μεγάλα ὑπόγεια καταφύγια δι' ἑκατοντάδας ἀεροπλάνων καὶ εἰδικὸν λιμένα ὑποβρυχίων, ὅπου μποροῦν νὰ προφυλαχθοῦν ἀνέτως πενῆντα ὑποβρύχια τοῦ τελευταίου τύπου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας χιλιάδες ἐργάται — τεράστιοι γερανοί, μεγάλοι ἐκσκαφεῖς καὶ πλεῖστα ἄλλα μηχανήματα ἀνεστάτωσαν τὸ ἔδαφος, χωρὶς ὅμως νὰ γνωσθῆ ποιὰ φοβερὰ ὀχυρώματα ἐδημιουργήθησαν εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν ποὺ δεσπόζει τῆς εἰσόδου τῆς Σιγκαπούρης.

Τὸ κέντρον τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ φρουρίου εἶνε μιὰ ἁπλῆ, λευκὴ ἔπαυλις, μέσα στὰ δένδρα, ὅπου ἔχει τὴν κατοικία του καὶ τὰ γραφεῖα του ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς πόλεως. Εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης θὰ ἀφήσῃ νὰ πατήσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τέσσερα ἢ πέντε ἠλεκτρικὰ κουμπιὰ γιὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ βάλουν τὰ κανόνια μεγάλης ὁλκῆς κατὰ μῆκος ὅλης τῆς ἀκτῆς, διὰ νὰ ἀπογειωθοῦν ἑκατοντάδες ἀεροπλάνων καὶ ὑδροπλάνων, διὰ νὰ ἐξέλθουν τὰ ὑποβρύχια ἀπὸ τὴν κρυφὴν βάσιν των τῆς νήσου Τὲ-Κὸγκ καὶ νὰ ταχθοῦν εἰς τάξιν μάχης τὰ μεγάλα πολεμικὰ τῶν τριάντα καὶ τριάντα πέντε χιλιάδων τόννων.

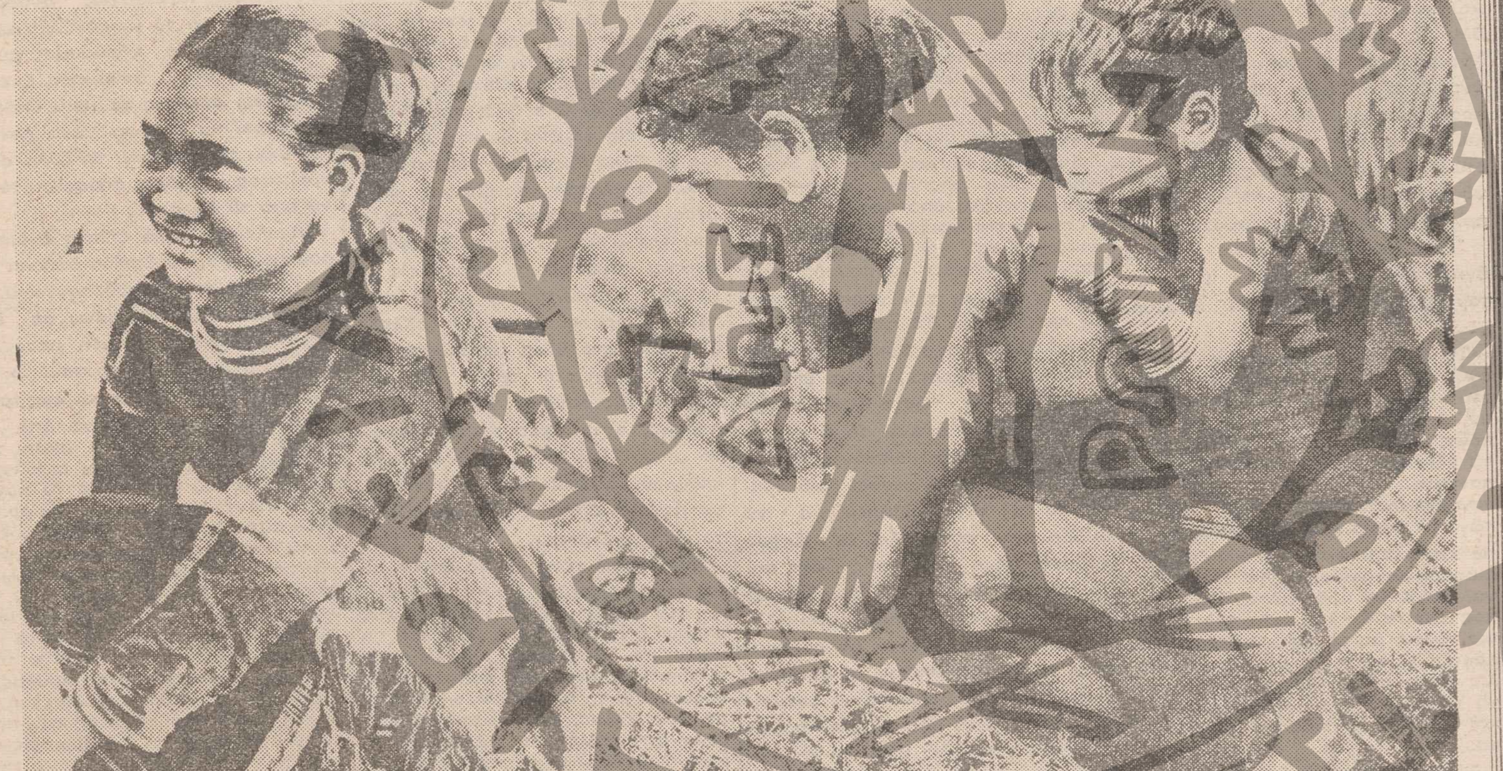

Τύποι ἰθαγενῶν γυναικῶν, ποὺ ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπηγορευμένην ζώνην τῆς Σιγκαπούρης

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΛΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ!

ΙΒ΄.

ΠΩΣ ΕΙΝΕ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΑΙ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ τύπου ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχε φθάσει στὸ Παρίσι ἕνας νέος Βραζιλιανὸς ἑκατομμυριοῦχος ὁ κ. Ἀράζιο μὲ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Ὅπως παντοῦ καὶ στὸ Παρίσι οἱ πλούσιοι ξένοι κατακτοῦν ἀμέσως τὴ συμπάθεια τῆς κοινωνίας. Οἱ Ἀράζιο ἔγιναν γρήγορα γνωστοὶ καὶ ἔκαναν πολλὲς σχέσεις.

Στὰ σαλόνια τους ἔτρεχε πολὺς κόσμος καὶ ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι γιὰ νὰ ἐξάρουν τὴν καλαισθητικὴ ἐπίπλωσει καὶ διαρρύθμισι τοῦ σπιτιοῦ τὰ ὡραῖα καλλιτεχνήματα ποὺ τὸ ἐστόλιζαν. Τὸ ὡραιότερο κομμάτι τῆς συλλογῆς των ἦταν ἕνα ἀρχαῖο μεγάλο βάζο, στὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, εἶχαν προστεθῆ χρυσᾶ ποικίλματα.

Τὸ πολύτιμον αὐτὸ βάζο ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸ ἀντικείμενοτῶν συζητήσεων ὅλου τοῦ Παρισιοῦ. Μίαν ἡμέρα ὁ ἐπιστάτης τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ἀραζιὸ εἶχεν ἀκούσει θόρυβο στὰ σαλόνια κατὰ τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες. Μὲ μεγάλη προφύλαξι,μπῆκε ἀπ ὁμίαν ἐσωτερικὴ πόρτα στὴν αἴθουσα ὅπου ἦταν τὸ ἀρχαῖο βάζο καὶ ἐκρύφτηκε σὲ μιὰ ντουλάπα τοῦ τοίχου. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἶδε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τραγιάσκα του κατεβασμένη ὣς τὰ μάτια, καὶ ἐπροχωροῦσε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ διαδρόμου δηλαδή, πρὸς τὸ τραπεζάκι πάνω στὸ ὁποῖον ἦτο τὸ βάζο.

Πρὶν φθάσῃ κοντὰ ὅμως, ὁ ἐπιστάτης ἐβγῆκεἀπὸ τὴν ντουλάπα καὶ μὲ τὸ πιστόλι προτεταμένο τοῦ φώναξε:

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ἀμέσως ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἄλλοι ὡπλισμένοι Ὁ Φαραλὶκ ὁ ὁποῖος, ὡς ἐπιστάτης τῶν Ἀραζιό, εἶχε μὲ μερικοὺς ἀστυφύλακας ἐγκατασταθῆ ἀπὸ μέρες στὸ πλούσιο σπῆτι, ἦταν ἀπολύτως ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Πάνω στὸν διαρρήκτη δὲν εὑρέθηκε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἐργαλεῖα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γιὰ τὴ δουλειά τους.

Κατὰ τὴν ἀνάκρισι ἐδήλωσε ὅτι ἐλέγετο Τουσὸν καὶ ὅτι ἤθελε πράγματι νὰ κλέψῃ τὸ ἀρχαῖο βάζο, ὄχι ὅμως διὰ λογαριασμό του— καὶ τοῦτο ἔγινε ἀμέσως πιστευτό, διότι δὲν ἐφαίνετο καθόλου ἔξυπνος—ἀλλὰ γιὰ κάποιον ἄγνωστο κύριο ποὺ τὸν εἶχε σταματήσει στὸ δρόμο καὶ τοῦ εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ κάνῃ τὴν κλοπὴ μὲ τὴν ὑπόσχεσι ἑνὸς μεγάλου ποσοῦ. Ἐπειδὴ συνήθως οἱ ἐγκληματίαι ἀναφέρουν διάφορα ἀνυπόστατα γεγονότα γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὴν ἀνάκρισι, ὁ Φαραλὶκ ἐνόμισε ὅτι δικαίως εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐκφράσει τὴν γνώμην ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὁλοκλήρου σπείρας, ἡ ὁποία εἶχε ἐπιδοθῆ στὴν κλοπὴ πολυτίμων ἔργων τέχνης. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἐσυνέχισε τὴν αὐστηρὴ ἀνάκρισι τοῦ Τουσόν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς σπείρας.

Ἐνῷ ὅμως ἐσυνεχίζετο ἡ ἀνάκρισις, τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸ τηλέφωνον. Ὅ,τι ἄκουσε ἦταν, φαίνεται, τόσο ἐκπληκτικό, ὥστε ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ σπῆτι τῶν Ἀραζιό.

Ἐκεῖ ἐπικρατοῦσε ἡ μεγαλειτέρα ἀνησυχία. Ξαπλωμένον χάμω καὶ ἀναίσθητον στὴν αἴθουσαν ὅπου ἦσαν τὰ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα εὗρε ὁ Φαραλκ τὸν ἀστυνομικό, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀφίσει ἐκεῖ ὡς φύλακα μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ κλέπτου. Ὅλα ἦσαν ἐν τάξει εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τίποτε δὲν ἔδινε λαβὴν νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι εἶχε προηγηθῆ πάλη. Τὸ πολύτιμο βάζο ὅμως δὲν ἦταν πλέον εἰς τὴν θέσιν του.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἀναίσθητος ἀστυνομικὸς συνῆλθε καὶ διηγήθη τὰ ἀκόλουθα:

Καθὼς ἐβημάτιζε ἐπάνω — κάτω στὸ δωμάτιο, ἔστρεφε φυσικὰ κάθε φορὰ τὴν πλάτη στὴν πόρτα ποὺ ἔδινε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Φαίνεται—ἐπρόσθεσε—ὅτι ἡ πόρτα ἐκείνη ἄνοιξε ἀθορύβως ἐνῷ αὐτὸς τῆς ἐγύριζε τὴν πλάτη καὶ τότε ἐδέχθη ἕνα φοβερὸ κτύπημα ποὺ τὸν ἔρριξε κάτω.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐφαίνετο ἀκόμη τρομαγμένος καὶ ἔψαυε μὲ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι του καὶ τὸ σῶμα του γιὰ ν' ἀντιληφθῆ ἂν δὲν ἦταν κτυπημένος πουθενὰ ἀλλοῦ. Τότε συνήντησε μὲ τὸ δεξιό του χέρι ἕνα φάκελλο ποὺ κάποιος τοῦ εἶχε περάσει στὴ ζώνη. Ὁ φάκελλος ἀνέγραφε τὸ ὄνομα τοῦ Φαραλκ. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἔδωσε στὸν προϊστάμενό του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἄνοιξε τὸν φάκελλο, ἐδιάβασε:

— Ἀγαπητέ μου Φαραλίκ! Εἶσθε ἄνθρωπος πολὺ ἔξυπνος, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὑποτιμήσατε καὶ τὴν ἰδική μου τὴν διανοητικὴ ὀξύτητα. Πιστεύετε, ἀλήθεια ὅτι δὲν ἐκατάλαβα τί μέθοδο θὰ ἀκολουθούσατε; Εἶχα καλὰ προβλέψει κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἐνεργούσατε καὶ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί σκοπὸ εἶχαν οἱ βραδυνὲς συγκεντρώσεις στὸ σπίτι τῶν Ἀραζιό. Τὸ ἀρχαῖο βάζο, τοῦ ὁποίου γνωρίζω ὅλην τὴν ἱστορίαν,

Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελα νὰ τὸ ἀποκτήσω καὶ σᾶς εἶμαι ἀληθινὰ εὐγνώμων διότι μοῦ ἐδώσατε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἀποκτήσω γιὰ τὴν συλλογή μου. Λυπᾶμαι τὸν καϋμένο τὸν Τουσόν, ἀλλ' εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα κουτὸ γιὰ ν' ἀπομακρύνω τὴν προσοχή σας ἀπὸ τὸ βάζο, τὸ ὁποῖο ἐπιμένατε νὰ φυλάξετε τόσες μέρες. Ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἐφεύγατε μαζί μὲ τὸν Τουσὸν καὶ ὅτι θὰ μοῦ ἀφήνατε ἔτσι τὸν δρόμο ἐλεύθερο γιὰ νὰ κάνω τὴν δουλειά μου. Σᾶς εὔχομαι καλλίτερη ἐπιτυχία εἰς τὸ μέλλον».

Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν μενει κατάπληκτοι. Ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του, ἦταν ὁ Φαραλίκ Μὲ μεγάλη προσοχὴ ἠρεύνησε τὴν αἴθουσα, τὸ πάτωμα, τοὺς τοίχους καὶ ἐξήτασε λεπτομερῶς τὸ τραπεζάκι πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν τὸ βάζο. Ἔπειτα ἐζήτησε τὴν κυρία Ἀραζιό:—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, κυρία, ποιὸς ἦτο χθὲς στὸ σπῆτι σας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν ὑπηρεσία;

— Ἡ ἠθοποιὸς Σορὲλ καὶ ὁ ἐμπειρογνώμων καλῶν τεχνῶν Φοὺξ ἤπιαν τὸ τσάϊ μαζύ μας. Ὁ κ. Φοὺξ ἔφυγε νωρὶς διότι εἶχε νὰ πάῃ καὶ ἀλλοῦ. Ἡ δεσποινὶς Σορὲλ αἰσθάνθηκε κάποια ἀδιαθεσία καὶ ἔβαλα εἰς τὴν διάθεσί της ἕνα δωμάτιο γιὰ τὴ νύκτα.

Ὁ Φαραλὶκ ἐσκέφθηκε ὀλίγο καὶ ἔπειτα ἐζήτησε ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ ἔβλεπε τὴν δεσποινίδα Σορέλ.

—Τὴν γνωρίζω, εἶπε, ἀπὸ τὸ θέατρο, καὶ θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἂν εἶνε καλλτερα.

Στὸ δωμάτιο ἀπάνω ηὗραν τὴν δεσποινίδα Σορὲλ ποὺ ἀναπαύετο σὲ μιὰ πολυθρόνα, τυλιγμένη σὲ μιὰ κομψὴ ρόμπα τῆς κυρίας Ἀραζιό.

Αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό της τελείως καλὰ πάλι, εἶχε πάρει τὸ πρόγευμά της καὶ ἐκάπνιζε. Ἀπὸ τὴν καμαριέρα εἶχε μάθει τί εἶχε συμβῆ στὸ σπίτι καὶ ἐξέφρασε τὴν λύπη της εἰς τὴν κυρίαν Ἀραζιό.

— Εἶνε πάλι ἕνα ἀπὸ τὰ κάζα ποὺ ἀνεστάτωσαν τελευταίως κατ' ἐπανάληψι τὴν Παρισινὴ κοινωνία, εἶπε ἠθοποιός. Δὲν ἔχετε καμμίαν ἰδέα ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ κλέπτης ;

— Ποιὸς νὰ εἶνε;— εἶπε σὰν ἠχὼ ὁ Φαραλίκ—πάντως εἶνε φιλότεχνος καὶ γνώστης τῶν ὡραίων πραγμάτων. Θὰ ἤθελα νὰ κουβεντιάσω γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ τὸν φίλο σας τὸν κ. Φούξ.

Ἡ ἠθοποιὸς ἐκύτταξε μὲ ἕνα ταχὺ ἐρευνητικὸ βλέμμα τὸν ἀστυνομικό.

—Βεβαίως τὸ ζήτημα θὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ ἰδιαιτέρως. Ὁ κ. Φοὺξ ἐμίλησε μαζί μου κατ' ἐπανάληψιν γι' αὐτὲς τὶς κλοπές. Ἔχετε καὶ σεῖς τὴν γνώμην ὅτι τὰ ἀντικείμενα τῶν τελευταίων κλοπῶν εἶνε ἀξίας πολλῶν ἑκατοντάδωνχιλιάδων φράγκων;

— Ἀναμφιβόλως δεσποινὶς Σορέλ. Ὅλοι οἱ ἐμπειροτέχναι τοῦ Παρισιοῦ εἶνε σύμφωνοι ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ ἠθοποιὸς ἔκλεισε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια καὶ εἶπε ἔπειτα εὐγενικά: —Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ἀφίσετε μόνη τώρα, διότι ἔχω πρόβες σήμερα τὸ πρωῒ καὶ πρέπει νὰ ντυθῶ καὶ νὰ περάσω πρῶτα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου;

◇◇

Ὁ Φαραλὶκ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐχαιρέτησαν τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν. Καθ' ὁδὸν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἶπε μὲ μιᾶς εἰς τὸν ὑπαστυνόμον Ντορνέ, σὰν νὰ ἐξωτερίκευε μιὰ σκέψι του:

—Καὶ τώρα βεβαίως θὰ πάῃ στὸν Φοὺξ, γιὰ νὰ τὸν καταστήσῃ προσεκτικό.

Ὁ Ντορνὲ ἐκύτταξε ἔκπληκτος τὸν προϊστάμενό τους.

— Εἶσθε τῆς γνώμης, λοιπόν, ὅτι ὁ Φοὺξ εἶνε ὁ κλέπτης;

Ὁ Φαραλὶκ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ξέρω, ἴσως. Πάντως μᾶς προσφέρεται ἕνα ἴχνος, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ ἔγραψαν ὑπάρχει ὡς ὑπογραφὴ ἕνα «Κ». Ἀλλ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ τεθῆ γιὰ νὰ μὲ παραπλανήσῃ. Σκεφθῆτε λιγάκι τὶς λεπτομέρειες, Ντορνέ. Δὲν πρόκειται βεβαίως γιὰ κανέναν ἀπὸ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό. Ἡ νέα κλοπὴ ἔχει ἄλλως τε τόσες ὁμοιότητες μὲ τὶς προηγούμενες. Ἡ ἠθοποιὸς καὶ ὁ ἐμπειροτέχνης ἔφθασαν μαζὶ στὸ σπίτι τῶν Ἀραζιό. Αὐτὸς ἔφυγε νωρίτερα, ἐνῷ ἡ καλλιτέχνις ἔμεινε καὶ διανυκτέρευσε στὸ σπίτι ἐπειδὴ εἶπε ὅτι ἦταν ἄρρωστη. Ἴσως ἤθελαν ἔτσι νὰ δημιουργήσουν ἕνα ἄλλοθι.

— Καὶ τί θὰ κάνουμε τώρα; ἐρώτησε ὁ Ντορνέ.

—Τί θὰ κάνατε ἐσεῖς; τὸν ἀντερώτησε ὁ προϊστάμενός του.

— Τὸ ἁπλούστερο θὰ ἦταν νὰ συλλάβουμε καὶ τοὺς δύο καὶ νὰ κάνουμε ἔρευνα στὰ σπίτιά τους.

— Καὶ νομίζετε ὅτι προσωπικότητες σὰν τὴν δεσποινίδα Σορὲλ καὶ τὸν κ. Φοὺξ θὰ ἄφιναν τὰ ἀντικείμενα ποὺ θὰ εἶχαν κλέψη—ἂν τὰ ἔκλεψαν αὐτοὶ βεβαίως — ἐκτεθειμένα στὸ σπίτι τους, στὴ διάθεσί μας; Κάνετε λάθος Ντορνέ. Ἐὰν συλλάβωμε τώρα τὸ ζεῦγος δὲν θὰ βροῦμε τίποτε, μόνον θὰ τοὺς καταστήσωμε προσεκτικοὺς καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸ ἔργον μας θὰ εἶνε ἀκόμη πιὸ δύσκολο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΞΗΜΕΡΩΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Ἔχουν γίνει κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια πλεῖστα καὶ διάφορα πειράματα ἐξημερώσεως μικρῶν καὶ μεγάλων ζώων καὶ μελέτην τῆς ψυχολογίας των. Ὅλα ἀπέδειξαν σχεδὸν ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν πολὺ μεγαλύτερη δόσι κατανοήσεως ἀπὸ ὅ,τι ἐνομίζετο ὡς τώρα καὶ μποροῦν νὰ προσαρμοσθοῦν ὄχι μόνο μηχανικὰ καὶ ἀσυνείδητα εἰς διάφορες καταστάσεις, οἱ ὁποῖες τοὺς ἦσαν τελείως ξένες καὶ ἀσυνήθιστες ὀλίγο πρὶν ἀρχίσουν τὰ πειράματα.

Ἕνα τελευταῖο σχετικὸ πείραμα ἔγινε εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐρευνῶν τοῦ γύρω μας κόσμου τοῦ Ἀμβούργου.

Τυχαίως ἀνεκάλυψε μίαν ἡμέρα ἕνας ἐκ τῶν διευθυντῶν τοῦ Ἰνστιτούτου, εἰς μίαν μακρυνὴν συνοικίαν, ἕναν ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπεδείκνυε τὴν τέχνη του νὰ ἐξημερώνῃ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ποντίκια. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν συνηθισμένη ἐπίδειξι ἄσπρων ποντικῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐξημερωθῆ ἀπὸ καιρὸ καὶ ἔχουν συνηθίσει τὰ διάφορα γυμνάσματα, τὰ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνουν κάθε μέρα. Ὁ ἄνθρωπος ἔπιανε κοινά, σταχτυὰ ποντίκια, ἄγρια ἂς τὰ ποῦμε, δηλαδὴ τὰ ἔβγαζε ἀπὸ μία ποντικοπαγίδα μόλις εἶχαν πιαστῆ καὶ τὰ ὑπεχρέωνε νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν θέλησί του, καὶ νὰ κάνουν διάφορα γυμνάσματα.

Τὰ μικρὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα φυσικὰ ἦσαν κατατρομαγμένα καὶ εἶχαν ἀγριέψει ἀπὸ τὴν αἰφνιδία ἐπίθεσι, ἀμύνοντο ἀρχικῶς μὲ τὰ νύχια καὶ μὲ τὰ δόντια καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἰδίως τοῦ ποντικοδαμαστοῦ ἐδοκίμαζε τὴν αἰχμηρότητα τῶν μικρῶν ἄσπρων δοντιῶν τοῦ τρωκτικοῦ. Μὲ τὸ δεξὶ χέρι ὁ ἄνθρωπος κρατᾷ τὸ ποντίκι ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ ὅλες οἱ προσπάθειές του νὰ φύγῃ ἐξουδετερώνονται ἀπολύτως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὅταν ἡ πάλη αὐτὴ μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου διαρκέσῃ ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὴν κόπωσιν τοῦ ποντικοῦ ἀνοίγει μπροστά του μιὰ μικρὴ σακκούλα ἀπὸ ὕφασμα, τὴν ὁποίαν κρατᾷ κρυμμένη μέσα στὸ ποκάμισό του καὶ τὸ ποντίκι, ἀποκαμωμένο σπεύδει νὰ κρυφθῇ μέσα στὴ σακκούλα, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς καταφύγιον. Τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται μερικὲς φορὲς καὶ ἡ σακκούλα ἐξασκεῖ τέτοια ἐπίδρασι στὸ ποντίκι, ὥστε δὲν διστάζει νὰ περπατήσῃ ἐπάνω σὲ ἕνα τεντωμένο σχοινί, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ, ὡς γέφυρα μεταξὺ τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ σακκούλα. Δὲν ἔχουν περάσει δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τὸ ποντίκι ἔμαθε ὅτι δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ φύγῃ καὶ δὲν προσπαθεῖ πλέον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἄσπρο τραπέζι πάνω στὸ ὁποῖον γίνονται οἱ ἐπιδείξεις. Τὰ γυμνάσματα συνεχίζονται καὶ μετὰ δύο ὧρες τὰ ποντίκια ἔχουν τελείως ἐξημερωθῆ.

Ὁ ἄνθρωπος στήνει ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα μικρὸ ξύλινο ἄσπρο κοντὸ καὶ εἰς τὴν κορυφὴ τείνει τὸ χέρι του κλειστό, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζεται μιὰ τρύπα μεταξὺ τῶν στρογγυλευμένων δακτύλων. Γιὰ τὸ ποντίκι ἡ κοιλότης αὐτὴ τοῦ χεριοῦ ἀποτελεῖ μετὰ τὴν σακκούλα, δεύτερο καταφύγιο καὶ τὸ μικρὸ ζῶον δὲν διστάζει νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κοντοῦ γιὰ νὰ βρῇ τὸ καταφύγιό του.

Πάνω στὴν ἴδια βάσι ποὺ εἶνε ὁ κοντὸς εἰς τὸ ἕνα ἄκρον, ὑπάρχει εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον εἰς κάθετον στάσιν, μία λεπτὴ σανίδα μὲ ὀκτὼ στρογγυλὲς τρύπες τὴν μία πάνω ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὁ ποντικοδαμαστὴς δείχνει δυὸ - τρεῖς φορὲς εἰς τὸ ποντίκι, ὁδηγῶντάς το μὲ τὸ χέρι του, ὅτι πρέπει νὰ περάσῃ ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ ὅλες τὶς τρύπες, γιὰ νὰ καταφύγῃ στὸ τέλος ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς σανίδας, μὲ ἕνα μικρὸ πήδημα, στὸ προστατευτικὸ χέρι. Τὸ μικρὸ ζῶον δὲν δυσκολεύεται καθόλου νὰ ἐκτελέσῃ ταχύτατα καὶ μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα καὶ τὸ τρίτο αὐτὸ γύμνασμα.

Ἀκολουθεῖ τέταρτο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπίσης θεαματικὸ καὶ τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖται ἀπὸ τὸ Κοινὸν στὶς δημόσιες ἐπιδείξεις μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι. Ἐπάνω σὲ μιὰ ἄλλη βάσι ἔχουν τοποθετηθῆ πέντε μικρὰ κάθετα ξύλα, τὸ ἕνα λίγο ψηλότερα τοῦ ἄλλου, μὲ ἕνα πλατύτερο ξύλο ἀπὸ πάνω, ποὺ νὰ προσφέρῃ ἀρκετὴ θέσι γιὰ νὰ μπορῇ νὰ στέκεται ἕνα ποντίκι. Τὸ ποντίκι ἔμαθε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅτι πρέπει νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ χαμηλότερο ξύλο στὸ ψηλότερο μέχρι τέλους τῆς ὅλης σειρᾶς γιὰ νὰ φθάσῃ καὶ πάλι εἴτε στὴ σακκούλα, εἴτε στὸ χέρι ὅπου θὰ βρῇ καταφύγιο, ἀνάπαυσι καὶ τροφὴ καὶ τὸ μικρὸ ζῶον ἐκτελεῖ θαυμάσια τὸ γύμνασμα αὐτό. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὑπολογίσει ἀκριβῶς σὲ ποιὰ ἀπόστασι μπορεῖ νὰ πηδήσῃ ἕνα ποντίκι καὶ ἔχει τοποθετήσει τὰ ξύλα στὴν πρέπουσα ἀκριβῶς ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἀκολουθεῖ ἄλλο ἐπίσης ἐνδιαφέρον πείραμα, τὸ ὁποῖον δείχνει τὴν νοημοσύνη τοῦ μικροῦ ποντικοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἐτύλιξε ἐπάνω σὲ ἕνα μεγάλο καροῦλι ἀρκετὴ ποσότητα λεπτοῦ σχοινιοῦ καὶ κρατάει τὸ καροῦλι σὲ ἀπόστασι εἴκοσι ἕως τριάντα ἑκατοστομέτρων πάνω ἀπὸ τὸ ἄσπρο τραπέζι, ἐνῷ ἡ ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ φθάνει ὣς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ τραπεζιοῦ ὅπου εἶνε τὸ ποντίκι. Ὁ ποντικὸς πρέπει νὰ ἀναρριχηθῇ — αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ δυσκολία, διότι τὰ ποντίκια ἀναρριχῶνται εὐκολώτατα — γιὰ νὰ φθάσῃ καὶ πάλι σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο καταφύγιά του, τὰ ὁποῖα γι' αὐτὸν ἀντιπροσωπεύουν τὴν ποντικοφωλιὰ καὶ γι' αὐτὸ ἐξασκοῦν τόσην ἕλξι ἐπάνω του. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχει τυλιγμένο σχοινὶ στὸ καροῦλι, ξετυλίγεται ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος του ποντικοῦ καὶ φυσικά, ἡ ἀναρρίχησις εἶνε ἀδύνατος. Τί κάνει τότε τὸ ποντίκι; Τραβάει ὄρθιο, μὲ τὰ μπροστινά του ποδαράκια, τὸ σχοινί, ὥσπου νὰ αἰσθανθῇ ὅτι εἶνε πιὰ τεντωμένο καὶ ἀποτελεῖ ἕνα στερεὸ στήριγμα γιὰ τὸ σῶμα του. Τότε ἀναρριχᾶται γρήγορα - γρήγορα ἀπάνω καὶ καταφεύγει σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο καταφύγιά του.

Τὸ τελευταῖο γύμνασμα ποὺ κλείνει τὶς ἐπιδείξεις, στὶς ὁποῖες λαμβάνουν μέρος ἀλληλοδιαδόχως περισσότερα ἀπὸ ἕνα ποντίκια, διότι τὰ μικρὰ ζῶα κουράζονται νὰ τὰ κάνουν ὅλα ἐν συνεχείᾳ, φέρνει τὰ ποντίκια στὴν πραγματικὴ φωλιά ποὺ τοὺς ἔχει κατασκευάσει ὁ κύριός τους. Τὰ μικρὰ ζῶα ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸ τραπέζι σὲ μικρὲς ξύλινες βάσεις καὶ ἀπὸ κεῖ πηδοῦν μέσα στὸ κουτὶ ποὺ τοὺς παρουσιάζει ὁ ἄνθρωπος. Τὸ πήδημα αὐτὸ τὸ ἐκτελοῦν μὲ ἰδιαίτερη προθυμία καὶ χαρά, διότι τὰ ζῶα γνωρίζουν ὅτι στὸ μεγάλο κουτὶ ποὺ τοὺς παρουσιάζεται θὰ βροῦν τροφή, συντροφιὰ ἄλλων ποντικῶν καὶ πραγματικὴ ἀνάπαυση γιὰ πολλὴν ὥρα.

Οἱ διευθυνταὶ ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐρευνῶν τοῦ Ἀμβούργου δὲν δυσκολεύονται νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι ὁ ἄσημος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ τοὺς προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας μὲ τὰ πειράματά του, τὰ ὁποῖα ἐπέτρεψαν εἰς τὴν ἐπιστήμην νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν μελέτην τῆς ψυχολογίας τῶν ζώων διὰ μιᾶς πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι εἶχαν κατορθώσει οἱ ἔρευνες τοῦ ἐργαστηρίου μέσα σὲ πολλὰ χρόνια.

ΚΑΠΟΙΟ ΞΩΚΛΗΣΙ

Τὸν ὄρθρο σου κι' ἑσπερινό σου ἀκούω πρωῒ καὶ (βράδυ...
πῶς νἄρθω πειά, ξωκκλῆσι μου, πιστὰ νὰ προσκυνήσω;
Τῆς μάννας μου τὸ φυλακτὸ ποὺ μ' ἄφησες πετράδι
τὤχασα πειὰ καὶ τὴν εὐκὴ πάνω ν' ἀπολησμονήσω.

Τὸ μονοπάτι σου ἔπαιρνα μακρυὰ στὸ πλατανόρεμα
μικρὸς ἐγὼ κι' ἀμόλευτος μέσα μου χτύπαγε ἡ καρδιὰ
κρατοῦσα τῆς μαννούλας μου τὸ κλαδωτό της φόρεμα
κι' ἐκείνη μοὔλεγε ὁ Χριστὸς πόσο ἀγαποῦσε τὰ παι- (διά.

Ποῦν' ἡ ἀπονήρευτη καρδιὰ κι' ἡ παιδιακίσια γνῶσι;
Ποῦν' ὁ παπᾶς κι' ὁ ψάλτης σου καὶ ποῦν' ἡ γρηὰ— (κλησάρισσα;
Μοὔγινε ἡ γνῶσι παίδεμα καὶ πάει νὰ μὲ νεκρώσῃ
καὶ τὴν καρδιὰ σὲ μιὰ ἄπιστη κομμάτια τὴν ἐχάρισα.

Ν. ΠΕΤΜΕΖΑΣ — ΛΑΥΡΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

—Λυπηθῆτε με, κύριε λωποδύτη. Πρόκειται σὲ λίγο νἄρθῃ στὸ γραφεῖο ἡ γυναῖκα μου.

ΗΡΘΕ Η ΑΝΟΙΞΙ...

Ὅταν περάσῃς Ἄνοιξι καὶ τοὺς χυμοὺς ταράξῃς
τῆς γῆς κι' οἱ κάμποι ἀνθίσουνε στὸ φῶς καὶ στὴ γα- (λήνη,
μὴν ἔρθῃς πάλι στὴ φτωχὴ καρδιά μου καὶ προστάξῃς
γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὸν ἀνθὸ ποὺ σοῦ χρωστάει κι' ἐ- (κείνη.

Ξέρω τί λόγια στὴν ψυχὴ μιλεῖς καὶ τῶν ἀψύχων.
Κρυφοί, παλμοί, κρυφοὶ καϋμοί, φύλλο κι' ἀνθὸς θὰ (γένουν
θὰ λουλουδίσουν οἱ πληγὲς σακατεμένων τοίχων,
θὰ ζοῦνε τὰ χαλάσματα κι' οἱ πέτρες θ' ἀνασαίνουν.

Ξέρω ποὺ θὰ μεθᾷ ἡ ζωὴ καὶ τοῦτον τὸν Ἀπρίλη
—Πλάσμα κανένα τὴν τρελλὴ χαρά του δὲ θὰ κρύψῃ—
Μὰ μὴ ζητήσῃς τῆς βαρειᾶς καρδιᾶς μου νὰ σοῦ (στείλῃ
τὸ τραγουδάκι ποὺ ἤθελες καὶ τῆς τὸ πῆρε ἡ θλίψι...

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΠΟ 1000 ΣΕ 85.000 ΤΟΝΝΟΥΣ

Τὸ νέο ὑπερωκεάνειο «Βασίλισσα Ἐλισσάβετ» ποὺ καθήλκυσε ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας τὴν 25 Σεπτεμβρίου εἶνε τὸ μεγαλύτερο θαλάσσιο σκάφος τοῦ κόσμου. Εἶνε 85.000 τόννων! Δηλαδὴ μεγαλύτερο ἀπὸ τὴ «Νορμανδία» ποὺ εἶνε 83.423 τόννων καὶ τὴ «Βασίλισσα Μαίρη» ποὺ εἶνε 81.250 τόννων. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ θαλάσσιοι γίγαντες εἶνε σχεδὸν τοῦ ἰδίου τύπου καὶ διαφέρουν στὸ βάρος ἀπὸ τὰ ἑπόμενα μαγαθήρια τῆς κλάσεως κατὰ 30,000 τόννους. Π.χ. Ἡ «Μπαρεγκάρια» εἶνε 52,101 τόννους. Ἡ «Βρέμη» 51,731 τόννους. Καὶ τὸ Ἰταλικὸ «Ρέξ» 51.602 τόννους. Στὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀτμοπλοΐας, πλοῖα χιλίων τόννων ἐθεωροῦντο πολὺ μεγάλα. Πέρασε δὲ ἕνα σοβαρὸ χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ ναυπηγηθοῦν πλοῖα 5.000 τόννων. Ὁ ναυπηγὸς Μπροῦνες ὅταν καθήλκυσε τὸ πλοῖο του «Μεγάλη Ἀνατολή», τὸ 1858, ἐξέπληξε τὸν κόσμο. Τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν 18.014 τόννων. Μολονότι δὲ ἐθεωρεῖτο ὡς θαῦμα ὡστόσο δὲν ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι τὴν κατασκευὴ παρομοίων πλοίων. Μόνον κατὰ τὸ 1899 κατεσκευάσθη τὸ δεύτερο μεγάλο πλοῖο, ποὺ ἦταν 17.000 τόννων.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΕΣΗ

Ἡ ἀστυνομία τῆς Ρουμανικῆς πόλεως. Πλοέστι συνέλαβε ἕνα παιδὶ ποὺ εἶχε κλέψει 100.000 λέϊ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξώδεψε 12.000 γιὰ νὰ βγάλῃ ὅλα τὰ δόντια του καὶ νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ μὲ χρυσᾶ «γιὰ ν' ἀρέσῃ στὰ κορίτσια», ὅπως ἐδήλωσε.

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΡΕΚΛΑΜΑ

Οἱ κοπέλλες τῆς Ἀμερικῆς καὶ οἱ πωληταὶ αὐτοκινήτων κατέληξαν τελευταίως σὲ μιὰ συμφωνία τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶνε ἡ....αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γάμων καὶ τῶν....πωλουμένων αὐτοκινήτων. Ἔτσι, κάθε ὤμορφη καὶ νέα κοπέλλα, σ' ὁποιοδήποτε κοινωνικὴ τάξι καὶ ἂν ἀνήκῃ μπορεῖ νὰ προμηθευθῆ δωρεὰν ἕνα αὐτοκίνητο, τῆς ἀπολύτου ἐκλογῆς της, ἀπὸ ὁποιοδήποτε κατάστημα αὐτοκινήτων πολυτελείας. Ὑπὸ ἕνα ὅρον, ὅμως: Νὰ κυκλοφορῇ μὲ τὸ αὐτοκίνητό της, ὅσο περισσότερες ὧρες μπορεῖ. Ἂν βρῇ τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ τὴν πάρῃ, ὀφείλει νὰ τὸν κάνῃ καὶ ἀγοραστὴ τοῦ αὐτοκινήτου της. Ἂν δὲν κατορθώσῃ τίποτε μέσα σ' ἕξη μῆνες τότε ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ πληρώσῃ τὴ μπενζίνα ποὺ ξόδεψε!

Ο ΤΙΜΙΩΤΕΡΟΣ ΤΑΜΙΑΣ

Οἱ μεγάλες Τράπεζες τῆς Αὐστραλίας προσέλαβαν τελευταίως στὴν ὑπηρεσία τους ἕναν αὐτόματον ταμία, ποὺ ὄχι μόνον ξέρει νὰ μετράῃ τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ δίνουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ξεχωρίζῃ τὶς πέννες, τὰ φλορίνια, τὰ σέντς καὶ τὶς πετσέτες! Ρίχνει κάθε νόμισμα τῆς ἴδιας κατηγορίας σὲ ξεχωριστὸ κουτὶ καὶ δὲν δέχεται μὲ κανένα λόγο νομίσματα κάλπικα! Τιμιώτερος ταμίας δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο. Οὔτε οἰκονομικώτερος. Γιατί, ὁ ρομπὸτ αὐτὸς κάνει δουλειὰ δώδεκα ταμιῶν!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΑΠΟ ΠΑΛΑΒΟΜΑΡΑ

ΤΟΛΜΑΤΕ ΕΣΕΙΣ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΤΟΝ ΝΙΑΓΑΡΑ ΚΟΛΥΜΠΩΝΤΑΣ;

Τὸ περασμένο καλοκαίρι ὁ Ἀμερικανὸς Τὲντ Ναίϋλορ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ κολυμποῦσε μέσα στὸν Νιαγάρα καὶ θ' ἀφινόταν νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ νερὰ του μέσα στὰ βάθη τοῦ περιφήμου καταρράκτου ποὺ σηκώνει πελώρια σύννεφα ἀπὸ μανιασμένους ἀφρούς. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, ἴσως ἐπειδὴ τοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος, ἢ ἴσως ἐπειδὴ ὑπήκουσε στὴ φωνὴ τῆς λογικῆς καὶ τῆς φρονήσεως, δὲν ἐπραγματοποίησε τὴν ἀπόφασί του.

Πολλοὶ ἄλλοι ὅμως, πρὶν ἀπ' αὐτόν, εἶχαν τὴν ἰδέα καὶ τὴν ἐπραγματοποίησαν. Ὁ πρῶτος ποὺ ἔκανε τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἀπόπειρα ἦταν ὁ Σὰμ—Πάτς, ἀπὸ τὸ Ρὸντ—Ἄϊλαντ. Ντυμένος μὲ ἕνα ἁπλὸ μαγιὸ καὶ φορῶντας στὸ κεφάλι του μιὰν εἰδικὴ περικεφαλαία δικῆς του ἐφευρέσεως, πήδησε στὰ 1829, ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἰκρίωμα ποὺ εἶχε κατασκευασθῆ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ στὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ καταρράκτου, μέσα στὰ μανιασμένα νερά. Οἱ θεαταὶ ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω μέρη γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ τολμηρὸ πείραμα τοῦ Σὰμ—Πάτς, κρατοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀγωνία τὴν ἀναπνοή τους κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδαν νὰ ἐξαφανίζεται μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Πέρασαν πολλὲς στιγμὲς ποὺ φάνηκαν σὰν αἰῶνες ὁλόκληροι. Ὅλοι φανταζόντουσαν ὅτι εἶχε ἐξαφανισθῆ γιὰ πάντα μέσα στοὺς ἀφροὺς τοῦ καταρράκτη. Ἄξαφνα ὅμως τὸν εἶδαν νὰ ξεπροβάλλῃ χτυπῶντας δυνατὰ μὲ τὰ χέρια του τὰ νερὰ καὶ σὲ λίγο πατοῦσε πάλι τὸ πόδι του στὴ στεριὰ ὑπὸ τὰ ἀτελείωτα χειροκροτήματα τῶν θεατῶν.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του αὐτὴ ἔγινε συστηματικὸς κολυμβητὴς καὶ ζοῦσε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, ἔκανε τὸ ἴδιο πείραμα σὲ ἕναν ἄλλο ποταμό, στὸ Ρότσεστερ. Ἡ προσπάθειά του αὐτὴ ἦταν πολὺ λιγώτερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ Νιαγάρα καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς χιλιάδες θεατὰς ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ γιὰ νὰ τὸν θαυμάσουν δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Τὴν ὡρισμένη ὥρα τὸν εἶδαν νὰ πηδάῃ πάλι καὶ νὰ ἐξαφανίζεται μέσα στὰ νερά. Δὲν τὸν ξαναεῖδε ὅμως κανεὶς πειά. Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, βρέθηκε τὸ πτῶμα του φοβερὰ παραμορφωμένο.

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ τέλος τοῦ Σὰμ—Πάτς ἀπεθάρρυνε, φυσικά, πάρα πολὺ ἐκείνους ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πέρασαν πάρα πολλὰ χρόνια ὡς ὅτου νὰ βρεθῆ ὁ δεύτερος τολμηρὸς κολυμβητής.

Ὁ Στὴβ Οὐΐντεμπ, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε τὸ 1919 τὸν Νιαγάρα κολυμβῶντας.

Τὸ 1861 ἔγινε μία ὁμαδικὴ ἀπόπειρα ἀπὸ τοὺς Τζαίημς Τζόνς, Τζὼν Ρόμπινσον καὶ Μὰκ Ἀϊντάϋρ. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἀμερικανοὶ κατεσκεύασαν ἕνα ἐλαφρὸ σκάφος δικῆς τους ἐφευρέσεως καὶ κατώρθωσαν νὰ περάσουν μὲ αὐτὸ τὸν καταρράκτη καὶ νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους ὡς τὸ Ὀντάριο. Καθὼς διηγοῦντο ὕστερα, τὴν στιγμὴ ποὺ εἶδαν τὸ σκάφος τους νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ καταρράκτου φαντάσθηκαν ὅτι εἶχε φθάσει πιὰ ἡ τελευταία τους στιγμή.

— Ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ γυρίσουμε πίσω, ἔλεγε ὁ Τζαίημς, θὰ τὸ εἴχαμε κάνει ἀσφαλῶς. Μᾶς φάνηκε σὰν ἀπίστευτο ὅταν εἴδαμε τὸ σκάφος νὰ ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ συνεχίζῃ τὸν δρόμο του. Δὲν ξέρω τί θὰ ἔκαναν οἱ σύντροφοί μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ ἀποφάσιζα γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ ριψοκίνδυνο αὐτὸ τόλμημα.

Δεκαπέντε χρόνια ἀργότερα — στὰ 1876 — τὸ πείραμα ἐπανελήφθη ἐπιτυχῶς ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, τὴν Μαρία Σπελτερίνι. Διέσχισε καὶ αὐτὴ τὸν καταρράκτη ἐπάνω σὲ ἕνα εἶδος σχεδίας δικῆς της ἐφευρέσεως.

Στὰ 1883 ἔκανε τὴν ἴδια προσπάθεια ὁ περίφημος τότε κολυμβητὴς Βὲμπ, ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ διαπλεύσῃ κολυμβῶντας τὸ στενὸ τῆς Μάγχης. Ὁ Βὲμπ δὲν ἐχρησιμοποίησε σκάφος ἢ σχεδία παρά, ἔχοντας ἀπόλυτη πεποίθησι στὴν κολυμβητική του ἱκανότητα, ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ Σὰμ — Πάτς καὶ ρίχθηκε μέσα στὸν Νιαγάρα μὲ τὸ μαγιό του καὶ μόνον. Δὲν ξαναβγῆκε ποτέ του στὴν ἐπιφάνεια.

Τυχερώτερος στάθηκε ὁ ἀστυνόμος Οὐΐλλιαμ Κένταλλ ἀπὸ τὴν προσπάθεια κατὰ τὸ σύστημα Σὰμ — Πάτς, ποὺ ρίχθηκε γυμνὸς μέσα στὸν Νιαγάρα. Καὶ κατώρθωσε μὲν νὰ ξαναβγῆ ζωντανὸς μέσα ἀπὸ τὴν ὑγρὴ αὐτὴ κόλασι ἀλλὰ ἡ τρομάρα ποὺ εἶχε πάρει, τάραξε τὸ λογικό του. Στὴν ἀρχὴ εἶχαν φοβηθεῖ ὅτι θὰ ἔμενε τρελλός. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως συνῆλθε καὶ μόνον κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν Νιαγάρα πάθαινε ἕνα εἶδος παρακρούσεως.

Ἄλλος ἕνας ἐπίσης τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄγνωστο στὴν Ἑλλάδα ἐπειδὴ ἦταν Ἕλλην καὶ τὸν καιρὸ ποὺ ἔκανε τὸ κατόρθωμά του — στὰ 1930 — οἱ Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες εἶχαν γράψει ἐκτενῶς γι' αὐτόν, ὁ τολμηρὸς συμπατριώτης μας Ι. Σταθάκης εἶχε διασχίσει τὸν καταρράκτη τοῦ Νιαγάρα κολυμβῶντας, κατὰ τὸ σύστημα Σὰμ — Πάτς. Βγῆκε ἀπὸ τὸ ποτάμι σῶος καὶ ἀβλαβὴς καὶ ἐβεβαίωνε ὅτι θὰ ἐπανελάμβανε ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸ πείραμά του. Ἀλλὰ ἡ τραγικὴ εἰρωνία θέλησε νὰ σκοτωθῆ λίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του κατὰ τὸν πιὸ ἄδοξο τρόπο. Ἔπεσε ἀπὸ ἕναν φοίνικα ἐπάνω στὸν ὁποῖον εἶχε σκαρφαλώσει γιὰ γοῦστο καὶ ἔμεινε στὸν τόπο.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΠΑΤΕΩΝ ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

Ἡ ἀστυνομία τῆς Νεαπόλεως καταζητεῖ κάποιον Ἀντώνιο ποὺ εἶχε καταντήσει φόβος καὶ τρόμος γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους ὅλων τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπαθε τὸ ἑξῆς ρεζιλίκι: Ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισε μὲ δυὸ πόδια....δεξιά! Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀτυχὴς εἶνε καὶ φτωχὸς συγχρόνως καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ παπούτσια ἐπὶ μέτρῳ ἢ ν' ἀγοράζῃ δυὸ ζευγάρια καὶ νὰ χρησιμοποιῇ τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ καθένα, κατέφυγε στὸ ἑξῆς πρωτότυπο κόλπο: Πηγαίνει σ' ἕνα ὑποδηματοποιεῖο καὶ δοκιμάζει ὅλα τὰ παπούτσια τοῦ καταστήματος, προφασιζόμενος ὅτι κανένα δὲν τοῦ κάνει. Μόλις, ὅμως, ὁ ὑπάλληλος ἀποκάμῃ ἀπὸ τὸν δύσκολο αὐτὸν πελάτη καὶ ἀρχίσῃ νὰ σηκώνῃ τὰ παπούτσια, ὁ Ἀντώνιο παίρνει δυὸ δεξιὰ παπούτσια ποὺ τἄχε ξεχωρίσει καὶ ἐπωφελούμενος τῆς ζάλης τοῦ ὑπαλλήλου τὰ βάζει μέσα στὸ κουτί, πληρώνει καὶ φεύγει.

Εἶνε τώρα ἀπατεὼν καὶ κλέφτης ὁ Ἀντώνιο; Ὄχι. Τὰ πλήρωσε τὰ δυὸ παπούτσια ποὺ πῆρε. Ναὶ ἀλλὰ τὰ δυὸ ἀριστερὰ ποὺ ἄφησε στὸ κατάστημα δὲν θὰ πωληθοῦν ποτέ. Ἐκτὸς ἂν βρεθῆ κανένας ποὺ νἄχῃ τὴν ἀτέλεια τοῦ Ἀντώνιο στὸ ἀριστερὸ πόδι.

ΣΙΝΕΜΑ ΓΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Ὁ διευθυντὴς ἑνὸς κινηματοθεάτρου τοῦ Οὔξμπριτζ, ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ὥρισε ξεχωριστὲς θέσεις γιὰ τὰ ἐρωτευμένα ζευγαράκια. Ἔτσι, οἱ ἄλλοι θεαταὶ δὲν σκανδαλίζονται ἀπὸ τὰ σφιχταγκαλιάσματα καὶ τὶς φλυαρίες τους, ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ προβαλλόμενον ἔργον. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ἐφάνησαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ληφθὲν μέτρον. Γιατὶ μποροῦν νὰ φιλιοῦνται ἀνενόχλητοι, χωρὶς νὰ τοὺς σφυρίζουν ἐκεῖνοι ποὺ κάθονται πλάϊ τους. Ἀπόδειξις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ μέτρου εἶνε καὶ τὸ ὅτι σκέπτονται νὰ τὸ ἐφαρμόσουν καὶ οἱ διευθυνταὶ πολλῶν ἄλλων κινηματοθεάτρων.

ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ... ΜΕ ΦΟΙΝΙΚΕΣ

Μιὰ πολὺ παλαιὰ παράδοσις ἀπαγορεύει στὰς Ἰνδίας νὰ παντρευθῆ ἡ μικρότερη ἀδελφὴ πρὶν ἀπὸ τὴν μεγαλύτερή της. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ ἔχει πολλὲς φορὲς γιὰ ἀποτέλεσμα νὰ μένουν ἀνύπαντρα ὅλα τὰ κορίτσια ἑνὸς σπιτιοῦ ἐπειδὴ δὲν βρίσκεται κανεὶς ποὺ νὰ θέλῃ τὴν μεγαλύτερη, ἐφευρέθησαν οἱ γάμοι μὲ τοὺς φοίνικες. Τὸ κορίτσι ποὺ δὲν ὑπάρχει γαμπρὸ παντρεύεται ἐπισήμως μὲ ἕνα... φοινικόδενδρο ἀφήνοντας ἔτσι ἐλεύθερες τὶς μικρότερες ἀδελφὲς της νὰ τελέσουν τοὺς γάμους τους. Ἂν ἀργότερα βρεθῆ ὁ γαμπρὸς καὶ γιὰ τὴν μεγαλύτερη... παίρνει διαζύγιο ἀπὸ τὸ φοινικόδενδρο.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ ἱερὰ δένδρα ποὺ ἅμα παντρευθῆ μαζί τους ἕνα κορίτσι ἀπαγορεύεται νὰ χωρίσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ δένδρα αὐτὰ δὲν εἶνε καθόλου περιζήτητοι γαμπροί.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΑ ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΑ ΦΥΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εὑρίσκονται στὶς μακρυνὲς χῶρες τῆς γῆς

Οἱ κυνηγοὶ τῶν φυτῶν καὶ λουλουδιῶν, μολονότι κερδίζουν περιουσίες ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, ὡστόσο παραμένουν ἄγνωστοι στὸν κόσμο. Ἕνας ἀεροπόρος ἀπὸ τὸν Ἄκλαδικ ἀνέφερε τελευταίως ὅτι συνάντησε ἐκεῖ τὴν νεαρὴ Σκωτζέζα Οὔτσικσον νὰ συλλέγη σπάνια φυτὰ καὶ λουλούδια, διασχίζοντας γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ μιὰν ἀπόστασι 350 μιλίων μὲ ἔλκηθρα στὴν ἀρκτικὴ περιοχὴ τῆς Ἀλάσκας καὶ μὲ θερμοκρασία 70 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

⁂

Δυὸ ἄλλοι μανιώδεις ἐξερευνηταὶ σπανίων φυτῶν, ὁ δόκτωρ Ντάλιγκτων καὶ ὁ δόκτωρ Κόουαν, ἀφιέρωσαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ζωὴ τους γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ ἀπρόσιτα μέρη τῆς Περσίας καὶ τοῦ Κουρδιστάν, ἀναζητῶντας σπάνια εἴδη γερανιῶν.

Πρὸ δύο ἐτῶν ἕνα μονόξυλο ἔφθασε σ' ἕνα παράλιο χωριὸ σ' ἕνα κόλπο τῆς θάλασσας τοῦ Καριμπόν. Τὸ ὡδηγοῦσαν τρεῖς νέγροι καὶ ἔπλεε ἀπὸ τὸ ἀκόμα ἀνεξερεύνητο ἐσωτερικὸ τῆς Βραζιλίας, κατὰ μῆκος τῆς παραποταμίου ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου.

Στὴν πλώρη καθόταν ἕνας χαλκόχρους νέος, ἱκανοποιημένος, γιατὶ εἶχε στὴν κατοχή του πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ρίζες λουλουδιῶν ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζαν μιὰν ὁλόκληρη περιουσία. Ὁ ἐξερευνητὴς αὐτὸς ἦταν ὁ Τζὶμ Γκόρδον, ὁ ὁποῖος μόνον ἕνα σπάνιο εἶδος ὀρχιδέας τὸ ἐπούλησε 30.000 λίρες!

⁂

Ὁ Ἄγγλος λοχαγὸς Κίνγκτον Βὰρδ ἔχει διατρέξει τὴν Κίνα, τὴν Νεπάλη, τὸ Θιβέτ, τὸ Περοῦ, τὴν Περσία καὶ τὴν Τουρκία ζητῶντας λουλούδια. Τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια ἔκαμε 15 ἐξερευνήσεις. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώρισε στὸν πολιτισμένο κόσμο τὴν θαυμασία καὶ μυρουδάτη μπλὲ παπαροῦνα μὲ τοὺς χρυσοῦς στήμονες.

Ὁ Γερμανὸς ἐξερευνητὴς Κὸχ ἀνεκάλυψε καὶ ἔφερε στὴν Εὐρώπη πολλὰ εἴδη ὀρχιδεῶν, δυστυχῶς ὅμως τὰ περισσότερα δὲν μποροῦσαν νὰ ἐγκλιματισθοῦν.

Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φυτὰ εἶνε τὸ κρῖνο τῆς Ἀμαζῶνος ποὺ ἔχει ἕνα φύλλο διαμέτρου δύο... μέτρων.

Ἐπίσης κανεὶς συλλέκτης δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήσῃ στὴ ζωὴ κανένα ἀπὸ τὰ εἴδη τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχιδοειδῶν ποὺ ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ τὸν Ὁλλανδὸ ἐξερευνητὴ Ντούνσταν.

⁂

Ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια τὰ γεράνια καὶ ὁ ὑάκινθος ἦσαν ἄγνωστα στὴν Εὐρώπη. Τὰ τριαντάφυλλα μεταφυτεύθηκαν ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ τὶς Ἰνδίες. Οἱ ἀσφόδελοι καὶ τὰ γαρύφαλλα ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία. Οἱ ντάλιες ἀπὸ τὸ Μεξικὸ καὶ τὰ κρῖνα ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀμερική.

Οἱ συλλέκται τροπικῶν φυτῶν ὑφίστανται ἀφάνταστες περιπέτειες. Τραγικὴ εἶνε ἡ ἱστορία ὀκτὼ συλλεκτῶν ὀρχιδοειδῶν, οἱ ὁποῖοι συναντήθηκαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Ἀνταναναρίβο, πρωτεύουσα τῆς Μαδαγασκάρης. Συμφώνησαν νὰ ξαναβρεθοῦν σ' ἕνα γεῦμα στὸ ἴδιο μέρος ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ὁ χρόνος πέρασε καὶ οἱ ὑπηρέτες ἑτοίμασαν τὸ τραπέζι, ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνες δὲν ἔφθασε. Οἱ ἑπτὰ ἐξερευνηταὶ εἶχαν σκοτωθῆ καὶ ὁ μόνος ἐπιζῶν βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο.

Ἕνας ἄλλος μανιώδης συλλέκτης τροπικῶν φυτῶν, εὑρισκόμενος εἰς τὰ ἴχνη ἑνὸς σπανίου εἴδους, ἔχασε τὸν δρόμο του καὶ συνελήφθηκε ἀπὸ μιὰ φυλὴ καννιβάλων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τοῦ φερθοῦν, ὡς φίλοι ἢ ἐχθροί. Ἡ ζωή του κρεμόταν σὲ μιὰ κλωστή. Στὸ τέλος ὅμως κατώρθωσε νὰ σωθῆ, νυμφευόμενος τὴν κόρη τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς!

ΛΕΟΝΑΝΡΤ ΤΡΑΒΑΡΣ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Κατ' ἀναλογίαν οἱ νέοι ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ στὸν ἀριθμὸ τῶν θυμάτων ἀπὸ δυστυχήματα τοῦ δρόμου καὶ ἰδίως αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα. Περίπου ὁ μισὸς ἀριθμὸς τῶν σωφέρ, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν δυστυχήματα εἶνε νέοι. Γιὰ τοὺς πεζοὺς ἐπίσης ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη περίοδος τῆς ζωῆς τους ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶνε ἡ ἡλικία τῶν τριῶν ὡς τῶν ἑπτὰ χρονῶν. Γιὰ τοὺς ποδηλάτας ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἡλικία εἶνε ἡ ἀπὸ 14 ὡς 18 χρονῶν καὶ οἱ μοτοσυκλετισταὶ ἀπὸ 21—25.

Τὸ ὅτι οἱ ἥσυχοι δρόμοι μιᾶς μεγαλουπόλεως εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπὸ ἕνα πεδίον μάχης ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν Καταλωνία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἐμφυλίου Ἰσπανικοῦ πολέμου, καὶ ἀπὸ 212 ἀεροπορικὲς ἐπιδρομὲς σκοτώθηκαν 1.542 πρόσωπα κι' ἐτραυματίσθηκαν 1.979. Ἐνῷ στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα στὴν Μεγάλη Βρεττανία σκοτώθηκαν ἀπὸ διάφορα δυστυχήματα τῶν δρόμων 10.235 ἄνθρωποι καὶ ἐτραυματίσθησαν ἄλλοι 343.389.

Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ ΒΟΥΔΔΙΣΤΩΝ

Οἱ Ἰνδοὶ φακίραι, ὅπως εἶνε γνωστόν, κάνουν φοβερὰ πράγματα, χάρις εἰς τὴν γνωστὴν μέθοδον τῆς αὐθυποβολῆς. Ἔχουν ὅμως καὶ μερικοὺς ἀξιολόγους ἀντιπάλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται πολλοὶ Ἰάπωνες βουδδισταὶ ἱερεῖς.

Ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος κ. Τζὶμ Ἄνταμις, περιγράφει σ' ἕνα τελευταῖο σημείωμά του, πολλὰ ἀξιοθαύμαστα πράγματα ποὺ παρηκολούθησε σὲ μιὰν τελετὴ τῶν Ἰαπώνων βουδδιστῶν. Μεταξὺ ἄλλων οἱ κίτρινο φακίραι τῆς Χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου, ἐτοποθέτησαν ἐπάνω εἰς τὰ μπράτσα των μεγάλα κεριά, τὰ ὁποῖα ἄφησαν νὰ καοῦν μέχρι τέλους, χωρὶς νὰ δείξουν τὸ παραμικρὸν ἴχνος πόνου ἢ νὰ καοῦν καθόλου.

ΔΡΟΜΟΙ ΑΠΟ ΑΛΑΤΙ

Οἱ μηχανικοὶ προσπαθοῦν νὰ βροῦν ὕλες μεγαλυτέρας διαρκείας καὶ οἰκονομίας γιὰ τὴν ἐπίστρωσι τῶν δρόμων. Καὶ φαίνεται ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπέτυχαν τὸν σκοπό τους, μεταχειριζόμενοι γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν δρόμων τους τὸ.... ὀρυκτὸ ἁλάτι μειώνοντες ἔτσι τὴν ἀξίας τῆς κατασκευῆς κατὰ μίλι ἀπὸ 4.000 σὲ 450 δολλάρια.

Οἱ δρόμοι ποὺ ἐπιστρώνονται μὲ ἁλάτι δὲν καταστρέφονται ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὶς πλημμύρες. Τὸ ἁλάτι ἀναμιγνύεται μὲ ἄμμο, χαλίκια, ἄργιλλο καὶ λάσπη. Μετὰ τὴν πρώτη βροχὴ τὸ ἁλάτι διαλύεται καὶ «δένει» τὴν ἐπιφάνεια καθιστῶντας την συμπαγῆ καὶ ἄφθαρτη.

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΩΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Α´

Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα εἶνε καμωμένο ἔτσι, ὥστε προσπαθεῖ πάντοτε νὰ βρῆ τὶς λύσεις τῶν δυσκολωτέρων προβλημάτων, ἐκείνων ποὺ φαίνονται ἐντελῶς ἀπρόσιτα στὴν ἀνθρώπινη λογική.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν προβλημάτων, τὸ δυσκολώτερο ἴσως εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀντικρύζουν τὰ μάτια μας ὅταν τὰ σηκώσουμε πρὸς τὸ στερέωμα. Βλέπουμε τότε ἑκατομμύρια κόσμων ποὺ ἑλίσσονται στὸ ἄπειρον καὶ ἄθελά μας ἀρχίζουμε νὰ ὑποβάλουμε στὸν ἑαυτό μας τὶς ἴδιες πάντοτε ἐρωτήσεις: Ἀπὸ ποῦ προέρχονται ὅλα αὐτὰ τὰ ἄστρα; Τὰ ἔσπειρε, ἄρα γε, κάποιο ἀδέξιο χέρι ἢ μήπως ἕνας παντογνώστης νοῦς τὰ ἐτοποθέτησε μὲ ὑπέροχη τάξι γιὰ νὰ ὑμνοῦν αἰωνίως τὸ μεγαλεῖο του; Ὑπῆρξαν πάντοτε στὴν κατάστασι, στὴν ὁποία τὰ βλέπουμε σήμερα; Τί εἶναι ὁ ἥλιος; Πῶς δημιουργήθηκε; Τέλος τί εἶναι ἡ Γῆ, ὁ πλανήτης ἐπάνω στὸν ὁποῖον ζοῦμε, σκεπτόμαστε, κινούμεθα, ὑποφέρουμε, πεθαίνουμε;

Κι' ὅταν ἐξαντλήσουμε αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, καταφεύγουμε στὴν ἐπιστήμη, προσπαθῶντας νὰ τῆς ἀποσπάσουμε κάποιαν ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι.

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἡ ἐπιστήμη καὶ εἰδικῶς ὁ κλάδος της ποὺ ἀσχολεῖται μὲ αὐτὰ τὰ προβλήματα ἡ Ἀστρονομία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ παρὰ ἀόριστες ἀπαντήσεις. Σήμερα, ὅμως, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει καὶ ἔτσι, βασιζόμενοι στὰ πορίσματα τῆς νεωτέρας ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης, θὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τὶς λύσεις τῶν προβλημάτων αὐτῶν.

Γιὰ νὰ καταστήσουμε εὐκολώτερη τὴν προσπάθειά μας αὐτὴ θὰ διαιρέσουμε τὴν ἔρευνά μας σὲ τρία μέρη, στενὰ συνδεδεμένα ἄλλως τε μεταξύ τους. Καὶ ἔτσι θὰ ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε σὲ τρεῖς ἐρωτήσεις: 1ον) Πῶς ἐγεννήθησαν οἱ κόσμοι ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σύμπαν; 2ον) Πῶς ἐγεννήθηκε ἡ Γῆ; 3ον) Πῶς ἐγεννήθηκε ὁ ἥλιος;

I. Η ΓΕΝΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶχε πάντοτε τὴν μορφὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑπάρχει σήμερα εἶνε παλαιοτάτη. Οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος εἶχαν διατυπώσει πρῶτοι διάφορες κοσμογονικὲς θεωρίες καὶ ὁ Λατῖνος Λουκρήτιος φανταζόταν μίαν διάχυτη ὕλη, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ μεταβολὴ ἀνεξήγητη γιὰ τὴν ἐποχή του, ἀπετέλεσε τὸ Σύμπαν, ἔτσι ὅπως τὸ βλέπουμε σήμερα. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ Σχολαστικοὶ φιλόσοφοι τοῦ Μεσαίωνος, διετύπωσαν διάφορες θεωρίες, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ὁ Θεὸς εἶχε δημιουργήσει κατ' ἀρχὰς μίαν ἑνιαίαν ὕλη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθηκε ἀργότερα ὁ κόσμος. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς αἰῶνας ἡ ἐπιστήμη ἐπρόκειτο ν' ἀποδείξῃ τὸ ἑνιαῖον ὅλων τῶν ὑλικῶν οὐσιῶν καὶ ἡ Ἀστρονομία, χάρις εἰς τὴν μελέτη τῶν νεφελωμάτων, νὰ καταλήξῃ εἰς τὰ συμπεράσματα τοῦ Λουκρητίου καὶ τῶν Σχολαστικῶν φιλοσόφων. Προτοῦ προχωρήσουμε περισσότερο, ἂς ποῦμε τί εἶνε ἕνα νεφέλωμα.

Ἐξετάζοντας μὲ τηλεσκόπιο τὸν οὐρανό, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ξάστερης νύχτας, θὰ τύχῃ νὰ παρατηρήσετε διάφορες φωτεινὲς κηλῖδες ποὺ μοιάζουν μὲ ἄσπρα μακρουλὰ σύννεφα: εἶνε νεφελώματα.

Ἡ γαλακτώδεις αὐτὲς κηλῖδες ποὺ φωσφορίζουν, δὲν εἶνε, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ κανείς, πυκνὰ ἀθροίσματα ἄστρων, σὰν τὸν Γαλαξία. Ἀπόδειξις ὅτι ὅσο ἰσχυρότερο εἶνε τὸ τηλεσκόπιο, τόσο πιὸ διάχυτες φαίνονται. Δίνουν δηλαδὴ τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ γαλακτῶδες τους χρῶμα γίνεται πιὸ διαφανές, πιὸ θαμπό, πιὸ ἀραιωμένο.

Πρῶτος ἐμελέτησε τὰ νεφελώματα ὁ ἀστρονόμος Μάριους. Κατόπιν ἀσχολήθηκαν μὲ αὐτὰ ὁ περίφημος Ἄγγλος ἀστρονόμος Χάλλεϋ καὶ πρὸ πάντων ὁ Οὐΐλλιαμ Χέρσελ καὶ ἀργότερα ὁ λόρδος Ρόντ. Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τὶς ἀνακαλύψεις καὶ τὰ πορίσματα τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, ποὺ βασίζονται φυσικὰ στὶς μελέτες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ ἀναφέραμε προηγουμένως, μποροῦμε νὰ ξέρουμε ὅτι ἕνα νεφέλωμα εἶνε ἕνας νέος κόσμος «ἐν τῷ γίγνεσθαι», δηλαδὴ ἕνα ἢ περισσότερα πλανητικὰ συστήματα σὰν τὸ δικό μας ποὺ δημιουργοῦνται σιγὰ σιγά, ἐμπρὸς στὰ μάτια μας. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὅλα τὰ ἄστρα, ὅλα τὰ πλανητικὰ συστήματα, ὅλοι οἱ κόσμοι ποὺ ὑπάρχουν σήμερα, προέρχονται ἀπὸ νεφελώματα.

Καὶ τώρα ἂς ἐξετάσουμε τὴν σύστασι καὶ τὴν ἐξέλιξι ἑνὸς νεφελώματος.

Καθὼς εἴπαμε καὶ προηγουμένως, ἕνα νεφέλωμα ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα εἶδος διάχυτης ρευστῆς φωτεινῆς ἑνιαίας ὕλης, ἡ ὁποία βαθμηδὸν ἐξελίσσεται, συμπυκνοῦνται καὶ δημιουργεῖ ἕνα νέο κόσμο.

Ὅλα σχεδὸν τὰ νεφελώματα ποὺ γνωρίζουμε — ἐκεῖνα τοὐλάχιστον ποὺ βρίσκοντα ἀκόμη στὸ ἀρχικό τους στάδιο ἐξελίξεως—ἔχουν σχῆμα δακτυλιῶδες ἢ μᾶλλον σπειροειδές. Στὸ κέντρο τοῦ δακτυλίου αὐτοῦ ὑπάρχει ἕνας κεντρικὸς πυρὴν καὶ ὁλόγυρα του ἄλλοι δευτερεύοντες πυρῆνες ἢ «κόμβοι». Καὶ ὁλόκληρο τὸ σύστημα φαίνεται περιτυλιγμένο ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὰ μᾶζα νεφελώδους ὕλης λεπτότατα διηρημένης.

Ὁ κεντρικὸς πυρὴν ἀντιπροσωπεύει τὸν μελλοντικὸ ἥλιο τοῦ συστήματος, ποὺ πρόκειται νὰ σχηματισθῆ ἀπὸ τὸ νεφέλωμα. Οἱ κόμβοι ποὺ ὑπάρχουν ἐπάνω στὶς διακλαδώσεις τῶν σπειρῶν ἀποτελοῦν τοὺς πυρῆνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ σχηματισθοῦν ἀργότερα οἱ πλανῆται καὶ τέλος ἡ προέκτασις ποὺ παρατηροῦμε γύρω ἀπὸ τοὺς δευτερεύοντας πυρῆνας, θ' ἀποτελέσουν τοὺς δορυφόρους.

Δὲν ὑπάρχει σήμερα καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἡλιακὸς μας κόσμος προέρχεται ἀπὸ ἕνα νεφέλωμα αὐτοῦ εἴδους· ἴσως καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Γαλαξίας, στὸν ὁποῖον ἀνήκει τὸ σύστημά μας, δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ἀχανές, σπειροειδὲς νεφέλωμα, τοῦ ὁποίου πολλὰ μέρη βρίσκονται ἀκόμη σὲ κατάστασι γενέσεως.

Ἡ μελέτη τῶν νεφελωμάτων ἔχει ἀποδείξει— αὐτὴ τοὐλάχιστον εἶνε ἡ γνώμη τῶν μεγαλυτέρων συγχρόνων ἐπιστημόνων—τὸ «ἑνιαῖον τῆς ὕλης», δηλαδὴ τὸ ὅτι ὅλες ἡ οὐσίες, τὸ κάθε τι ποὺ ὑπάρχει προέρχονται ἀπὸ μιὰ μοναδικὴ ὕλη, ἡ ὁποία διαφοροποιεῖται βαθμηδόν.

Μὲ λίγα λόγια, οἱοδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ θεωρία ποὺ υἱοθετεῖ κανεὶς γιὰ τὴν γένεσι τῶν κόσμων καὶ τὶς μεταβολὲς ποὺ ὑπέστησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῶν αἰώνων, ὀφείλει νὰ παραδεχθῆ ὡς βάσιν ὅτι ὁ σχηματισμὸς αὐτὸς πραγματοποιήθηκε σύμφωνα μὲ ἕνα παγκόσμιο νόμο, ὁ ὁποῖος δὲν παρουσιάζει καμμίαν ἐξαίρεσι. Ἡ ὕλη, διάχυτη κατ' ἀρχάς, συγκεντρώθηκε σιγὰ-σιγὰ γύρω ἀπὸ διάφορα κέντρα ἕλξεως. Καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κέντρα ἀναλόγως τῆς θέσεώς του μέσα στὸ διάστημα, καθώρισε τὸ σχῆμα τοῦ συστήματός του. Βαθμηδόν, διὰ τῆς συμπυκνώσεως γύρω ἀπὸ τὰ αὐτὰ κέντρα δημιουργήθηκε ἕνα νεφέλωμα, λίγο ἢ πολὺ κανονικό, λίγο ἢ πολὺ σπειροειδές, τὸ ὁποῖο τελικῶς κατέληξε στὸν σχηματισμὸ ἑνὸς ἡλιακοῦ συστήματος, τελείως καθωρισμένου. Πῶς συνετελέσθη αὐτὴ ἡ μεταβολή; Σύμφωνα μὲ ποιὸν μυστικὸ μηχανισμό, σύμφωνα μὲ ποιοὺς νόμους; Σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θ' ἀπαντήσουμε ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρόν, ὅμως, δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ παραθέσουμε μερικοὺς ἀριθμοὺς - ἀριθμοὺς πραγματικὰ ἀστρονομικοὺς—σχετικῶς μὲ τὰ νεφελώματα... Γιὰ νὰ μὴν πελαγώσουμε, ὅμως, θὰ περιορισθοῦμε μόνο στὸ νεφέλωμα τῆς Ἀνδρομέδας. Δεκαεννέα ἔτη φωτὸς μᾶς χωρίζουν ἀπὸ αὐτό. Δηλαδὴ γιὰ νὰ διανύσουμε αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ ἔπρεπε νὰ ταξιδεύσωμεν ἐπὶ δεκαεννέα ἔτη, μὲ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον.

Ἡ διάμετρος του ξεπερνᾷ κατὰ πολὺ τὴν διάρκεια τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ἀφοῦ φθάνει τὸν ἰλιγγιώδη ἀριθμὸ τῶν 761 δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων. Ταξιδεύοντας πάντοτε μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, θὰ χρειαζόμασταν 290 ἡμέρες γιὰ νὰ τὸ διασχίσουμε ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ἕως τὴν ἄλλη.

Τέλος ὁ ὄγκος του φθάνει τὸν φανταστικὸ ἀριθμὸ τῶν 232.000.000.000.000.000 κυβ. χιλμ.

Σημειῶστε ὅτι τὸ νεφέλωμα τῆς Ἀνδρομέδας ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα. Ὑπάρχουν ἄλλα ποὺ τὴν ξεπερνοῦν μερικὰ ἑκατομμύρια φορὲς σὲ διάμετρο καὶ σὲ ὄγκο!

II. Η ΓΕΝΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὁ ἥλιος, ὅπως τὸν βλέπουμε σήμερα, ἀποτελεῖ μιὰ πιστὴ εἰκόνα τῆς καταστάσεως ποὺ παρουσίαζεν ἡ Γῆ πρὸ χιλιάδων αἰώνων. Ἄλλοτε, ὁ πλανήτης μας δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μικρὸς ἥλιος, κι' αὐτός, ποὺ ὤφειλε τὴν ὕπαρξί του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κόσμους ἢ δευτερεύοντας πυρῆνας τοῦ νεφελώματος ποὺ ἀποτελοῦσαν ἀρχικῶς τὸ πλανητικό μας σύστημα.

Ἀπὸ τὸν κεντρικὸ πυρῆνα τοῦ νεφελώματος αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ δημιουργηθῆ ὁ ἥλιος καὶ ἀπὸ τοὺς κόμβους ὅλοι οἱ ἄλλοι πλανῆται ἀπὸ μιὰν ἑνιαίαν διάχυτη ὕλη, τὰ μόρια στριφογύριζαν ἀκατάπαυστα, ἀκολουθῶντας ἀντίθετες κατευθύνσεις. Χάρις στὰ πειράματα τοῦ Ἄγγλου φυσικοῦ Κρούζ, ξέρουμε σήμερα ὅτι κάθε κυβικὸ χιλιοστόμετρο τῆς διάχυτης αὐτῆς ὕλης περιεῖχε περισσότερο ἀπὸ 50 δισεκατομμύρια μόρια.

Σύμφωνα μὲ τὶς θεωρίες ἑνὸς ἄλλου μεγάλου ἐπιστήμονος, τοῦ Γάλλου συνταγματάρχου Λιγκοντές, τὸ ἀρχικὸ νεφέλωμά μας δὲν ἦταν ἀπολύτως συμμετρικό. Ἡ ἔλλειψις αὐτὴ συμμετρίας, ὑποθέτει ὅτι, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὑπῆρχαν περισσότερα μόρια ποὺ ἀκολουθοῦσαν στριφογυρίζοντας τὴν μιὰ κατεύθυνσιν παρὰ τὴν ἄλλη.

Γιὰ νὰ ἐννοήσετε καλύτερα τί ἀκριβῶς συνέβαινε, φαντασθῆτε ἕνα δρόμο, στὸν ὁποῖο κυκλοφορεῖ πυκνὸ πλῆθος, ἀκολουθῶντας δυὸ ἀντίθετες κατευθύνσεις. Ἡ συναντήσεις καὶ ἡ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀτόμων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πλῆθος αὐτὸ εἶνε ἀναπόφευκτες. Σὲ λίγο, ἐξ αἰτίας τῶν συγκρούσεων, ἡ κυκλοφορία διακόπτεται καὶ μοιραίως σχηματίζεται ἕνα ἀνθρώπινο φράγμα. Τὸ πλῆθος ὅμως ποὺ καταφθάνει συνεχῶς ἀπὸ τὶς δυὸ ἀντίθετες κατευθύνσεις, προσπαθεῖ νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο του.

Τὸ φράγμα ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ στὴ μέση, παίρνει τότε μεγάλες διαστάσεις καὶ βαθμηδὸν χάρις στὴν ἀνισότητα τῶν δύο ρευμάτων, ὁλόκληρο τὸ πλῆθος ὑφίσταται μίαν ὡρισμένη ὤθησι καὶ ἀκολουθεῖ τὴν κατεύθυνσι τοῦ ἰσχυροτέρου ρεύματος.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβη μέσα στὸ ἀρχικὸ νεφέλωμα τοῦ πλανήτου μας. Ἡ συναντήσεις καὶ ἡ συγκρούσεις τῶν μορίων, δημιούργησαν μιὰ μεγάλη ζύμωσι σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, τὸ ἕνα ρεῦμα ὑπερίσχυσε τοῦ ἄλλου καὶ ἔτσι σχηματίσθηκε ὁ γήϊνος πυρήν.

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΑΛΗΟ ΚΡΑΣΙ 1700 ΕΤΩΝ...

Μιὰ περίεργη οἰνολογικὴ συλλογὴ στὴν Γερμανία

Ἡ μικρὴ γερμανικὴ πόλις Σπάγιερ ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πρωτότυπα μουσεῖα τοῦ κόσμου. Τὸ «Μουσεῖο τοῦ Κρασιοῦ». Μέσα στὸ Μουσεῖο αὐτὸ βρίσκεται σὺν τοῖς ἄλλοις ἕνας ἀρχαῖος ρωμαϊκὸς ἀμφορεύς, ποὺ περιέχει τὸ πιὸ παληὸ κρασὶ τοῦ κόσμου. Εἶνε, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, 1700 ἐτῶν. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀμφορέως αὐτοῦ δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν πειὰ μὲ κρασί. Εἶνε ἕνα παχύρρευστο θολὸ ὑγρό, ποὺ καθὼς βεβαιώνουν μερικοὶ ποὺ τὸ δοκίμασαν ἀπὸ «ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον», εἶχε τὴν ἀηδέστερη γεῦσι ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανείς.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ποὺ ἔχει ὁ περισσότερος κόσμος, ὅτι ἀρκεῖ νὰ μείνῃ ἕνα κρασὶ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πολλὰ χρόνια ἀποθηκευμένο γιὰ νὰ γίνῃ ἐξαιρετικῆς ποιότητος, εἶνε πολὺ λανθασμένη. Γιὰ νὰ διορθωθῆ ἕνα κρασὶ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, πρέπει ν' ἀέχῃ ὡρισμένες ἰδιότητες, τὶς ὁποῖες δὲν μποροῦμε νὰ ἐξετάσουμε ἐδῶ, καὶ πρὸ πάντων πρέπει νὰ εἶνε κατασκευασμένο ἀπὸ ὄψιμα σταφύλια. Διαφορετικά, ἀντὶ νὰ μεταβληθῆ σὲ νέκταρ μεταβάλλεται πολὺ γρήγορα σὲ ξύδι. Καὶ ὅταν ὅμως τύχῃ ἡ ποιότης τοῦ κρασιοῦ νὰ εἶνε τέτοια ὥστε νὰ διορθώνεται μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, καὶ πάλι φθάνει σ' ἕνα σημεῖο ποὺ ἀρχίζει νὰ χαλάῃ. Τὸ σημεῖο αὐτὸ μπορεῖ νὰ φθάσῃ μετὰ 10, 20, 30, 50 ἢ καὶ περισσότερα χρόνια. Εἶνε ἐντελῶς ἀκαθόριστο καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερες ἰδιότητες κάθε κρασιοῦ.

Τὸ μυστικὸ τοῦ παληοῦ καλοῦ κρασιοῦ δὲν εἶνε καινούργιο. Οἱ Ρωμαῖοι καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ἔτρεφαν ἐντελῶς ἰδιαίτερη ἐκτίμησι στὸ παληὸ κρασί. Ἀλλὰ καὶ στὴν Βίβλο συναντᾶται τὸ ρητὸν ὅτι «ἕνας καινούργιος φίλος μοιάζει μὲ τὸ καλύτερο κρασί. Ἄφησέ τον νὰ παληώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ καλύτερος».

Ἡ ἐκτίμησις ποὺ τρέφει ὁ κόσμος στὸ παληὸ κρασὶ ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ πολλὲς φάρσες. Μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες, τὴν ὁποία ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ἀπολαύσῃ ὁ φαρσὲρ ποὺ τὴν ἐνεπνεύσθη, εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθη:

Στὸ κελλάρι ἑνὸς Γερμανοῦ βαρώνου, ποὺ ἦταν περίφημος γιὰ τὰ ἀστεῖα του, βρέθηκε μετὰ τὸν θάνατό του ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα μπουκάλια καὶ ἕνα ποὺ ἔγραφε ἐπάνω: «Προσοχή! Νὰ μὴν ἀνοιχθῆ πρὶν περάσουν πενῆντα χρόνια». Οἱ κληρονόμοι του σεβάσθηκαν τὴν ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ βαρώνου ὅσο περισσότερο μποροῦσαν καὶ ἔτσι τὸ μπουκάλι αὐτὸ δὲν ἀνοίχθηκε παρὰ ὕστερα ἀπό... 132 χρόνια, σὲ κάποια πολὺ ἐπίσημη ἑορτὴ ποὺ ἑώρταζαν οἱ ἀπόγονοί του. Εἶχαν ἀγοράσει εἰδικὰ κρυστάλλινα ποτηράκια, ποὺ θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσαν μόνον ἐκείνη τὴ φορὰ καὶ θὰ τὰ φύλαγαν ὕστερα στὸ οἰκογενειακὸ μουσεῖο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξαιρετικοῦ γεγονότος. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἀπογοήτευσί τους ὅταν μέσα ἀπὸ τὸ μπουκάλι δὲν χύθηκε παρά... νεράκι καθαρό. Ὁ μακαρίτης δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀφήσῃ τὰ ἀστεῖα οὔτε καὶ μετὰ θάνατον καὶ τοὺς τὴν εἶχε σκάσει μὲ τὸν ὡραιότερο τρόπο.

⁂

Στὰ ὑπόγεια τοῦ Δημαρχείου τῆς παλαιᾶς γερμανικῆς πόλεως Βρέμης ὑπάρχει ἕνα βαρέλι τῶν 1200 λίτρων ποὺ εἶνε ἀκόμη γεμᾶτο μὲ κρασὶ ἐσοδείας... 1653. Κάποιος χασομέρης θέλησε νὰ ὑπολογίσῃ τί ἀξία πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ κρασὶ αὐτό. Πῆρε λοιπὸν ὡς βάσι τὴν πιθανὴ ἀξία ποὺ θὰ εἶχε τὸ ἔτος 1653 καὶ ἔκανε ἕναν ἁπλὸ ὑπολογισμὸ τοκισμοῦ καὶ ἀνατοκισμοῦ. Τὸ συμπέρασμα ἦταν ὅτι μία μποτίλια ἀπὸ τὸ κρασὶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἀντιπροσωπεύῃ σήμερα... 389 ἑκατομμύρια μάρκα. Γιὰ νὰ πληρωθῆ ἡ ἀξία τοῦ βαρελιοῦ δὲν θὰ ἔφθανε ἡ περιουσία τοῦ ἀγγλικοῦ θησαυροφυλακείου. Εἶνε, ἐννοεῖται, ἐντελῶς περιττὸν νὰ τονισθῆ ὅτι οἱ φανταστικοὶ αὐτοὶ ἀριθμοὶ εἶνε καὶ μένουν φανταστικοί, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ κρασὶ αὐτὸ δὲν πουλιέται καὶ ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη πουλιόταν δὲν θὰ εὕρισκε ἴσως ἀγοραστή, γιατὶ κανεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ξέρῃ σὲ ποιὰ κατάστασι βρίσκεται.

⁂

Ἡ μούχλα ποὺ μαζεύεται γύρω στὰ μπουκάλια ποὺ εἶνε ἀποθηκευμένα πολλὰ χρόνια, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα συστατικὰ γιὰ τὸ περιεχόμενό τους. Εἶνε σὰν ἕνα εἶδος πιστοποιητικοῦ πολυκαιρίας. Ἡ μούχλα αὐτὴ εἶνε ἐντελῶς ἄσχετη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες μοῦχλες καὶ δὲν ἀναπτύσσεται παρὰ μόνον μέσα στὰ ὑπόγεια ποὺ εἶνε ἀποθηκευμένο τὸ κρασί. Οἱ μήκυτες ποὺ τὴν ἀποτελοῦν —ὡς γνωστόν, ἡ μούχλα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μήκυτες— εἶνε οἱ μεγαλύτεροι μπεκρῆδες τοῦ κόσμου. Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Σάντερλ, ποὺ ἀσχολήθηκε μαζύ τους, ἀπέδειξε ὅτι τὰ παράδοξα αὐτὰ παράσιτα ἀντλοῦν τὴ ζωή τους ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἀναπτύσσονται μόνον μέσα στὸν ἀέρα ποὺ περιέχει ἀναθυμιάσεις κρασιοῦ. Μόλις μεταφερθοῦν σὲ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα μαραζώνουν καὶ σβύνουν σὰν νὰ παθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία.

ΠΩΣ ΕΞΗΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Τὸ ὄνειρο ὑπῆρξε πάντοτε ὁ μεγαλύτερος πειρασμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Διάφοροι ἐπιτήδειοι θέλησαν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθοῦν καὶ ἄλλοι πάλι, σοφοὶ στὴν ἐποχή τους, καταπιάστηκαν μ' αὐτὸ κατὰ τρόπον ἀνδιοτελῆ. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι γιὰ τοὺς πολλοὺς τὰ ὄνειρα μένουν «terra incognita» μυστήριο σκοτεινὸ καὶ μεγάλο, ποὺ ἀπὸ τὴ ζωηρότητά του φέρνει τὸν ἄνθρωπο σὲ θέση, ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴ φαντασία του νὰ πετάξῃ καὶ τὴν κρίσι του— ὅση ἔχει καὶ δὲν ἔχει — νὰ δουλέψῃ ἐπίμονα γιὰ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις νὰ μαντεύσῃ καὶ νὰ προφυλεχθῆ. Ὀνειροκρίτες πουλιοῦνται ἀκόμα καὶ δημοσιεύονται ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων. Κι' ὁ κόσμος διαβάζει μὲ τὴ ψυχή του καὶ βρίσκει τὴν ἐξήγησι. Ἡ λαϊκὴ σοφία ἔδωσε καὶ γιὰ τὸ ὄνειρο τὴν ἀπόκρισή της: Ὅποιος πεινᾷ καρβέλια ὀνειρεύεται.

Ἡ ἐπιστήμη ποὺ καταπιάστηκε σοβαρὰ στὴν ἑρμηνεία τῆς σημερινῆς ρων μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς σημερινῆς προόδου της δὲν κατάφερε— ὅπως θὰ ἰδῆτε παρακάτω — παρὰ νὰ δικαιώσῃ τὴ λαϊκὴ παροιμία.

Εἶνε γενικὰ γνωστὸ ὅτι ἡ ἀκοὴ εἶνε μεγάλη πηγὴ ὀνείρων. Ἕνας ἢ δύο ἀπότομοι κρότοι εἶνε ἱκανοὶ γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρουν στὴ Μαδρίτη ἢ στὸ Μπιλμπάο σὲ μιὰ ἀερομαχία ἢ σὲ μιὰ ἔκρηξι. Πολλὲς φορὲς ἕνα ὡρισμένο κομμάτι μουσικῆς ποὺ ἀκοῦμε στὸν ὕπνο μας μᾶς κάνει νὰ ὀνειρευτοῦμε πρόσωπα καὶ πράγματα ποὺ κάπως ἔχουν συνδεθῆ μὲ τὴ μουσικὴ αὐτή.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ἐὰν πλησιάσετε ἕνα κοιμισμένο καὶ μὲ μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἀρχίσετε νὰ τοῦ λέτε νὰ κάνῃ γρήγορα κάτι τὸν ὑποβάλλετε τόσο, ὥστε βλέπει στὰ ἀλήθεια πὼς κάνει αὐτὴ τὴν πρᾶξι στὸν ὕπνο του.

Ἡ γεῦσις προκαλεῖ ἐπίσης ὄνειρα.

Μιὰ φορὰ ὁ διάσημος Χάρβεϋ διάβασε πολλὲς φορὲς ἕνα ὡρισμένο μέρος ἀπὸ τὶς «Μεταμορφώσεις» τοῦ Ὀβιδίου, ἐνῷ συγχρόνως κρατοῦσε στὸ στόμα του καραμέλλες μέντας.

Ὅταν μιὰ φορά, σύμφωνα μὲ ὁδηγίαν του, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔβαλε καθὼς κοιμόταν στὸ στόμα του μιὰ μέντα ὁ Χάρβεϋ ὠνειρεύτηκε ὅλες τὶς περιστάσεις ἐκείνου τοῦ ἀπογεύματος ποὺ εἶχε διαβάσει τὸν Ὀβίδιο καὶ ὅλο τὸ κείμενο τοῦ Λατίνου ποιητοῦ.

Ὅπως ἡ γεῦσις, ἔτσι καὶ ἡ ἀφὴ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ὄνειρα. Ὁ καθηγητὴς Μάγιερ ἄφησε μιὰ νύχτα τὰ πόδια του ξέσκεπα. Ἡ αἴσθησις τοῦ ψύχους τὸν ἔκανε νὰ ὀνειρευθῆ ἕνα νυκτερινὸ ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ἑνὸς ἔτους.

Ὁ δόκτωρ Ὀφφέγκορυ ἔβαλε βράδυ στὰ πόδια του ἕνα μπουκάλι μὲ καυτὸ νερό. Ἡ αἴσθησις τῆς θερμότητος στὰ πόδια τὸν ἔκανε νὰ ὀνειρευθῆ μιὰ ἄνοδο στὴν Αἴτνα ποὺ εἶχεν ἐπιχειρήσει πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ θερμότης τοῦ ἐδάφους ἦταν ἀφόρητη.

Τελευταίως ἔγιναν πειράματα ἀπὸ μεγάλους γιατροὺς τοῦ Λονδίνου γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον καὶ ἡ ὄσφρησις παίζει ρόλο σπουδαῖο στὰ ὄνειρα. Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα Ἀγγλικὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἀφιερώνει σελίδες ὁλόκληρες γιὰ τὴν ἔρευνα αὐτή.

Ὁ Ρῶσσος ἰατρὸς Σερκένιεφ ἰσχυρίζεται ὅτι μπορεῖ ἕνα ἄρωμα νὰ προκαλέσῃ ἕνα ὡρισμένο ὄνειρο, ἐνῷ ἕως τώρα ἦτο γνωστὸν ὅτι στὰ ὄνειρα ἡ αἴσθησις τῆς ὀσφρήσεως δὲν παίζει κανένα ρόλο. Ὀνειρεύεται κανεὶς ἕνα ἀνθισμένο κῆπο ἢ ἕνα καλομαγειρεμμένο ψητό, τὰ βλέπει, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὰ «μυρίζῃ». Ἀλλοιῶς ὅμως συμβαίνει, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Ρῶσσος ἰατρὸς μὲ τὴν ἐπίδραση τοῦ ἀρώματος.

«Μιὰ φορά, διηγεῖται ὁ γιατρὸς Σεργκένιεφ, ἔφυγα γιὰ νὰ περάσω δέκα τέσσερις μέρες στὴν ἐξοχή. Ἀγόρασε ἕνα μπουκαλάκι ἄρωμα ποὺ δὲν τὸ ἄνοιξα παρὰ στὴν ἐξοχή. Καθημερινῶς ἔρριχνα μερικὲς σταγόνες στὸ μαντῆλι μου. Ὅταν ἐπέστρεψα στὴν πόλι ἔκλεισα καλὰ τὸ μποκαλάκι καὶ δὲν τὸ μεταχειρίστηκα ἐπὶ ἕνα χρόνο.

Εἶχα τότε ἕνα ὑπηρέτη ποὺ κάθε πρωῒ ἐρχόταν στὸ δωμάτιό μου καὶ μὲ ξυπνοῦσε. Στὸν ὑπηρέτη αὐτὸν παρέδωσα τὸ μπουκαλάκι καὶ τοῦ εἶπα, ἕνα πρωῒ ποὺ θὰ μὲ ἔβλεπε νὰ κοιμᾶμαι βαθειὰ νὰ χύσῃ λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ ἄρωμα στὸ μαξιλάρι μου.

Τοῦ εἶπα ἀκόμα νὰ ἀφήσῃ νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς καὶ νὰ διαλέξῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ ἤθελε ἐκεῖνος.

Καθὼς εἶπα πάρα πάνω εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ποὺ εἶχα γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Κάθε πρωῒ ἐσημείωνα τὰ ὄνειρά μου.

Ποτέ μου δὲν ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου κάτι ποὺ νὰ μοῦ θύμιζε τὴν διαμονή μου στὴν ἐξοχή. Καὶ ἕνα πρωΐ, ξαφνικά, ὅταν ξύπνησα καὶ θέλησα νὰ θυμηθῶ τί ὀνειρεύθηκα, εἶδα πὼς ἦταν τὰ γνωστὰ βουνά, τὰ δένδρα, τὰ λειβάδια, τὸ ἀγαπημένο μου δάσος ἐκεῖ ὅπου εἶχα περάσει τὶς 14 μέρες. Τὸ μαξιλάρι μου ἐμύριζε ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἄρωμα.

Ὁ ὑπηρέτης μου εἶχε ἐκτελέσει ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τὴν παραγγελία μου».

Μὲ ἐντελῶς τὸν ἴδιο τρόπο καὶ μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία πειραματίσθη καὶ ὁ Ἄγγλος ἰατρὸς Χόρνεϋ. Ἀλλὰ ὁ Ἄγγλος γιατρὸς ἐπροχώρησε κάπως περισσότερο. Ἀφοῦ ἔκανε πειράματα μ' ἕνα ἄρωμα ἔπειτα μεταχειρίσθη δύο. Τὸ ἕνα τὸ εἶχε μεταχειρισθῆ σὲ μιὰ διαμονὴ στὴν ἐξοχὴ τὸ ἄλλο σὲ κάποια πόλι τῆς Ἀγγλίας σὲ ἕνα ἀτελιὲ ἑνὸς ζωγράφου ὅπου συχνὰ συναντοῦσε μιὰ νεαρὰ κυρία παρακάλεσε λοιπὸν τὸν βοηθό του νὰ τοῦ χύσῃ στὸ μαξιλάρι του μερικὲς σταγόνες κι' ἀπ' τὰ δύο ἀρώματα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅπως τὸ περίμενε:

Εἶδε, λέγει ὁ Ἄγγλος ἰατρός, στὸν ὕπνο του τὴ γνωστὴ ἐξοχικὴ τοποθεσία, τὴν οἰκογένεια ποὺ τὸν εἶχε φιλοξενήσει στὴν ἐξοχή, ἀλλὰ συγχρόνως εἶδε νὰ παρουσιάζεται ὁ ζωγράφος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ νεαρὴ κυρία. Ἑπομένως καθένα ἀπὸ τὰ ἀρώματα εἶχε προκαλέσει τὸ ὄνειρο εἶχε ξυπνήσει στὸ πνεῦμα τοῦ κοιμωμένου τὶς παραστάσεις μὲ τὶς ὁποῖες κάθε ἄρωμα εἶχε συνδεθῆ.

Μὲ τὰ πειράματα αὐτὰ ἀποδεικνύεται πλέον ὅτι ἡ ὄσφρησις παίζει σπουδαῖο ρόλο. Ἄρα καὶ οἱ τέσσερις αἰσθήσεις συντελοῦν τὰ μέγιστα, ἐκτὸς βεβαίως τῆς ὁράσεως, ἀφοῦ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά της....ἀπουσιάζουσα.

ΦΩΝΑΚΛΑΔΕΣ

Μιὰ στεντορεία φωνὴ εἶνε πάντα σημεῖον ἀνδρισμοῦ καὶ σὲ Χῶρες, ὅπως τὸ Σιάμ, θεωρεῖται εὐγένεια τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴ δύναμι καὶ τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ...κραυγάζοντας τὶς παρατηρήσεις του! Ὡστόσο, πολὺ λίγοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο ἔχουν φωνὲς ποὺ νὰ παραβάλωνται μὲ τὶς φωνὲς τῶν δημοσίων κηρύκων τῆς Ἀγγλίας στὶς διάφορες Κομητεῖες, οἱ ὁποῖοι κάθε χρόνο δημιουργοῦν κι' ἕνα σχετικὸ ρεκόρ. Οἱ εἰδικοὶ βουκόλοι στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ποὺ φωνάζουν τοὺς χοίρους καὶ οἱ ὁποῖοι ὑπερηφανεύονται ὅτι ἔχουν φωνὴ ποὺ μπορεῖ ν' ἀκουσθῆ ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι τριῶν μιλίων, εἶνε ἁπλὸ βέλασμα, ἐν σχέσει μὲ τὴ φωνὴ τῶν πρώτων: Οταν ὁ δημόσιος κῆρυξ μίστερ Φ. Οὐέλτς ἀπὸ τὸ Μπρίμπορτ τῆς Ἀγγλίας φουσκώνει τὰ πνευμόνια του, ὅσοι ἔχουν λεπτὴ ἀκοή, πρέπει νὰ βουλώσουν τ' αὐτιά τους μὲ μπαμπάκι, γιατὶ οἱ φωνές του μποροῦν ν' ἀκουστοῦν ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι ἑπτὰ μιλίων! Ὁ κῆρυξ αὐτὸς εἶχεν ἕναν ἀντίπαλο, τὸν Φρὲντ Κόξ, ἀπὸ τὴν πόλι Μπύρμιγχαμ, τοῦ ὁποίου ἡ φωνή, ποὺ ἔμοιαζε σὰν βροντή, ἔφθανε στὸ σημεῖο νὰ προκαλῃ...βροχὴ (!) στὴν Κάντοκ, μιὰ πόλι ποὺ ἀπεῖχε ἀπὸ τὸ σπίτι του δώδεκα μίλια. Αὐτὰ τουλάχιστον ἰσχυρίζονται οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ ἐδημιουργοῦντο τὰ παραπάνω ρεκόρ.

Ἐπίσης ὁ δημόσιος κῆρυξ τῆς πόλεως Μπαῖτφορδ ποὺ ἀριθμεῖ 25.000 κατοίκους, κάθε φορὰ ποὺ διαλαλεῖ ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο τὴν ἀκριβῆ ὥρα τοῦ εἰκοσιτετραώρου, τὸν ἀκοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐκείνων ποὺ βαρυακοῦνε!

ΝΕΑ ΒΑΣΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΧΟΡΕΥΤΑΣ

Οἱ ἀμερικανοὶ λανσάρουν δύο νέους ἐξωφρενικοὺς χορούς

Ἡ σύγχρονος νεότης εἶνε ἀφίκορος! Ἰδοὺ τὸ συμπέρασμα ποὺ βγάζουν οἱ εἰδικοὶ χορεογράφοι, ποὺ ἔχουν καθῆκον νὰ παρακολουθοῦν τὰ πόδια τῆς ἀνθρωπότητς ποὺ διασκεδάζει! Δὲν ἐπρόλαβε ὁ κόσμος νὰ ἐνθουσιασθῆ μὲ τὸ Λάμπεθ Γουὼκ καὶ ἰδοὺ ὅτι ἤδη τὸ ἐβαρέθηκε. Στὴν Εὐρώπη, ὁ νέος χορὸς ἔχει ἀκόμη κάποιαν πέρασι. Ἀλλὰ εἰς τὴν Ἀμερικήν, χώραν τῆς ἰλιγγιώδους ταχύτητος, τείνει ἤδη νὰ ἀντικατασταθῆ ἀπὸ δύο ἄλλους χορούς, τοὺς ὁποίους ἀρχίζουν νὰ μαθαίνουν μὲ φανατισμὸν οἱ χορευταράδες τοῦ Νέου Κόσμου. Ὁ ὑπερμοντέρνος Λάμπεθ Γουὼκ δὲν εἶνε καθόλου ὑπερμοντέρνος. Γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀνήκει στὸ «Μουσεῖο τῶν Χορῶν». Πρὸ ὀλίγων μόλις ἑβδομάδων, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγιστάνας τοῦ χοροῦ τοῦ Νέου Κόσμου, ὁ ἰδιοκτήτης τῶν περισσοτέρων λαϊκῶν χορευτικῶν κέντρων τῆς Ἀμερικῆς, ἐταξίδευε μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Νορμανδία» ἐρχόμενος στὴν Εὐρώπη. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ εἶδεν ἐξαφνα τοὺς Εὐρωπαίους ἐπιβάτας νὰ σηκώνωνται καὶ νὰ χορεύουν ἕναν καινούργιο χορό, γεμᾶτο «κέφι καὶ χάρι».

Ὁ Ἀμερικανὸς ζήτησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ χοροῦ καὶ ὅταν τοῦ ἐξήγησαν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Λάμπεθ Γουὼκ ἀπόρησε ποὺ θυμήθηκαν οἱ Εὐρωπαῖοι αὐτὸν τὸν «ἀρχαῖο χορό».

Ὁ Λάμπεθ Γουὼκ θεωρεῖται πράγματι ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς ὡς ἕνας «ἐξαιρετικὰ σοβαρὸς» χορός, ἐνδεδειγμένος γιὰ ἀξιοπρεπεῖς ἡλικιωμένους ποὺ δὲν ἔχουν τὸ κέφι καὶ πρὸ πάντων τὴ δύναμι γιὰ νὰ χορέψουν τὸν «Τζίττερμπουγκ», τὸν χορὸ τῆς ἀθλητικῆς νεότητος. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι γιὰ νὰ χορέψῃ κανεὶς «Τζίττερμπουγκ» πρέπει νὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ χειροδύναμος. Στὸν χορὸ αὐτὸ ὁ καβαλλιέρος κρατάει τὴν ντάμα του κυριολεκτικῶς «στὰ χέρια». Τὴν ἁρπάζει ἀπ' ὅπου προλάβῃ, τὴν σηκώνει στὸν ἀέρα, τὴν στροβιλίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν «μὴ χορευτῶν» ποὺ παρακολουθοῦν —ὡς λέγεται— μὲ ἐντελῶς ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὶς διάφορες φιγοῦρες τοῦ ἐξωφρενικοῦ αὐτοῦ χοροῦ. Ὁ «Τζίττερμπουγκ» δὲν ὑπάγεται σὲ κανόνας ἢ σὲ περιορισμούς.

Κάτι ἀνάλογο εἶνε καὶ ὁ δίδυμος ἀδελφός του «Χάνγκμαν'ς Στὲπ», ποὺ ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὸ ἐνδιάμεσον στάδιον μεταξὺ τοῦ σοβαροῦ!! Λάμπεθ Γουὼκ καὶ τοῦ ἐλευθερωτάτου «Τζίττερμπουγκ».

⁂

Ὁ «Τζίττερμπουγκ» ἔλαβε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν μεγάλη τιμή, νὰ χορευθῆ ἀπὸ ἕνα ζεῦγος ἐκλεκτῶν χορευτῶν μέσα στὰ σαλόνια τοῦ «Λευκοῦ Οἴκου», τοῦ μεγάρου δηλαδὴ στὸ ὁποῖο κατοικεῖ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Ροῦζβελτ. Τώρα, ἂν ἡ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ ἔγινε στὸν «Τζίττερμπουγκ» κατὰ λάθος, εἶνε ἕνα ἄλλο ζήτημα.

Ἡ κ. Ροῦζβελτ, ἡ «πρώτη γυναῖκα τῆς Ἀμερικῆς», ὅπως ἐπωνομάζεται, ἔδωσε κάποια μεγάλη ἑσπερίδα στὸν «Λευκὸ Οἶκο», στὴν ὁποία εἶχαν προσκληθῆ τὰ πιὸ ἐπίσημα πρόσωπα τῆς ἀμερικανικῆς πρωτευούσης. Τὸ πρόγραμμα τοῦ χοροῦ προέβλεπε καὶ διάφορες ἀτραξιόν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Λάμπεθ Γουὼκ ἀπὸ τὸ διασημότερο χορευτικὸ ζεῦγος τῆς Ἀμερικῆς. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως ἀρρώστησε ὁ χορευτὴς καὶ ἡ κ. Ροῦζβελτ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀναζητήσῃ καινούργιο χορευτικὸ ζεῦγος γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Λάμπεθ Γουώκ. Ὁ διευθυντὴς ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μοῦζικχὼλ τῆς Οὐάσιγκτων προθυμοποιήθηκε ἀμέσως νὰ θέσῃ στὴ διάθεσί της τὸ πιὸ καλό του νούμερο, ἕναν Μεξικανὸ μὲ τὴν παρτενάιρ του. Ἴσως ἀπὸ κακὴ συνεννόησι, ἴσως ἐπειδὴ ὁ φιλότιμος Μεξικανὸς θέλησε νὰ βάλῃ ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρία Προέδρου, εἶχε τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Λάμπεθ Γουὼκ μὲ ἕναν τολμηρότατο «Τζίτερμπουγκ», ποὺ ἔκανε νὰ κοκκινήσουν ἀκόμη περισσότερο τὰ γεμᾶτα κοκκινάδια πρόσωπα τῶν παρισταμένων κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Ἡ κ. Ροῦζβελτ ἔκανε ἀμέσως νόημα στὸν διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας νὰ σταματήσῃ καὶ ἔτσι μισοσώθηκε ἡ κατάστασις ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ προσλάβῃ ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνες διαστάσεις.

⁂

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ «Τζίττερμπουγκ» εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσι νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὸ ἀμερικανικὸν χορευτικὸν κοινὸν ὡς τὸν Λάμπεθ Γουὼκ τῆς νεότητος. Περιττὸν νὰ λεχθῆ ὅτι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὅλες οἱ γιαγιάδες καὶ ὅλες οἱ γεροντοκόρες τοῦ Νέου Κόσμου ξεχύθηκαν στὰ χοροδιδασκαλεῖα γιὰ νὰ μάθουν τὸν καινούργιο χορὸ ποὺ ταίριαζε τόσο πολὺ μὲ τὴν ἡλικία τους. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλοὶ χορευταὶ ποὺ καταριῶνται τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐφευρέθησαν οἱ δυὸ χοροὶ δίδυμοι τοῦ Λάμπεθ Γουώκ. Οἱ χορευταὶ αὐτοὶ εἶνε πρῶτον οἱ ἡλικιωμένοι ἢ σωματικῶς ἀδύνατοι καβαλλιέροι καὶ δεύτερον ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὸ ἀτύχημα νὰ χορεύουν μὲ ἐξαιρετικῶς καλοθρεμμένες ντάμες.

Τί σημασία ὅμως ἔχουν ὅλ' αὐτά; Ὁ «Τζίττερμπουγκ» καὶ ὁ «Χάνγκμαν'ς Στὲπ» εἶνε οἱ χοροὶ τῆς νεότητος καὶ θὰ χορευθοῦν ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον γενικοῦ ξεχαρβαλώματος τοῦ ὀργανισμοῦ.

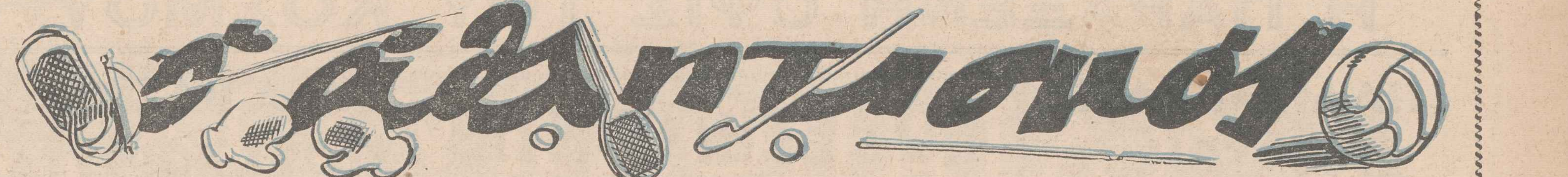

Ο ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ ΝΙΚ. ΣΥΛΛΑΣ

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕΝ ΑΠΟ ΤΑ 37 ΚΑΙ ΕΦΘΑΣΕ ΜΕΣΑ ΣΕ 8 ΧΡΟΝΙΑ ΤΑ 51 ΜΕΤΡΑ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΕΝΑΣ ἀθλητάτος σεμνὸς καὶ συμμαζεμένος, ἔθφασε κάποτε νὰ μετρήσῃ τὶς δυνάμεις του μέσα στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, μὲ τοὺς μεγάλους ἀθλητὰς τοῦ κέντρου. Ἕνα χιωτάκι, τύπος καὶ ὑπογραμὸς τοῦ σεμνοῦ καὶ φιλήσυχου ἀνθρώπου, ἕνας ἐπαρχιωτάκος ποὺ τὸν ζάλιζεν ἡ κίνησις καὶ οἱ ἐξασκημένοι ἀθληταὶ τῶν συλλόγων τῆς πρωτευούσης. Ἔρριξε τότε στὸ Στάδιο περὶ τὰ 37 μέτρα στὴν ἐλευθέρα δισκοβολία καὶ κανείς, μὰ κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄβγαλτον καὶ ἁπλὸν Χιώτην, θὰ βγῇ σὲ λίγα χρόνια ὁ ἀθλητὴς ποὺ θὰ ξεπεράσῃ σὲ ἀξία καὶ φήμη τὸν ἄλλον Χιώτην, διαβολεμένον αὐτὸν, τὸν ἄσσον τῶν ἐμποδίων Χρ. Μάντικαν καὶ ὄχι μόνον θὰ τὸν ξεπεράσῃ, ἀλλὰ θὰ φθάσῃ νὰ γίνῃ ὁ μεγαλείτερος Ἕλλην ἀθλητὴς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ νὰ εἶνε σήμερα ὁ καλλίτερος ἀθλητὴς τοῦ κόσμου εἰς τὴν ἐλευθέραν δισκοβολίαν. Ἤρκεσαν ὀλίγα μόλις χρόνια διὰ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἕνα ὑπέροχον καὶ ἀπαράμιλλον πρωταθλητὴν, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Χιώτης ἀθλητής, ποὺ ἐχάρη διότι ἦλθε τρίτος εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ ἐπίδοσιν 37 μέτρων.

Τί ραγδαία ἐξέλιξις!

Ὁ τρίτος τῶν ἀγώνων τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 1931, ἔγινε πρῶτος εἰς τὸν κόσμον μὲ ρίψιν 51 μέτρων ποὺ ἐπέτυχε κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς ἀγῶνας τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, τοὺς ὀργανωθέντας ὑπὸ τοῦ Σέγας.

Ποῦ ὀφείλεται ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ καὶ ραγδαία ἐξέλιξις; Ποιὰ εἶνε τὰ προσόντα τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ ἀθλητοῦ, ποὺ ἡμεῖς σήμερα, ἄνευ βεβαίως ἀπευκταίου τινος, τὸν θεωροῦμεν ὡς τὸν πλέον πιθανὸν Ὀλυμπιονίκην τῶν ἀγώνων τῆς Φινλανδίας;

Πρῶτον ἀπὸ ὅλα τὰ προσόντα τοῦ Σύλλα εἶνε ἡ καλὴ ἀγωγὴ, ἡ εὐπροσηγορία καὶ ἡ προσήλωσίς του πρὸς τὸν ἀθλητισμόν, ποὺ δὲν τὸν ἐπῆρε γιὰ ἐπάγγελμα. Ἔπειτα εἶνε ἡ φυσική του κατασκευή. Κατέχει ἕνα γεροδεμένο καὶ σφιχτὸ κορμί, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἁρμοὶ καὶ οἱ μοχλοὶ εἶνε ἀτσαλένιοι. Ἡ παλάμη καὶ τὰ δάκτυλά του εἶνε, θαρρεῖς, εἰδικῶς καμωμένα γιὰ τὸν δίσκον. Παρ' ὅλον ὅτι τὸ ἀνάστημά του εἶνε μέτριον καὶ συνεπῶς οἱ μοχλοὶ (οἱ βραχίονες) δὲν εἶνε ὅσον πρέπει μακροί, ἀντικαθιστᾷ αὐτὸ τὸ μειονέκτημα μὲ μίαν ἔμφυτον ταχύτητα ἐκτελέσεως τοῦ παλμοῦ τῆς ρίψεως τοῦ δίσκου, αὐτόχρημα ἐκπληκτικήν. Δὲν προλαμβάνει κανεὶς ἐκ τῶν θεατῶν νὰ παρακολουθήσῃ τὰς κινήσεις του ὅταν πρόκειται νὰ ρίψῃ τὸν δίσκον. Τὸν βλέπει κανεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βαλβίδος καὶ εὐθὺς ἀμέσως παρασύρεται ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη διαδρομὴν τοῦ δίσκου, ποὺ σκίζει τὸν ἀέρακαὶ ἐπὶ τέλους πέφτει μὲ ὁρμὴν εἰς τὸ ἔδαφος.

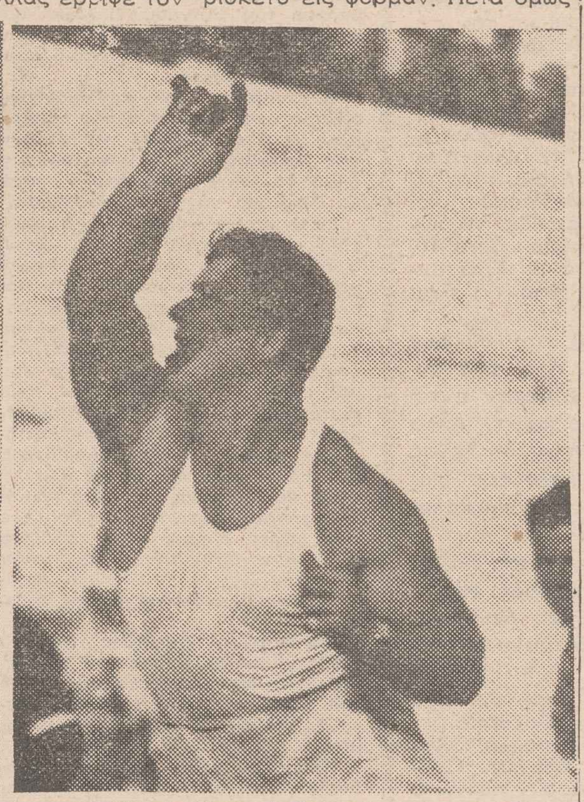

Εἶνε ἀδύνατο νὰ ρίξῃ ὁ Σύλλας μὲ τὰ κέφια του δίσκον εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σταδίου καὶ νὰ μὴ ἐπιτύχῃ καὶ νέον ρεκόρ. Γιὰ τὸν Ἕλληνα παλαιστὴν Τζὶμ Λόντον, τὸν θριαμβευτὴν τῶν ἀμερικανικῶν ρίγκ, ἔλεγαν κάποτε ὅτι «μετὰ κάθε ἀγῶνα του ἀνοίγει καὶ ἕνα νέον ἑστιατόριον εἰς Νέαν Ὑόρκην». Γιὰ τὸν Νίκο Σύλλο, τὸν ἐκπληκτικὸν Χιώτην δισκοβόλον, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ σήμερα ὅτι «μετὰ κάθε ἀγῶνα του δημιουργεῖ καὶ ἕνα νέον ρεκὸρ εἰς τὴν δισκοβολίαν».

Τὸ 1932 ὁ Σύλλας ἔρριψε τὸν δίσκον εἰς 42.08 μ., τὸ 1933 εἰς 42.90 μ., τὸ 1934 κατέρριψε δύο φορὰς τὸ ἑλληνικὸν ρεκὸρ μὲ 44.13 μ., καὶ 45.75 μ. Ἀλλ' ἦταν φαίνεται ὁ τυχερὸς του χρόνος, γιατὶ εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας τοῦ Ζάγκρεμπ ὑπερέβη ὅλων τὶς προβλέψεις καὶ ἀνέβασε τὸ ρεκὸρ εἰς τὰ 48.54 μ., ρεκὸρ ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς διεθνεῖς στίβους τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔφθασαν αὐτά. Προτοῦ ἀναχωρήσῃ στὸ Λονδῖνο ἐπέτυχε 48.70 μ. εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀγγλικοῦ πρωταθλήματος, ἔφθασε τὰ 48.79 μ. καὶ τέλος μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴν Ἀθήνα ἔφθασε τὰ 49.16 μέτρα, ἐπίδοσιν ποὺ τὸν ἔτασσε εἰς τοὺς 6 καλλιτέρους τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου ἦλθεν ἕκτος. Δὲν εὑρίσκετο εἰς φόρμαν. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸ Βερολῖνο εἰς τὸ Μάλμε τῆς Σουηδίας ἐκέρδισε μὲ 49.25 καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Βελιγράδι κατὰ τοὺς ἀγῶνας Ἑλλάδος - Γιουγκοσλαυΐας κατέρριπτεν ὅλα του τὰ ρεκὸρ καὶ ὑπερέβαινε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ 50 μέτρα.

Τώρα ὁ Σύλλας μετὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἀναμονῆς καὶ προετοιμασίας ξαναβρῆκε τὸ μεγάλο του δρόμο καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ προπονητοῦ του τῆς Ἐθνικῆς Ὁμάδος κ. Ὄττο Σίμιτσεκ, προετοιμάστηκε γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς καταπληκτικῆς ἐπιδόσεως τῶν 51 μέτρων ποὺ τὸν τάσσουν ἐφέτος πρῶτον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀφοῦ μέχρι στιγμῆς καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1939 κανεὶς ἀκόμη ξένος ἀθλητὴς δὲν ἔφθασεν αὐτὴν τὴν ἐπίδοσιν.

Τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ ρεκὸρ τῆς δισκοβολίας τὸ ἐδημιούργησεν ὁ ἀθλητὴς τοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν Π. Παρασκευόπουλος μὲ 28.95 μ. Κατόπιν ὁ γνωστὸς ἐπὶ πολλὰ χρόνια πρωταθλητὴς Ν. Γεωργαντᾶς ἔφθασε τὰ 40.29 μ. τὸ 1905 καὶ τὸ 1910 ὁ Μ. Δώριζας ἀνέβασε τὴν ἐπίδοσιν εἰς 40.40 μ. Τὸ ρεκὸρ τοῦ Δώριζα ἔμεινε ἀκλόνητο ἐπὶ 20 ὁλόκληρα χρόνια, ἕως ὅτου τὸ 1931 ὁ Ν. Νταλιάνης τοῦ Πανσαμιακοῦ ἔρριψε 40.53 ½ μ. καὶ ὁ λεβέντης σφυροβόλος Ἠλίας Βεργίνης 41.39 μ.

Ἀπὸ τοῦ 1931 ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τοῦ Σύλλα, ὁ ὁποῖος μέσα σέ 8 χρόνια ἐπέτυχε τὸ ἀνυπέρβλητον ρεκὸρ τῶν 51 μέτρων.

Γιὰ νὰ ἰδῆτε τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Ἕλληνος Σύλλα παραθέτομεν τὸν πίνακα τῶν 10 καλλιτέρων δοσκοβόλων τοῦ κόσμου τοῦ ἔτους 1938.

51.49	Ὀμπερβέγκερ (Ἰταλ.).
50.98	Ζάγκαρ (Ἀμερ.).
50.85	Λάμπερτ (Γερμ.).
50.63	Μπὲργκ (Σουηδ.).
50.23	Λέβυ (Ἀμερ.).
50.21	Χάρρις (Ἀμερ.).
50.19	Σρέντερ (Γερμ.).
50.04	Σάννον (Ἀμερ.).
50.02	Κότκας (Φινλ.).
49.91	Κάρπεντερ (Ἀμερ.).

Τώρα ὁ Σύλλας μας ξεπερνᾷ ὅλους αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς ἀντιπάλους καὶ ἑτοιμάζεται διὰ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ νέας ἐκπλήξεις. Διότι δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆτε ὅτι ὁ Σύλλας θὰ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ. Τί ἐνδιαφέρει ἂν κανεὶς δὲν πιστεύῃ ὅτι ὁ Σύλλας θ' ἀνεβάσῃ ἀκόμη τὸ ρεκόρ; Ποῖος ἐπίστευεν εἰς τὸν νεαρὸν Χιωτᾶκον τοῦ 1931; Κανείς. Ἐμεῖς ὅμως ποὺ γνωρίζομεν τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν θέλησιν, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ ἀγώνισμα καὶ τὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα τοῦ ἀθλητοῦ αὐτοῦ, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ λεβέντης Σύλλας θὰ ξεπεράσῃ καὶ τὰ 51 ἀκόμη μέτρα καὶ θὰ χαράξῃ τὸ ὄνομά του μέσα εἰς τὰς χρυσᾶς δέλτους τοῦ διεθνοῦς ἀθλητισμοῦ.

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΟΙ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΟΙ ΚΑΙ Η ΚΟΛΥΜΒΗΣΙΣ

Μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ οἱ Γιουγκοσλαῦοι δὲν ἠδύναντο νὰ καυχηθοῦν διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν νέων των εἰς τὴν κολύμβησιν. Ὅλη - ὅλη ἡ κίνησις περιωρίζετο εἰς τὴν Λιουμπιάναν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄλλας μικροτέρας πόλεις ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Ἀδριατικῆς ποὺ διετήρουν μερικοὺς ἀσήμους κολυμβητικοὺς Συλλόγους. Ἀλλὰ τώρα τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἐντελῶς καὶ ἡ Γιουγκοσλαυϊκὴ κολύμβησις ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος. θὰ ἠμπορῇ νὰ παρατάσσῃ κολυμβητὰς καὶ κολυμβητρίας ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος.

Οἱ Γιουγκοσλαῦοι ἀντιγράφουν κατὰ γράμμα τοὺς Οὔγγρους. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων ἔστειλαν μίαν ὁμάδα ἐκ 15 κολυμβητῶν καὶ κολυμβητριῶν τῆς Λιουμπλιάνας εἰς Βουδαπέστην. Οἱ κολυμβηταὶ αὐταὶ παρέμειναν δύο ἑβδομάδας εἰς τὴν Οὐγγρικὴν πρωτεύουσαν καὶ παρηκολούθησαν μαθήματα κολυμβήσεως. Ἀλλ' οἱ Γιουγκοσλαῦοι ἀντελήφθησαν ἤδη ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιμένουν πρόοδον καὶ ἐξέλιξιν κολυμβήσεώς των, ἂν δὲν ἱδρύσουν κολυμβητικὰς δεξαμενὰς καὶ ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν προχείρων δεξαμενῶν ποὺ ἵδρυσαν ἐπὶ τοῦ Σαύου εἰς τὸ Βελιγράδιον νὰ ἱδρύσουν μεγάλην δεξαμενὴν 50 μέτρων κατάλληλον δι' ἀγῶνας εἰς τὸ Ζάγρεμπ. Διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς δεξαμενῆς ταύτης ὁ Δῆμος Ζάγρεμπ διέθεσε ποσὸν 2,5 ἑκατομμυρίων δηναρίων. Ἡ δεξαμενὴ αὕτη θὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχεδίων τῆς νέας μεγάλης ἀνοικτῆς κολυμβητικῆς δεξαμενῆς τῆς νήσου Μαργαρίτας τῆς Βουδαπέστης.

Ἀλλὰ καὶ δευτέραν δεξαμενὴν θ' ἀποκτήσῃ ἡ πόλις τοῦ Ζάγκρεμπ χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Συλλόγου «Μαραθὼν» διαθέτοντος ποσὸν 250 χιλιάδων δηναρίων. Ὁ Δῆμος θὰ ἐνισχύσῃ τὸν Σύλλογον διὰ νὰ ἱδρύσῃ δεξαμενὴν κλειστὴν μὲ θερμαινόμενον ὕδωρ διὰ τὴν προπόνησιν τῶν κολυμβητῶν κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνας. Καὶ αἱ δύο δεξαμεναὶ θὰ εἶνε ἕτοιμοι ἐντὸς τριῶν μηνῶν, θεωρεῖται δὲ βέβαιον ὅτι οἱ πρῶτοι κολυμβητικοὶ ἀγῶνες Οὐγγαρίας — Γιουγκοσλαυΐας θὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ Ζάγρεμπ, ἐντὸς τῆς νέας κολυμβητικῆς δεξαμενῆς.

Οἱ Γιουγκοσλαῦοι θεωροῦν ὅτι χάρις εἰς τὴν ἵδρυσιν τῶν δύο τούτων δεξαμενῶν ἡ κολύμβησις εἰς τὴν Χώραν των θὰ σημειώσῃ ἐξαιρετικὰς προόδους.

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΠΥΓΜΑΧΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Θέλετε νὰ μάθετε ποῖοι ὑπῆρξαν οἱ καλύτεροι πυγμάχοι τῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν περίοδον 1938)39: Παραθέτομεν τοὺς καταλόγους, ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιοῦμεν νὰ μὴν ἀπορήσετε ὅταν δὲν εὕρετε μέσα εἰς τοὺς παίκτας τὸν Ἕλληνα πρωτοπυγμάχον Χριστοφορίδην διότι οἱ πίνακές μας παρουσιάζουν τοὺς ἐρασιτέχνας πυγμάχους, ἐνῷ ὁ Χριστοφορίδης ἀνήκει εἰς τοὺς ἐπαγγελματίας.

Κατηγορίας μυΐγας.

1) Ναρδέχια (Ἰταλ.), 2) Ρότολτς (Πολων.), 3) Ο, Λεχτίνεν (Φινλ.), 4) Ποδάνυ (Οὔγγ.).

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΠΤΕΡΟΥ

1) Σέργκο (Ἰταλ.), 2) Μπόντι (Οὔγγ.), 3) Παολέττι (Ἰταλ.), 4) Ἄλμστρεμ (Σουηδ.).

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΥΠΕΡΕΛΑΦΡΩΝ

1) Κζόρτεκ (Πολων.), 2) Φρίγκιες (Οὔγ.), 3) Καρτονέσι (Ἰταλ.), 4) Μπῦτνερ (Γερμ.).

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΕΛΑΦΡΩΝ

1) Νῦρμπεργκ (Γερμ.), 2) Σ. Ἄγκρεν (Σουηδ.), 3) Μάντι (Οὔγγ.), 4) Βοζνιάκεβιτς (Πολ.).

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΗΜΙΜΕΣΩΝ

1) Κολτζίνσκυ (Πολων.), 2) Μούραχ (Γερμ.), 3) Κὸπς (Δαν.), 4) Γ. Πέτερσεν (Λαν.).

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΜΕΣΩΝ

1) Τίλλερ (Νορβηγ.), 2) Φερράριο (Ἰταλ.), 3) Κάμπε (Γερμ.), 4) Ράντικ (Ἐσθον.).

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΗΜΙΒΑΡΕΩΝ

1) Σιμούρα (Πολων.), 2) Μουσίνα (Ἰταλ.), 3) Χὲρνς (Ἰραλανδ.), 4) Α. Λεχτίνεν (Φινλ.).

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΒΑΡΕΩΝ

1) Τάντμπεργκ (Σουηδ.), 2) Λαζζάρι (Ἰταλ.), 2) Ροῦγκε (Γερμ.), 4) Λιναμέγκι (Ἐσθον.).

ΝΕΑΙ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΛΥΜΒΗΣΙΝ

Εἰς τὴν μεγάλην δεξαμενὴν τῆς Βρέμης «Χάνσα» ἐτελέσθησαν κολυμβητικοὶ ἀγῶνες ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν καλυτέρων Γερμανῶν πρωταθλητῶν καὶ τοῦ Σουηδοῦ Μπγὲρν Μπόργκ.

Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

400 μ. ἐλευθ. 1) Μγὲρν Μπὸργκ 4:47.5 νέον Σουηδικὸν ρεκόρ, 2) Πλὰτ (Γερμ.) 4:47.6 νέον Γερμανικὸν ρεκόρ.

100 μ. ἐλευθ. ἐφήβων. 1) Λασκόβσκι (Πολων.) 1:09.7.

100 μ. ἐλευθ. γυναικῶν. 1) Πόλλατσεκ 1:07.5.

100 μ. πρωταθλητῶν. 1) Φίσερ (Γερμ.) 59.2.

100 μ. ὑπτίως. 1) Σλάους (Γερ.) 1:09.8.

200 μ. προσθίως. 1) Ὄρδοφ 2:40.7.

200 μ. ἐλεύθερα. 1) Μγὲρν Μπόργκ (Σουηδ.) 2:12.7, 2) Πλάτ (Γερ.) 2:15.6, 3) Λασκόβσκι (Πολων.) 2:15.8, 4) Φίσερ (Γερμ.) 2:16.2, 5) Λάουγκβιτς 2:17.2, 6) Φρίζε 2:18.1, 7) Χάϊμπελ 2:18.2, 8) Σλύρικκε 2:18.6, 9) Κέννιγκερ 2:19.

100 μέτρ. ὑπτίως. 1) Σλάους (Γερμ.) 1:08.4, 2) Κρέβς (Γερ.) 1:11.2.

200 μ. προσθίως γυναικῶν. 1) Βολολέγκερ (Γερμ.) 3:01.7.

100 μ. ὑπτίως γυναικῶν. 2) Σμὶθ 1:19.5.

Εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4X100 ἡ ὁμὰς τῶν Γερμανῶν Πλάτ, Λάουγκβιτς, Χάϊμπελ καὶ Φίσερ κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τῆς Εὐρώπης μὲ χρόνον 4:00.5. Τὸ παλαιὸν ρεκὸρ ἐκράτει ἡ Ἐθνικὴ ὁμὰς τῆς Οὐγγαρίας μὲ 4:02.

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ **Π. ΚΑΨΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς διορίζεται δάσκαλος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Γενῆ Λιμάνι, τῆς Σμύρνης, ὅπου ζῇ ὁλομόναχος ζωὴ ἀσκητικὴ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ μάννα του καὶ τὰ τρία ἀδερφάκια του, ποὺ ζοῦν στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἐρωτεύεται τὴν κόρη τοῦ προεστοῦ τὴν ὡραία Μαριγούλα, ποὺ ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά του. Τὶς ἴδιες μέρες ὅμως φθάνει στὸ χωριὸ ἕνας Τοῦρκος πασᾶς μὲ τὸ χαρέμι του. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες του ἐρωτεύεται παράφορα τὸν δάσκαλο καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ σπίτι της, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπη τῆς Μαριγούλας. Ἐκεῖ μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της τὸν καταφέρνει νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά της. Ὁ δάσκαλος ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ὅταν ἡ ὡραία χανούμισσα τοῦ προτείνει νὰ φύγουν δὲν βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ καὶ φεύγει μαζί της. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ χωριὸ ξεσπάει μεγάλο σκάνδαλο μὲ τὴ φυγὴ τοῦ δασκάλου, ἡ δὲ Μαριγούλα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

20ὸν

Παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὥστε νὰ σβυσθῇ ἀπὸ τὸ μυαλό της ἡ ἀνάμνησις ἐκείνου.

Ἕνα πρωῒ ἡ ἀδελφὴ Μαγδαληνὴ ξύπνησε ὕστερα ἀπὸ ἕνα ταραγμένο ὕπνο. Τὶς λίγες ὧρες ποὺ διέθετε γιὰ νὰ κοιμηθῇ τῆς πέρασε μὲ ἀγωνία γιατὶ ἔβλεπε ἕνα κακὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Ἔβλεπε πὼς ἦταν στὸ ὡραῖο χωριό της καὶ ὅτι ἐκεῖ ποὺ καθότανε στὸ πατρικό της σπίτι μόνη παρουσιάσθηκε ἄξαφνα μπροστά της ὁ Συμιακὸς καὶ γονατιστὸς τὴν παρακαλοῦσενὰ τὸν συγχωρήσῃ, ὅτι στὸ τέλος κάμφθηκε καί, πρᾶγμο φοβερό, τὸν ἀφῆκε νὰ τὴν πάρῃ, ὅπως ἄλλοτε, στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ξύπνησε τρομαγμένη. Καὶ ἅμα εἶδε ὅτι ἦταν ὄνειρο, ἔνοιωσε μιὰ ἀνακούφισι στὴν ψυχή της.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἐμουρμούρισε. Μά... δὲν μπόρεσε νὰ ἀπασχολήσῃ τὴ σκέψι της ἀλλοῦ. Ὁ νοῦ της τριγύριζε πάντα γύρω ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρα ποὺ εἶδε καὶ τὸ σῶμα της τὸ ἐκλόνιζαν κάποια ρίγη στὴν ἀνάμνησι τοῦ φιλιοῦ τοῦ ὀνείρου!

Σηκώθηκε ἀμέσως βιαστική, φόρεσε τὸ τρίχινο ράσο της καὶ καθίζοντας στὸ ξύλινο σκαμνὶ της ἄνοιξε τὸ ψαλτῆρι καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τοὺς θεοπνεύστους ψαλμοὺς τοῦ Προφητάνακτος.

Τόση ἦτο ἡ τρραχή της, ὥστε ὧρες ὁλόκληρες διάβαζε καὶ ὕστερα ἄρχισε μὲ τὴ μελῳδικὴ φωνή της νὰ ψέλνῃ τὴν ἀκολουθία τοῦ Παρακλητικοῦ κανόνος, σὰν νἄθελε νὰ παρακαλέσῃ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον νὰ τὴν ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἁμαρτίας.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐξαῦλωμένη κατάστασι βρισκότανε ὅταν ἄκουσε νὰ κτυποῦν εὐλαβικὰ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της. Διακόπτει τὴν προσευχή της καὶ ψιθυρίζει ταπεινά:

— Εὐλογεῖτε.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ στὸ κατῶφλι της προβάλλει ἡ γηραιὰ θυρωρός.

— Ἀδελφὴ Μαγδαληνή, ἦλθε ὁ θεῖος σας ὁ Γεώργιος Συμιακός. Μοῦ εἶπε ὅτι ἐθεραπεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια του καὶ ὅτι θὰ μείνῃ κάμποσες μέρες στὴ Χίο. Ἤθελε νὰ σᾶς ἰδῇ, ἀλλὰ τοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου ἡ Μαγδαληνὴ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ κάτω λιπόθυμος. Συνεκρατήθη ὅμως μὲ πολὺ κόπο καὶ ἀπαντᾷ στὴ θυρωρὸ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγότανε:

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφή μου.

Καὶ μόλις ἡ θυρωρὸς ἐξηφανίσθη ἡ Μαγδαληνὴ ἔπεσε σὰν ἄψυχος ὄγκος στὸ γυμνὸ δάπεδο τοῦ κελλιοῦ της.

Πόσον ἦτο γελασμένη ἡ φτωχὴ Μαγδαληνὴ ὅταν ἐπίστευε ὅτι διὰ τῆς νηστείας καὶ προσευχῆς καὶ τῆς θρησκευτικῆς προσηλώσεώς της πρὸς τὰ θεῖα εἶχαν θεραπευθῆ αἱ πληγαί της! Ἁπλούστατα, εἶχαν ἐπουλωθῆ προσωρινῶς καθ' ὃν τρόπον ἐπουλώνονται αἱ σωματικαὶ πληγαὶ διὰ προσκαίρων μέτρων καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπαναφαίνονται εἰς τὴν παραμικρὰν ἀφορμήν.

Εἴδαμε τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἔδωσε στὴν γηραιὰν θυρωρὸν ὅταν ἡ τελευταία τῆς ἀνήγγειλε περὶ τοῦ Συμιακοῦ. Μόλις ἡ θυρωρὸς ἐξηφανίσθη ἡ Μαγδαληνὴ ἔκλεισε καλὰ τὸ κελλί της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἐνῷ ἀπὸ τὸ παρθενικὸ στῆθος της ἔβγαιναν λυγμοὶ καὶ στεναγμοὶ ποὺ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ραγίσουν καὶ τὸ σκληρότερα μάρμαρο.

— Θεέ μου — ἐψιθύριζε ἡ φτωχὴ κόρη — ποιὰ μεγάλη ἁμαρτία ἔκαμα, τέλος πάντων, ὥστε »νὰ ὑποφέρω τόσον; Γιατί νὰ »βασανίζωμαι τόσο πολύ; Τὸν »εἶχα σχεδὸν λησμονήσει. Εἶχα »θεραπευθῆ καὶ κανένας ἄλλος »πόθος δὲνἐθέρμαινε τὴν ψυχὴ »μου παρὰ μόνον ὁ πόθος νὰ »διέλθω ἐν ὁσιότητι καὶ ἁγιωσύ»νῃ τὸν βίον μου μέσα εἰς τὸν »εὐσεβῆ αὐτὸν χῶρον καὶ νὰ ἀ»ποθάνω ὡς νύμφη τοῦ Ἰησοῦ »Χριστοῦ. Γιατί νὰ ἐμφανισθῇ πά»λιν στὸ δρόμο μου αὐτὸς ὁ ἄν»θρωπος ποὺ εἶνε γιὰ μένα ἕ»νας δαυλὸς ἀναμμένος, ἱκανὸς »νὰ πυρπολήσῃ πάλιν τὰ σπλάγ»χνα μου; Πῶς κοχλάζει πάλι »μέσα στὰ στήθη μου ἡ φοβερὴ »τρικυμία καὶ πῶς μὲ παραδέρ»νει πάλιν σὰν ἄλλοτε ὁ πόθος »τῆς ἁμαρτίας!»

Μόλις ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν ἡ φτωχὴ κόρη ἔκρυψε τὸ γλυκὺ πρόσωπό της μέσα στὶς παλάμες της ἀπὸ ντροπή. Ἔμεινε ἔτσι σιωπηλὴ γιὰ κάμποση ὥρα καὶ ὅταν πάλιν ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε στὸν τοῖχο τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἐσηκώθηκε, ἐπλησίασε τὴν εἰκόνα σιγὰ-σιγὰ καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισε ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα, ἀρχίζει:

«Παναγία Δέσποινα, καθὼς »καταφεύγουν ὑπὸ τὴν σκέπην »σου ὅλοι ὅσοι πονοῦν καὶ ὑπο»φέρουν, ἔτσι καταφεύγω καὶ ἐ»γὼ σήμερα σὲ Σένα καὶ σὲ ἱκε»τεύω νὰ μὲ προστατεύσῃς. Ὦ »μεγάλη παρηγορήτρια τοῦ κό»σμου, παρηγόρησε καὶ μένα. »Ὦ δωδεκάτειχε πόλις, ὦ θρόνε »ποὺἐβάστασες τὸν βασιλέα τοῦ »κόσμου, λάβε με ὑπὸ τὴν σκέ»πην Σου καὶ βοήθησέ με νὰ μὴ »ἀπαρνηθῶ τὸν ΘεῖονΝυμφίον...»

Καὶ καθώς, ἐνῷ ἀνέπεμπε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ τὴν αὐτοσχέδιο, ἀλλὰ συγκινητικὴ αὐτὴ προσευχή, εἶχε ἡ φτωχὴ κόρη τὰ μάτια της καρφωμένα στὰ μάτια τῆς εἰκόνος, τῆς φάνηκε πὼς ἀπὸ τὰ μεγάλα Βηθλεεμίτικα μάτια τῆς Παναγίας ἔβγαινε κάποιο φῶς καὶ πὼς τὰ χείλη τῆς εἰκόνος διεστέλλοντο εἰς ἕνα προστατευτικὸ χαμόγελο. Πρὸ τῆς θείας αὐτῆς ὀπτασίας ἡ εὐσεβὴς μοναχὴ ἔσκυψε εὐλαβικὰ τὸ κεφάλι, ἐνῷ ἕνας κρύος ἱδρὼς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ ἐξαῦλωμένο πρόσωπό της.

Ἐσηκώθηκε ὕστερα καὶ μὲ ἠρεμοῦσαν πλέον ψυχὴν ἄνοιξε τὸ κελλί της καὶ κατέβηκε στὸν αὐλόγυρο τῆς μονῆς. Εἶχε ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ ἀέρα καθαρό, νὰ ἀτενίσῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὶς παρθενικὲς συναδέλφους της, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ ταραχή της ἦταν πρόσκαιρη.

Συνέβη ὅμως τὸ ἀντίθετον. Μόλις βγῆκε στὴν αὐλή, μόλις ἤκουσε τὶς φίλες της νὰ μιλᾶνε σιγὰ καὶ ταπεινά, μόλις ἀντίκρυσε τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου ἀμέσως ἐπανῆλθε στὴν πραγματικότητα. Οἱ ἀνθρώπινες ὁμιλίες τῆς ἐθύμιζαν ὅτι εἶνε ἀνθρώπινον ὂν καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου τῆς ἔλεγε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος δὲν περικλείεται μέσα εἰς τὸ στενὸν περιβάλλον τοῦ μοναστηριοῦ, ἀλλ' ὅτι πέριξ αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος καὶ ὅτι ἀνάμεσα στὸν κόσμον αὐτὸν ζῇ καὶ ἀναπνέει ὁ Γιῶργος της. Ἂν εἶχε μιὰ σκάλα μέσα νὰ μπορέσῃ ν' ἀνέβῃ στὸν τοῖχο τοῦ μοναστηριοῦγιὰ νὰἀντικρύσῃ τὴν πόλι τῆς Χίου! Ἐνόμιζε πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ διακρίνῃ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τὸν Γιῶργο της! Τρομαγμένη ἀπὸ τὶς ἀνίερες καὶ ἁμαρτωλὲς αὐτὲς σκέψεις γύρισε πάλι τρεχάτη στὸ κελλί της καὶ ἔπεσε κλαίγοντας στὸ ἀχώριστο κρεββάτι της καὶ στὰ χείλη της τὴν φορὰν αὐτὴν ἀντὶ πάσης ἄλλης προσευχῆς ἀνέβαινε ἡ φράσις:

— Γιῶργο, Γιῶργο μου! Εἶσαι τόσο κοντά μου καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σὲ ἰδῶ! Νὰ μὴν μπορῶ νὰ ἀκούσω τὴ φωνή σου, νὰ μὴ μπονῶ νὰ ἀκουμπίσω τὸ κουρασμένο μου κεφάλι στὸ πλατύ σου στῆθος!

◆

Τόσος ἦτο ὁ σπαραγμὸς τῆς ψυχῆς της καὶ τόσος ὁ σκοτισμὸς της, ὥστε δὲν ἀντελήφθηκε ὅτι κοντὰ στὸ προσκέφαλό της ἦταν ἀπὸ πολλὴ ὥρα ὀρθία καὶ ἤκουσε τὶς σπαρακτικὲς ἐκμυστηρεύσεις της ἡ ἀδελφὴ Θεανώ, μιὰ νεαρὰ μοναχὴ συνομήλικός της, τὴν ὁποίαν ἐπίσης εἶχεν ὁδηγήσει εἰς τὸ μοναστῆρι ἕνας ἀνεκπλήρωτος ἐρωτικὸς πόθος. Καὶ ὅταν κάποτε ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ ἀντίκρυσε τὴν συνάδελφο καὶ φίλη της, τῆς κάνει τρομαγμένη:

— Εἶσαι πολὺ ὥρα ἐδῶ, ἀδελφή μου;

— Ναί, ἀδελφὴ Μαγδαληνή.

— Καὶ ἤκουσες τί ἔλεγα;

— Ναί, τὰ ἤκουσα ὅλα.

— Συγχώρεσέ με, ἀδελφή μου. Εἶμαι τρελλή.

— Ὄχι, ἀδελφή μου. Δὲν εἶσαι τρελλή. Εἶσαι δυστυχὴς ὅπως εἶμαι κι' ἐγώ.

— Τί; Καὶ σύ;

— Ναί, κι' ἐγὼ ἀγάπησα πολύ.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν τόσο μεγάλη ἁμαρτία ἡ ἀγάπη, ὥστε νὰ ὑποφέρουν τόσο πολὺ ὅσοι ἀγαποῦν;

Οἱ δυὸ νέες μοναχὲς ἔκλεισαν τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες διηγήθη ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὰς δραματικὰς περιπετείας των. Ἡ ψυχή των ξαλάφρωσε μ' αὐτὸ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἠλαφροῦντο ἀπὸ τὶς εὐλαβέστερες προσευχές.

◆

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ἄπρακτος, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον μὲ τὴ Μαριγούλα, ἐγύρισε στὴν πόλι, ἐκάθησε σὲ ἕνα καφενεῖο μόνος καὶ ἐπὶ πολὺ ὥρα ἐβασάνισε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ τρόπο νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν ἔγκλειστον Μαριγούλα. Δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπελπίζονται εὔκολα καὶ ἐκτὸς τούτου εἶχε στὴ Χίο πολλὲς γνωριμίες. Ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἐσηκώθηκε καὶ μὲ ἀποφασιστικὸ βῆμα τράβηξε στὸ σπίτι ποὺ παρέμενε ὡς οἰκότροφος κατὰ τὰ ἔτη τῶν σπουδῶν του εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Χίου. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦτο πολὺ κοντὰ σὲ μιὰ πάροδο τῆς Ἀπλωταριᾶς. Ἡ παληά του σπιτονοικοκυρά, ἡ κυρὰ Εὐανθία, τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ μιὰ συγκινητικὴ στοργή. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸν περιποιηθῇ.

— Πῶς ἤτανε αὐτὸ τὸ καλὸ; Πῶς θυμήθηκες τὰ Χίο καὶ μᾶς ἦλθες; Πῶ, πῶ πῶς μεγάλωσες! Ἄνδρας σωστὸς γίνηκες, νὰ μὴ βασκαθῇς!

— Γέρασα, δὲ λέτε καλλίτερα, κυρὰ Εὐανθία!

— Καὶ θὰ μείνῃς μήπως πολὺ καιρὸ στὴ Χίο, Γιῶργο μου;

— Ἀρκετὸ καιρό. Καὶ θὰ μείνω σπίτι σου, ἂν μὲ θές.

— Ἀκοῦς, ἂν σὲ θέλω; Θὰ σοῦ ἑτοιμάσω τὸ παληό σου δωμάτιο. Θὰ θυμηθοῦμε τὰ παληά μας χρόνια.

— Εὐχαριστῶ, κυρὰ Εὐανθία. Σὲ λίγο θὰ φέρω τὰ πράγματά μου.

Πράγματι ὁ Συμιακὸς πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο, πῆρε τὴ βαλίτσα του καὶ τὴ μετέφερε στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Εὐανθίας, ὅπου ἔμεινε ἐκείνη τὴ νύκτα καὶ ἐκοιμήθηκε ἕνα ὕπνο ἥσυχο, γιατί κάτι τοὔλεγε μέσα του ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπός του. Τὸ πρωῒ ἡ κυρὰ Εὐανθία τοῦ ἔφερε τὸν καφέ του στὸ δωμάτιό του πρὶν σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἔτσι συνήθιζε πάντα ὅταν ἦταν μαθητής.

— Λοιπόν, πῶς τὸ βρῆκε τὸ κρεββάτι σου, Γιῶργο μου;

— Πολὺ ὡραῖο καὶ πολὺ στοργικό, κυρὰ Εὐανθία.

— Θυμήθηκες τὰ παληά σου;

— Καὶ βέβαια.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια

Ὁ περίεργος αὐτὸς παραλληλισμὸς εἰς τὴν γυμναστικὴν ἄσκησιν διασκεδάζει ἐξαιρετικὰ τοὺς θεατὰς τοῦ περιφήμου Ἱπποδρομίου «Μπόντι φίγκλιο» ποὺ παίζει τώρα εἰς τὸ Λονδῖνο καὶ τοῦ ὁποίου ἡ θηριοδαμάστρια Μαρία Ἄγκερντεν γνωρίζει νὰ κάνῃ θαύματα.

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Καθ' ἃ ἐγκύρως πληροφορούμεθα, ὁμὰς Ἑλβετῶν ἐπιστημόνων ἐσκέφθη νὰ ἐφαρμόση διὰ τὸν κάθε ἐπαγγελματίαν ἰδιαίτερον ἡμερολόγιον.

Οὕτω οἱ ἐνοικιασταὶ θὰ χρησιμοποιοῦν ἡμερολάγιον, τοῦ ὁποίου οἱ μῆνες δὲν θὰ ἔχουν οὔτε πρώτην, οὔτε 30, οὔτε 31. Διὰ τοὺς τεμπέληδες εἰσοδηματίας θὰ ἔχη... ἐννέα ὁ μῆνας. Διὰ τὶς δοῦλες ἡ ἑβδομάδα θὰ ἔχη... ὀκτὼ Κυριακές. Καὶ διὰ τοὺς διαχειριστὰς πολλῶν ἐπιχειρήσεων καμμία ἑβδομὰς δὲν θὰ ἔχη... Σάββατον.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ βροῦν ὅλοι τὴν εὐτυχίαν των.

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ

Δύο ἀρνήσεις κάνουν μιὰ κατάφασι, ὅπως καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο σᾶς ἔχω πῆ.

Δυὸ ὀκάδες κρασὶ κάνουν ἕναν... στουπί.

◆◆◆

Δύο ἐρωτικὰ ραντεβοῦ κάνουν ἕναν τῆς κόρης θρῆνο.

Δύο πάστες φρούτου κάνουν μία... μαγνησία Πελλεγκρίνο.

◆◆◆

Δύο δάνεια σὲ φίλο κάνουν μιὰ τρανὴ μωρία.

Δύο Ἀκαδημαϊκοὶ κάνουν μιά... διαφημιστικὴ Ἑταιρεία.

◆◆◆

Δυὸ ἐλπὲς κάνουν ἕνα γεῦμα... ποιητικό.

Δυὸ φιλιὰ διὰ τῆς βίας κάνουν ἕνα... χαστοῦκι ἠχητικό.

Ο κ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΑΣΧΟΝΤΑ, Ἐνταῦθα.— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στενοχωρῆσθε ἀπὸ τὸ ὅ,τι οἱ γιατροὶ δὲν ἐξηκρίβωσαν ἀπὸ τί πάσχει τὸ συκώτι σας. Ἀφῆστε νὰ γίνῃ πρῶτα ἡ ἐγχείρησις καὶ ἀπὸ τί πάσχετε θὰ τὸ ἀποδείξῃ ἔπειτα ἡ νεκροψία

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ.— Ἀπὸ ὅσα μᾶς γράφετε, δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε τὴν πάθησιν τοῦ στομάχου σας. Μήπως κανένα γνωστόν σας τὸν ἔχετε στὸ στομάχι;

ΑΠΟΡΟΝ.— Γιατί δὲν περνᾶτε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας να σᾶς ἐξετάσωμεν; Μὴ φοβᾶστε. Δὲν θὰ σᾶς στοιχίσῃ τίποτε. Τὸ ἔχομεν ἄλλως τε δηλώσει, ὅτι τοὺς ἀπόρους τοὺς ἐξαποστέλλομεν δωρεάν.

ΠΟΙΗΤΗΝ.— Αἱ στομαχικαί σας ἐνοχλήσεις εἶνε πράγματι ἐνοχλητικές. Μήπως ἐδιαβάσατε τὰ ποιήματά σας;

Ο ΙΑΤΡΟΣ

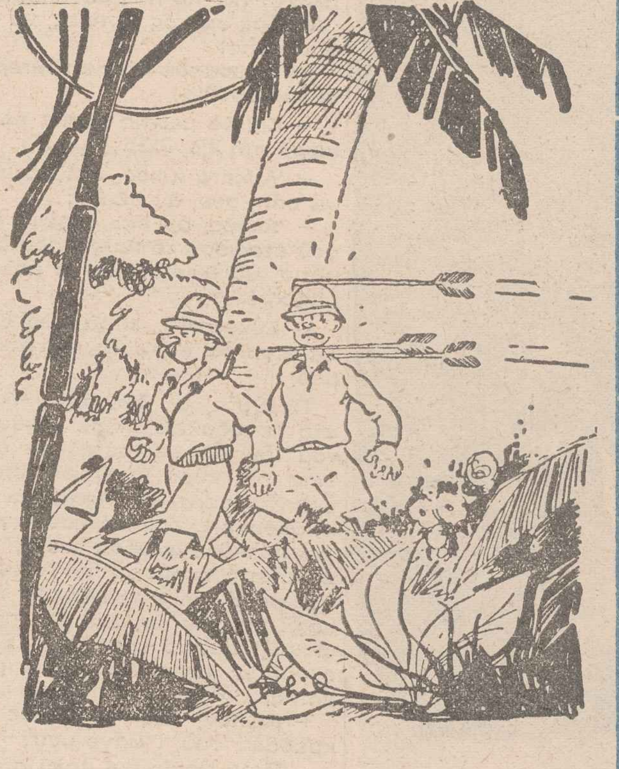

Καταφανὴς ἀπόδειξις

Ὁ πρῶτος ἐξερευνητής: Λένε πὼς σ' αὐτὸν τὸν τόπο ὑπάρχουν ἄριστοι τοξόται. Λὲς νὰ εἶνε ἀλήθεια;

Εἰδικότης

—Εἴσαστε τρομερὰ μύωψ, κύριε... Μὰ δὲ μοῦ λέτε, τί δουλειὰ κάνετε;

—Ἀστρονόμος...

ΡΙΜΕΣ

Τόσον καιρὸ ποὺ κάθομαι καὶ ἀραδιάζω στίχους
καὶ δυστυχῶς δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς ἀφήσω ἡσύχους
ἀπέκτησα ἐλάττωμα τὰ μάλα φοβερὸν
καὶ εἶν' ἀλήθεια κρῖμα.
Μιὰ λέξι ὅταν θὰ σκεφθῶ, δὲν χάνω τὸν καιρὸν
ἀλλὰ τὴν πιὸ κατάλληλη εὐθὺς τῆς βρίσκω ρίμα

◆◆◆

Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε τί θέλω νὰ σᾶς πῶ
ἔχω ἐδῶ σκοπὸ
κάμποσα παραδείγματα ν' ἀρχίσω ν' ἀραδιάζω
μιὰ κι' ἔτυχε ν' ἀδειάζω.

◆◆◆

Τώρα ποὺ ὁ Ἀπρίλιος κοντεύει δὰ νὰ ἔβγη
σκέπτομαι κάποτε κι' ἐγὼ τῶν ἐραστῶν τὰ ζεύγη
ποὺ τὰ βραδάκια βγαίνουνε καὶ καταφεύγουν κάπου
στὸ σινεμά, στὸ Ζάππειον ἢ καὶ στοῦ Φιλοπάππου.
Λοιπόν, ποὺ λέτε, σὰν εἰπῶ: «Τοῦ Φιλοππάπου τόποι»
μοῦρχεται ἀμέσως στὸ μυαλὸ ὡς ρίμα τό... σιρόπι

◆◆◆

Γιὰ ἐφαρμόσατε κι' ἐσεῖς τὸ σύστημα αὐτό.
Τὶς ρίμες θὰ τὶς μάθετε ὅλοι σας στὸ λεπτό.
Σκεφθῆτε αἴφνης κάτι τί ἀπ' τὴ ζωὴ ἐν γένει.
Καὶ ἐπὶ παραδείγματι, ἂν εἶσθε παντρεμένοι
καὶ ἂν σκεφθῆτε φερ' εἰπεῖν τὴν φρᾶσι «πεθερά σας»
θὲ νὰ σᾶς ἔρθῃ στὸ μυαλὸ ἡ ρίμα... συφορά σας.

◆◆◆

Εἶνε ἁπλὸ τὸ σύστημα, ὅπως κι' ἐσεῖς θὰ δῆτε
καὶ ὅταν τύχῃ νἄχετε, ὅπως ἐγώ, ἀργία
μὲ ρίμες θὰ μπορῆτε
νὰ κάνετε μοναδικὴ κοινωνιολογία.
Αἴφνης ἐμένα τώρα δὰ μοῦρχεται στὸ μυαλὸ
μὲ τρόπο λίγο ἀστεῖο
ἓν ζαχαροπλαστεῖο
πολὺ - πολὺ καλό.
Κα' λόγῳ τούτου πάραυτα βλέπω, ἡ λέξις «πάστα»
πὼς ὁμοιοκαταληκτεῖ μέ... τὸ στομάχι βάστα!

◆◆◆

Καὶ ἄλλες ρίμες μοῦρχονται στὸ νοῦ ἕνα σωρό.
καὶ ἔτσι ἀπορῶ
ποὺ λέτε ὑπερμέτρως
γιατὶ νὰ μὴ ἐκφράζωμεν τὴν σκέψιν μας ἐμμέτρως.
Οἱ πιὸ πολλὲς οἱ λέξεις μας ριμάρουν ὅπως πρέπει.
Κάμποσες ρίμες θἄπρεπε νἄχουμε εἰς τὴν τσέπη
καὶ νὰ τὶς ἀραδιάζουμε εὐθὺς καὶ καταλλήλως
εὐθύμως ἢ ὀργίλως.
Αἴφνης σὰν πῇς γιὰ κάποιονε τὰ χρέη πὼς πληρώνει
μπορεῖς νὰ φέρῃς παρευθὺς ὡς ρίμα τό... κανόνι.

◆◆◆

Δὲν εἶνε δὰ καὶ δύσκολο νὰ διδαχθοῦμε ὅλοι
τὶς ρίμες τὶς κατάλληλες σὲ μιᾶς ἡμέρας σχόλη.
Ἄς μάθουμε τοῦ ἔρωτα μία, νὰ ποῦμε, ἧττα
πὼς ὁμοιοκαταληκτεῖ καὶ μὲ τήν... χυλοπήττα.
Ἐπίσης τὸ γεμᾶτο τρὰμ τὴν ἐποχὴ ἐτούτη
πὼς ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ ὁ... σαρδελλοκοῦτι.
Μήπως καὶ ὅταν λέγωμεν εἰς «γάμου κοινωνίαν»
δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τήν... αὐτοκτονίαν;
Εἶνε, ὡς βλέπετε, σωστὸ τὸ σύστημά μου. Ἄρα
κι' ὅσα σᾶς εἶπα ἤδη
κανεὶς ἂς μὴν παρίδῃ
πὼς παίρνουν ρίμα ταιριαστὴ τὴν λέξι ...σαχλαμάρα.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

—Θὰ εἶνε ἐφέτος πολὺ τῆς μόδας τὰ ἀνδρικὰ παντελόνια τοῦ 1932, τὰ ὁποῖα, ἂς ἐλπίσουμε, ὅτι θὰ κρατήσουν κι' αὐτὸ τὸν χρόνο.

—Ὅταν πηγαίνετε μὲ μιὰ παρέα φίλων σας νὰ κάμετε καντάδα σὲ μιὰ μικρή, εἶνε πολὺ τῆς μόδας νὰ φορῆτε... ἀδιάβροχο.

—Θὰ εἶνε ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος τὰ κοστούμια... βερεσέ.

Ο ΡΑΠΤΗΣ ΣΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Πολλὲς καλὲς προσπάθειες διακρίνει κανεὶς στὴν τελευταία ζωγραφικὴ ἔκθεσι. Ἐγὼ προσωπικῶς, γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἁμαρτία μου, ὅλες τὶς ἐκθέσεις δὲν θἄθελα νὰ τὶς ἰδῶ οὔτε... ζωγραφιστές. Ἀλλὰ πηγαίνω ἀναγκαστικῶς γιὰ νὰ γράψω κριτικήν.

Τὴν πιὸ εὐσυνείδητη δουλειὰ τὴν εἶδα σὲ ἕναν πίνακα, ποὺ μοῦ διαφεύγει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τί παρίστανε. Πάντως ἦταν πολὺ καλὸς πίναξ. Ἡ κορνίζα του ἦταν θαυμασία. Ὁ μουσαμᾶς του ἀπὸ τὸν πιὸ ἀκριβό. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν ἔκρυβαν τὰ χρώματα.

Στὸν πίνακα αὐτὸν ὁ ζωγράφος ἠκολούθησε τὴν σχολὴν τοῦ κυβισμοῦ, ἢ μᾶλλον τοῦ ζαρισμοῦ, διότι, ὅπως ξέρετε, κύβοι εἶνε τὰ λεγόμενα ζάρια.

Πάντως ὁ πίναξ αὐτὸς ἐμένα προσωπικῶς πολὺ μὲ συνεκίνησε καὶ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα τοῦ ζωγράφου τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πίνακι.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Προσέχετε, κυρίες μου, τὴν ὀμορφιά σας. Ὅσες ἔχετε ξηρὸ δέρμα, πρέπει ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ καλὴ κρέμα. Ἂν δὲν βρῆτε στὸ γαλακτοπωλεῖο κρέμα, πάρτε ριζόγαλο. Ἁπλῶστε το μὲ τὸ χέρι στὸ πρόσωπό σας καὶ κατόπιν γλύψτε τὰ μάγουλά σας.

Ὅσες ἔχετε δέρμα προσώπου σκοτεινό, προτιμᾶτε τὰ βερνίκια «Ἀριζόνα». Παίρνετε τὴ βούρτσα τῶν παπουτσιῶν, βάζετε ἐπάνω λίγο βερνίκι καὶ κατόπιν βάφετε τὸ πρόσωπό σας. Ὕστερα τὸ τρίβετε μὲ ἕνα μάλλινο πανὶ γιὰ νὰ γυαλίσῃ. Τώρα τὸ καλοκαίρι, ποὺ συνηθίζονται τὰ ἄσπρα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὰ μάγουλά σας στουπέτσι.

Τὸ σκούπισμα τοῦ προσώπου καλὸν θὰ εἶνε νὰ γίνεται μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγαρόπανο. Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε νὰ τρίβετε τὸ δέρμα σας. Καλύτερα εἶνε νὰ τὸ σκουπίζετε ἐλαφρὰ - ἐλαφρὰ μὲ τὴ σκούπα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

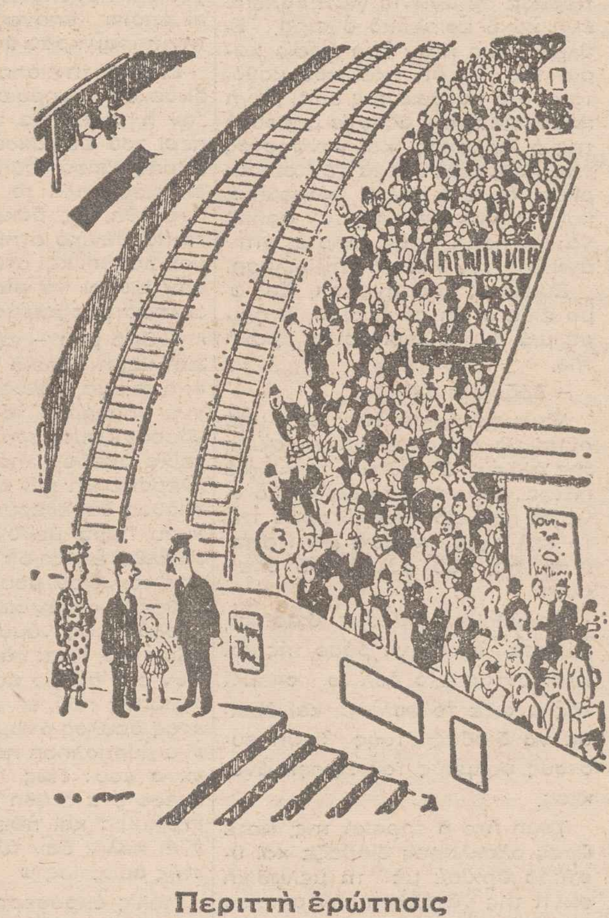

Περιττὴ ἐρώτησις

—Συγγνώμην, κύριε, ἀπὸ ἐδῶ ξεκινᾶ τὸ ἐκδρομικὸ τραῖνο;

ΕΝΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΕΙΧΟΥΔΙΑΣ...

ΕΙΜΑΙ Λαίμαργος

Ὅσοι εἴσθε λαίμαργοι, μὴ διστάζετε νὰ τὸ ὁμολογήσετε. Δὲν βρίσκω νὰ εἶνε καμμιὰ ντροπή. Πῶς ὁ καλλιτέχνης ὁμολογεῖ μὲ ὑπερηφάνειαν τὸ πάθος του γιὰ τὴν τέχνη; Ἔτσι κι' ἐσεῖς. Μπορεῖτε νὰ πῆτε: «Εἶμαι λαίμαργος».

Εἴσθε οἱ καλλιτέχναι τῆς γεύσεως. Τὸ φαγὶ γιὰ σᾶς δὲν εἶνε ἀνάγκη. Δὲν τρῶτε γιὰ νὰ χορτάσετε, ὅπως ὁ πεινασμένος. Τρῶτε γιὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε.

Ὁ λαίμαργος μπροστὰ στὴν κουζίνα εἶνε σὰν τὸν φιλόμουσο μπροστὰ στὴν ὀρχήστρα. Ἀπολαμβάνει μὲ τὴν ὄσφρησιν τὶς εὐωδίες ποὺ ἀναδίδει ἡ κάθε κατσαρόλα καὶ ἀπὸ τὶς ὁποῖες συντίθεται μιὰ ἀπολαυστικὴ ὀσφραντικὴ συμφωνία.

◆◆

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ στωϊκισμὸς ἔχει ἐπιβάλλει τὶς αὐστηρὲς ἀρχές του στὸ κεφάλαιο τῆς διαίτης: Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τρώγῃ γιὰ νὰ ζῇ. Καὶ ὄχι νὰ ζῇ γιὰ νὰ τρώγῃ.

Μ' αὐτὸ τὸ δόγμα ἔθεσαν τὸ στομάχι ὑποτελὲς τοῦ πνεύματος. Παρεκίνησαν τὸν ἄνθρωπο νὰ ζητῇ περισσότερον πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς τροφὲς παρὰ στομαχικές. Μὲ τὸ νὰ τοῦ περιωρίσουν τὴν καλοφαγίαν, ἐνόμισαν ὅτι θὰ τὸν ἔκαναν νὰ στραφῇ ἀποκλειστικῶς πρὸς τὰ ἰδανικά.

Δὲν εἶπε κανεὶς νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς ἰδανικά. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίζῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ ν' ἀγαπᾷ τὸ καλὸ καὶ τὸ πολὺ φαγί. Ἄς καθήσουμε πρῶτα σ' ἕνα πλούσιο γεῦμα. Καὶ ὕστερα ἂς στραφοῦμε πρὸς τὰ ἰδανικά.

Μπορεῖ λοιπὸν ὁ λαίμαργος νὰ μετατρέψῃ κατὰ τὸν ἑξῆς θετικὸν καὶ λογικὸν τρόπον τὸ στωϊκὸν δόγμα: Δὲν πρέπει βέβαια ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ ἀποκλειστικῶς γιὰ νὰ τρώγῃ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ζῇ καὶ γιὰ νὰ τρώγῃ.

◆◆

Οἱ λαίμαργοι μποροῦν νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι ἔχουν ἀποκρυσταλλώσει μιὰ πολὺ θετικὴν ἀντίληψιν περὶ τῆς ζωῆς. Τί τὰ θέλετε, τί τὰ γυρεύετε. Ὅλα εἶνε ὄνειρα καὶ θεωρίες καὶ ὀπτασιασμοί. Καὶ μόνον ἡ ἐξασφάλισις ἑνὸς καλοῦ γεύματος εἶνε ἕνα οὐσιῶδες καὶ θετικὸν ὄφελος.

Τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀντίληψις εἶνε σωστὴ καὶ λογικὴ καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅσο προχωρεῖ στὴν ἡλικία, ὅσο δηλαδὴ πιὸ φρόνιμος γίνεται, τόσο προθυμότερος ὀπαδὸς τῆς καλοφαγίας γίνεται. Ὅταν εἶνε κανεὶς νέος, ἐνθουσιάζεται μὲ ἄλλα πράγματα. Παρασύρεται ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, τοὺς ἡρωϊσμούς, τὰ τολμηρὰ σχέδια.

Ἀλλ' ὅταν μπῇ στὰ χρόνια, ὅταν τὰ μαλλιὰ γίνουν γκρίζα καὶ ὁ ὀργανισμὸς δυσκίνητος, τότε πιὰ τίποτε δὲν ἀξίζει ὅσο ἕνα καλὸ τραπέζι. Οἱ πλεῖστοι στὰ σαράντα τους γίνονται λίγο ἢ πολὺ λαίμαργοι. Κανεὶς σαραντάρης δὲν θὰ ἐθυσίαζε τὸ γεῦμα του, γιὰ νὰ κυνηγήσῃ μία μικρούλα ἢ νὰ γράψῃ ἕνα ποίημα.

Τέτοιες τρέλλες εἶνε γιὰ τοὺς πολὺ νέους. Γιὰ τὴν ἡλικίαν τῶν σαράντα ἐτῶν, ἡ ὁποία φέρνει τὴν φρονιμάδα καὶ τὴν τελείαν γνῶσιν τῶν πραγματικῶν τέρψεων τῆς ζωῆς, εἶνε τὸ καλομαγειρευμένο φαγί, εἶνε ἡ κνίσα τῆς σχάρας ἢ ἡ μυρουδιὰ τῆς κατσαρόλας, εἶνε οἱ ροδαλότητες τοῦ ψητοῦ, ἡ ὀρεκτικότης τῶν σαλατικῶν, ἡ ἀπολαυστικότης μιᾶς ἀφράτης μακαρονάδας.

◆◆

Οἱ πραγματικοὶ ὅμως λαίμαργοι, οἱ μεγάλοι, νὰ ποῦμε, ἀρ τίσται τοῦ εἴδους, εἶνε λίγοι. Πραγματικὰ λαίμαργος εἶνε ἐκεῖνος, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Τουρκία γιὰ νὰ φάγῃ πιλάφι.

Γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν τὰ τέτοια βίτσια τῆς λαιμαργίας χρειάζεται περιουσία ἀριθμουμένη εἰς πολλὰς χιλιάδας δολλάρια ἢ λίρες. Ὅπως σ' ὅλες τὶς ἐποχές, καὶ σήμερα ὑπάρχουν Κροῖσοι, οἱ ὁποῖοι διαβιοῦν ὡς Λούκουλοι.

Γνωρίζουν ποιὰ εἶνε ἡ εἰδικότης τοῦ κάθε διασήμου μαγείρου. Καὶ ἐπιχειροῦν μακρυνὰ ταξίδια γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς γαστριμαργικές των ἐπιθυμίες.

Οἱ φιλότεχνοι ξέρουν τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς τοῦ κάθε τόπου. Οἱ λαίμαργοι γνωρίζουν τί φαγητὸ κατασκευάζεται καλλίτερα στὴν κάθε χώρα.

— Στὴν Ἑλλάδα, σοῦ λένε αἴφνης, κάνουν ὡραῖο ψητὸ τῆς σούβλας καὶ πέρδικες πιλάφι.

— Στὴν Ἰταλία εἶνε οἱ μεγάλοι μαέστροι τῆς μακαρονάδας.

— Στὴν Οὐγγαρία θὰ γευθῇς τὰ ἰδεωδέστερα σαλάμια.

— Στὴν Ἰαπωνία θὰ δοκιμάσῃς τὰ νοστιμώτερα καβούρια.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς κάθε χώρας παρουσιάζεται γι' αὐτοὺς ὑπὸ μορφὴν πιάτου. Μονάχα γαστριμαργικὲς γνώσεις διατηροῦν ἀπὸ τὶς περιηγήσεις των. Διότι αὐτὲς οἱ γνώσεις τοὺς συγκινοῦν καὶ τοὺς ἐνδιαφέρουν.

◆◆

Ἔχει καὶ ἡ λαιμαργία τὸν χρυσοῦν αἰῶνα της. Εἶνε ἡ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ τοῦ ἀμυθήτου πλούτου καὶ τῆς ἀπίστευτης πολυτελείας.

Τότε, ποὺ οἱ Ρωμαῖοι συνεκέντρωσαν τὸν πλοῦτον ὅλου τοῦ κόσμου, ἀνεφάνησαν καὶ οἱ διασημότεροι λαίμαργοι τῆς Ἱστορίας. Ἐπὶ κεφαλῆς των εἶνε ὁ διάσημος Λούκουλος, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ ὄνομά τυ σὲ κάθε ἐξαιρετικὰ πλούσιο γεῦμα.

Εἶνε κάτι ἀσύλληπτο ἡ πολυτέλεια καὶ ὁ πλοῦτος τῶν γευμάτων τοῦ Λουκούλου. Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι παρετίθετο γιὰ πενῆντα ἄτομα φαγητὸ καμωμένο ἀπὸ γλῶσσες ἀηδονιῶν...

Φαντασθῆτε τὴν ποικιλίαν τῶν φαγητῶν. Φαντασθῆτε τί ἀπίθανα φαγητὰ εἶχαν ἑτοιμασθῆ καὶ σερβιρισθῆ στοὺς διασήμους ἐκείνους καλοφαγάδες. Ὅ,τι συνελάμβανε ἡ φαντασία των, τὸ πιὸ σπάνιο καὶ τὸ πιὸ ἐξωφρενικὸ φαγητό, ἔπρεπε τὴν ἄλλη μέρα νὰ εἶνε ἕτοιμο. Χιλιάδες δούλων ἠσχολοῦντο εἰς τὸ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ καταπληκτικὰ ἐκεῖνα γεύματα.

Ὅταν ἕνας λαίμαργος καθήσῃ σ' ἕνα τέτοιο τραπέζι, τὸ μόνο ποὺ ἔχει νὰ παραπονεθῇ εἶνε ὅτι δὲν ἔχει στομάχι τοὐλάχιστον ὅσο τῆς φαλαίνης γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τρώγῃ ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν προβλέψει οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι λαίμαργοι. Μόλις ἔτρωγαν καλά, ἔπαιρναν... ἐμετικὰ γιὰ νὰ μπορέσουν ὕστερα ἀπὸ λίγο νὰ ξαναφᾶνε. Οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπίνη γεῦσις ἐγνώρισε τέτοιο ὄργιον.

◆◆

Ἔχουν καὶ οἱ λαίμαργοι τοὺς θανασίμους ἐχθρούς των. Εἶνε οἱ διαιτολόγοι. Ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ συνιστοῦν χορτοφαγίαν, γαλακτοτροφίαν, φρουτοφαγίαν καὶ λοιπὰ εἶνε τὰ πιὸ ἀντιπαθῆ ὄντα γιὰ τοὺς λαιμάργους.

Δὲν ὑπάρχει φοβερώτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ εἶσαι μανιώδης λάτρης τῆς καλοφαγίας καὶ νὰ πέσῃς ἐπάνω σ' ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρελλούς, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ἀρχίσῃ τὸ τροπάριο τῆς διαίτης.

— Ἂν θέλῃς τὴν ὑγεία σου, πρέπει νὰ μὴ ξαναφᾷς κρέας. Οὔτε ζυμαρικά. Οὔτε σάλτσες. Χόρτα νερόβραστα μοναχὰ καὶ γάλα. Τίποτε ἄλλο.

Ἔ, λοιπόν, τὸν σκοτώνεις αὐτὸν ἢ δὲν τὸν σκοτώνεις; Ἐσὺ νὰ ἔχῃς ἀκατάσχετον τὸ πάθος τῆς λαιμαργίας καὶ αὐτὸς νὰ θέλῃ νὰ σὲ κάμῃ ἀσκητήν!...

Ἕνας ὅμως πραγματικὸς λαίμαργος δὲν ἀκούει ποτὲ αὐτὲς τὶς θεωρίες. Προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ ἐπὶ ἑνὸς πλουσίου τραπεζιοῦ, παρὰ νὰ ζῇ μὲ χόρτα. Δὲν κάνει ἀπιστία στὴν προσφιλῆ του λαιμαργίαν μέχρι τῆς ἐπιθανατίου κλίνης του. Τρώγει μέχρις ὅτου γίνῃ καὶ ὁ ἴδιος μέσα στὸν τάφο του, ὅπως λέγει ὁ Ἄμλετ, τραπέζι. Ἀλλὰ τραπέζι, ὅπου δὲν θὰ τρώγῃ, ἀλλὰ θὰ τὸν τρῶνε...

ΓΑΡΓΑΝΤΟΥΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

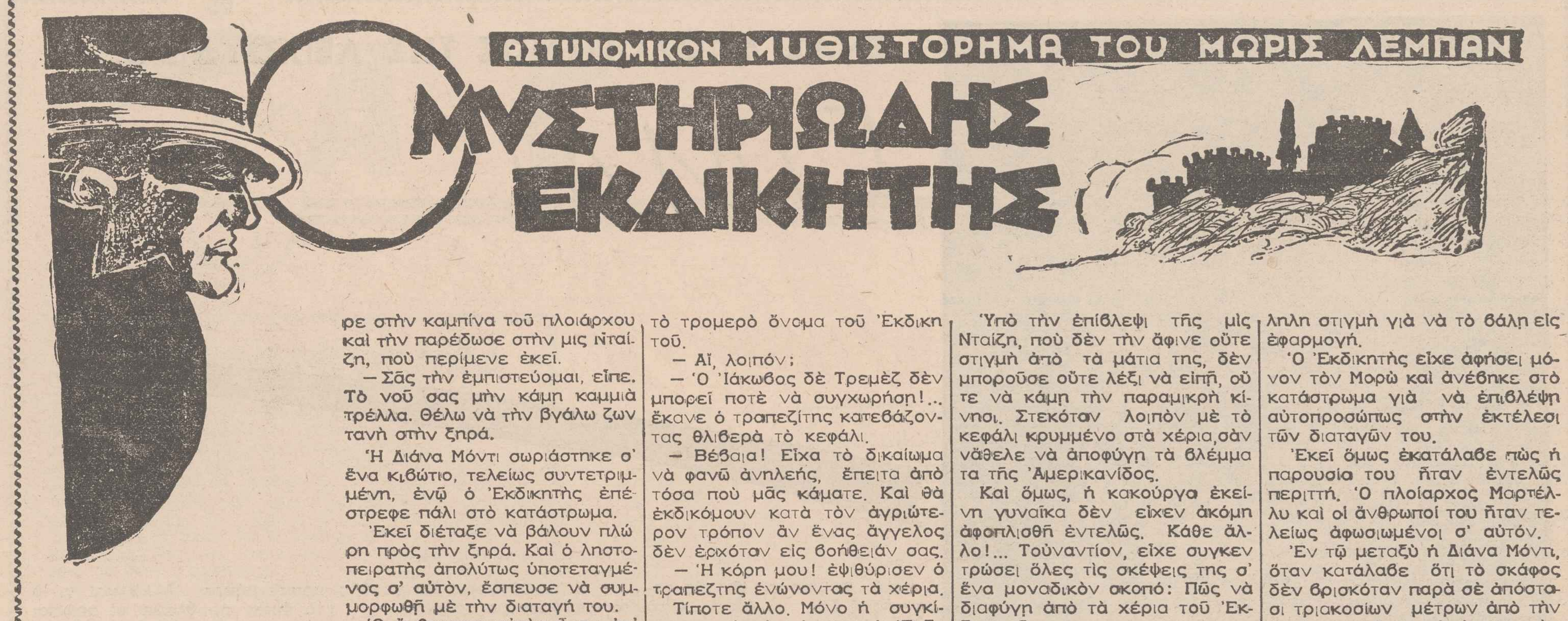

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ τραπεζίτης Μορώ, ποὺ ἔκαμε τὴν περιουσία του ληστεύοντας τὸν κόσμο, λαβαίνει ἕνα γράμμα μὲ τὴν μυστηριώδη ὑπογραφὴν «Ἐκδικητὴς», ποὺ τὸν διατάζει νὰ μοιράση τὴν περιουσία του στοὺς φτωχούς. Δὲν συμμορφώνεται φυσικά, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγείλη ἐπισήμως τοὺς γάμους τῆς κόρης του Ζακελίνας μὲ τὸν μαρκήσιον ντὲ Λὰ Ριζαρντέν, πέφτει κεραυνόπληκτος. Ἡ κόρη του μαθαίνει ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποφασίζει νὰ μοιράση ὅλην τὴν περιουσίαν της στοὺς φτωχούς. Κατόπιν φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πέφτει στὰ χέρια κακοποιῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὴν σώζει ὁ μυστηριώδης «Ἐκδικητής». Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μορώ, ποὺ ἔχει ἐπανέλθει στὴ ζωὴ μὲ ἕνα φάρμακο ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ «Ἐκδικητὴς» βρίσκεται φυλακισμένος. στὸν «Κόκκινο Πύργο». Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ μάννα τοῦ «Εδκδικητοῦ» ἐπισκέπτεται τοὺς δυὸ γυιούς της — τὸν «Ἐκδικητὴ» καὶ τὸ Ρογῆρο — καὶ τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρώσουν τὸν ὅρκο τους, νὰ σκοτώσουν δηλαδὴ τὸν Μορώ, ποὺ ἄλλοτε εἶχε γίνει αἴτιος, τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς καὶ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀνδρός της.

20ὸν

Ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς ὁ Ἐκδικητὴς τοὺς ἔδειξε τὴν Διάνα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκουμπημένη στὴν κουπαστή, καὶ τοὺς ρώτησε:

— Πόσα σᾶς ἔδωσε αὐτὴ ἡ γυναῖκα γιὰ νὰ γίνετε συνένοχοί της;

Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε ἀκόμη ν' ἀπαντήση, ὁ Ἐκδικητὴς ἐκατέβασε τὸ πιστόλι κι' ἐπρόσθεσε:

— Ἐμπρός! Ἀπαντῆστε λοιπόν!...

— Πέντε χιλιάδες φράγκα, ἔκαμε ὁ πλοίαρχος.

— Ἐγὼ σᾶς προσφέρω πενῆντα χιλιάδες καὶ ἐπὶ πλέον χίλια φράγκα δῶρον σὲ κάθε ἄνδρα τοῦ πληρώματος. Ἐγὼ μάλιστα δὲν θὰ σᾶς ζητήσω νὰ δολοφονήσετε κανέναν, ἀλλὰ νὰ σώσετε κάποιον.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἕνα ὑπόκωφο μουρμουρητὸ ἀκούστηκε μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, τοὺς ὁποίους ὁ Ἐκδικητὴς εἶχε κατακτήσει τελείως.

— Ἐμπρός, ἀποφασίστε! τοὺς διέταξε ἐπιβλητικά.

— Εἴμαστε στὴ διάθεσί σας, ἀπάντησε ὁ Μαρτέλλι.

— Τότε νὰ περιμένετε τὰς διαταγάς μου.

Καὶ δείχνοντας τὴν Διάνα Μόντι, ποὺ στεκόταν τελείως συντετριμμένη, ἐπρόσθεσε:

— Ἔχω ἕνα τελευταῖον λογαριασμὸν νὰ κανονίσω μ' αὐτὴν τὴν κυρία.

Καὶ ἐνῷ ὁ Μαρτέλλι μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καταμαγευμένοι μὲ τὴν νέα τροπὴ ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα, ἐπέστρεφαν στὴν πλώρη, ὁ Ἐκδικητὴς ἅρπαξε τὴν Διάνα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀκολουθῆστε με!

— Θὰ μὲ σκοτώσετε; ἔκανε τρέμοντας αὐτή.

Δίχως ν' ἀπαντήση, τὴν ἔσυρε στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου καὶ τὴν παρέδωσε στὴν μὶς Νταίζη, ποὺ περίμενε ἐκεῖ.

— Σᾶς τὴν ἐμπιστεύομαι, εἶπε. Τὸ νοῦ σας μὴν κάμη καμμιὰ τρέλλα. Θέλω νὰ τὴν βγάλω ζωντανὴ στὴν ξηρά.

Ἡ Διάνα Μόντι σωριάστηκε σ' ἕνα κιβώτιο, τελείως συντετριμμένη, ἐνῷ ὁ Ἐκδικητὴς ἐπέστρεφε πάλι στὸ κατάστρωμα.

Ἐκεῖ διέταξε νὰ βάλουν πλώρη πρὸς τὴν ξηρά. Καὶ ὁ λῃστοπειρατὴς ἀπολύτως ὑποτεταγμένος σ' αὐτόν, ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν διαταγή του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀπ' ἐκείνους ποὺ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους σ' αὐτοὺς ποὺ πληρώνουν καλύτερα. Νὰ λοιπὸν γιατὶ ὁ Ἐκδικητὴς ἐκατάλαβε ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἦταν πιὰ τώρα ἀπόλυτος κυρίαρχος τοῦ σκάφους.

— Ἔκαμα πολὺ καλὰ ποὺ ἀντὶ νὰ φέρω πιστόλι μαζί μου ἔφερα τὸ βιβλιάριο τῶν τσέκ, ἐσκέφτηκε. Ἡ Ζακελίνα θὰ εἶνε τώρα εὐτυχισμένη!...

Τὸ σκάφος ἐπήγαινε τώρα ὁλοταχῶς πρὸς τὸ Σαὶν Μαξίμ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκατέβηκε στὴν καμπίνα τοῦ Μορώ, ποὺ τὸν βρῆκε ξαπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα νὰ κοιμᾶται. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔκανε νὰ φύγη, ὁ τραπεζίτης ἐξύπνησε καὶ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη του.

— Ἐκεῖνος!... Ἐκεῖνος!..., εἶπε. Ὁ Ἐκδικητής!... Ὁ τρομερὸς Ἐκδικητής!...

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι! ἐφώναξε ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ προχωρῶντας πρὸς τὸν τραπεζίτην.

Ὁ Μορώ, ποὺ ἔτρεμε στὸ ἄκουσμα μονάχα τοῦ ὀνόματός του, τώρα ποὺ τὸν εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του, ἔνοιωσε τὸ λογικό του ἕτοιμο πάλι νὰ τὸν ἐγκαταλείψη.

Ἀλλὰ μὲ ἕνα τόνο φωνῆς ποὺ δὲν ἐπερίμενε ἀπ' αὐτόν, τόσο ἦταν ἁπαλὸς καὶ γεμᾶτος εὐσπλαχνία, ὁ Ἐκδικητὴς ἐπρόσθεσε:

— Ἡσυχᾶστε, κύριε Μορώ, καὶ πρὸ παντὸς μὴ φοβᾶστε πιὰ τίποτε. Κανένα κακὸ δὲν πρόκειται νὰ πάθετε πιὰ ἀπὸ μένα. Ἦρθα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς ξαναδώσω τὴν ἐλευθερία σας, γιὰ νὰ σᾶς ξαναφέρω τὰ παιδιά σας.

Ὁ Μορώ τὸν ἐκύτταζε κατάπληκτος. Δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστέψη στ' αὐτιά του.

Καὶ ὁ Ἐκδικητὴς ἐξακολούθησε:

— Ἐμπιστευτήκατε τὴν τύχη σας στοὺς δύο ἐκείνους κακούργους, τὴν πρώην παιδαγωγόν σας καὶ τὸν ἐραστήν της. Καὶ δὲν μπορέσατε νὰ καταλάβετε ὅτι ὅλα ὅσα ἔκαναν γιὰ σᾶς δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ σᾶς πάρουν τὴν περιουσία. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ἐπροσπάθησαν κατ' ἐπανάληψιν νὰ σκοτώσουν τὴν κόρη σας καὶ τὸ ἐγγονάκι σας.

»Χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασίν μου ἐσώθηκαν καὶ αὐτοὶ καὶ σεῖς. Σᾶς τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω: ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς δὲν ἔχετε πιὰ τίποτε νὰ φοβηθῆτε ἀπὸ μένα...»

— Ὄχι, ὄχι!... τὸν διέκοψε ὁ τραπεζίτης μὲ ὑπόκωφη φωνή. Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!...

— Γιατί;

— Γιατί ξέρω ποιὸς εἴσαστε, ξέρω ποιὸς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ τρομερὸ ὄνομα τοῦ Ἐκδικητοῦ.

— Αἴ, λοιπόν;

— Ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ συγχωρήση!... ἔκανε ὁ τραπεζίτης κατεβάζοντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Βέβαια! Εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ φανῶ ἀνηλεής, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ποὺ μᾶς κάματε. Καὶ θὰ ἐκδικόμουν κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον ἂν ἕνας ἄγγελος δὲν ἐρχόταν εἰς βοήθειάν σας.

— Ἡ κόρη μου! ἐψιθύρισεν ὁ τραπεζτης ἑνώνοντας τὰ χέρια.

Τίποτε ἄλλο. Μόνο ἡ συγκίνησις, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐκδικητὴς εἶχε προσφέρει αὐτὰ τὰ λόγια, αὐτὴ καὶ μόνη ἦταν ἀρκετὴ νὰ πείση τὸν πατέρα τῆς Ζακελίνας ὅτι ὁ ἐχθρός του ἦταν εἰλικρινὴς καὶ ὅτι πραγματικὰ δὲν εἶχε πιὰ τίποτε νὰ φοβηθῆ ἀπ' αὐτόν.

— Ναί, ἡ κόρη σας! ἐπανέλαβε ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμέζ. Τώρα πιστεύετε ὅτι σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὅταν ἀποκτήσετε πάλι τὴν ἐλευθερία σας, θὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἀνεξαρτησία θελήσεως. Δὲν πρόκειται νὰ λάβω κανένα μέτρον ἐναντίον σας καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑποστῶ τὶς συνέπειες τῶν ὅσον ἔκαμα ἐναντίον σας.

Ὁ τραπεζίτης ἦταν βαθειὰ συγκινημένος ἀπὸ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ Ἐκδικητοῦ. Καὶ ἡ συγκίνησίς του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἐκατάλαβε ἀσφαλῶς ποιὸς ἦταν καὶ ποιὸς ἔπρεπε νὰ γίνη εἰς τὸ μέλλον, γιατὶ ἐψιθύρισε:

— Ἄχ, ἂν ἤξερα!... Ἂν τἄξερα αὐτά!...

Ο ΘΗΛΥΚΟΣ ΣΑΤΑΝΑΣ

Ἡ Διάνα Μόντι ἔμεινε κάμποσην ὥρα σωριασμένη στὸν καναπέ, μέσα στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου Μαρτέλλι.

Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς μὶς Νταίζη, ποὺ δὲν τὴν ἄφινε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια της, δὲν μποροῦσε οὔτε λέξι νὰ εἰπῆ, οὔτε νὰ κάμη τὴν παραμικρὴ κίνησι. Στεκόταν λοιπὸν μὲ τὸ κεφάλι κρυμμένο στὰ χέρια, σὰν νἄθελε νὰ ἀποφύγη τὰ βλέμματα τῆς Ἀμερικανίδος.

Καὶ ὅμως, ἡ κακοῦργα ἐκείνη γυναῖκα δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφοπλισθῆ ἐντελῶς. Κάθε ἄλλο!... Τοὐναντίον, εἶχε συγκεντρώσει ὅλες τὶς σκέψεις της σ' ἕνα μοναδικὸν σκοπό: Πῶς νὰ διαφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἐκδικητοῦ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατορθώση;

Τὸ πανοῦργο πλάσμα δὲν ἔμεινε πολὺ σὲ ἀμηχανία.

— Γιὰ νὰ δραπετεύσω ἀπ' ἐδῶ μέσα, ἐσκέφτηκε, θὰ χρησιμοποιήσω τὸ ἴδιο ἐκεῖνο τέχνασμα ποὺ μ' ἐξυπηρέτησε τόσο καλὰ γιὰ νὰ διαφύγω ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Σαμπλόν.

Καὶ συνεπλήρωσε ὡς ἑξῆς τὴν πανοῦργα σκέψι της:

— Μόλις καταλάβω ὅτι τὸ καράβι θὰ ἔχη πλησιάσει ἀρκετὰ στὴν ξηρά, θὰ βρῶ ἕνα μέσο γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν φρουράν μου. Τότε θὰ σκαρφαλώσω στὸ κατάστρωμα καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ πηδήσω στὴ θάλασσα. Ξέρω καλὸ κολύμπι καὶ σὲ λιγάκι θὰ φθάσω στὴν ξηρά. Ἔπειτα θὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνη.

Ὅταν ἐπῆρε αὐτὴν τὴν ἀπόφασι μιὰ ἄλλη σκέψι ἄρχισε νὰ τὴν βασανίζη: πῶς ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ τὴν φρουροῦσε;

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ Διάνα Μόντι ἐκατάλαβε ὅτι μὲ τὴ βία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατορθώση αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Χρειαζόταν λοιπὸν πανουργία. Ἄλλως τε αὐτὸ ἦταν τὸ στοιχεῖο της.

Κατέστρωσε λοιπὸν ἕνα σχέδιο καὶ ἐπερίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τὸ βάλη εἰς ἐφαρμογή.

Εἰς τὸ Γκάρμις ἔγιναν τελευταίως οἱ διεθνεῖς ἀγῶνες σκί, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐνίκησεν ὁ Σουηδὸς πρωταθλητὴς Κνοὺτ Σέταφχσεν. Ἀνωτέρω: ὁ νικητὴς εἰς ἕνα ἐπικίνδυνον ἅλμα του

Ὁ Ἐκδικητὴς εἶχε ἀφήσει μόνον τὸν Μορὼ καὶ ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ ἐπιβλέψη αὐτοπροσώπως στὴν ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν του.

Ἐκεῖ ὅμως ἐκατάλαβε πὼς ἡ παρουσία του ἦταν ἐντελῶς περιττή. Ὁ πλοίαρχος Μαρτέλλυ καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἦταν τελείως ἀφωσιωμένοι σ' αὐτόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Διάνα Μόντι, ὅταν κατάλαβε ὅτι τὸ σκάφος δὲν βρισκόταν παρὰ σὲ ἀπόστασι τριακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτή, σηκώθηκε ἀπότομα, σὰν νὰ τὴν ἔπιασε ξαφνικὸς πόνος, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη μὲ ἀφροὺς στὸ στόμα:

— Πνίγομαι!... Βοήθεια!... Πεθαίνω!...

Καὶ σωριάστηκε βαρειὰ στὸ πάτωμα τῆς καμπίνας.

Ἡ Νταίζη ἔτρεξε σιμά της, φυσικά, γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἔχει καὶ νὰ τὴν βοηθήση ἂν ἐκινδύνευε πραγματικά.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐπερίμενε ἡ ἐλεεινὴ ἐκείνη γυναῖκα.

Τὸ τί ἔγινε τότε εἶνε ἀπερίγραπτο.

Μιὰ πάλη τρομερὴ ἄρχισε μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν. Πάλη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δόλος ἐπρόκειτο νὰ καταπολεμήση τὴν σωματικὴ δύναμι καὶ τὴν εἰλικρίνεια. Σπανίως δὲ οἱ δύο αὐτὲς ἰδιότητες κατορθώνουν νὰ ὑπερισχύσουν τὴν δολιότητα καὶ τὴν πονηρία.

Ἡ Διάνα Μόντι τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ αὐτό. Ἀλλὰ τὸ ἐγνώριζε καὶ ἡ Ἀμερικανίδα.

Καὶ ἡ πάλη θὰ ἦταν τρομακτική. Ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο θὰ ἐνικοῦσε; Θὰ τὸ ἰδοῦμε παρακάτω.

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ἡ Νταίζη, ὅπως εἴπαμε, ἔτρεξε στὶς φωνές τῆς ὕπουλης γυναίκας γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἔχει. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκυβε ἀπάνου της ἡ Διάνα τῆς δίνει ἕνα τρομερὸ χτύπημα μὲ τὸ κεφάλι κατάστηθα καὶ τὴν στέλνει νὰ κυλιστῆ στὴν εἴσοδο τῆς καμπίνας.

Τότε, γρήγορα σὰν ἀστραπή, ἡ Διάνα τρέχει στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίγει, ἀνεβαίνει μὲ τὰ τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται ἐλεύθερη στὸ κατάστρωμα.

Σκαρφαλώνει τότε στὴν κουπαστὴ καὶ μὲ μιὰ παράτολμη βουτιὰ ἐξαφανίζεται στὰ κύματα.

Ὡστόσο ἡ μὶς Νταίζη δὲν ἦταν ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ παραιτοῦνται εὔκολα ἀπ' τὸν ἀγῶνα.

Συνῆλθε ἀμέσως καὶ ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴν αἰχμάλωτον, τὴν ὁποίαν εἶδε νὰ πέφτη στὴ θάλασσα. Ἀνέβηκε λοιπὸν κι' αὐτὴ στὴν κουπαστὴ κι' ἐπήδησε στὰ κύματα, σπεύδοντας εἰς καταδίωξίν της.

Ἡ Διάνα κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ ὅσον τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ καράβι. Γρήγορα ὅμως καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἀντίπαλός της εἶνε πιὸ γρήγορη στὸ κολύμπημα ἀπ' αὐτὴν καὶ ὅτι σὲ λίγο θὰ τὴν φθάση.

Σὲ λιγάκι ἀκόμη, μιὰ πάλη τρομερὴ καὶ ἀδυσώπητη πρόκειται ν' ἀρχίση μεταξύ τους.

Ἐπὶ τέλους, ἡ Νταίζη τὴν φθάνει. Καὶ τότε ἁρπάζονται, συμπλέκονται, γρονθοκοποῦνται, στραγγαλίζονται μέσα στὰ κύματα... Καὶ κατόπιν ἐξαφανίζονται.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ

Θὰ σᾶς δώσωμε σήμερα ἕνα εἶδος πρακτικοῦ ὁδηγοῦ γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν λεκέδων, τὸν ὁποῖον θὰ μπορεῖτε νὰ συμβουλεύεσθε εὔκολα καὶ νὰ διατηρῆτε ἔτσι τὰ ροῦχα σας σὲ καλὴ κατάστασι.

Ὀξέα.— Οἱ κηλῖδες τοῦ λεμονιοῦ τοῦ πορτοκαλλιοῦ, τοῦ χλωριδρικοῦ ὀξέος κλπ. πρέπει νὰ βρέχωνται ἀμέσως μὲ ἀμωνία.

⁂

Καφέ.— Ξεβγάλετε ἀμέσως μὲ χλιαρὸ νερό Ἂν ὁ λεκὲς ἐπιμένει πλύνετέ τον μὲ ἕνα κρόκο αὐγοῦ διαλελυμένο σὲ λίγο χλιαρὸ νερὸ στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει μερικὲς σταγόνες ἀλκοόλ. Σκουπίστε το προσεκτικά. Συνιστοῦν ἐπίσης ἕνα μῖγμα ἴσων μερῶν γλυκερίνης καὶ κρόκου αὐγοῦ. Ἐπιθέτετε τὸ μῖγμα αὐτὸ στὸν λεκὲ καὶ ὕστερα ξεπλύνετε μὲ ζεστὸ νερό. Ἂν τὸ ὕφασμα μπαίνει στὴν μπουγάδα, ἀποχρωματίστε τὸν λεκὲ μὲ νερὸ τῆς Τζαβέλλας.

⁂

Σοκολάτα.— Χρησιμοποιῆστε ἀλκοόλ 90ο μὲ μερικὲς σταγόνες ἀμμωνίας. Ἂν τὸ ὕφασμα μπαίνει στὴν μπουγάδα, ἀποχρωματίζετε τὸν λεκὲ μὲ ὀξυζενὲ ἢ νερὸ τῆς Τζαβέλλας.

Κερ — Ξύσετε ὅ,τι μπορεῖ ν' ἀφαιρεθῆ με μιὰ λάμα, ὕστερα τοποθετῆστε τὸ λεκιασμένο μέρος ἀνάμεσα σὲ δυὸ φύλλα στουπόχαρτου καὶ σιδερῶστε τα μὲ σίδερο ζεστό. Ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἀλλάζοντας στουπόχαρτο. Ἂν μείνουν μερικὰ ἴχνη θὰ φύγουν μὲ βενζίνα. Μπορεῖτε ἀκόμη καὶ νάτὸ τρίψετε μὲ ἀλκοόλ 90ο.

⁂

Χρώματα ἀνιλίνης.— Μπορεῖτε νὰ ἐπιχειρήσετε νὰ καθαρίσετε τὸν λεκὲ μὲ ἀλκοόλ 90ο. Ἂν δὲν φεύγη, δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ τὸν ἀποχρωματίσετε μὲ νερὸ τῆς Τζαβέλλας, μὲ ἀτμοὺς θείου (θειαφιοῦ) κλπ. Πολὺ συχνὰ ὅμως ἐξαφανίζετε μαζὶ μὲ τὸν λεκὲ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος. Γι' αὐτὸ εἶνε προτιμότερο νὰ κάνετε πρῶτα δοκιμὴ σ' ἕνα δειγματάκι.

⁂

Μελάνη.— Ἂν πέση σὲ χαλί, ἁπλῶστε ἀλεῦρι ἐπάνω στὸν λεκέ, ὕστερα βουρτσίσετε καὶ τρίψετε ἐλαφρὰ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ ἢ με ὀξαλικὸν ὀξύ.

Σὲ μεταξωτὸ ὕφασμα, ὁ λεκὲς φεύγει ἂν τὸν βυθίσετε σὲ νέφτι καὶ τὸν τρίψετε ἐλαφρά.

Ἂν πρόκειται γιὰ πολὺ λεπτὸ ὕφασμα καὶ φοβᾶσθε νὰ μὴ φύγη τὸ χρῶμα του, βυθῖστε τὸ κηλιδωμένο μέρος σὲ γάλα, ἐπὶ δυὸ μέρες περίπου.

⁂

Φροῦτα.— Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἕνα λεκὲ ἀπὸ χυμὸ φρούτου, χυστε του βραστὸ νερό—μὲ μιὰ τσαγιέρα λ.χ.—ἀπὸ ἀρκετὸ ὕψος: ἕνα μέτρο περίπου...

Ἂν τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶνε ἱκανοποιητικό, πλύνετε τὸ ὕφασμα μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα κι' ἔπειτα τὸ ξεβγάζετε πρῶτα μὲ ἀμμωνία καὶ ὕστερα μὲ καθαρὸ νερό.

Ἂν δὲν φοβᾶστε ν' ἀποχρωματισθῆ τὸ ὕφασμα, βρέξετε τὸν λεκὲ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ ἢ νερὸ τῆς Τζαβέλλας.

⁂

Λίπη.— Ὅταν πρόκειται γιὰ λαιμάζ ἀφαιρῆτε τὸν λεκὲ μὲ βενζίνη Τοποθετῆτε τὸ λεκασμένο μέρος σ' ἕνα λευκὸ πανὶ διπλωμένο σὲ τέσσερα καὶ τὸ χτυπᾶτε ἐλαφρὰ μὲ μιὰ βουρτσίτσα βρεγμένη σὲ βενζίνη ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τοῦ λεκὲ καὶ προχωρῶντας πρὸς τὴ μέση. Ὕστερα τὸ περνᾶτε μ' ἕνα κομμάτι φανέλλας.

Ὅταν τὸ ὕφασμα εἶνε μεταξωτὸ τὸ τρίβετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ ἕνα πανὶ βρεγμένο σὲ ἕνα μῖγμα ἴσων μερῶν ἐλαίου τερεβινθίνης καὶ αἰθέρος. Ὕστερα ἁπλῶστε λίγο ἄχυρο, βάλετε ἕνα στυπόχαρτο ἐπάνω καὶ σιδερῶστε μὲ ζεστὸ σίδερο.

Ἡ Μόδα

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Ἂν θέλετε νὰ ἔχετε κομψὰ καὶ ἁρμονικὰ κάτω ἄκρα

Ἄπειροι εἶνε ἐκεῖνοι κι' ἐκεῖνες ποὺ ἡ δουλειὰ τους τοὺς ἀναγκάζει νὰ περνοῦν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας στὸ πόδι. Ἂν δὲ σ' αὐτοὺς προσθέση κανεὶς καὶ ὅσους περπατοῦν πολύ, ὁ ἀριθμὸς ποὺ θὰ σχηματισθῆ δὲν θὰ εἶνε κατὰ πολὺ μικρότερος τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων τῆς γῆς.

Οἱ ὑπάλληλοι τῶν διαφόρων καταστημάτων ποὺ περιμένουν καὶ περιποιοῦνται τὴν πελατεία στὸ πόδι, οἱ διάφοροι εἰσπράκτορες καὶ κυρίως οἱ γυναῖκες ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκῆ κίνησι εἴτε στὸ σπίτι, εἴτε ἰδίως στὸ δρόμο, ὑποφέρουν κατὰ γενικὸν κανόνα ἀπὸ τὰ πόδια τους, καὶ πολλὲς φορὲς αὐτὸ τοὺς δημιουργεῖ ἕνα σωρὸ ἐνοχλήσεις ποὺ δὲν ξέρουν ποὺ νὰ τὶς ἀποδώσουν.

Ὑπάρχει μιὰ Ἀραβικὴ παροιμία ποὺ λέει: «Καλύτερα νὰ εἶνε κανεὶς καθιστὸς παρὰ ὄρθιος, ξαπλωμένος. παρὰ καθιστὸς Καὶ νεκρὸς παρὰ ξαπλωμένος». Καὶ ἡ παροιμία αὐτὴ εἶνε σοφωτάτη. Ἂν τὴν εἶχαν ὑπ' ὄψιν τους οἱ διάφοροι ἄνθρωποι ποὺ κουράζουν ἐξαιρετικὰ τὰ κάτω ἄκρα τους, τότε θὰ ἐξηγοῦσαν τὴν ἀνεξήγητη γενικὴ ἀδιαθεσία τους, τὸ κουρασμένο πρόσωπό τους, καὶ τὴν εὐπάθειά τους. Μάλιστα! Δίχως ὑπερβολὴ ὅλα αὐτὰ τὰ χειρότερα κάποτε προέρχονται ἀπὸ τὰ κουρασμένα πόδια ποὺ δὲν φροντίζουμε ἀρκετὰ νὰ ξεκουράσουν.

Πολλὲς κυρίες ἴσως νὰ σκέπτωνται: «Γιατί νὰ κάθωμαι νὰ περιποιοῦμαι τὰ πόδια μου ἀφοῦ δὲν τὰ δείχνω».

Κι' ὅμως εἶνε ἀποδεδειγμένο ὅτι ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχη ἐλαφρὸ καὶ ξεκούραστο πόδι, ἀποκτᾶ αὐτομάτως καὶ δροσερὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπο. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δώσετε λίγη προσοχὴ στὶς παρακάτω ὁδηγίες:

Ὅταν ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας νὰ περπατήσετε πολύ, ἢ νὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ ὄρθιοι κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἡμέρας, τὸ πρωΐ, μόλις σηκωθῆτε, κάνετε ἐντριβές, ἰδίως τῶν δακτύλων, μὲ κολώνια. Ἂν δὲ τὰ πόδια σας εἶνε ἤδη κουρασμένα, τότε μεταχειρισθῆτε λίγη στύψι.

⁂

Γιὰ νὰ διατηρῆτε ἐλαστικοὺς τοὺς μῦς τῶν ποδιῶν σας, πρέπει κάθε πρωΐ νὰ πηδᾶτε ἀρκετὲς φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι (ἐναλλάξ).

Πολὺ ὠφέλιμη γιὰ τὶς ἐντριβὲς τῶν ποδιῶν, μετὰ τὴν σχετικὴ γυμναστική, εἶνε ἡ ἀκόλουθη λοσιόν:

Φορμόλη	10 γρ.
Γλυκερίνη	5 »
Alcoolat de lavande à 90ο	150 κ. ἑ.

Ἂν τὰ πόδια σας εἶνε ἐξαιρετικὰ λεπτά, τότε νὰ τὰ πουδράρετε μὲ τὴν κάτωθι πούδρα, ποὺ ἐμποδίζει τὴν ἐφίδρωσι καὶ κατὰ συνέπειαν τὶς φοῦσκες καὶ τὶ πληγές:

Στύψη σὲ ψιλὴ σκόνη	50 γρ.
Sulfat d' alumine en ponere fine	10 »
Τὰλκ	100 »

Καὶ τώρα σᾶς δίνουμε μερικὲς γενικώτερες ὁδηγίες, σχετικὰ μὲ τὴν περιποίησι τῶν ποδιῶν σας.

Μὴ φορῆτε ποτὲ ψηλὰ τακούνια, ὅταν πρόκειται νὰ περπατήσετε πολύ. Τὸ βράδυ νὰ βάζετε πάντα σὲ ξύλινο καλαπόδι τὰ παπούτσιά σας στὸ μέτρο τῶν ποδιῶν σας ἀκριβῶς.

Τὰ σκληρὰ παπούτσια ἢ τὰ σπόσ, νὰ τὰ βάφετε πάντα ζεστά, μόλις, δηλαδὴ βγοῦν ἀπὸ τὰ πόδια σας. Ἔτσι ἀποφεύγετε τὸ σκάσιμο ποὺ πληγώνει τὸ ἐπάνω μέρος τῶν ποδιῶν.

Ἂν τὸ παποῦτσι σας σᾶς πληγώνη στὴ φτέρνα, τοποθετῆστε τὸ βράδυ τὸ κόκκαλο ποὺ μεταχειρίζεσθε γιὰ νὰ βάζετε τὰ παπούτσια, ὄρθιο στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ κρατῆστέ το μὲ τὸ καλαπόδι.

Ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε θερμὸς νὰ φορῆτε πάντα πάνινα σκοῦρα παπούτσια ἢ τρυπητὰ ποὺ νὰ ἀφίνουν τὸ πόδι νὰ ἀερίζεται ἢ μᾶλλον νὰ ἀναπνέη.

⁂

Προσοχὴ στὴ δίαιτά σας. Οἱ μεγάλοι πεζοπόροι ξέρουν καλὰ ὅτι τὸ πολὺ κρῦο νερό, τὰ παγωτὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη κουράζουν τὰ πόδια! Εἶνε γεγονὸς ὅτι τὰ τρία αὐτὰ κακὰ κουράζουν τὰ νεῦρα σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο.

Μὴ μένετε ποτὲ ὄρθιος ἀκίνητος, Νὰ κάθεστε τουλάχιστον δέκα λεπτὰ τὴν ὥρα.

Τὴν μεγαλύτερη ὅμως περιποίησι τῶν ποδιῶν σας πρέπει νὰ τὴν κάνετε τὸ βράδυ.

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ τὰ ξεκουράσετε ἀπὸ κάθε σύσπασι ἢ κράμπα. Γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ νὰ τὰ βαστᾶτε μέσα σὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ—ὅσο ἀνέχονται τὰ πόδια σας. Τὸ νερὸ νὰ φθάνη ὥς τὴ μέση τῆς κνήμης.

Τὸ ἰδεωδέστερο ὅμως ξεκούρασμα τὸ ἐπιτυγχάνετε μὲ ζεστὲς πετσέτες ποὺ ἐναποθέτετε ἐναλλὰξ στὰ κουρασμένα πόδια σας.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν μαλακώνη πολὺ τὸ δέρμα, μεταχειρισθῆτε ἀλκοόλ-καμφρὲ ποὺ φέρνει τὸ δέρμα σὲ κανονικὴ κατάστασι.

Ὅσο κι' ἂν εἶσθε κουρασμένος ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα. Μετὰ ἀφοῦ ἀφήσετε ἐντελῶς ἐλεύθερο τὸ σῶμα σας, δίχως συσπάσεις καὶ ἀπότομες κινήσεις, σηκῶστε τὰ πόδια σας λυγισμένα ἕως τὸ ἐπίπεδο τῶν γονάτων σας, καὶ ἀφῆστέ τα καὶ πάλιν νὰ κρέμωνται ἐλεύθερα. Ἀφοῦ μείνετε ἀρκετὰ σ' αὐτὴν τὴ στάσι, κάνετε λίγο ποδήλατο στὸν ἀέρα, κινῶντας συγχρόνως τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ γύρω στοὺς ἀστραγάλους. Μετὰ χωρὶς νὰ χαλαρώσετε πολὺ τὸ τέντωμα τῶν ποδιῶν σας, διαγράψτε μ' αὐτὰ μικροὺς κύκλους.

Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια αὐτῶν τῶν γυμνασμάτων, τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν σας πρέπει νὰ παίζουν ἐλεύθερα λυγίζοντας, καὶ ἀνοίγοντας.

Ὅταν κάνετε μασσὰζ στὰ πόδια σας ἡ σχετικὴ φορὰ πρέπει νὰ εἶνε πάντα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Τραβᾶτε ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔξω τὴν τελευταία φάλαγγα τῶν δακτύλων.

Ξεκουράζετε ὅσο μπορεῖτε τὰ πόδια σας, καὶ κρατᾶτε τα ζεστά.

Ἴσως βρῆτε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία τῆς περιποιήσεως τῶν κάτω ἄκρων σας εἶνε κάπως κουραστικὴ καὶ βαρετή. Πιθανόν. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ποτὲ κυρίες μου ὅτι μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία στηρίζει τὸ σῶμα της σὲ γερὰ καὶ ξεκούραστα πάντα πόδια, ἐξασφαλίζει μιὰ.... πρόσθετη δόσι χάριτος καὶ ὠμορφιᾶς....

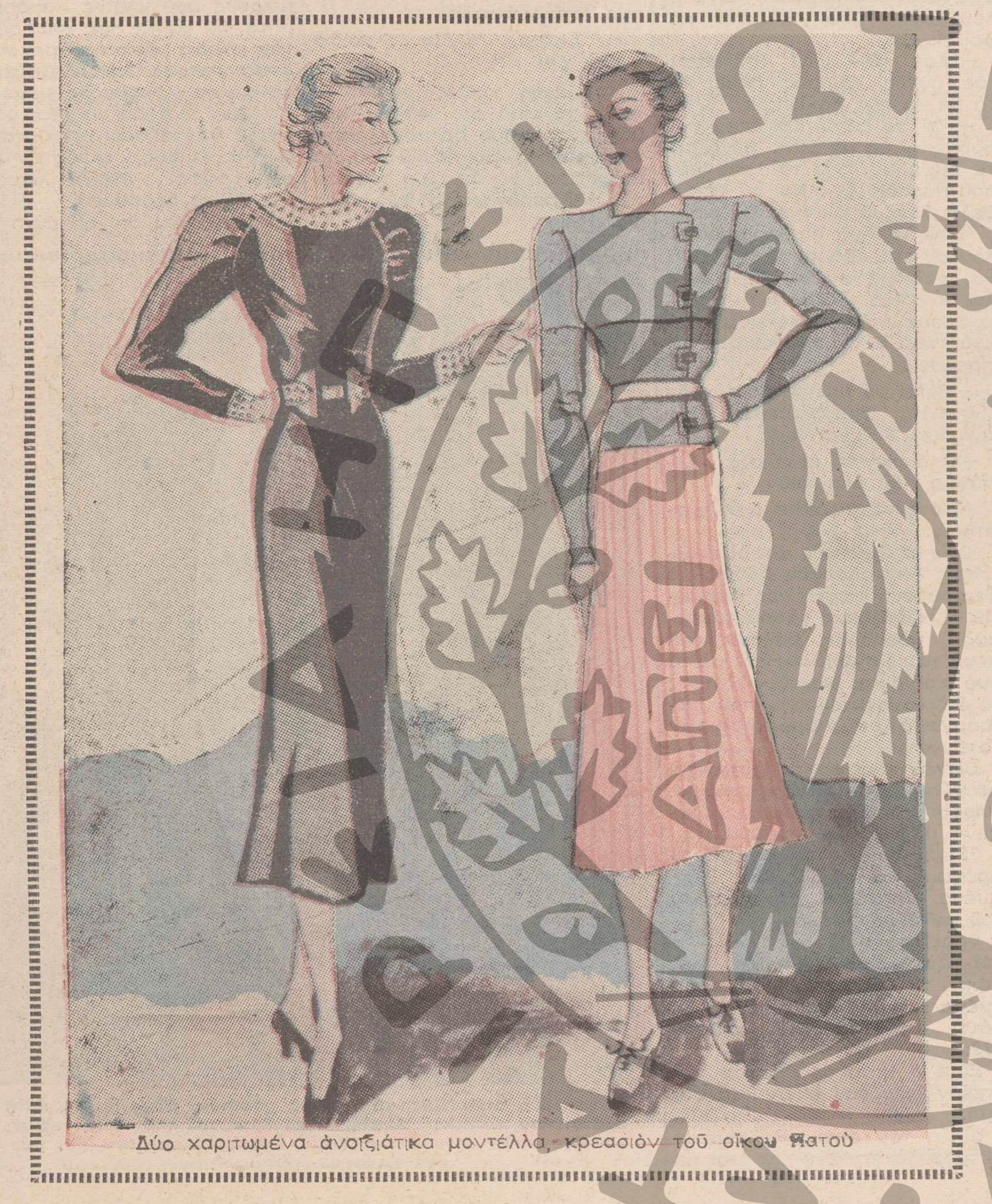

Δύο χαριτωμένα ἀνοιξιάτικα μοντέλλα, κρεασιὸν τοῦ οἴκου Πατοὺ

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Οἱ τουαλέττες ποὺ προορίζονται γιὰ τὶς νέες κοπέλλες ὅταν χορεύουν, ἐμπνέονται σχεδὸν ὅλες ἀπὸ τὴν «ρὸμπ ντὲ στύλ». Ἔχουν δηλ. τὸ κορσὰζ πολὺ ἐφαρμοστὸ στὸ στῆθος καὶ τὴν φοῦστα ἐξαιρετικὰ φαρδειὰ καὶ ὀγκώδη χάρις σὲ ἄφθονες σοῦρες, βολὰν κλπ.

⁂

Τὰ ὑφάσματα εἶνε ἀνάλαφρα καὶ γαρνίρονται μὲ ἀνοιξιάτικα λουλούδια. Ἡ μουσσελίνα καὶ τὸ λευκὸ τοῦλι τὰ κλαδιὰ τῆς μηλιᾶς καὶ τῆς ἀγριοτριανταφυλλιᾶς εἶνε τὰ προτιμότερα ὑφάσματα καὶ γαρνιρίσματα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς μοντέρνες κοκετταρίες εἶνε καὶ ἡ ἀνάμιξις ὑπὸ διαφορετικοὺς χρωματισμοὺς τοῦ ἰδίου ὑφάσματος. Ἔτσι λ. χ, μὲ μιὰ φοῦστα γιὰ νέα κοπέλλα ἀπὸ μουσελίνα ρόζ, βλέπουμε ἕνα οὐρλὲ ἀπὸ μουσσελίνα μπλὲ—πάλ. Τὰ δύο αὐτὰ ὑφάσματα συνδέονται μὲ φιόγκους ἀπὸ δαντέλλα λευκή. Μιὰ ζώνη ἀπὸ μπλὲ βελοῦδο δένει πίσω.

Τὰ πλισσὲ σολέϊγ συνηθίζονται πολύ. Οἱ νέες ποὺ προτιμοῦν βραδυνὲς τουαλέττες ἁπλὲς καὶ εὐκολοφόρετες μποροῦν νὰ φορέσουν ἕνα φόρεμα ἀπὸ ζερσὲ τούλλινο μπλὲ — μαρὲν ἐντελῶς πλισσὲ σολέϊγ, τοῦ ὁποίου τὸ στῆθος καὶ οἱ γοφοὶ θὰ συγκρατοῦνται ἐφαρμοστοὶ μὲ σειρὲς ἀπὸ βελονιές. Μιὰ ζώνη φαρδειὰ ἀπὸ κερασὶ βελοῦδο, δεμένη πίσω, θὰ δώση στὸ σκοῦρο αὐτὸ σύνολον μιὰ νότα χαρούμενη καὶ παλλόμενη.

Οἱ νέες γυναῖκες θὰ φορέσουν γιὰ τὸ βράδυ τουαλέττες σὲ διάφορες φόρμες. Οἱ περισσότερες ἔχουν πολὺ ἐφαρμοστὸ κορσάζ. Οἱ ὦμοι καὶ ἡ πλάτη μένουν ἀκάλυπτοι, τὸ κορσὰζ εἶνε πάρα πολὺ ντεκολτὲ ἐμπρὸς καὶ συγκρατεῖται μὲ ἐπωλέττες. Ἡ τάγια διαγράφεται ὡραῖα καθὼς καὶ οἱ γοφοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρχίζει νὰ φαρδαίνη ἡ φοῦστα «ἂν φόρμ» συγκρατουμένη κάποτε σὰν τουρνοῦρι. Τὰ ντεκολτὲ εἶνε μερικὲς φορὲς χωρὶς μπρετέλλες καὶ ἀφήνουν τοὺς ὤμους γυμνοὺς

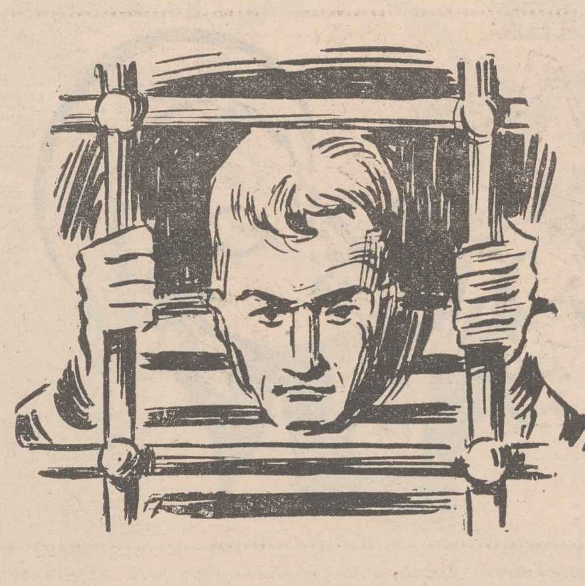

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μέσα στὴν τροπικὴ Ζοῦγκλα, δυὸ παιδιά, ὁ Ἕκτορας—ἕνας καμπούρης ἕντεκα χρονῶν—καὶ ἡ Ἐλίζα δέκα χρονῶν, προχωροῦν μὲ τὴ μητέρα τους πρὸς τὸ Σὰν Λορέντσο, τὴν πόλι τῶν κατέργων. Ἐκεῖ βρίσκεται φυλακισμένος ὁ πατέρας τους ποὺ δικάστηκε ἄδικα. Πηγαίνουν γιὰ νὰ τὸν σώσουν γιατὶ ἡ μητέρα ἔχει μαζί της ἕνα φάκελλο μὲ διάφορα ἔγγραφα ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἀθωότητά του. Προχωροῦν μὲ χίλια βάσανα μέσα στὴ ζούγκλα, ἀλλὰ ἡ μητέρα τους δὲν ἀντέχει στὴ φοβερὴ ζέστη τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ πεθαίνει ἀπὸ ἡλίασι. Προτοῦ ὅμως ξεψυχήσῃ τοὺς ἐμπιστεύεται τὸν φάκελλο μὲ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα. Ἐνῷ ἀκόμα τὰ δυὸ παιδιὰ βρίσκονται κοντὰ στὸ πρῶμα τῆς μητέρας τους, παρουσιάζεται μέσα ἀπὸ τὴ λόγχμη ἕνας ἀγριάνθρωπος. Φαίνεται Εὐρωπαῖος καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ δυστυχία τους ἁρπάζει τὸ φάκελλο μὲ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα καὶ ψάχνει μήπως βρῇ λεφτά. Δὲν βρίσκει τίποτα καὶ φεύγει ἐγκαταλείποντας ἄσπλαχνα τὰ δυὸ παιδιά. Ἕνα φίδι ὅμως φαρμακερὸ τὸν δαγκώνει στὴν πλάτη καὶ πέφτει σφαδάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ Ἕκτωρ ρουφάει τὸ δηλητριασμένο αἷμα τῆς πληγῆς καὶ τὸν σώζει ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Τότε ὁ Στιγματισμένος — ἔτσι τὸν ὀνομάζουν τὰ παιδιὰ — τοὺς ὁδηγεῖ στὰ κάτεργα τοῦ Σὰν Λορέντζο καὶ φθάνουν τὴν ὥρα ποὺ ὁ πατέρας τοῦ Ἕκτωρα δικάζεται, γιατὶ ἀπεπειράθη νὰ ἀποδράσῃ.

3ον

—Καὶ ξέρεις, τοῦ λέει ὁ καμπούρης, εἶνε ἀθῶος ὁ πατέρας μας!

— Δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράξενο. Δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ βλάψῃ κανέναν. Ἐκεῖ κάτω ἔκανε τὴν ἐντύπωσι λεονταριοῦ ἀνάμεσα σ' ἕνα κοπάδι γουρούνια. Τώρα τὸν ἀγαπάω ἐξ αἰτίας σας καὶ θὰ τὸν ἀγαπάω ὥς ποὺ νὰ πεθάνω.

Κατὰ τὸ βράδυ ἔφθασαν στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ.

— Εἶνε ὁ Μάνα, λέει ὁ Στιγματισμένος. Ἕνας βαρκάρης φίλος μου θὰ μᾶς μεταφέρῃ στὴν ἀντικρυνὴν ὄχθη.

Ὁ βαρκάρης μένει σὲ μιὰ καλύβα ἐκεῖ κοντὰ καὶ ὁ Στιγματισμένος πάει νὰ τὸν φωνάξῃ.

Εἶνε ἕνας νέγρος καὶ φορεῖ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ποὺ τοῦ σκεπάζει τὴ μέση. Τίποτε ἄλλο.

Τοὺς ὑποδέχεται μὲ τὴν ἐγκαρδιότητα ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς του καὶ τοὺς προσφέρει τὴν καλύβα του γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Ὅλα τὰ αὐγὰ καὶ τὰ φροῦτα ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ μέσα εἶνε στὴν διάθεσί τους.

Πόσο καιρὸ ἔχουν νὰ φᾶνε τόσο καλὰ τὰ δυὸ παιδάκια!...

Ἔπειτα, ἐνῷ αὐτὰ κοιμοῦνται ἥσυχα, ὁ Στιγματισμένος καὶ ὁ νέγρος συζητοῦν.

—Ἀφοῦ κατώρθωσες νὰ δραπετεύσῃς, γιατὶ ξαναγυρίζεις στὸ Σὰν Λορέντσο, ρωτάει ὁ νέγρος.

— Ξέρω καλὰ τί μὲ περιμένει, ἀπαντάει ὁ ἄλλος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁδηγήσω τὰ παιδιά. Θὰ μὲ βάλουν τρία χρόνια στὶς ἁλυσίδες, ἀλλὰ δὲν μὲ μέλλει. Ἐξ ἄλλου θὰ τοὺς φανῶ πιὸ χρήσιμος σ' αὐτοὺς καὶ στὸν πατέρα τους ὅταν θὰ εἶμαι μέσα στὰ κάτεργα, παρὰ ἐλεύθερος. Ἔχω μιὰ καλὴ ἰδέα καὶ θέλω νὰ τὴν ἐφαρμόσω.

—Καὶ πῶς θὰ τοὺς πᾶς ὡς ἐκεῖ;

—Περπατῶντας. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος...

—Ξεχνᾶς τὴ βάρκα μου; λέει ὁ νέγρος. Θὰ σᾶς πάω καὶ τοὺς τρεῖς. Σὲ μιὰ μέρα θἄμαστε ἐκεῖ... Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσῃς. Κατὰ τὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ φύγουμε.

Τὸ ταξίδι μὲ μιὰ τέτοια βάρκα, ποὺ μοιάζει μὲ πιρόγα, δὲν εἶνε καθόλου κουραστικό. Καὶ τὰ παιδιὰ μπόρεσαν ἔτσι ν' ἀναπαυθοῦν ἐκεῖ δέκα ὧρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴ μιὰ τὸ μεσημέρι, ὁ φρουρὸς τοῦ Σὰν Λορέντσο ποὺ παρακολουθεῖ μὲ τὸ κυάλι του κάθε κίνησι ποὺ γίνεται στὸ ποτάμι, βλέπει τὴ βάρκα καὶ καλεῖ ἀμέσως στὰ ὅπλα.

Ἡ βάρκα φθάνει στὴν ὄχθη. Τὰ παιδιὰ ἀγκαλιάζουν τὸν καλὸν νέγρον ποὺ τὰ χαϊδεύει καὶ ὁ Στιγματισμένος τὰ πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχωρεῖ μαζύ τους στὴν ὄχθη.

Σὲ λιγάκι ὅμως τὸν περικυκλώνουν μερικοὶ στρατιῶτες, τὸν πιάνουν καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν κακοποιοῦν.

Ὁ Στιγματισμένος τοὺς ἀπομακρύνει μὲ δυὸ σπρωξιές, στρέφεται σ' αὐτοὺς ποὺ εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τοὺς λέει:

—Τὰ παιδιὰ δὲν πιστεύω νὰ σᾶς πείραξαν καθόλου. Εἶνε ἐλεύθερα... Ὅσο γιὰ μένα, παραδίδομαι!

—Ἄσε τὰ λόγια! τοῦ ἀπαντάει αὐτός. Ἐμπρός, πᾶμε. Αὐτὰ θὰ τὰ πῇς ἀργότερα.

—Ναί, τὸ ξέρω. Καὶ ξέρω ποῦ πρόκειται νὰ μὲ πᾶτε. Νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι ἔχω τὸ λόγο μου ποὺ παραδίδομαι. Καὶ ἂν δὲν ἤθελα δὲν θὰ μὲ πιάνατε ποτέ.

Ἐνῷ τὰ δυὸ παιδιὰ παρακολουθοῦν μὲ τρόμο αὐτὴ τὴ σκηνή, φοβισμένα ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὴν θέα τῶν ὅπλων. ὁ Στιγματισμένος προσθέτει μ' ἕνα ὕφος ποὺ δὲν παραδέχεται ἀντιρρήσεις:

—Θέλω νά μιλήσω μὲ τὸν διοικητή!... Ἐκαταλάβατε; Εἶνε ἀνάγκη! Καὶ γρήγορα.

—Ὁ διοικητὴς εἶνε στὸ δικαστήριο, τοῦ ἀπαντοῦν.

—Τότε νὰ μὲ πᾶτε στὸ δικαστήριο.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς καὶ οἱ στρατιῶτες δὲν μποροῦν βέβαια νὰ καταλάβουν περὶ τίνος πρόκειται. Ἐπειδὴ ὅμως φοβοῦνται μήπως τιμωρηθοῦν, βάζουν στὴ μέση τὸν Στιγματισμένον μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ Εἰδικὸ Ναυτοδικεῖο ποὺ λειτουργεῖ σ' ἕνα παράρτημα τῶν κατέργων.

Οἱ πέντε δικασταὶ βρίσκονται στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι στρωμένο μὲ πράσινο ὕφασμα.

Ἕνας ἄντρας ψηλός, μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιὰ ξυρισμένα, βρίσκεται στὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Φορεῖ γαλάζια παντελόνια καὶ πουκάμισσο ποὺ ἔχει στὴ ράχη τὰ γράμματα «ΑΠ» χωρισμένα ἀπὸ μιὰν ἄγκυρα καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ τὸν ἀριθμὸν 272.

Εἶνε ὁ κατηγορούμενος τὸν ὁποῖον δικάζουν ἐκείνη τὴ στιγμή.

Δίπλα του εἶνε ὡπλισμένοι δεσμοφύλακες, ἐνῷ ἀρκετοὶ πεζοναύτες μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχη φρουροῦν ὅλες τὶς πόρτες.

Ἀσφαλῶς, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος, ἀφοῦ ἔχουν βάλει παντοῦ διπλοφρουρούς.

Καὶ ὅμως τὸ παρουσιαστικό, ἡ μορφή του, οἱ τρόποι, τὸ κεφάλι ποὺ τὸ κρατεῖ περήφανα ψηλά, καὶτὰ μάτια του ποὺ εἶνε γεμᾶτα εἰλικρίνεια, ὅλα ἐμπνέουν μιὰ μεγάλη συμπάθεια.

Καὶ ἀνατριχιάζει κανεὶς ποὺ τὸν βλέπει μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ δικαστήριο, τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο στρατοδικεῖο ποὺ κρίνει τόσο αὐστηρὰ τοὺς ἄλλους καταδίκους καὶ ποὺ βγάζει ἀποφάσεις τρομακτικές.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Στιγματισμένου προκαλεῖ κάποια σύγχυσι.

—Τί συμβαίνει; ρωτάει ὁ πρόεδρος.

Ὁ κατηγορούμενος στρέφεται μηχανικὰ καὶ κυττάει.

Τὸ πρόσωπό του, χαλασμένο ἀπὸ τὴν ἀναιμία, γίνεται κατάχλωμο. Ἀφίνει μιὰ κραυγὴ σὰν μουγκρητό, φέρνει τὸχέρι στὸ στῆθος καὶ τρικλίζει σάμπως ἡ καρδιά του ἐσταμάτησε νὰ χτυπάῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ καμπουράκου ν' ἀντηχῇ στὴν αἴθουσα:

—Πατέρα, καλέ μου πατέρα!

Ἔχουν πέντε χρόνια νὰ ἰδοῦν τὸν πατέρα τους τὰ δύο παιδιά. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐξέχασαν, γιατὶ εἶχαν τὴ μορφή του ζωγραφισμένην στὴν καρδιά.

Ὁ κατάδικος τοὺς κυττάει καὶ τὰ ὀνόματά τους ξεφεύγουν ἀπ' τὰ χεῖλη του, σ' ἕνα ξέσπασμα τρυφερότητος.

— Ἕκτωρ, Ἐλίζα... παιδιά μου!

Τρομερός, καθὼς τοὖχει ἀνέβει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, ἀπομακρύνει τοὺς δεσμοφύλακες, τρέχει πρὸς τὰ παιδιά του, τὰ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ φιλεῖ παράφορα, μ' ἕνα εἶδος φρενίτιδος.

Εἶνε μιὰ στιγμὴ ἀγωνίας ἀπερίγραπτης, μιὰ στιγμὴ τρόμου ἐκεῖ μέσα.

Ἔπειτα οἱ δεσμοφύλακες πέφτουν ἐπάνω του, οἱ στρατιῶτες τρέχουν νὰ τοὺς βοηθήσουν, ἀλλὰ ὁ Στιγματισμένος ὑπερασπίζει τὸν δύστυχον πατέρα.

Ὁ κατάδικος ἀναζητεῖ μὲ τὸ βλέμμα ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἀγαπημένο.

— Ἡ μητέρα, ποὺ εἶνε ἡ μητέρα σας; ρωτάει μὲ ἀγωνία, μὲ μιὰ κραυγὴ ποὺ δὲν ἔχει πιὰ τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

Δύο λυγμοὶ τοῦ ἀπάντησαν:

— Ἀπέθανε!

Ἕνα μουγκρητὸ ἐξηγριωμένου θηρίου ἀντηχεῖ στὴν αἴθουσα.

Ὁ ἄνθρωπος τρικλίζει, φέρνει ἕνα χέρι στὸ στῆθος καὶ πέφτει σὰν κεραυνοβολημένος στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δεσμοφυλάκων ποὺ τὸν μεταφέρουν στὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Μὲ μιὰν ἐπιτακτικὴ χειρονομία ὁ πρόεδρος ἐπιβάλει σιγήν. Ἔπειτα λέει ψυχρά:

— Φωνᾶχτε τὸν γιατρὸ τῆς ὑπηρεσίας!

Ἀναγνωρίζοντας τὸν Στιγματισμένον ποὺ προσπαθεῖ νὰ καθησυχάσῃ τὰ παιδιά, ὁ δικαστὴς προσθέτει:

— Πάρτε τον αὐτὸν καὶ κλεῖστε τον στὸ κελλί του, μὲ διπλῆ ἁλυσσίδα... Καὶ τὰ παιδιὰ στὸ νοσοκομεῖο, νὰ τὰ παραλάβουν οἱ ἀδελφές.

Ἐνῷ ὁ Στιγματισμένος ἀκολουθεῖ τοὺς στρατιῶτες, καὶ οἱ δεσμοφύλακες σέρνουν τοὺς μικροὺς ποὺ κλαῖνε ἀπαρηγόρητα, μὲ φωνὲς ποὺ σπαράζουν τὴν καρδιά, ἔρχεται τρέχοντας ἕνας γιατρός, καὶ ἐξετάζει βιαστικὰ τὸν κατηγορούμενον.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε σοβαρά... Φαντάζομαι πρόκειται περὶ λιποθυμίας, ἐκτὸς ἂν εἶνε συμφόρησις... Μετὰ λίγες ὧρες θὰ τὸ ξέρουμε!

Βάζει κάτω ἀπ' τὴ μύτη τοῦ δυστυχοῦς ἕνα μπουκαλάκι καὶ ὁ κατηγορούμενος ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μάτια, συνέρχεται καὶ ἀναζητεῖ ἀμέσως μὲ τὸ κουρασμένο βλέμμα τὰ παιδιά του. Ἔπειτα μουρμουρίζει:

— Εἶνε ἀλήθεια λοιπόν!.... Ποῦ εἶνε τὰ παιδιά μου; Σᾶς ἱκετεύω κύριε πρόεδρε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ λέξι μονάχα...

—Σιωπή! τὸν διακόπτει ἀπότομα ὁ πρόεδρος.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν καρδιὰ ἐσεῖς;

—Κάθησε ἥσυχα κατηγορούμε, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ διατάξω νὰ σὲ κλείσουν στὸ κελλί σου καὶ θὰ δικαστῇς ἐρήμην.

Ὁ δυστυχὴς πατέρας σωριάζεται ἀκίνητος, μὲ τὴν προαίσθησι ὅτι κάτι τὸ πολὺ φοβερὸ πρόκειται νὰ συμβῇ.

Ἀκούει τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου νὰ διαβάζῃ μὲ φωνὴ μονότονη κάτι ποὺ εἶνε γραμμένο σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ τὸ κρατάει στὸ ἀριστερό του χέρι, ἐνῷ μὲ τὸ δεξὶ σκουπίζει διαρκῶς τὸ μέτωπό του.

«Τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τοὺς μάρτυρας καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἀνωτέρω Μαριὸν Πέτρος Ἀνδρέας ἀπὸ τὸ Σαὶν Μαλὸ κατεδικάσθη εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν ὑπὸ τοῦ ναυτοδικείου τοῦ Ροσφόρ, κατηγορούμενος ἐπὶ πειρατείᾳ καὶ δολοφονίᾳ, καὶ ὅτι ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου μετριάζεται εἰς τὴν ποινὴν τῶν ἰσοβίων δεσμῶν κατόπιν προεδρικοῦ διατάγματος...

»Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἀνωτέρω Μαριὸν Πέτρος Ἀνδρέας, μεταφερθεὶς πρὸς ἔκτισιν τῆς ποινῆς του εἰς Σὰν Λορέντσο, ἐγένετο ἔνοχος ἀποπείρας ἀποδράσεως, βιαιοπραγίας πρὸς τοῦτο ἐναντίον τοῦ προσωπικοῦ τῶν φυλακῶν...

»Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι πρόκειται περὶ ὑποτροπῆς, καταδικάζει τὸν ἀνωτέρω Μαριὸν Πέτρον εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Στὰ 1893 ἕνα σοβαρώτατο ἔγκλημα ἀνεστάτωσε τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Βελγίου.

Οἱ ἀδελφοὶ Λεόντιος καὶ Εὐγένιος Ντεγκράβ, Βέλγοι πολίτες, κατηγορήθησαν ἀπὸ ἕναν ἄθλιον μιγάδα τῆς Καλεδοκίας γιὰ πειρατεία καὶ δολοφονία.

Ἀλλὰ ἡ τρομερὴ κατηγορία δὲν μπόρεσε νὰ στηριχθῇ.

Ἔντιμοι ναυτικοί, ἄνθρωποι μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ μεγαλόψυχοι, οἱ ἀδελφοὶ Ντεγκράβ εἶχαν στὸ ἐνεργητικό τους ἕνα παρελθὸν ποὺ διέψευδε κάθε τέτοια κατηγορία.

Ἀλλὰ οἱ δικασταὶ τοῦ ναυτοδικείου δὲν τὰ ἔλαβαν ὑπ' ὄψει τους αὐτὰ καὶ τοὺς κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Ἀργότερον ἡ ποινή τους ἐμετριάστηκε σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τοὺς μετέφεραν στὰ κάτεργα ἄρχισε γι' αὐτοὺς ἕνα ἀπερίγραπτο μαρτύριο. Ὁ πιὸ ἡλικιωμένος, ὁ Λεόντιος, ἀπέθανε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ ἀγωνία καὶ ὁ νεώτερος, ἀφοῦ ἐπῆρε χάρι ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας Λουμπέ, ἐπέστρεψε στὴ Γαλλία στὰ 1899, σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι.

Ἡ ὑπόθεσις Μαριὸν ἔγινε κατὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπο, ἀλλὰ ἕνα χρόνο πρίν. Καὶ νὰ τὰ γεγονότα:

Καταγόμενος ἀπὸ τὸ Σαὶν Μαλό, τὸ μέρος ποὺ ἔδωσε τόσες προσωπικότητες στὸν ναυτικὸν κόσμο, παιδὶ μιᾶς ἐντιμοτάτης οἰκογενείας ναυτικῶν, ὁ

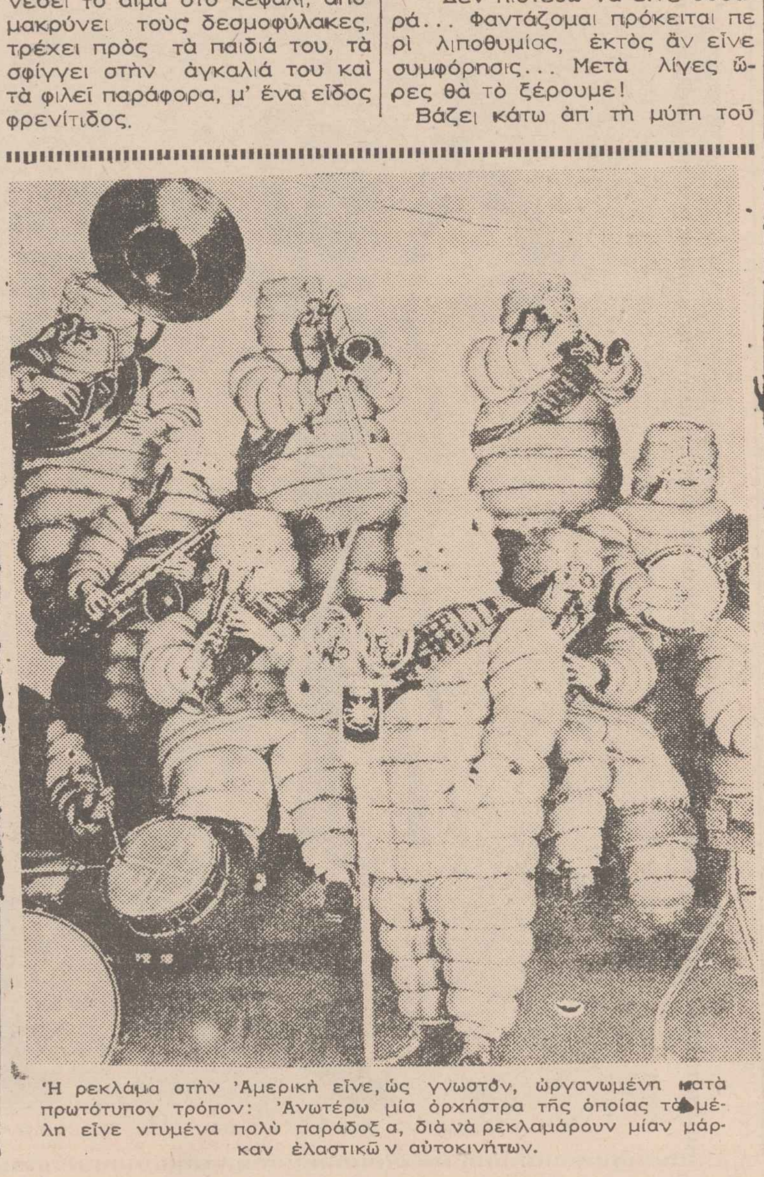

Ἡ ρεκλάμα στὴν Ἀμερικὴ εἶνε, ὡς γνωστόν, ὠργανωμένη κατὰ πρωτότυπον τρόπον: Ἀνωτέρω μία ὀρχήστρα τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἶνε ντυμένα πολὺ παράδοξα, διὰ νὰ ρεκλαμάρουν μίαν μάρκαν ἐλαστικῶν αὐτοκινήτων.

ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΡΟΝΥ ΒΑΓΚ

Ἀνδρέας Μαριὸν στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πλοιάρχους τῆς Βρετάνης. Καὶ ἡ ζωὴ τοῦ χαμογελοῦσε μὲ χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις.

Νέος, ὡραῖος, δυνατός, ἔξυπνος, γενναῖος, γεμᾶτος ζωὴ καὶ πρωτοβουλία, εἶχε πάρει μιὰν ὤμορφη νέα, ναυτικῆς φυσικὰ οἰκογενείας. Εἶχε μιὰ μικρὴ περιουσία, ἦταν συνιδιοκτήτης ἑνὸς καραβιοῦ, ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γινόταν ἀσφαλῶς δικό του.

Ἔκανε καλὰ καὶ τίμια τὶς δουλειές του, ἦταν καλὸς ναυτικὸς καὶ τιμιώτατος ἔμπορος.

Φιλόδοξος μὲ τὴν τιμιώτερη σημασία τῆς λέξεως, ἤθελε νὰ πάρῃ μιὰ καλὴ θέσι στὴν κοινωνία καὶ γι' αὐτὸ ἐργαζόταν ἀκούραστα.

Ἕνα χρόνο μετὰ ἀπὸ τ' ἄλλο τοῦ εἶχαν γεννηθῆ δυὸ παιδιά, δύο ἀληθινὰ ἀγγελούδια ποὺ ἐχαροποιοῦσαν τὸ σπίτι μὲ τὶς φωνίτσες καὶ τὰ γέλιά τους.

Τὰ παιδιὰ ἐμεγάλωσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς μητέρας, τὰ κτήματά τους ἔδιναν καλὰ εἰσοδήματα, τὸ ἐμπόριο ἐπήγαινε περίφημα. Ὁ πλοίαρχος Μαριὸν ἦταν λοιπὸν εὐτυχισμένος.

Καὶ ὅμως, ἕνα τρομακτικὸ δυστύχημα τὰ κατέστρεψε ὅλ' αὐτὰ σὲ μιὰ στιγμή.

Ὁ πλοίαρχος ἦταν στὴ Νουμέα. Ἐκεῖ εἶχε πουλήσει τὸ φορτίο του κ' ἐπέστρεψε μὲ μετάλλευμα νικελίου.

Ἡ «Ὡραία Ἑλένη» ἑτοιμαζόταν ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας ὅπου ἐπρόκειτο νὰ φορτώσῃ μαλλί.

Μιὰ δυνατὴ τρικυμία ἔρριξε τὸ καράβι πάνω σὲ κάτι βράχους. Καὶ ἡ «Ὡραία Ἑλένη» καταποντίστηκε.

Τὸ πλήρωμα μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ σωθῇ. Οἱ ναυαγοί, μισοπεθαμένοι ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα ἔμειναν τρεῖς μέρες στὴ θάλασσα.

Τέλος, τοὺς περιμάζεψε ἕνα καράβι καὶ τοὺς μετέφερε στὴ Νουμέα.

Ὁ πλοίαρχος Μαριὸν ἦταν κατεστραμμένος. Δὲν εἶχε πειὰ οὔτε δεκάρα γιὰ νὰ ζήσῃ τὰ παιδιά του.

Ὡστόσο δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ στὴ Γαλλία προτοῦ ξανακάνῃ τὴν περιουσία ποὺ ἔχασε.

Ἔστειλε ἕνα σύντομο γράμμα στὴ γυναίκα του γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ γιὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔπαθε, καὶ μετὰ ἐρρίχτηκε ἀμέσως στὴ δουλειά.

Ἡ κατάστασίς του ἐκαλυτέρεψε, ἂν ὄχι ἀμέσως.

Μία γολέτα ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ψάρεμα τῶν μαργαριταριῶν καὶ τοῦ προσέφεραν τὴ θέσι τοῦ δευτέρου πλοιάρχου.

Ὁ Μαριὸν ἐδέχτηκε. Ὁ πρῶτος καπετάνιος ἦταν ἄρρωστος.

Τὸ ψάρεμα τῶν μαργαριταριῶν δίνει μεγάλα κέρδη, γιατὶ εἶνε δύσκολο καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο.

Ὁ Μαριὸν ἐκατάλαβε πὼς ἦταν κατάλληλη ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ ξανακάμῃ γρήγορα τὴν περιουσία του. Ἡ γολέτα, ποὺ τὴν ἔλεγαν «Πινταντίν» ἔφυγε. Τὸ πλήρωμα ἦταν ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες: ἔξη ναῦτες, ὁ λοστρόμος, ὁ μάγειρος καὶ ἕνας μοῦτσος.

Ὁ καπετάνιος ἦταν ἕνας Γερμανὸς ποὺ εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἰταλικὴν ἰθαγένεια, ὁ λοστρόμος Νὶκ Πόρτερ ἦταν Ἄγγλος, ὁ μάγειρος ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ ὁ μοῦτσος ἀπὸ τὴν Μασσαλία.

Οἱ ἔξη ναῦτες ἦταν ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες: Ἀμερικανοί, Ἱσπανοί, Γάλλοι, Ἄγγλοι, Πορτογάλλοι; Ποιὸς ἤξερε; Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ;

Ἐξ ἄλλου, σ'αὐτὰ τὰ μέρη κανεὶς δὲν ἐξετάζει αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες.

Ὁ ναυτικὸς κῶδιξ δὲν ἀστειεύεται καὶ μὲ λίγην αὐστηρότητα κάθε καπετάνιος μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ στὸ πλήρωμά του.

Τὴ δεύτερη μέρα τοῦ πλοῦ, ὁ λοστρόμος ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα τῆς πειθαρχίας, ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἀνυπακοὴ στὸν δεύτερον καπετάνιο.

Ὁ δεύτερος τοῦ εἶχε δώσει μιὰ διαταγή. Ὁ λοστρόμος ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε καὶ ἀπομακρύνθηκε σηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ ἀδιαφορία.

Ὁ δεύτερος ἐπροχώρησε, τὸν ἐσταμάτησε, τὸν κύτταξε κατάμματα καὶ τοῦ ἐπανέλαβε ἤρεμα τὴν διαταγή. Ὁ ἄλλος τοῦ ἀπάντησε:

—Κάνετο μόνος σου!

Οἱ ναῦτες κάτι ἐμουρμούρισαν κ' ἔβαλαν τὰ γέλια.

Μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ δευτέρου θὰ πήγαινε χαμένη γιὰ πάντα. Μὴ θέλοντας νὰ χρησιμοποιήσῃ κανένα ὅπλο, ὁ Μαριὸν ἔδωσε τοῦ λοστρόμου μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ πρόσωπο.

Ὁ λοστρόμος σωριάστηκε ζαλισμένος, αἱμόφυρτος.

Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του ὁ δεύτερος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ κι' ἀπὸ τὴ μέση. τὸν σήκωσε ἔξω ἀπὸ τὴν κουπαστή, τὸν κράτησε μετέωρον πάνου ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ τοῦ εἶπε:

Θὰ ὑπακούσῃς ἢ νὰ σὲ πετάξω κάτω;

Ὁ ἄλλος μόλις καὶ μετὰ βίας μπόρεσε νὰ μουρμουρίσῃ:

— Καπετάνιε συγγνώμην, ὑπακούω.

Ταπεινωμένος σὰν σκυλὶ ποὺ τὄχουν δείρει, ὁ λοστρόμος ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ τὸν Μαριόν. Ἀποφάσισε δηλαδὴ νὰ τὸν καταστρέψῃ τελείως.

Καθὼς ἦταν καλὸς ναυτικὸς ἐσκέφτηκε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα νὰ καταλάβῃ τὸ καράβι σκοτώνοντας τὸν πλοίαρχο καὶ τὸν δεύτερο κ' ἔπειτα νὰ κάνῃ πειρατεία μὲ τὸ πλήρωμα.

Τὸ πρᾶγμα τοῦ φάνηκε πολὺ εὔκολο, ἀφοῦ οἱ κακοποιοὶ τοὺς ὁποίους εἶχε στὴν διάθεσί του ἐδέχτηκαν ἀμέσως τὴν πρότασι.

Γιὰ σκεφτῆτε λιγάκι: νὰ μὴν ἔχουν ἀρχηγούς, νὰ ληστεύουν νὰ ληστεύουν καὶ νὰ λεντοῦν, νὰ ἔχουν ἀπεριόριστην ἐλευθερία καὶ πολλὰ λεφτὰ καὶ πιοτὰ ὅσα θέλουν!

Ἐτρομοκράτησαν τὸν μοῦτσο καὶ τὸν πῆραν μὲ τὸ μέρος τους, ἀφοῦ τὸν ἠπείλησαν ὅτι διαφορετικὰ θὰ τὸν ἐσκότωναν.

Ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Ἡ ἀνταρσία ἐξέσπασε ὅταν τὸ πλοῖο βρέθηκε σὲ δύο ἡμερῶν ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἀρχιπέλαγος Φίτζι.

Ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὴν ἀναιμία ὁ πλοίαρχος ἦταν στὴ γέφυρα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴν ἀντίστασι. Τὸν ἔπιασαν λοιπὸν καὶ τὸν ἐσκότωσε ὁ ἴδιος ὁ λοστρόμος.

Προτοῦ πετάξουν τὸ πτῶμα του στὴ θάλασσα, ὁ κακοῦργος αὐτὸς θέλησε νὰ μπήξουν ὅλοι τὸ μαχαίρι τους στὸ σῶμα τοῦ πλοιάρχου, ποὺ ἦταν ἀκόμα ζεστό. Καὶ ὑπάκουσαν ὅλοι, μὲ ἄγρια χαρά.

Τέλος ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ μούτσου. Τὸν ἀναζήτησαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν.

Τὸ ἄξιο παλληκάρι τοὺς εἶχε ξεφύγει κ' ἔφθασε στὴν καμπίνα τοῦ δεύτερου, ποὺ ἐκοιμόταν ντυμένος. Ὁ μικρὸς τοῦ φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι:

— Ξύπνα καπετάνιε, θέλουν νὰ σὲ σκοτώσουν!...

Μετὰ ἀνέβηκε πάλι στὸ κατάστρωμα ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο στὸ αἷμα, σὰν σφαγεῖο.

Οἱ ναῦτες τὸν ἅρπαξαν, τοῦ ἔδωσαν ἕνα μαχαίρι καὶ ὁ Πόρτερ, δείχνοντάς του τὸ πτῶμα τοῦ πλοιάρχου, τοῦ φώναξε:

— Πήγαινε, χτύπα!

Ὁ μοῦτσος ἔκαμε μιὰ χειρονομία φρίκης καὶ ἄφησε τὸ μαχαίρι νὰ τοῦ πέσῃ.

— Δὲν μᾶς χρειάζονται ἱστορίες!... Ἐμπρός, στὴ θάλασσα!... ἐφώναξε ὁ λοστρόμος.

Ἅρπαξε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὶς ἀμασχάλες καὶ τὸν ἐπέταξε στὴ θάλασσα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπαρουσιάστηκε ὁ Μαριόν. Κρατοῦσε τὸ πιστόλι του κ' ἐφώναξε φρενιασμένος:

—Κακοῦργοι, τί κάνετε!

Κ' ἐπυροβόλησε. Ἀλλὰ τοῦ κάκου! Στὸ πιστόλι του εἶχαν σφαῖρες χωρὶς βλήματα.

Ὁ ἀτρόμητος ναυτικὸς ἅρπαξε τότε ἕνα σιδερένιο λοστὸ καὶ ὥρμησε ἀπάνω στοὺς δολοφόνους.

Μ' ἕνα μονάχα χτύπημα ἔρριξε τρεῖς μὲ τὸ κρανίο σπασμένο. Μόνος ἐναντίον ἑφτά!

Ἡ πάλη ποὺ ἀκολούθησε ἦταν τρομερή. Ὁ Μαριὸν ἦταν δυνατὸς καὶ γενναῖος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐγλύστρησε πατῶντας μάνου στὸ αἷμα τοῦ πλοιάρχου. Τότε οἱ κακοῦργοι ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν ἔδεσαν γερά.

— Στὴ θάλασσα, στὴ θάλασσα! ἐφώναζαν ὅλοι.

— Πρῶτα τὸν πλοίαρχο!

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐφάνηκε μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα ἕνα μαῦρο συννεφάκι.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἕνα ἀτμόπλοιο!... ἐφώναξε ὁ Πόρτερ. Καὶ στὰ καταραμένα αὐτὰ μέρη δὲν περνάει παρὰ ἕνα κάθε δέκα χρόνια.

—Ἄς πετάξουμε καὶ τὸν δεύτερο στὴ θάλασσα καὶ μετὰ βλέπουμε, τοῦ ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι.

— Ὄχι, σταθῆτε! Καλύτερα νὰ τὸν κρατήσουμε, καθὼς καὶ τοὺς συντρόφους μας ποὺ ἐσκότωσε.

— Γιατί; Τί νὰ τοὺς κάνουμε;

— Γιατὶ αὐτὸς ἐσκότωσε τὸν πλοίαρχο. Θὰ τὸ ὁρκιστοῦμε ὅλοι αὐτό, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Οἱ πεθαμένοι δὲν μιλᾶνε κ' ἐμεῖς θὰ ποῦμε πὼς ἦτανε συνένοχοί του. Ἐμεῖς τοὺς ἐσκοτώσαμε γιὰ νὰ ὑπερασίσουμε τὸν πλοίαρχο.

Οἱ κακοῦργοι ἐκατάλαβαν ἀμέσως τί ἄξιζε ὁ Πόρτερ κ' ἐφώναξαν:

— Μπράβο!... Καλὰ τὸ βρῆκες!... Ζήτω τοῦ Πόρτερ!...

Τοῦ κάκου ὁ Μαριὸν προσπαθοῦσε νὰ διαμαρτυρηθῇ μὲ ἀγανάκτησι. Τὸν ἔδεσαν πιὸ σφιχτὰ καὶ τὸν ἐφίμωσαν.

Ἀμέσως τότε ὁ Πόρτερ διέταξε νὰ κάμουν σήματα μὲ τὶς σημαῖες: «Ἀνταρσία καὶ δολοφονία στὸ σκάφος. Ζητοῦμε βοήθεια».

Ἀπὸ τὸ πλοῖο βλέπουν τὰ σήματα καὶ σπεύδουν. Εἶνε ἕνα πολεμικὸ σκάφος, ἕνα καταδρομικὸ μὲ ἀγγλικὴ σημαία.

Ὅταν φθάνει σὲ μικρὴ ἀπόστασι σταματάει καὶ στέλνει μιὰ βάρκα μὲ δέκα ἄνδρες καὶ ἕναν ἀξιωματικόν.

Ἀνεβαίνουν ὅλα στὸ καράβι. Ὁ Πόρτερ ὑποδέχεται τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τοῦ λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ προσποιητὴν ἀγανάκτησι:

— Ἄχ, κύριέ μου, σᾶς παρακαλῶ, συλλάβετε ἀμέσως αὐτὸν τὸν κακοῦργον ποὺ εἶνε ἐκεῖ δεμένος!... Εἶνε ὁ δεύτερος καπετάνιος, ποὺ ἐδολοφόνησε τὸν πρῶτον καὶ ἤθελε νὰ μᾶς σκοτώσῃ ὅλους γιὰ νὰ πάρῃ τὸ καράβι. Αὐτὰ εἶνε τὰ πτώματα τῶν συνενόχων του, τοὺς ὁποίους ἐσκοτώσαμε γιὰ ν' ἀμυνθοῦμε.

— Ἐσὺ εἶσαι Ἄγγλος; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς ὅταν ἔμαθε τὸ ὄνομά του.

— Μάλιστα. Ἔχω αὐτὴν τὴν τιμήν!...

— Τὰ συγχαρητήριά μου. Ἔκαμες τὸ καθῆκόν σου.

Καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις, διέταξε τὴν μεταφορὰν τοῦ Μαριὸν στὸ καταδρομικό. Ἐκεῖ τὸν ἔβαλαν στὰ σίδερα καὶ τὸ πολεμικὸ ἐρυμούλκησε τὴν γολέτα ὡς τὸ πλησιέστερο νησί.

Μόλις ἔφθασαν παρέδωσαν τὸν Μαριὸν στὸν Ἄγγλον δικαστικὸν ἀντιπρόσωπον ποὺ τὸν ἀνέκρινε εἰς ἀτιπαράστασιν μὲ τὸν Νὶκ Πόρτερ καὶ τοὺς συνενόχους του.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ὑποστηρίζουν τὴν τρομερὴ κατηγορία μὲ λύσσα. Ἄλλως τε πρόκειται γιὰ τὸ κεφάλι τους.

Ὁρκίζονται στὴν τιμή τους, στὴ σημαία, στὸ Εὐαγγέλιο, στὴ Βίβλο, στὰ πάντα καὶ κατορθώνουν νὰ πείσουν τὸν δικαστὴ ὅτι ἡ ἀφήγησί τους ἀνταποκρίνεται μὲ τὴν πραγματικότητα. Τοῦ κάκου ὁ Μαριὸν διαμαρτύρεται μὲ ἀγανάκτησι. Τοῦ κάκου ἐπικαλεῖται τὸ παρελθόν του. Κανεὶς δὲν τὸν πιστεύει.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν θεωρεῖ ἔνοχον καὶ τὸν παραπέμπει στὸ δικαστήριο.

Ἐπειδὴ τὸ ἔγκλημα ἔγινε σὲ γαλλικὸ σκάφος, ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ δικαστῇ ἀπὸ γαλλικὸ ναυτοδικεῖο.

Ὁ Μαριὸν μεταφέρεται στὴ Νουμένα καὶ παραδίνεται στὶς ἀποικιακὲς ἀρχὲς ποὺ ἀρχίζουν νέες ἀνακρίσεις. Νέες καὶ πιὸ μάταιες διαμαρτυρίες τοῦ ἀθώου, νέες καὶ ἐντονώτερες κατηγορίες τῶν πραγματικῶν ἐνόχων, ποὺ δὲν τροποποιοῦν ποτὲ τὴν ἀφήγησί τους γιὰ νὰ μὴν πέσουν σὲ ἀντιφάσεις

Ὅπως ὁ Ἄγγλος ἀνακριτὴς ἔτσι καὶ ὁ Γάλλος πιστεύει στὴν ἐνοχὴ τοῦΜαριὸν καὶ τὸν παραπέμπει στὸ ναυτιδικεῖο τοῦ Ροσφόρ. Τὸν μπαρκάρουν λοιπὸν σ' ἕνα πολεμικὸ καὶ τὸν στέλνουν στὴ Γαλλία.

Μετὰ τρεῖς μῆνες καταδικάζεται εἰς θάνατον, κατηγρούμενος ἐπὶ δολοφονίᾳ καὶ πειρατείᾳ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος τοῦ Λονδίνου ἐπλουτίσθη μὲ ἕνα ἐνδιαφέροντα τρόφιμον. Εἶνε ἕνας νεαρὸς λὺγξ (ἀγριόγατος) τῶν παρθένων δασῶν τῆς Σουμάτρας, ποὺ συνελήφθη αἰχμάλωτος μαζὺ μὲ τὴν μητέρα του

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΙΩΠΗ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

—Κανείς, ἄς λέω κανείς, ἄν καὶ θἆνε ἀρκετοί, δὲν ἔχει ἰδέα τῆς μανίας, μανίας ὄχι τρέλλας, λογικοῦ ἄς ποῦμε, ἀνθρώπου. Ἡ μανία τοῦ τρελλοῦ εἶνε συμπαθητικιά. Ἡ μανία ὅμως ἀνθρώπου, ποὺ ὅταν δὲ μπορεῖ νὰ ξεσπάσει στὸ δυνατό, ποὺ μισεῖ, ξεσπᾶ στὸν ἀδύνατο, εἶνε, εἶνε... λέξη κατάλληλη, δὲν ὑπάρχει τόσο βαρειά, γιὰ νὰ τὴν πῶ, νὰ τὴ χαρακτηρίσω!

Ἔτσι ἄρχισε ὁ φίλος μου Καρμάτσας, μιὰ βραδυὰ ἀνοιξιάτικη νὰ λέει Καὶ τὴν ὥρα μάλιστα, ποὺ ἐμεῖς ἀπολαμβάναμε, ἢ εἴχαμε ἀρχίσει νἀπολαμβάνουμε τὶς μυρουδιές, τὶς εὐωδιές, ποὺ ἄφιναν στὸν ἀέρα οἱ λεμονιὲς καὶ οἱ νερατζιὲς τοῦ μεγάλου κήπου.

Ὥρα γλυκειὰ ἦταν ἐκείνη τῆς νύχτας.

Σὰν οἱ ψυχὲς τῶν δικῶν μας, τῶν ἀγαπημένων νἆχαν ἔρθει ἐκεῖ κοντά μας, συρμένες ἀπ' τὶς εὐωδιὲς τῶν ἀνθέων τὸ μόνο καλὸ τῆς γῆς!

Καὶ σὰ νὰ τὶς αἰσθάνθηκα νὰ γυρίζουν κοντά μου. Μήπως μιλοῦσαν μὲ τὴ σιωπή, ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ παντοῦ, ἢ παραμιλοῦσε ἡ σιωπή;...

Καὶ μίλησε ὁ Καρμάτσης πάνω σαὐτὴν τὴν ὥρα, γιὰ νὰ διώξει τὶς ψυχὲς ποὺ μιλοῦσαν μὲ τὴ σιωπή.

Καὶ ξακολούθησε:

— Τὴ γυναῖκα τοῦ φίλου μου Θρασύβουλου, τοῦ ἀγαπημένου φίλου μου, τὴν ἤξερα πρὶν τὸν πάρει. Ἦταν τότε, γυναῖκα ἄλλου!

Μὰ ἀληθινὰ τὴ λυπόμουν κι' ἐγὼ καὶ ἡ οἰκογένειά μου γιὰ τὴν κακιά της τύχη. Εἶχε ἄντρα ἕναν πρόστυχο ἄνθρωπο, ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἱερό! Ἀφορμὴ ζητοῦσε, τὴν παραμικρή, νὰ τὴ βρίσει, νὰ τὴν κάνει κουρέλι, καὶ νὰ τὴ δείρει ἀκόμα.

Καὶ ὅταν ἐρχόταν θυμωμένος, στὸ σπίτι του, ἐπειδὴ εἶχε μαλώσει μὲ κάποιον, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν βρίσει, οὔτε νὰ σηκώσει χέρι, ξεσποῦσε στὴ γυναῖκα του. Καὶ κεῖνο, ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ κάνει σὲ κεῖνον τὄκανε στὴ γυναῖκα του. Βρισίδι καὶ ξύλο!...

Ἡ ζωή της εἶχε καταντήσει μαρτυρική. Κάθε μέρα ἔκλαιε. Καὶ κεῖ ποὺ στέγνωναν τὰ δάκρυα, νέα ἀρχίζανε νὰ τρέχουν...

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους, δὲν βάσταξε κἔφυγε, πῆγε στοὺς γέρους γονεῖς της, χωρὶς νὰ τοὺς ρωτήσει ἂν τὴν ἤθελαν. Καὶ δὲν τὴν ἤθελαν. Γρινιάριδες ὅσο παίρνει ἀλλὰ τί νὰ κάνουν, τὴ δέχτηκαν. Κ' ἔπειτα τώρα, θἄχαν κάποιον νὰ βρίζουν καὶ νὰ μὴ μαλώνουν μεταξύ τους καὶ μὲ τὰ ροῦχα τους...

Ἐκεῖ περνοῦσε ὄχι καλά, ἀλλὰ δὲν ἔτρωγε ξύλο. Καὶ γι' αὐτὸ τῆς φαινόταν τώρα, παράδεισος τὸ πατρικό της σπίτι μπροστὰ σὲ κείνη τὴν κόλαση ποὺ εἶχε φύγει.

Καὶ ἦρθε γρήγορα στὰ καλά της, ὀμόρφηνε, πάχυνε.

Ἔ, καὶ τότε, ὁ φίλος μου Θρασύβουλος τὴν εἶδε, τοῦ ἄρεσε, καὶ τὴ ζήτησε. Εἶχε ἀκούσει καὶ ἀπὸ μένα τὰ βάσανά της καὶ θέλησε, ὅπως ἔλεγε, νὰ τῆς δώσει λίγη εὐτυχία.

Ἡ Κατίνα εἶχε πάρει τὸ διαζύγιό της καὶ κανένα ἐμπόδιο δὲν εἶχε γιὰ νὰ κάνη δεύτερο γάμο. Καὶ παιδὶ δὲν εἶχε μὲ τὸν πρῶτο.

Κι' ἔγινε ὁ γάμος.

Εἶχα ἐλπίδα πὼς θὰ περάσει καλὰ μὲ τὸ Θρασύβουλο, γιατὶ τὸν ἤξερα Οὔτε τὴ μύγα ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε, δὲ σκότωνε, λόγο κακό, σκληρὸ ποτὲ σὲ κανέναν δὲν ἔλεγε. Καὶ ἂς τὸν πείραζες. Ἦταν δηλαδὴ ἀγαθὸς καὶ πονόψυχος.

◆

Ἐγὼ μὲ τὶς ἀσχολίες μου καὶ λεύτερος τότε, εἶχα πάψει νὰ βλέπω τὸ Θρασύβουλο. Κι' αὐτὸς μὲ τὴν παντρειά του, τὴ δουλειά του, εἶχε πάρει τὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του ποὺ πουλοῦσε δέρματα, κ' ἐπειδὴ καὶ τὸ σπίτι του ἦταν μακρυά, καί, καὶ εἶχε χαθῆ κι' αὐτός.

Μιὰ μέρα ὅμως ἔμαθα ἀπ' τὴν μητέρα μου, πὼς εἶχε πάει στὸ σπίτι μας ἡ ἀδελφὴ τοῦ Θρασύβουλου, μεγαλείτερή του καὶ παντρεμμένη ἀπὸ χρόνια.

Τὰ νέα ὅμως, ποὺ τῆς εἶπε γιὰ τὸ ἀντρόγυνο, δὲν ἦταν εὐχάριστα.

Γκρίνια τρομερὴ εἶχε πέσει στὸ σπίτι τους, μαλώματα. Αὐτὴ δὲν τοὔχε βγεῖ καλὴ γυναῖκα. Καὶ ὁ Θρασύβουλος διάολο εἶχε βάλει στὸ κεφάλι του...

Αὐτὸ μὲ τάραξε. Τί συνέβαινε; Ἦταν σωστὸ αὐτό, ἢ λόγια τῆς ἀδελφῆς του;...

Κι' ἀπεφάσισα καὶ πῆγα στὸ κατάστημα τοῦ Θρασύβουλου νὰ τὸν δῶ.

Μὲ ὑποδέχτηκε μὲ χαρά...

— Ἔ, πῶς τὰ περνᾶς, τὸν ρώτησα ὕστερα ἀπὸ κάτι λόγια, συνηθισμένα, ποὺ εἴπαμε. Εἶσαι ἀκόμα εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν παντρειά σου, ἢ τὸ γλυκὸ κρασὶ ἔγινε ξύδι;...

— Ἄ, ὄχι, καλά, καλὰ περνοῦμε. Δὲν ἔγινε ξύδι...

— Γατί ρωτᾶς, ἄκουσες τίποτα;

— Κάτι ἔχει ἔρθει στάφτιά μου! Ὄχι καλό...

— Ἄ, ὄχι, κακὰ σὲ πληροφόρησαν! Ἔχει καὶ τὶς ἰδιοτροπίες της, εἶνε καὶ λίγο νευρικιά... Αὐτὰ μόνο! Ποιὸς σοῦ τὰ εἶπε αὐτά;

— Κάποιος... Δὲ θυμοῦμαι!... Κάποιος!...

— Δὲν εἶνε ἔτσι, ἄδικο ἔχει!

Τὰ εἶπα αὐτὰ στὴ μητέρα μου.

— Τί λέει, τί λέει!... ἔκανε κείνη. Τὰ κρύβει!... Ἔχει βρεῖ τὸ διάολό του ὁ ἄνθρωπος!... Ἀφοῦ μπροστὰ στὴν ἀδελφή του, τοῦ φέρθηκε μὲ τέτοιον κακὸν τρόπο, ποὺ αὐτὴ θύμωσε καὶ πιάστηκαν. Καὶ εἶχε καιρὸ νὰ πατήσει, γιατὶ αὐτὴ δὲν πάει σὲ κανένα συγγενικὸ σπίτι τοῦ ἀντρός της...

Δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ τὴν Κυριακὴ ἐπῆγα σπίτι του. Ἤθελα νὰ δῶ, νὰ τὴ δῶ.

Χτυπῶ τὸ κουδοῦνι, τὸ χτυπῶ δυὸ τρεῖς, τέσσερις φορές. Κανεὶς δὲ φαινόταν. Εἶπα πὼς δὲ θἆταν κανείς. Στὴν ἕκτη ὅμως φορά, γιατὶ τὶς μετροῦσα, νὰ καὶ βλέπω νὰ παρουσιάζεται ἕνα γνωστὸ πρόσωπο, ὄχι τῆς κυρίας, μιανῆς ὑπηρετρίας ποὺ εἴχαμε μιὰ φορὰ ἐμεῖς...

— Ἐδῶ; τὴ ρωτῶ.

—Ναί, ἐδῶ...

— Ὁ Θρασύβουλος μέσα εἶνε;

— Ναί, ναί, μά...

Μιὰ φωνὴ γυναίκας στριγγιὰ ἀκούστηκε κείνη τὴ στιγμὴ νὰ ρωτᾶ:

— Λενιώ!... Μὰ ποιὸς εἶνε;...

— Ὁ κύριος Κουρμάτσης!...

Ἔπειτα ἡ ὑπηρέτρια στράφηκε σὲ μένα:

— Μιὰ στιγμὴ νὰ πάω!... Ἐδῶ εἶνε!...

Ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια κατάλαβα πολλά.

Καὶ εἶχα πειραχτεῖ νὰ μὲ κρατοῦν στὴν πόρτα καὶ θἄφευγα, ἂν δὲν κρατιώμουν μὲ δύναμη νὰ δῶ τί θἄκανε ἡ κυρία ποὺ λυπόμουν ἄλλοτε.

Καὶ ἦρθε ἡ ὑπηρέτρια.

— Ἐλάτε, περάστε, μοῦ εἶπε.

Καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της κρεμῶντας λίγο τὰ χείλια.

Καὶ σιγὰ καθὼς προχωροῦσα:

—Θἄρθω ἀπ' τὸ σπίτι νὰ σᾶς πῶ...

Μἔμπασε σ' ἕνα σαλονάκι ὅπου βαρέθηκα νὰ περιμένω ὅσο νὰ φανεῖ ὁ Θρασύβουλος.

Τοῦ εἶπα, πὼς εἶχα ἐκεῖ κοντὰ κάποια δουλειὰ καὶ πέρασα νὰ τὸν δῶ...

Αὐτὸς μόλις μιλοῦσε καὶ ὅταν τὸν ρωτοῦσα. Τὸ μόνο ποὺ μὲ ρώτησε ἦταν γιὰ τὴ μάνα μου. Τίποτε ἄλλο.

Κἔμενε σιωπηλός, ὅταν ἔπαυα. Μοῦ φάνηκε μαὐτὸ τὸν τρόπο, σὰ νὰ μοὔλεγε:—Δέ φεύγεις, τί κάθεσαι;...

Γιὰ τὴ γυναῖκά του μοῦ ζήτησε συγγνώμη, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ φανεῖ ἐπειδὴ ἦταν ἄσιαχτη...

Σηκώθηκα νὰ φύγω. Καθὼς ἔβγαινα ὅμως ἀπ' τὸ σαλονάκι, ἄκουσα στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἕνα χτύπημα καρέκλας. Κάποιος κρυφάκουγε...

◆

Πέρασε ἡ βδομάδα. Καὶ τὴν Κυριακὴ νὰ ἡ Λενιὼ στὸ σπίτι μας.

Εἶχα μεγάλη περιέργεια νἀκούσω τί θὰ πεῖ.

Ποτὲ ὅμως δὲν πίστευα νἀκούσω αὐτά, ποὺ μᾶς διηγήθηκε.

Ὁ Θρασύβουλος περνοῦσε μέρες κακές! Ἡ ζωή του ἦταν ἕνα μαρτύριο!... Ἡ γυναῖκα του τὸν ἔβριζε μὲ τὸ χειρότερο τρόπο καὶ χωρὶς αἰτία. Αὐτὸς ἀπέφευγε νὰ τῆς μιλᾶ γιὰ νὰ μὴ βρίσκει ἐκείνη ἀφορμή, καὶ τὸν βρίζει. Ἀλλὰ καὶ πάλι, θὰ τὸν ἔκανε νὰ πεῖ κάτι, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν ἀφορμή!... Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς σήκωνε καὶ χέρι ἐπάνω του! Αὐτὸς ἀναγκαζόταν τότε καὶ τῆς ἔπιανε τὰ χέρια, ἀλλὰ τότε ξεφώνιζε αὐτὴ σὰ νὰ τὴν ἔδερνε αὐτός, καὶ ἀναγκαζόταν νὰ τὴν ἀφήσει...

Αὐτὸ μἔρριξε σὲ σκέψεις. Τί εἶχε πάθει αὐτή, ἔλεγα. Μὴ ἄρεσε ὁ ρόλος ὁ κακὸς τοῦ ἀντρός της, τὸ φέρσιμό του ἀπέναντί της, καὶ ζητᾶ νὰ τὸν παίζει κι' αὐτὴ τώρα; Ἢ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντρός της βλέπει τὸν ἄντρα, τὸν ἄντρα ποὺ τὴν τυράννησε, καὶ ζητᾶ νὰ τὸν τυραννήσει;...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΟ ΒΑΡΥΤΕΡΟ ΑΣΤΡΟ

Στὰ βάθη τοῦ διαστήματος ὑπάρχει ἕνας ἀριθμὸς νεφελωμάτων — σύννεφα δηλαδὴ ἀπὸ ἄστρα — στὸ κέντρο τῶν ὁποίων βρίσκονται τὰ πιὸ θερμὰ ἄστρα ποὺ εἶνε γνωστὰ στὴν ἀστρονομία. Αὐτὰ τὰ ἄστρα ποὺ εἶνε ἀντικανονικῶς μικρὰ καὶ θερμὰ εἶνε γνωστὰ μὲ τὴν ἐπωνυμία οἱ «Λευκοὶ Νᾶνοι». Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄστρα ποὺ ἀνεκαλύφθη τελευταίως ἔχει τὸ ἥμισυ σχεδὸν μέγεθος τῆς γῆς ἡ σύστασίς του ὅμως εἶνε τόσο πυκνὴ ὥστε περιέχει 1.000.000 φορὲς περισσότερη οὐσία (ὕλη) ἀπὸ τὴ γῆ. Ἡ πυκνότης του — δηλαδὴ τὸ εἰδικὸ βάρος — εἶνε 36.000.000 μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πυκνότητα τοῦ νεροῦ.

Μὲ ἄλλα λόγια ἐνῶ τρεῖς κυβικοὶ πόντοι νεροῦ στὴ γῆ περιέχουν 1.000 οὐγγίες νερό, οἱ ἴδιοι κυβικοὶ πόντοι ὕλης σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο περιέχουν 1.000.000 τόννους. Δηλαδὴ ἕνα κομμάτι ὕλης αὐτοῦ τοῦ ἄστρου ποὺ στὸ μέγεθός του εἶνε ὅσο καὶ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας μπορεῖ νὰ σκοτώση ἄνθρωπον!

ΦΙΛΤΡΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ μαγικοῦ ἐρωτικοῦ φίλτρου συνεχίζονται ἀκόμα.... ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὐτή, ποὺ ἦταν κτῆμα μερικῶν ἀλχημιστῶν καὶ μάγων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεσαίωνος θὰ πραγματοποιηθῆ.

Σύμφωνα μὲ τὴν συμβουλὴ τοῦ καθηγητοῦ Π. Ε. Πάϊος τῆς Φαρμακευτικῆς Ἑταιρείας τῆς Κεϋλάνης, στὸ Λονδῖνο ὡρισμένα μέλη αὐτῆς, ἐπειραματίσθηκαν μ' ἕναν σπάνιο βολβό, ποὺ φυτρώνει στὴν Κεϋλάνη καὶ ὅπου θεωρεῖται ὅτι εἶνε συντελεστὴς τῶν ἐρωτικῶν ἐμπνεύσεων καὶ παρορμήσεων.

Μὲ αὐτὸ τὸ βολβὸ ἐταΐστηκαν δυὸ ποντίκια, ἕνας σκύλος, καὶ δεκαὲξ βατράχια χωρὶς ὅμως νὰ ὑποστοῦν τὴν παραμικρὴ ἐρωτικὴ συγκίνησι! Κατόπιν ἀπεκαλύφθη ὅτι αὐτοὶ οἱ βολβοὶ δὲν ἦσαν οἱ ἐνδεδειγμένοι γι' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ λάθους προσεκομίσθησαν νέες ρίζες ἀπὸ τὴν Κεϋλάνη καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ἀπὸ τοὺς βοτανολόγους ὡς τ' αὐθεντικὰ φυτὰ τοῦ ἔρωτος, τὰ ὁποῖα οἱ χημικοὶ σκοπεύουν νὰ μεταβάλλουν σ' ἐρωτικὰ φίλτρα τοῦ ἔρωτος.

ΜΙΑ ΓΥΑΛΙΝΗ ΔΕΞΑΜΕΝΗ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες καὶ φαντασμαγορικὲς κολυμβητικὲς δεξαμενὲς τοῦ κόσμου κατεσκευάστηκε στὴν Ἔκθεσι τῆς «Χρυσῆς Πύλης», ἡ ὁποία θὰ γίνῃ στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο ἐφέτος. Ὁ πυθμὴν τῆς δεξαμενῆς αὐτῆς θ' ἀποτελῆται ἀπὸ τετράγωνα κομμάτια γυαλιοῦ διαμέτρου δύο μέτρων τὸ καθένα, καὶ κάτω ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ θὰ ὑπάρχῃ ἕνα δωμάτιο ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ ἐπισκέπται θὰ μποροῦν νὰ βλέπουν τοὺς κολυμβητάς. Ἡ δεξαμενὴ σὲ ὅλο της τὸ βάθος θὰ φωτίζεται ζωηρὰ ἀπὸ φῶτα μὲ ποικίλλο χρῶμα, ἔτσι ποὺ θὰ ἐπιτυγχάνωνται οἱ πιὸ λαμπροὶ συνδυασμοί.

Ἡ δεξαμενὴ αὐτὴ εἶνε ἤδη ἕτοιμη καὶ ἔχουν ληφθῆ κιόλας τὰ πρῶτα ἐνδιαφέροντα φίλμ ποὺ παρουσιάζουν τὸ ἐσωτερικὸ μὲ ὅλες τὶς κινήσεις τῶν δυτῶν.

ΘΑ ΑΣΠΡΙΣΟΥΝ ΟΙ ΑΡΑΠΗΔΕΣ;

Ὅταν θέλουμε νὰ εἰποῦμε γιὰ κάτι ὅτι εἶνε ἀδύνατον τὸ παρομοιάζουμε μὲ τὸ ἄσπρισμα τῶν Νέγρων. Ἰδοὺ ὅμως ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Μάλκολμ Γκρὶπς μᾶς ὑπόσχεται νὰ μεταβάλῃ ὅλους Ἀράπηδες σὲ λευκούς Τὸ μαῦρο χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος τῶν Νέγρων ὀφείλεται, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ καθηγητή, στὶς ἐσωτερικὲς ἐκκρίσεις διαφόρων ἀδένων ποὺ λειτουργοῦν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι λειτουργοῦν οἱ ἀνάλογοι οἱ ἀδένες τῶν λευκῶν. Ἀρκεῖ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασις, συνεχίζει ὁ κ. Γκρὶπς, γιὰ νὰ μεταβληθῆ ἡ λειτουργία τῶν ἀδένων αὐτῶν καὶ νὰ ἀποκτήσουν οἱ Ἀράπηδες ἐκπάγλου λευκότητος ἐπιδερμίδα.

ΙΔΡΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ

Ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἱδρώνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ διάφορα ζῶα ἱδρώνουν καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ φυτά. Ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ ἱδρώνουν πολὺ καὶ ἄλλα λιγώτερο. Ὁ ἱδρὼς ἐμφανίζεται ἐπάνω στὰ φύλλα τους σὰν πάχνη καὶ δὲν διακρίνεται ἀπὸ αὐτὴν παρὰ μόνον μὲ χημικὴ ἀνάλυσι.

Ὁ ἱδρὼς πολλῶν φυτῶν περιέχει πολύτιμα ὀξέα καὶ ἄλλα στοιχεῖα ποὺ ἡ χημεία δὲν κατώρθωσε μέχρι σήμερα νὰ ἀποχωρήσῃ διὰ τῆς τεχνητῆς ὁδοῦ.

Εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπάρχει ἕνα εἶδος φυτῶν ποὺ ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἱδρώνῃ βγάζει ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον πόρο 85 σταγόνες σὲ κάθε λεπτό. Οἱ Ἰνδοὶ ἁπλώνουν λεπτὰ ὑφάσματα ἐπάνω στὸ φυτὸ αὐτὸ καὶ μαζεύουν ἔτσι τὸν ἱδρῶτα του ποὺ χρησιμοποιεῖται καθὼς φαίνεται γιὰ διάφορους θεραπευτικοὺς σκοπούς.

ΤΡΩΝΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ

Ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη ψαριῶν ποὺ ἂν καὶ ζοῦν πάντοτε στὴν θάλασσα καταφεύγουν γιὰ νὰ γεννήσουν τὰ αὐγά τους στὰ μικρὰ ρυάκια τῶν ψηλῶν βουνῶν διασχίζοντας πολλὲς φορὲς τεράστιες ἀποστάσεις ἐναντίον τοῦ ρεύματος καὶ πηδῶντας μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτηδειότητα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς κοίτης τῶν ρυακίων. Ὅταν φθάσουν ὅσο πιὸ ψηλὰ μποροῦν, κατὰ προτίμησιν δίπλα στὴν δροσερὴ πηγὴ τοῦ ρυακίου, ἀποθέτουν ἐκεῖ τὰ αὐγά τους καὶ ψοφοῦν. Ἐπειδή, ὅμως, στὰ ψηλὰ αὐτὰ σημεῖα κάνει πολὺ κρύο τὸ σῶμα τους διατηρεῖται ἀνέπαφο ὣς τὴν ἄνοιξι ποὺ γεννιῶνται τὰ καινούργια ψαράκια καὶ βρίσκοντας τὸ καλοδιατηρημένο κρέας τῶν γονέων των τὸ καταβροχθίζουν.

◆

Σοφὰ λόγια

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ὡμολογοῦσε ὅτι στὰ νειᾶτα της εἶχε πολὺ ἀγαπήσει. «Ὢ! ἔλεγε, τί ὄμορφες θλίψεις ποὺ εἶχα κείνη τὴν ἐποχή!»

Στρατηγὸς Πετιέ.

◆

Τὸ μέλλον κρύβει πολλὲς εὐτυχισμένες μέρες.

Ἀνζελό.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΛΙΑΝ ΕΥΝΟΪΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΑΠΟΤΕΙΝΩΝΤΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
HELLENIC BANK TRUST Cº SiMAIDEN LANE NEW YORK. U. S. A.
ΕΙΤΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ (ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ) ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΔΕ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ τῶν παιγνιδιῶν

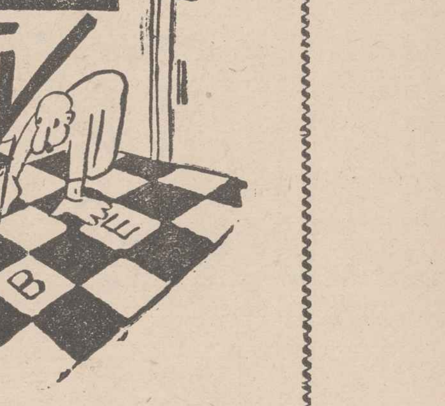

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

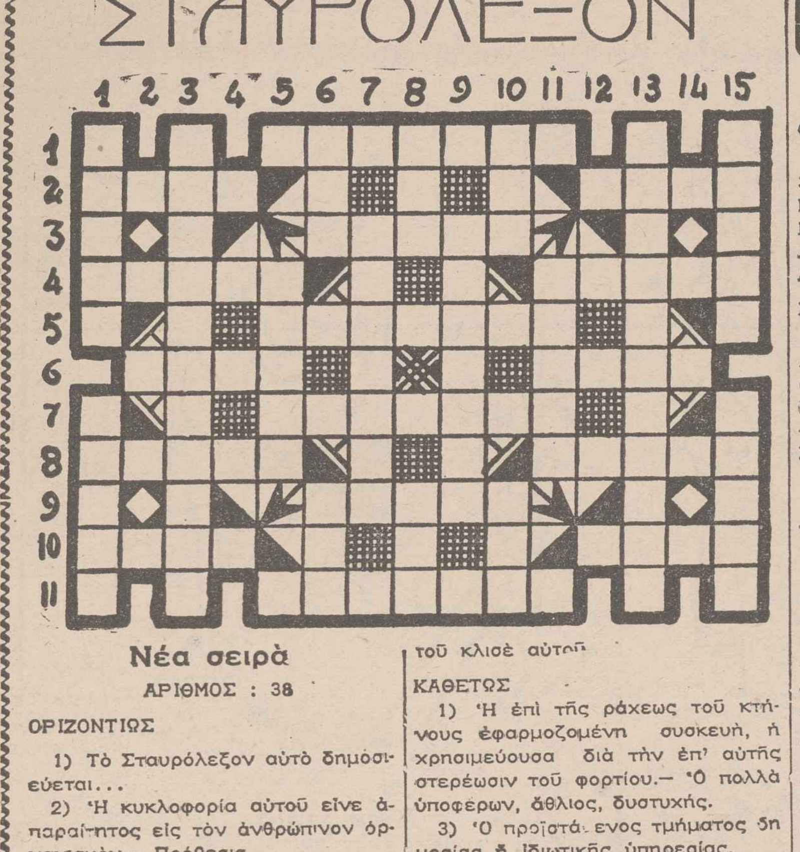

Νέα σειρὰ

ΑΡΙΘΜΟΣ : 38

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τὸ Σταυρόλεξον αὐτὸ δημοσιεύεται...

2) Ἡ κυκλοφορία αὐτοῦ εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν.— Πρόθεσις.

3) Δογματικὴ διδασκαλία ἢ καὶ ἡ ἀτομικὴ ἀντίληψις περὶ τοῦ τί ἐστὶ ἀγαθὸν καὶ τί κακόν.

4) Ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ μιμῆται τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν ὁμιλίαν, τὰς κινήσεις κλπ.—Τὸ μέρος ἔνθα διακόπτεται ἡ συνέχεια σώματός τινος, ἄλλως ρωγμή.

5) Κλειστὸς ἀσφαλὴς χῶρος, ὅπου τοποθετοῦνται διάφορα ἐμπορεύματα ἢ τρόφιμα πρὸς φύλαξιν.

6) Σύνδεσμος χρονκός.— Ἐπίρρημα χρονικόν.

7) Δίδω εἴς τινα μίαν ὀνομασίαν.

8) Ἔκτασις γῆς ἐν ἧ καλλιεργοῦνται ὡρισμένα ἐτήσια φυτά. — Κίνησις ὑγροῦ ἀερίου ἢ ἠλεκτρικῆς δυνάμεως δι' ὡρισμένου μέσου ἢ πρός τινα κατεύθυνσ.

9) Προφήτης τοῦ Ἰσραήλ, ὅστις ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν κατεβροχθίσθη ὑπὸ κήτους.

10) Λέξις ἑβραϊκὴ χρησιμοποιουμένη πολλάκις εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναφέρεται εἰς τὸ τέλος ὅλων σχεδὸν τῶν προσευχῶν.—Ἄτομον μεθ' οὗ συνδέεταί τις δι' ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως (τὸ θηλυκόν).

11) Ἡ... ἑκάστης λέξεως δημοσιευομένης ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου, δίδεται ἀπαραιτήτως κάτωθι τοῦ κλισὲ αὐτοῦ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἡ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κτήνους ἐφαρμοζομένη συσκευή, ἡ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς στερέωσιν τοῦ φορτίου.— Ὁ πολλὰ ὑποφέρων, ἄθλιος, δυστυχής.

3) Ὁ προϊστάμενος τμήματος δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς ὑπηρεσίας.

5) Φυτὰ θεριζόμενα πρὸ τῆς τελείας ὡριμάνσεώς των καὶ ἅτινα ξηρανόμενα χρησιμοποιοῦνται ὡς τροφὴ τῶν κτηνῶν.

6) Θεότης τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας προσωποποιοῦσα τὴν νεότητα.—Μονὰς ἱππικοῦ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸν λόγον τοῦ πεζικοῦ.

7) Ἀνυψῶ τινα εἰς τὰς τάξεις τῶν θεῶν, τὸν ἐκλαμβάνω ὡς θεόν.

8) Πρόθεσις.— Δημοσιεύονται ἀπαραιτήτως καὶ καθημερινῶς εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῶν ἐφημερίδων.

9) Ἰδιόκτητος ἀγροτικὴ ἔκτασις (πληθυντικός).

10) Πᾶν ἄνοιγμα ἐπί τινος ἐπιφανείας.— Σπὸρ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του.

11) Ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἀγορεύῃ μετ' εὐφραδείας.

13) Ἀπαγγελία τινός, εἰς ἐπήκοον ἄλλου, ὅπως αὐτὸς τὸ γράψῃ ἢ τὸ ἐπαναλάβῃ προφορικῶς, μεταφορικῶς: ὑπόδειξις, συμβουλή.

15) Σύνολον τριῶν προσώπων ἢ πραγμάτων.— Ὕφασμα παχὺ πρὸς πραγμάτων.— Ὕφασμα παχὺ πρὸς ἐπίστρωσιν τοῦ δαπέδου κυρίως, ἢ τοῦ τοίχου.

Λ. ΔΕΠ.—

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

Ὁ Ροβέρτος Ντυρὰν ἔφθασε τρέχοντας στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ τρελλὸς εἶπε στὸν ἀστυνομικὸ ποὺ εὑρῆκε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκεῖ.

—Ὁ ἀδελφός μου ἔπεσε μόλις πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν περίκρημνον ἀκτή.

— Ἡσυχᾶστε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἐπιθεωρητής, καὶ ἀφηγηθῆτε μου μὲ ψυχραιμία πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα, προτοῦ στείλω τοὺς ἄνδρας μου.

— Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ, περιπατούσαμε σήμερα τὸ πρωΐ στὸ μονομάτι ποὺ εὑρίσκεται στὴν κορυφὴ τῆς περικρήμνου ἀκτῆς. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσταματήσαμε γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἕνας ἀνατολικὸς ἄνεμος ἐφυσοῦσε δυνατὰ προμηνύοντας θύελλα.

Γιὰ στιγμὸ τὸ καπέλλο τοῦ ἀδελφοῦ μου παρεσύρθη ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Ἐκεῖνος τότε ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ, ἡ φορὰ αὐτὴ ὅμως τὸν παρέσυρε καὶ προτοῦ ἐγὼ προφθάσω νὰ κάμω τὴν παραμικρὰ κίνησι εἶδα τὸν ἀδελφό μου νὰ τσακίζεται στοὺς πρόποδας τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς.

— Ἐν τούτοις ἐκάματε μιὰ κίνησι... Ἐσπρώξατε τὸν ἀδελφό σας!.. Σᾶς συλλαμβάνω... Ἡ κατάθεσίς σας μοῦ ἀρκεῖ... ψεύδεσθε.

Πῶς ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸ ἀντελήφθη αὐτό;

Μαγικὸν τετράγωνον

Τοποθετήσετε ἐντὸς τῶν 14 λευκῶν τετραγωνιδίων τέσσαρα 2, τέσσαρα 4, τρία 6 καὶ τρία 8, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀποκτήσετε ἕνα μαγικὸν τετράγωνον τοῦ ὁποίου, προσθέτοντες τοὺς τέσσαρες ἀριθμοὺς ἑκάστης γραμμῆς, ὁριζοντίου διαγωνίου καὶ καθέτου, νὰ εὑρίσκετε πάντοτε ὡς ἀποτέλεσμα: «20».

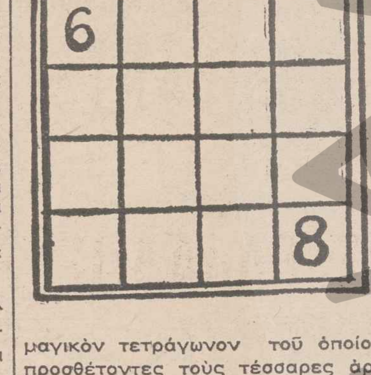

◆

Σημαῖες

Ἠμπορεῖτε ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ νὰ ἀναφέρετε ποιὰ εἶνε τὰ 6 εὐρωπαϊκὰ κράτη ἡ σημαία τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνει τὰ τρία χρώματα: κυανοῦν λευκὸ καὶ κόκκινο;

ΛΥΣΕΙΣ

Σταυρόλεξον ἀρ. 37

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΙΡΑΜΑ. 2) ΑΜΕΣΑ—ΔΑΦΝΗ. 3) ΓΡΑΦΙΚΑ. 4) ΧΑΜΑΙ—ΗΔΟΝΗ. 5) ΗΡΑ—ΣΠΑΝΙΟΣ—ΣΕΡ. 7) ΒΟΗ— ΤΟΚΕΤΟΣ—ΦΩΣ. 8) ΙΣΧΥΣ—ΕΠΑΝΩ. 9) ΑΡΙΘΜΟΙ. 10) ΙΕΡΟΝ—ΡΕΜΒΗ. 11) ΑΠΑΤΗΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΓΧΗ—ΒΙΑΙΑ. 2) ΑΡΤΟΣ. 3) ΔΕΡΜΑ—ΧΗΡΑ. 5) ΠΑΓΙΣ — ΤΕΑΝΑ. 6) ΠΡΟ. 7) ΙΛΑΡΑ— ΚΡΙΜΑ. 9) ΑΓΙΟΙ—ΤΕΜΠΗ. 10) ΟΛΟ. 1) ΑΔΑΗΣ —ΣΕΙΡΑ. 13) ΑΦΡΟΣ—ΦΑΣΜΑ. 14) ΝΕΡΩΝ. 15) ΜΗΤΗΡ—ΣΩΤΗΡ.

◆

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

1) Ὁ πρῶτος δὲν εἶνε ὕποπτος ἀλλὰ οἱ δύο ἄλλοι εἶνε καὶ μάλιστα πολύ.

2) Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον στὶς 8 τὸ βράδυ εἶνε πολὺ σκοτεινὰ καὶ δὲν βλέπει κανεὶς ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ κλαδεύσῃ τὶς τριανταφυλλιές του.

3) Στὶς 8 καὶ 45' εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀκούσῃ κανεὶς ἕνα τραγοῦδι μεταδίδεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ θέατρο τοῦ Μπροντγουαί (γιατὶ ὑπάρχει μιὰ διαφορὰ 5 περίπου ὡρῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀμερικῆς καὶ ἐπειδὴ κανένα θέατρο στὸν κόσμο δὲν λειτουργεῖ κατὰ τὴν 4ην ἀπογευματινήν, ἀντιλαμβανόμεθα ἀμέσως ὅτι ὁ φίλος μας ψεύδεται.

◆

Τὰ κλειδιὰ

Τὸ κλειδὶ ποὺ διέφερε τελείως ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἦταν τὸ κλειδὶ ὑπ' ἀριθμὸν 5 (τὸ πρῶτον ὀρθὸν τῆς σειρᾶς).

◆

Λύται διαγωνισμῶν

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

1) ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΣ (Ἀργοστόλιον). — Τὸ Σταυρόλεξόν σας, ἄρτιον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, θὰ δημοσιευθῆ σὲ προσεχὲς μας φύλλον (βαθμός: 10 ἐπὶ 10).

2) Κ. ΖΑΦΕΙΡΑΚΗΣ καὶ Δ. ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ (Χίος). — Μὲ ἐλαχίστας μεταβολάς, τὸ Σταυρόλεξόν σας τοῦ 2ου Διαγωνισμοῦ πολὺὺ καλό, θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του (βαθμός: 9 ἐπὶ 10). — Ὅσον διὰ τὸ Σταυρόλεξό σας τοῦ 3ου Διαγωνισμοῦ, κατὰ πολὺ κατώτερον τοῦ προηγουμένου, θὰ δημοσιευθῆ καὶ αὐτὸ ἀργότερα μὲ μερικὲς βελτιώσεις (βαθμός: 7 ἐπὶ 10).

4) ΙΩΑΝΝΑ ΡΕΚΚΑ (Κηφισιά).— Πολὺ καλὴ ἡ συμμετοχή σας στὸν Δεύτερον Διαγωνισμόν, γιατὶ δὲν συμμετάσχετε καὶ στοὺς ἄλλους (βαθμός: 9 ἐπὶ 10). Τὸ Σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ προσεχῶς, ἀποστείλατέ μας καὶ φωτογραφίαν σας.

5) ΕΛΛΗ ΑΡΒΑΝΙΤΙΔΟΥ (Θεσσαλονίκη). — Πολὺ καλὸ τὸ Σταυρόλεξό σας, πάντως δὲν ἐζητούσαμε ὁρισμούς. Στείλατέ μας τὴ φωτογραφία σας, τὸ Σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ λίαν προσεχῶς (βαθμός: 9 ἐπὶ 10).

6) ΕΡΓΟΦΙΛΟΣ (Ἀμαλιάς).—Ἀρκετὰ καλὴ ἡ συμμετοχή σας στὸν πρῶτο Διαγωνισμὸ Συνθέσεως Σταυρολέξου, θὰ δημοσιευθῆ ἀργότερα (βαθμός: 7 ἐπὶ 10).

7) Ι. Α. Δ. (Μαθήτρια—Βόλος). Εὐχαριστῶ δι' ὅλες τὶς παρατηρήσεις σας, ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ σᾶς κάμω τώρα μὲ τὴν σειρά μου καὶ ἐγὼ μερικές.. πρῶτον: τὸ «ἀμερικανίδος» γιατὶ ἔχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ γραφῆ μὲ «Α» κεφαλαῖο; δεύτερον γιατὶ τὸ «ΚΑΣΣΑ» δὲν τὸ γράφετε μὲ 3 «Σ»... Σταματῶ στὶς δύο αὐτὲς γιατὶ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάμω περισσότερες. Πάντως πιὸ γενναιόδωρος ἀπὸ τὴν καθηγήτριά σας, βαθμολογῶ τὸ Σταυρόλεξό σας: 8 ἐπὶ 10.

8) ΗΛΙΑΣ ΚΡΙΕΖΗΣ (Νέον Φάληρον). — Ἀπολύτως δικαιολογημένη ἡ παρατήρησίς σας ἐπὶ τοῦ ὀνόματός σας. Τὸ λάθος αὐτὸ δὲν θὰ συμβῆ ἄλλοτε. Τὸ Σταυρόλεξό σας ἀρκετὰ καλὸ θὰ δημοσιευθῆ (βαθμός: 8 ἐπὶ 10). Δυστυχῶς ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ Συναρμολογήσεως ἔφθασε πολὺ ἀργά, παρ' ὅλον ὅτι ὀρθή.

9) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΣ (Ἀθῆναι). — Πραγματικὰ περίφημο τὸ Σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ ἑπόμενον ἢ μεθεπόμενον φύλλον μας (βαθμός: 10 ἐπὶ 10).

10) ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΣ. —Τὸ Σταυρόλεξό σας τοῦ 1ου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του καὶ μὲ μερικὲς βελτιώσεις (βαθμός) 7 ἐπὶ 10).

11) ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΟΥΛΗΣ. — Πολὺ καλὸ τὸ Σταυρόλεξό σας (1ου Διαγωνισμοῦ) θὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν (βαθμός: 10 ἐπὶ 10).

12) ΙΟΥΛΙΑ ΥΦΑΝΤΗ (Χαλκίς).— Μὲ μερικὲς βελτιώσεις τὸ Σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ προσεχῶς (βαθμός 8 ἐπὶ 10).

13) ΜΑΡΙΚΑ ΧΑΤΖΗΖΑΦΕΙΡΙΟΥ (Θεσσαλονίκη). — Πολὺ καλὸ τὸ Σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ πολὺ σύντομα (βαθμός: 9 ἐπὶ 10). Ἀποστείλατέ μας φωτογραφίαν σας καὶ συμμετοχὴν στοὺς ἄλλους Διαγωνισμούς.

14) ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΒΑΛΙΟΣ (Ἀθῆναι). — Μὲ μερικὲς ἀλλαγὲς τὸ Σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες (βαθμὸς 7 ἐπὶ 10).

Παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας, ὅσων τὰ Σταυρόλεξα πρόκειται νὰ δημοσιευθοῦν, νὰ μᾶς ἀποστείλουν μίαν καθαρὴ φωτογραφίαν τους (πρόσωπο), τὴν ὁποία θὰ δημοσιεύσουμε στὸ «Ἔργον», κάτωθι τοῦ Σταυρολέξου των.

Διὰ τὸν Διαγωνισμὸ τοῦ παθήματος τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ θὰ μιλήσουμε στὸ προσεχὲς μας φύλλον, ἀναφέροντες μερικὲς ἀπὸ τὶς θαυμάσιες ἱστορίας ποὺ ἐλάβαμε.

Λ. ΔΕΠ.

4ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας τῶν τριῶν προηγουμένων Διαγωνισμῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ παραθέτομεν σήμερον ἕνα τέταρτον, μὲ τοὺς αὐτοὺς καὶ πάλιν ὅρους ποὺ συνώδευαν τοὺς προηγουμένους... τὸ σχέδιον ποὺ πρέπει νὰ συμπληρώσετε εἶνε τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενο... ὅπως συνήθως, πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν λέξεις λογικαὶ καὶ κατὰ προτίμησιν ὄχι ξενικές.

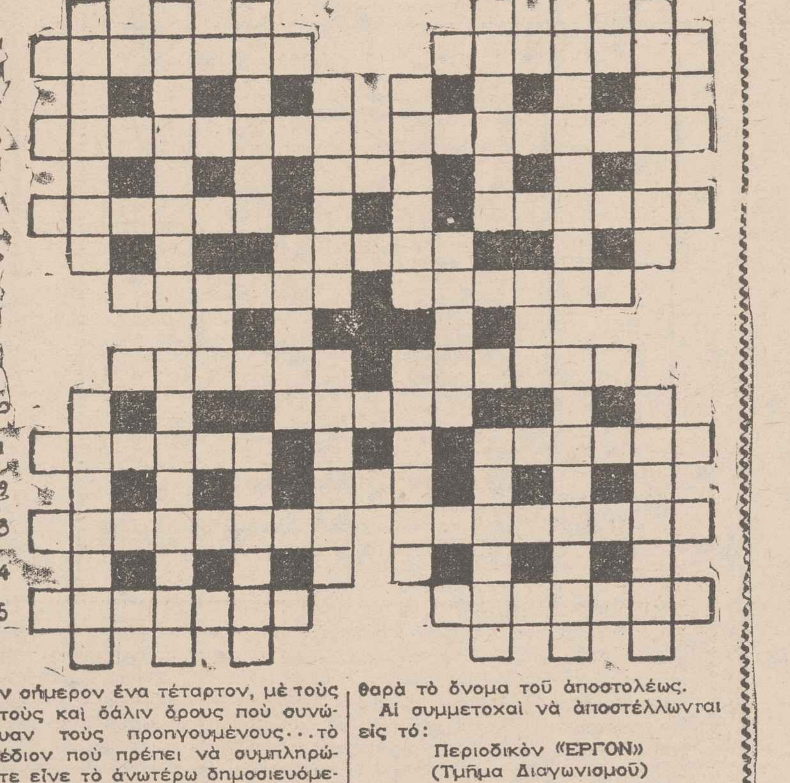

Ἡ δημοσίευσις τῶν Σταυρολέξων τῶν ἀποσταλλέντων ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές μας φύλλον... θὰ δημοσιευθοῦν φυσικὰ πρῶτα τὰ καλύτερα Σταυρόλεξα καὶ θὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τῆς φωτογραφίας τοῦ ἀποστολέως, γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ δὲν μᾶς ἀπέστειλαν ἤδη τὴν φωτογραφίαν τους νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν, μαζὶ μὲ τὴν συμμετοχή τους καὶ εἰς τοὺς ὑπολοίπους Διαγωνισμούς. Ὄπισθεν τῆς φωτογραφίας νὰ ἀναγραφῆ καθαρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως.

Αἱ συμμετοχαὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τό:

Περιοδικὸν «ΕΡΓΟΝ»
(Τμῆμα Διαγωνισμοῦ)
Σταδίου 23—Ἀθῆναι

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν τοῦ 5ου Διαγωνισμοῦ Συναρμολογήσεως θὰ ἀρχίσουν νὰ δημοσιεύωνται ἀπὸ τὸ προσεχές μας φύλλον, ὅπου θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ παθήματος τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ.

Ἄς σημειωθῆ ὅτι ἐλάβαμε ὡς συμμετοχὴν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸ ἕνα ἀρκετὰ καλὸ ποίημα, ἀλλὰ ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης μας ἐλησμόνησε νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὸ ὄνομά του. Τὸν παρακαλοῦμε λοιπὸν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν παράλειψί του.

Μὲ ποτήρια

Ἡ εἰκὼν μας σᾶς παρουσιάζει ἓξ ποτήρια τρία κενὰ ἀριστερὰ καὶ τρία γεμάτα δεξιά.

Προσπαθήσετε τώρα μετασπίζοντας δύο συνεχόμενα ποτήρια συγχρόνως καὶ αὐτὸ τρεῖς μόνο φορές, νὰ τοποθετήσετε τὰ ποτήρια ὅπως δεικνύει τὸ δεύτερο σχέδιό μας...

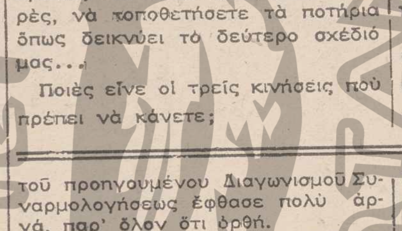

Ποιὲς εἶνε οἱ τρεῖς κινήσεις ποὺ πρέπει νὰ κάνετε;

Χωρισμὸς

Χωρίσετε τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενο σχέδιο σὲ δύο ἴσα μέρη, χρησιμοποιοῦντες γι' αὐτὸ μία μόνο εὐθεῖα γραμμή.

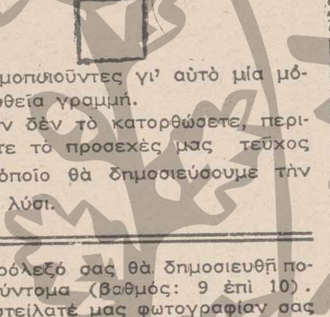

Ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσετε, περιμένετε τὸ προσεχὲς μας τεῦχος στὸ ὁποῖο θὰ δημοσιεύσουμε τὴν ὀρθὴ λύσι.